

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

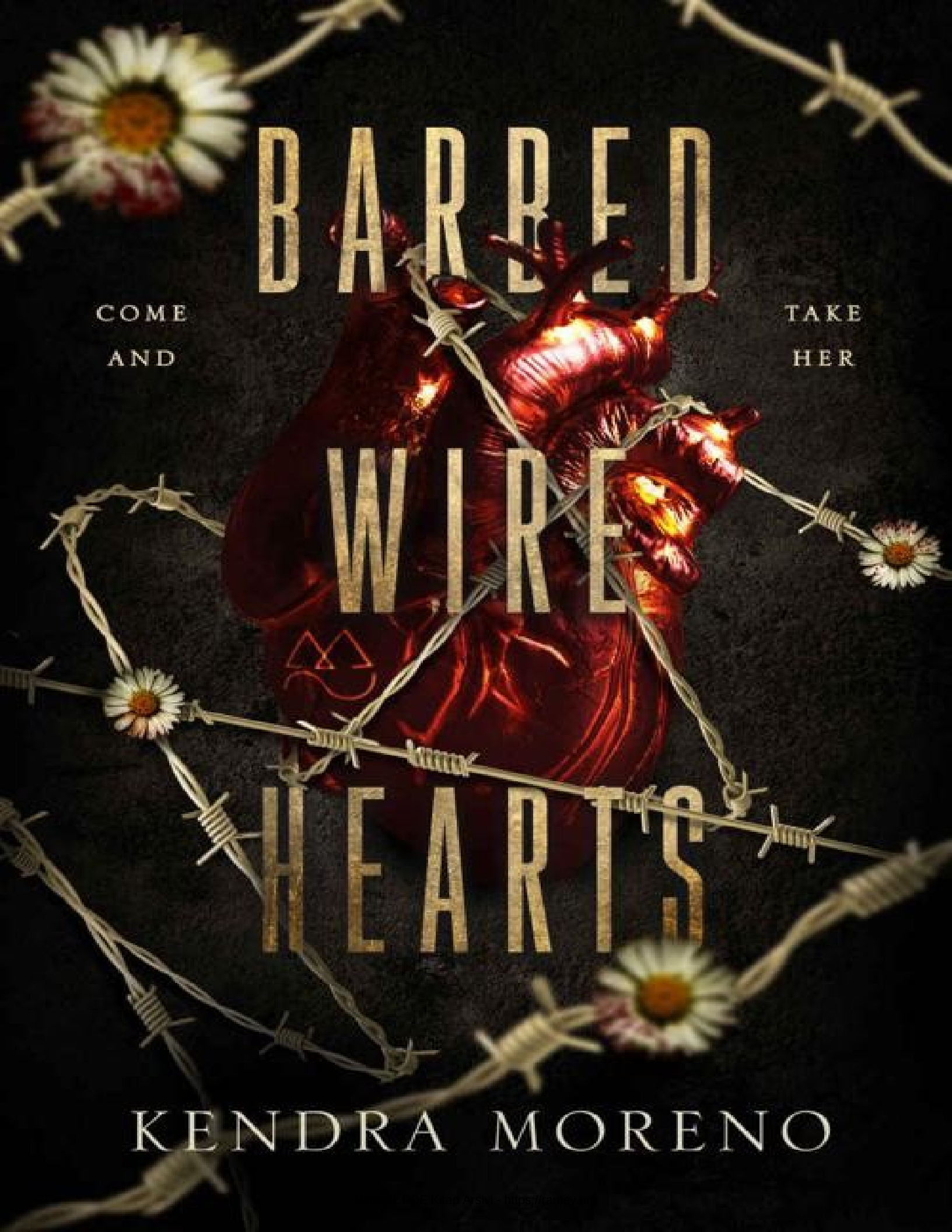
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBED

COME
AND

TAKE
HER

WIRE

HEARTS

KENDRA MORENO

**BARBED
WIRE
HEARTS**

KENDRA MORENO

Copyright © 2024 by Kendra Moreno

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Moonstruck Cover Design & Photography, moonstruckcoverdesign.com Düzeltme: Turbo Kitten Industries
The Nutty Formatter tarafından biçimlendirme

İçindekiler

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Kate'in Yeni Çalma Listesi: This Ones for the girls -](#)

[Country Wiley's Playlist - Show Me Your Butthole](#)

[Dakota'nın Çalma Listesi - İyi Şeyler](#)

[Kate'in Düzenli Çalma Listesi - Sick Beats For Dark](#)

[Hearts Levi'nin Çalma Listesi - whatever](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)

[Teşekkür Kendra](#)
[Moreno Hakkında](#)
[Ayrıca Kendra](#)
Tarafından
[Bir hata mı buldunuz?](#)

Tetikleyici Uyarı

Dikenli Tel Kalpler karanlık bir aşk romanıdır. Bu, sizin için tetikleyici olabilecek veya olmayabilecek bazı karanlık temalardan bahsedileceği anlamına gelir. Bu kitaptan keyif almanızı istemekle birlikte, ruh sağlığınız daha önemlidir. Tetikleyicileri atlamak istiyorsanız, şimdi okumayı bırakın, ancak bahsedilen tetikleyicileri bilmek istiyorsanız, bunlar şunları içerir:

intihardan bahsedilmesi, intihar tanımları,
çocuk istismarı (sayfa dışı), travma tasvirleri, silah oyunu, nefes oyunu, sert oyun ve cinayetten bahsediliyor. Bu tetikleyicileri sorun etmiyorsanız, lütfen devam edin ve Steele Dağı Çiftliği'nin kovboylarının tadını çıkarın.

Kate'in Yeni alma Listesi: This Ones for the girls - Country

Kate'in Yeni alma Listesi: This Ones for the girls - Country

Bu kızlar için - Martina McBride Fancy -

Reba McIntire

Austin - Dasha

Kovboy Cassanova - Carrie Underwood

izmeler, Kotlar ve İsa - Sophia Scott

She's in love with the boy - Trisha Yearwood

Wait in the truck - HARDY feat. Lainey Wilson

Jolene - Dolly

Wild One - Faith Hill

Heads Carolina, Tails California - Jo Dee

Messina Umarım dans edersin - Lee Ann

Womack

Any man of mine - Shania Twain

Cowboy take me away - The Chicks

Before he Cheats - Carrie Underwood

Wiley'nin alma Listesi - Bana K1 Deliğini Gster

Adamım! I feel like a woman - Shania
Twain Honky Tonk Badonkadonk - Trace
Adkins Old Dirt Roads - Owen Reigling
Save me the trouble - Dan + Shay
Creek Will Rise - Conner Smith
Cowgirls - Morgan Wallen, EARNEST
Texas Hold 'em - Beyonce
Chevrolet you down - Ryan Waters Band
Chattahoochee - Alan Jackson
Boot Scootin' Boogie - Brooks & Dunn

Dakota'nın alma Listesi - The Good Stuff

Watermelon Moonshine - Lainey Wilson
Forever and Ever, Amen - Randy Travis
Thunder Rolls - Garth Brooks
Park yerinde yavaş dans - Jordan Davis
Tennessee Whiskey - Chris Stapleton
The good I'll do - Zach Bryan
To be free - Dylan Gossett
Loud & Heavy - Cody Jinks
We danced - Brad Paisley
Kızı alma - Tim McGraw

Kate'in Düzenli Çalma Listesi - Sick Beats For Dark Hearts

Pokémon Theme - Jonathan Young ve Jason Paige
Nightmare - Halsey
Down to the Bottom - Dorothy
Bang, Bang - BELLSAINT
The Pines - Güller ve Devrimler
Cry me a river - Tommee Profitt, Nicole Serrano
Bring me to Life - Our Last Night
Uyku Simgesi. Tüm Sleep Token.
Last Resort - Falling In Reverse
Hush Now - Voila

Levi's Playlist - her neyse

Kömür - Dylan Gossett

Kurtar Beni - Jelly Roll

Wildflowers & Wild Horses - Lainey

Wilson You should probably leave - Chris

Stapleton I don't want to go to heaven - Nate

Smith Sun to me - Zach Bryan

Between me and the devil - Ghost Hounds

Beneath oak trees - Dylan Gossett

Sleeping on the blacktop - Colter Wall

Neon Moon - Brooks & Dunn

Katie Knight için

Kıçınızı yağlamaya ve kendinize bisküvi demeye hazır olun çünkü bunu siz istediniz.

Hepsi senin suçun. Kovboy istedin, lanet olsun, kovboy alacaksın.

*Eyerle, kanka! **Uzun** ve zorlu bir yolculuğa çıkmak üzeresin. . .*

Önsöz

Kate

I Önümdeki boş kahve kutusuna bakarken burnumu kırıstırıyorum. İçinde bin dolardan fazla para olması gereken kutuya bakarken Josh yüzünü buruşturuyor. Kutuyu dolabımın içine saklamıştım.

Kimse bakmayı akıl edemeyeceği bir yere, konserve kutularının arkasına ve altına saklamıştım ama görünüşe göre bu aptalca bir düşünceydi. Josh'un hayatımı birbiri ardına dramalara dönüştürmesi tam üç ay sürmüştü. Altı aydan uzun bir süredir birlikteydik ama son üç ayda işler iyice sarpa sardı. Aldatmayı affedebilirdim. Onu geri almazdım ama affedebilirdim. Ne de olsa ona aşık olmamam için elinden geleni yaptı. Yerel kumarhanede para harcama ve ondan bir mesaj beklerken zamanın nasıl geçtiğini anlamama olan tutkusunu bile affedebilirdim. Ama daha fazla kumar için paramı çalmasını?

Bu çok sert bir çizgi.

"Bu da ne böyle?" Kaşlarımı çatıyorum, boş kutuyu Josh'a doğru çeviriyorum ki ne kadar boş olduğunu görebilsin, sanki şingirdayan havam eve çarpmamış gibi. "Benden mi çaldın?"

Josh hemen yalvarıp yakarmaya ve bahaneler uydurmaya başladı, her zamanki kurban. Bundan hemen önce onu aldatırken yakaladığımda da aynısını yapmıştı. Sahte gözyaşları kurumaya bile vakit bulamamıştı. "Fark edeceğini düşünmemiştim," diye feryat ediyor. "Sana borcumu ödeyeceğim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ne için?" Tısladım. "Kolunu kırıp acile mi gittin? Hastane faturaları birikiyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben, uh, kumarhanede..."

"Neyi vardı?" diye soruyorum, sesim nefretimden ağırlaşıyor. Daha önce de kötü sevgililerim olmuştu ama bu seferki en kötüsü. "Kumarhanede ne vardı *Josh*?"

Kendi içine kapanmış gibi görünüyor, ki bu ilginç. Josh uysal bir adam değil. Gösterişli ipek gömlekler ve beyaz pantolonlar giyiyor. Altın zincirleri ve kendinden bahsetmeyi her şeyden daha çok seviyor. Ama yatakta iyiydi ve benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor gibiydi. Tanrım, ne kadar aptalmışım. O pisliğin bana aşk bombardımanı yaptığını biliyordum, ama herhangi bir şefkat için o kadar çaresizdim ki bunu kabul ettim ve onu etrafımda tuttum. Kırmızı bayrakları görmezden geldiğim için bu karmaşa tamamen benim hatam. Kırmızı bayrakları görmeyi ve tırnaklarımı onlara uygun boyamayı gerçekten bırakmam gerekiyor. Şu anda tamamen kırmızıya boyanmış tırnaklarıma bakıyorum. Kahretsin, belki de terapiye ihtiyacı olan benim.

"Çifte puan gecesi," diye itiraf ediyor sonunda. "Aldığım şeyi ve daha fazlasını geri kazanabileceğimi düşündüm. Yerine yenisini koyarım ve sen de fark etmezsin diye düşündüm." Düpedüz yalan. Kumar bağımlıları öne geçtiklerinde durmazlar. Kazanırken tekrar koymanın cazibesi bütün sorun. O

kazanacaktı ve sonra hemen tekrar harcayacaktı.

"Burada bin dolardan fazla para vardı," diyorum gözlerimi kısarak. "*Hepsini* almaya mı karar verdin?"

"Özür dilerim!" Gözlerinden yine aniden akan yaşlar beni tiksindirmekten başka bir işe yaramıyor. Erkeklerin duygularını göstermesini sevmediğim için değil. Duygusal zekâyâ sahip erkekleri destekliyoruz. Ama bu gözyaşları çok açık bir şekilde sahte, saçmalıklarıyla yakalandığı zamanlar için mükemmel bir şekilde öğrendiği bir rol. Tabii ya. Başka bir narsist. Erkeklerle işim bitti.

"Lütfen beni affet! Bir daha asla yapmayacağım! Sana geri ödeyeceğim! Söz veriyorum!" diye ağlıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve sanki durumuna yardımcı olacakmış gibi bana yalvarıyor.

"Oh, bana geri ödeyeceksin, seni pislik," diye homurdandım. "Tanrı aşkına, Josh. Senin benim erkek arkadaşım olman gerekiyordu. Sana güvenebilmem gerekiyordu. Şu pislığe bak." Başımı sallıyorum ve boş kutuyu tezgâha geri koyuyorum. "Lisa'dan gelen mesajlarla birleşince-"

"Sana yalan söylediğini söylemiştim!" Josh araya girer. Dünya standartlarındaki ağlama performansına rağmen, aldatma cephesindeki masumiyetini ilan etmek için aniden durur. Ayaklarına kapanması gerektiğini hatırlamış gibi elleriyle yüzünü kapatır ve zihninde onu ağlatan her neyse onu uygulamaya başlar. Muhtemelen kumar makinelerinde

kaybediyordur. Ya da sikiinin kesilmesi. Bu çoğu erkeği ağlatır.

"Param hakkında yalan söylediğin de kanıtlanmamış olsaydı sana inanabilirdim," diyorum kabaca. Ve bu gerçekten ne büyük bir nimet. Lisa'nın bana ulaşmasına rağmen benim aptalım ona ikinci bir şans vermiş olabilir. Görünüşe göre bizi Instagram'ımda görmüş ve Josh'la da çıkıyormuş. Daha da kötüsü, onunla bir yıldır çıkıyormuş. *Ben bu* durumdaki diğer kadını ya da birçoğundan biriyim. Şimdiden üç kişi daha bulmuş ve beni güncelliyor. Biri için aptallık etmiş olabilirim ama dördü için? Paramı bulur bulmaz ona Josh'un paramı çaldığına dair bir mesaj gönderdim ve o da kendi zulasını kontrol etmeye gittiğini ama onun da gitmiş olduğunu gördüğünü söyledi. Josh hepimizle oynuyormuş.

"Bebeğim, lütfen," der Josh. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Sadece bana bir şans daha ver."

Önümde diz çöküyor, ben geri çekilirken dizleri yerde hareket ediyor. Yalvarmaya devam ederken gözlerinden yaşlar akıyor, bunların hiçbirini kastetmediğini, diğer kadının hiçbir şey kastetmediğini söyleyip duruyor. Hep aynı bahane, değil mi? Böyle adamların sadık kaldıkları bir düzen vardır. Muhtemelen diğer üçüne de gidip aynı numarayı yapacaktır. Ben ilkim çünkü onu yakaladım.

"Seni seviyorum," diye ağlıyor. "Seni çok seviyorum. Lütfen bebeğim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Geri ödeyeceğime söz veriyorum."

Ona bakıyorum, göğsüm ağrıyor. Onunlayken bile yalnızdım. Ve başka türlü iyi olmasına rağmen beni hiç boşaltmamıştı. Her zaman kendimi bitirmek zorunda kaldım. Bunun işe yaraması ne garip. Kendi zihnim ve bedenim beni uyarıyordu ama ben altı ay boyunca bunu görmezden geldim. Şimdi ben de onun gibi hatamın bedelini ödemek zorundayım.

"Çık dışarı," diyorum, uyuşmuş bir halde.

"Kate, lütfen! Seni seviyorum! I-"

"Defol git," diye tekrarlıyorum, sesim daha sert. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Ayağa kalktığı anda gözyaşları hemen kurudu, yüzü sertti, sanki düşündüğüm gibi hepsi rol yapıyormuş gibiydi. Kahretsin, bu narsisizmi daha önce nasıl görememiştim? Hayatının performansını sergilemiş ve sonra hiçbir şey olmamış gibi kapatmıştı. Bir daha asla tırnaklarımı kırmızıya boyamayacağım. Bu bir lanet.

Josh yüzünü siliyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gözlerinde öfke titreşiyor ve her ihtimale karşı yanımdaki masanın üzerinde duran biber gazına uzanıyorum. "Zaten buna değmezdin, şişko sürtük."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. Hakaretler. Sanırım bu heriflerin hepsi aynı kullanma kılavuzunu takip ediyor. "Polisi arayıp hırsızlık ihbarında bulunmadan önce dışarı çıkmak için üç saniyen var."

"Yalnız öleceksin," diye tükürüyor ve kapıya doğru dönüyor. "Sen ve o aptal kedi."

İçimi öfke dolduruyor. Bana istediğin kadar hakaret edebilirsin ama William'ım hakkında böyle konuşmaya cüret etme!

"Evet, ne olmuş yani?" Tükürdüm, onu kapıya kadar takip ettim. "En azından kendimi becerirken boşalabiliyorum. Seninle hiç boşalmadım. Numara yaptım! Yalnız olmak kesinlikle daha iyi bir seçenek."

Kapıyı yüzüne çarparken yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Hemen kilitliyorum ve sürgüyü yerine kaydırarak tekrar içeri giremeyeceğinden emin oluyorum. Biber gazı elimde kalıyor ama polisi aramam gerekebilir diye diğer elimle telefonuma uzanıyorum.

Kapıyı tekmeliyor. "Orospu!" Gözetleme deliğinden baktığımda, dönüp merdivenlerden inmeye başladığını görüyorum. Deri ceketini sanki tekrar ava çıkmayı planlıyormuş gibi düzeltiyor ve gözden kayboluyor.

Birdenbire diğer zulamın iyi olduğundan emin olma ihtiyacı duyarak aceleyle banyoya gidiyor ve lavabonun altındaki kapakları açıyorum. Her şeyin arkasına uzanıp yağmurlu günler zulamın çoğunu sakladığım kurabiye kutusunu buluyorum. Açıyorum ve kahve kutusu kadar boş olduğunu görünce lanet ediyorum.

"Orospu çocuğu!" Hırlayarak tenekeyi hayal kırıklığı içinde fırlatıyorum. William Shakespurr araştırmaya geliyor ve beni yerde perişan bir halde bulunca hemen kuyruğunu yüzüme sürterek beni neşelendirmeye çalışıyor. "Tam bir aptalmışım, William," diye mırıldanıyorum, onu kucağıma çekip sarılıyorum.

Aynı fikirdeymiş gibi miyavlıyor ama en azından beni çok sert yargılamıyor. Sadece o kollarımdayken ağlayabilecek kadar güvende hissediyorum.

Josh Holiday gözyaşlarını hak etmese bile. Para hırsızı piç kurusu.

Birinci Bölüm

Kate

BİR YIL SONRA

Men son banyo zemininde değersiz bir adam için ağladığımdan beri evim değişti. Hayallerimdeki karamsar, gotik dekordan Barbie pembesi ve kız gibi bir dekora dönüştü. Hem bir kadın hem de bir erkek olduğumu kabul etti m .

Gotik baştan çıkarıcı ve peri prensesi. İki kişiliğim bir arada. Ama Josh olayından sonra, çoğunlukla daha alternatif bir tarzda giyinsem bile, parlak ve neşeli şeylerle çevrelenmeye ihtiyacım vardı. Kovboy şapkası takmış ve etrafında "Miyav" yazan bir kedinin küçük neon ışığı beni mutlu ediyor. Tıpkı sakız pembesi kanepenin yaptığı gibi. William Shakespurr kesinlikle bundan hoşlanıyor. Koyu gri tüyleri, daha sonra tüy fırçasıyla temizlemekten yorulduğumda lanet edeceğimi bildiğim bir şekilde arkasına yapıyor, ama sorun değil.

"Mükemmel," diye homurdanıyorum kanepeyi ittiğim yerden doğrulurken. "İhtiyacımız olan düzenleme buydu, William."

Feng shui ve mobilyaların mükemmel bir şekilde düzenlenmesi gerektiğiyle ilgili bir YouTube videosu izledikten sonra oturma odasını en az üç kez yeniden düzenledim. Mutluluk için en iyi düzenlemeye karar vermişim ve şimdi burada Barbie Dreamhouse'daki gotik bir prenses gibi görünüyoruz.

Bayıldım.

Kanepeye oturdum ve nefes nefese ayaklarımı havaya kaldırdım. Kanepe çok ağırdı ama kendi başıma itip kakabiliyordum. Bana yardım edecek bir erkeğe ihtiyacım yok. Aslında bir süredir erkeklerden tamamen uzaklaşmışım. Arkadaşlık uygulamalarımı silmek iyi hissettirdi. Kimse sorgulamadan bu pembe kanepeyi almak daha da iyi hissettirdi.

Ayakkabılarımı çıkarmamla neredeyse aynı anda telefonum bir mesajla çalıyor. İnleyerek William'ın oturduğu kanepenin diğer tarafına doğru eğiliyor ve altına uzanıyorum. "Sen tavuk değilsin William. Telefon senin görevin için ödülleri yumurtadan çıkarmayacak," diyorum ona. Gücenerek miyavlıyor ve onun yerine yeni ve pembe olan kedi ağacına doğru ilerliyor.

Mesajları açıyorum ve bilinmeyen bir numaradan gelen tek yeni mesaja bakıyorum.

Hey.

Kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

Bu da kim?

Kişi yazmaya başladığında küçük metin balonları beliriyor. Telefonum tekrar çalıyor.

Aşağılandım. Numaramı mı sildin?

Yıllar içinde pek çok numarayı sildim, ancak bu soruma hiç yanıt vermiyor.

Muhtemelen iyi bir sebebi vardır. Kim bu?

Baloncuklar tekrar patlamadan önce bir duraklama oluyor. Cevabın gelmesi öncekinden çok daha uzun sürüyor.

Ben Josh.

Gözlerimi kısıyorum ama hemen bir sonuca varmıyorum. Çok fazla Joshes tanıdım.

Josh kim?

Tanrım. Josh Holiday.

Yüzüm ani bir tiksintiyle buruşuyor.

Ew. Hayır.

Hemen numarayı engellemeden ve telefonu kanepeye geri fırlatmadan önce cevabı hızlıca gönderiyorum. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kesinlikle bir daha bu numaraya kanmayacağım. O pislikle hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ben ekranda yanıp sönen yeni numaraya bakıyorum. İçimden bir ses cevap vermememi söylüyor, ben de sesli mesaja geçene kadar çalmasına izin veriyorum. Bir dakika sonra, yeni bir sesli mesaj olduğunu bildirmek için bip sesi çıkarıyor. Yavaşça elimi uzatıp bildirime basıyorum ve sesli mesaj kutumun "şifrenizi girin" komutunu verip sonunda mesajlara girmeme izin vermesini bekliyorum.

"Duyulmamış bir mesajınız var. İlk duyulmamış mesaj. *Selam Kate. Benden haber almak istemediğini biliyorum ama seni çok düşündüm.*

Son zamanlarda. Hâlâ buralarda olup olmadığını ve benimle buluşup buluşamayacağını görmek istedim. Benim ikramım. Beni ara lütfen. Ve diğer numaranın engelini kaldır. Bu mesajı silmek için- Bir tuşa dokunuyorum. "Mesaj silindi." İyi bir önlem için ikinci numarayı engelliyorum.

"Siktir git," diyorum telefonu kanepeye geri fırlatırken.

Sanırım bu iş burada biter. İki engellenmiş numara ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça belirtmem yeterli olmalı. Görünüşe göre, tamamen yanılmışım. Her zaman öyle değil miyiz? Sanırım kadınlar olarak erkeklere şüpheyi yaklaştırmayı seviyoruz. Bence toplu olarak bunu yapmayı bırakmalı ve en başından itibaren içgüdülerimizi takip etmeliyiz. Onlara sizi onların getirmediğini söyleyin. Onlara ilgi duymadığınızı söyleyin. Hayır demeyi kabul etmezlerse gözlerinden bıçaklayın. Ya da taşaklarına. Erkekler taşaklarına gerçekten değer verirler.

O lanet mesajdan birkaç gün sonra, haftalık ihtiyacımı karşılamak için markete giriyorum. Aklım alacağım naneli çikolata parçacıklı dondurmada, bu yüzden arabamın önüne çıkana kadar onu hemen fark etmiyorum. Adama çarpmamak için çarparak duruyorum.

"Özür dilerim. Seni görmedim-" Neredeyse dışarı çıkardığım rastgele yabancıdan özür dilemek üzereydim, ama Josh'un yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşımda durduğunu görünce sözlerim kesildi. Sadece bir yıl geçmiş olmasına rağmen farklı, bir şekilde daha yaşlı görünüyor. Gözlerinin ve dudaklarının etrafında daha fazla kırışıklık var, sanki onu son gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibi. Benim yüzüm de kaşlarımı çatarak buruşuyor. "Çekil."

"Kate, seninle konuşmam gerek," diyor, gözleri sanki birini arıyormuş gibi yana kayıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ama orada hiçbir şey yok. "Beni rahat bırak. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Numaranı engellediğimde bu mesajı alacağını düşünmüştüm."

"Evet, ama seninle konuşmam gerek-"

"Ne hakkında?" Hırladım. "Benden çaldığın üç bin dolar hakkında mı? Bana borcunu ödemeye mi geldin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, mesele o değil."

"O zaman seninle konuşacak bir şeyim yok," diye tısladıktan sonra arabayı ona doğru iterek onu hareket etmeye zorluyorum.

Nispeten zararsız biri. Josh Holiday birçok şey olabilir - sümüklü sıçan, hırsız, dolandırıcı - ama bir kez bile bana elini sürmedi. Bunun bir hata olduğunu biliyor. Eğer bir daha bana elini sürerse

bana el kaldırmayı düşündü. O iri bir adam değil, ben de sinirlendiğimde bir metreye yakın öfkeliyim. Ayrıca, yoga yapıyorum. Artık daha esnekim.

"Başım belada-" diye başlıyor beni takip etmeye çalışırken. "Senin sorunun umurumda bile değil."

"Biraz borç paraya ihtiyacım var-"

O kadar hızlı duruyorum ki bana çarpıyor ve hemen geri çekiliyor. "Bunu söylemediğini biliyorum."

"İstemeye hakkım olmadığını biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ama çaresizim ve paranla aran iyi olduğunu biliyorum, yani muhtemelen biriktirdiğin çok şey vardır-"

Ona bakıyorum, gözleri seğiriyor ve sanki biri ortaya çıkıp onu vuracakmış gibi gözleri yana kayıyor. Bu salak kendini neye bulaştırdı böyle?

"Bunların hiçbirisi benim sorunum değil," diyerek uzun soluklu bahanesini kesiyorum. "Cesaretin yoksa hiçbir şeyin yok, Josh Holiday. Sana bunu vereceğim."

"Lütfen! Anlamıyorsun!" Koluma uzanıyor, ben de diğer müşterilerin dikkatini çekecek şekilde sarsılıyorum. Birkaç kişi durdu ve müdahale etmeleri gerekebilir diye bir adım daha yaklaştı. Josh onları fark ediyor ve hemen ellerini kaldırıyor ama bu onu konuşmaktan alıkoymuyor. "Bana yardım etmediğin için pişman olacaksın Kate."

"Bu da ne demek oluyor?" Diye soruyorum ama o cevap veremedi iri yarı bir adam aramıza giriyor.

"Burada bir sorun mu var?" diye soruyor adam, Josh'un bana saldırması ihtimaline karşı beni koruduğundan emin olarak.

Josh geri çekilir. "Hayır, sorun değil." Dönüp bakkal hikâyesini tamamen terk etmeden önce bana dikkatle bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor adam gittikten sonra. Göğsünde müdür olduğunu belirten yaka kartını fark ediyorum. "Arabanıza kadar eşlik edecek birine ihtiyacınız var mı?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim," diye iç geçiriyorum. Rekor bir sürede alışverişimi yapıyorum ve arabamı yüklememe yardım edip içeri girmeden önce kapıların kilitli olduğundan emin olduğunda ona minnetle teşekkür ediyorum. Bu mağazaya kesinlikle beş yıldız veriyorum. Hizmetleri inanılmaz.

Daireme döndüğümde merdivenlere bakıyorum, tüylerim diken diken olmaya başlıyor. Işıklardan biri sönmüş, merdivenin bir kısmı karanlığa gömülmüştü. Birkaç kez bakım siparişi verdim ama görünüşe göre bugün ilgilenmemişler. Komşumu aramayı düşünüyorum.

Merdivenleri çıkarken bana eşlik edip edemeyeceğini soruyor ama bunun muhtemelen aptalca olduğuna karar veriyorum. Josh ısrarcı olmasa da zararsızdır.

Arabamdan iniyorum ve merdivenleri çıkmadan önce birkaç market poşetimi alıyorum. Hızlı hareket ediyorum, kapımın kilidini rekor sürede açıyorum ve kapıyı sürgülemeyen hemen önce poşetlerimi içeri atıyorum. Bir dakika bile geçmeden kapı çalınıyor ve irkiliyorum, gözlerim irileşiyor.

Kapıya cevap vermiyorum. Ona doğru bile hareket etmedim. İçgüdülerim bu işin kontrolden çıktığını, polisleri aramam gerektiğini haykırıyor. Bu artık çok fazla sapıklık gibi.

"Kate?" Josh kapıdan sesleniyor. "Seninle gerçekten konuşmam gerek. Eğer beni dinlersen-"

"Polisi arayacağım," diye tehdit ediyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Beni rahat bırak!"

"Neden beni dinlemiyorsun?" diye hırlıyor. "Sen her zaman lanet bir kaltaktın!"

"Polisleri arayacağım," diyorum, telefonumun kilidini açıp parmağımı düğmenin üzerinde gezdiriyorum. Arayabilirim ve bir memur gönderirler. Uzaklaştırma emri çıkarmayı düşünüyorum ama açıkçası bu sadece bir kağıt parçası. Gerçekten hiçbir işe yaramaz. İsrarcı olursa olmaz.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun" diye tükürüyor. Merdivenlerden inmeye başladığını duymadan önce sözlerini kapıya bir tekme atarak noktılıyor. Rahatlamadan önce birkaç dakika elimi düğmenin üzerinde tutuyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, aniden endişeleniyorum. Başına her ne bela geldiyse kötü olmalı ama yine de beni ilgilendirmez. Onu kurtarmak kesinlikle benim işim değil. Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum.

Başımı çevirip William'a bakıyorum, oturmuş kapıyı izliyor, kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Eski sevgililer," diyorum başımı sallayarak. "İyileştiğin ve senin de eski sevgilin olmadığı için şükretsen iyi olur William. Onlar beladan başka bir şey değil."

Yiyecekleri mutfığa taşıırken peşimden geliyor, kahverengi kese kağıdını boşalttığımda içinde oynamaya hevesli. O gece naneli çikolata parçacıklı dondurmaya yumulduğumda tadı pek iyi gelmiyor.

İkinci Bölüm

Kate

Miş için hazırladığım kapsamlı proje listesi, yavaş yavaş üstlerinden geçerken benimle alay ediyor. Teknoloji alanında çalışmak, günlerimin yarısında evden çalışmamı mümkün kılıyor, bu da "mesaiye kalabileceğim" anlamına geliyor

yoga pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt giyebiliyorum. Sanırım işimin en sevdiğim yanı bu, özgürlük. Sınırsız ücretli iznim, sağlık yardımlarım var ve işimi yaptığım ve toplantılara gittiğim sürece bana sorun çıkarmıyorlar. Şu anda onlara e-posta gönderebilir, ruh sağlığı iznine ihtiyacım olduğunu açıklayabilirim ve acil bir durum olmadığı sürece onaylanır. Böyle bir seçeneğin olması beni o kadar rahatlatıyor ki ilk etapta buna ihtiyaç duymuyorum. Bu, çoğu insanın hayalini kurduğu türden sağlıklı bir çalışma ortamı ve bunu bulduğum için çok mutluyum.

Listemdeki son maddeyi işaretliyordum ki kapı hızla çalındı ve neredeyse ofis koltuğumdan düşecektim. Ani bir endişe kaplıyor içimi. Eğer yine Josh'sa, kesinlikle polisi arayacağım. Onun bu kadar ısrarcı olduğunu hiç bilmiyordum ama sanırım onu gerçekten tanımiyordum. Beni aldatacağını ve tüm paramı çalacağını kesinlikle bilmiyordum, o halde neden bu garip durumda nasıl davranacağını bilmeyi bekleyecektim ki?

Kapı tekrar çalındığında ayağa kalkıyorum ve dağınık saçlarımı düzeltiyorum. Henüz fırçalamamıştım. Kimse beni görmeyecekti, bu yüzden daha sonraya bırakmıştım. Misafir için hiç giyinmedim ama kapıyı açmak zorunda kalmazsam belki de fark etmez.

Kapı tekrar, biraz daha tedirgin bir şekilde çalındığında nabzım atıyor. Karşı taraftaki her kimse, beklemekten yorulmuş. Gözetleme deliğinden baktığımda kendimi Josh'u görmeye hazırlıyorum ama o olmadığını hemen fark edince rahatlıyorum. Onun yerine takım elbiseli iki adam görüyorum.

Sıkıntı. İki de kusursuz giyinmişlerdi, takım elbiseleri bedenlerine göre dikilmişti ve askıdaki herhangi bir takım elbiseden daha pahalıydı. Kafam karışmış bir halde çakımı yan masamdan alıp kapıyı açmadan önce elimde sıkıyorum. Sürgü zincirini yerinde bıraktığım için kapıyı sadece on santim kadar açabiliyorum ama adamlara iyice bakmak için yeterli.

"Yardımcı olabilir miyim?" Aralarına bakıp kim olduklarını anlamaya çalışarak soruyorum.

"Kate sen misin?" diye soruyor sağdaki. Gözleri kapalı gökyüzüne rağmen güneş gözlüklerinin ardında saklı ama soldakinin gözleri açık. O tek kelime etmiyor ama buz gibi gözlerle bana öyle bir bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Kapıyı suratlarına çarpma dürtüsü çok güçlü.

"Kim soruyor?" Gözlerimi onlara dikerek soruyorum. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Bana mahkeme evraklarını tebliğ etmek için mi buradalar? Eğer öyleyse, benden hiçbir bilgi alamayacaklar. Televizyon dizileri sayesinde bunun nasıl olduğunu biliyorum. Ya beş yıl önce bana hiçbir faydası olmayan acil servise yaptığım bir ziyaretin tıbbi borcunu tahsil etmek için buradalarsa? Hiçbir şeyi kabul etme. Hiçbir şey açıklamam. Fatura olmadığını itiraf ederken beni yakalayamazlar. Ama ajans neden böyle adamlar göndersin ki? Takım elbiselerinin kenarından görünen dövmele, onları tıbbi faturaları tahsil etmeye gelen türden insanlar gibi göstermiyor.

Sağdaki bana odaklanmadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Erkek arkadaşının arkadaşları olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

"Benim erkek arkadaşım yok. Yanlış daireye gelmişsin," diyorum, kapıyı kapatmaya hazırlanarak.

"Erkek arkadaşın Josh mu?" diye araya giriyor ben kapatmadan. "Josh Holiday."

Donup kaldım. "Eski sevgilim," diye düzeltiyorum. "Bir yılı aşkın süredir erkek arkadaşım değil."

Soldaki başını öne eğiyor. "Aksini söylüyor," diyor sonunda, sanki sözlerini söylemeden önce tartması gerekiyormuş gibi. Sesi arkadaşınınkinden daha kalın, daha çakıllı.

"Onunla ne işiniz varsa siktirip gidebilir," diyorum ve konuşmayı bitirip kapıyı kapatmaya çalışıyorum. Josh'un işi beni ilgilendirmes ve ben de bu işe karışmayacağım. Kapıyı iterek kapatmaya gidiyorum. .

Sadece kapı eşiğinde bir bot bulmak için.

Ayağını kapıma dayayan aptala dişlerimi göstererek, "Ayağını çekmeni öneririm," diyorum.

"Yoksa ne olur?" Solak tehditkâr bir şekilde sorar.

"Polisleri arayacağım," diye uyarıyorum, çakıyı açarken parmaklarım çakıyı sıkıca kavırıyor, her ihtimale karşı şiddete hazırlanıyorum. Her zaman hazırlıklı olmalıyım.

Adam sırtıyor, sanki bela düşüncesi onu heyecanlandırıyormuş gibi. "Bizim işimiz Josh'la değil. İşimiz seninle, Kate Marie Meadows."

Sikeyim. Siktir! Adımı nereden biliyorlar? Bu da ne böyle?

"Seninle bir işim yok. Özellikle de Josh'la ilgiliyse," diye yineliyorum. Telefonum arka cebimde ama ona ulaşmak için çakıyı yere bırakmam gerekecek ve bunu yapmak istemiyorum.

Righty yaklaşıyor ve ben geri çekilerek kapının bir santim daha açılmasına izin veriyorum. "Gördün mü, Josh'un bize çok borcu var," diye anons ediyor Righty. "Ve biz borçlu olduğumuzda olduğu gibi."

Kalbim durdu. "Peki biz kimiz?" Bunun kötü olacağını şimdiden bilerek soruyorum. Bunu hissedebiliyorum, dün geceki enchiladaların midemde guruldaması gibi.

Kaşlarını kaldırıyor. "Şeytanın kendisi siyah kanatlara biniyor diyelim."

Yüzümden kan akıyor. Lanet olsun! Düşündüğüm kişiler bunlarsa başım gerçekten belada. Şehirde bu cümlelerin geçerli olabileceği tek bir grup insan var. Kargalar, pazarlama ve sömürü konusunda çok iyi olan bir piç kurusu sayesinde mafyaya dönüşen yerel bir çete. Yaklaşık beş yıl içinde hızla yükseldiler ve şu anda etkilerinin olmadığı pek fazla yer yok. Polislerden bahsetmiyorum bile, hükümette ceplerinde adamları var, bu yüzden gözlerini size diktiklerinde onlardan kaçmak için yapabileceğiniz pek bir şey yok. Onlarla ilişkili olduğu söylenen her yerden uzak durmakta iyiydim ve şimdi Josh yüzünden kapımdalar! Josh onlara bulaştıysa, gerçekten boka batmış demektir.

Ama bu yine de beni ilgilendirmez.

"Bak, sana söyledim. Josh ve ben birlikte değiliz. Sana yalan söyledi. O benim erkek arkadaşım değil ve bir daha asla olmayacak. Seninle ne tür bir pisliğe bulaştığını bilmiyorum ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Lefty güler. "Tam tersine Katie kızım, her şeyin seninle ilgisi var."

Righty diğerine sinirlenmiş görünüyor ama dikkatini tekrar bana vermeden önce kısa bir süre ona sinirli bir şekilde bakmaktan başka bir tepki vermiyor. "Josh borçlarını ödeyebileceğini söylüyor ve büyük patron bu borçların ödenmesi için can atıyor. Ödemeyeceğini duymak onu mutlu etmeyecek ve ödemeyi nakit ya da et olarak bekliyor. . . ya da et olarak."

Ürküyorum ve içeri dalmayı planlıyorlarsa diye elimi avucumdaki bıçağa sımsıkı sarıyorum. Onlara Josh'tan paylarını almalarını söylemeliyim ama merakım beni sormaya itiyor. "Ne kadar?" Mırıldanıyorum. "O pisliğin sana ne kadar borcu var?"

Solak sırtıyor. "Çeyrek milyon."

Gözlerim doldu. "Seninle birlikte çeyrek milyon dolar borçlanmasına izin mi verdin? Aman Tanrım! Buna nasıl sahip olabilirim? Kim buna sahip olabilir ki?"

Righty omuz silkiyor. "Umurumda değil. O kısım bizi ilgilendirmez. Bizim işimiz borcunu bir hafta içinde ödemen."

"Bir hafta mı?" Gıcırđıyorum, iyi ahlakım pencereden dışarı çıkıyor. Hayatımı, zaten benden çalan beleşçi bir pislik için heba etmeyeceğim. "Bak, Josh'la hiçbir ilgim yok. Öldür şu pislği ve bitsin bu iş."

"O salak büyük patrona senin bir resmini göstermiş," diyor Lefty. "Çok tatlı ve güzel görünüyordun, saçındaki o mavi çizgi falan cezbediciydi. Büyük Patron ya parasını ya da seni istediğine karar verdi. Seçim senin."

Sözleri midemi bulandırdı.

Righty başını sallar. "Bir hafta içinde döneceğiz, Kate. O zaman görüşürüz."

Solak bana bir öpücük kondurduktan sonra ikisi de dönüp merdivenden aşağıya iniyor ve beni dehşet içinde arkalarından bakakalıyorum.

Çeyrek milyon dolar.

Şeytanın kendisi siyah kanatlara
biniyor. Lanet olsun! Başım *belada*!

Üçüncü Bölüm

Kate

I Kapıyı çarparak kapattım ve bu yıl eklediğim tüm ekstra sürgüleri çevirdim ama bir şekilde hala güvenli hissettirmiyor. Sırtımı kapıya yaslıyorum, gözlerim panikle irileşiyor. William Shakespurr masanın üzerinde oturuyor.

Karşı taraf panik atağını merakla izliyor ama henüz incelenecek bir şey olarak görmüyor. Bunun ilk ruhsal çöküşüm olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Bazen zihinsel bir çöküş kalbe iyi gelir, ama şu anda kalbim boğazımda. Zihnim bir şeyler yapmam, birilerine söylemem için bağılıyor ama polisler Kargalar'la aynı yatakta. Haberler bunu bildirmiyor ama etraflarındaki söylentiler güçlü. İyi bir polis bulacağıma güvenemiyorum. Arayacak kimse yok! Yozlaşmamış birine ulaşısam bile, görevden alınmaları uzun sürmez.

"Siktir," diye mırıldandım, nefesim kesilmeye başlamıştı. "Siktir!"

Cebimden çıkardığım telefonumu karıştırıyorum. Hemen içeri girip Josh'ın beni aradığı numaranın engelini kaldırıyorum ve çevir tuşuna basıyorum. Hat açılmadan önce iki kez çalıyor.

"Kate-"

"Seni lanet olası bok parçası!" Başka bir şey söylemesine izin vermeden bağııyorum. "Ne yaptın lan sen?"

Telefon hattından yüzünün buruştuğunu duyabiliyorum. "Beni öldüreceklerdi, Kate-"

"Umurumda değil! İşte tam da bu yüzden birlikte değiliz, seni lanet çakal! Umarım seni taşaklarından asarlar! Umarım seni öldürdüklerinde cehennemde çürürsün!"

Tereddüt ediyor. "Yani ödeyecek misin?"

"Beni öldürteceksin," diye hırlıyorum, kendimi paniklemiş bir öfke nöbetine kaptırıyorum. Kapıdan uzaklaşıyorum ve öfkemi boşaltmak için adım atmaya başlıyorum. "Tanrım, çok aptalsın!"

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Hayır. Seni öldürmeyeceklerine dair bana güvence verdiler. Patrona senin bir resmini gösterdim ve-"

"Yani kumar borçlarını silmek için beni bir et parçası gibi satacak mısın?" Hırlayarak yumruğumu duvara vuruyorum. Parmak eklemelerimin acı içinde bağırmasından başka bir şey olmayınca bu beni daha da kızdırıyor. Patlamam karşısında sessizliğe gömülüyor. "Seni öldürmelerini umsan iyi edersin Josh, çünkü seni ilk ben ele geçirirsem, sana yaptıklarını *merhamet gibi göstereceğim*."

Bitirme düğmesine basıyorum ve tüm bu durum karşısında açık havada hırlıyorum. Hayatımı tekrar mahvetmeye cüret ettiği için Josh'a kızgınım. Crows'a da saçmalıkları ve beni bu işe bulaştırdıkları için kızgınım. "Siktir," diye homurdanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Siktir, siktir, *siktir*!"

Parayı ödeyemem. İstedğimden değil zaten. Etrafta dolaşmak için önemli bir miktar. Ve kesinlikle o pislik için kendimi satmayacağım.

"Tanrım, William," diyorum yanıma gelip bacaklarımdan arasında dolanmaya başladığında, sanki rahatlamış gibi miyavlıyor. Sanırım artık bunun normal bir ruhsal çöküntü olmadığını anladı. "O pislığe değer verdiğime inanamıyorum."

İnliyorum ve duvardan aşağı kayıyorum, paniğim o kadar güçlü ki zar zor nefes alabiliyorum ya da düşünebiliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Arayabileceğim, yardım isteyebileceğim kimse yok. Seçeneklerim o kadar sınırlı ki, hiç olmayabilir de.

William kucağıma tırmanıyor ve miyavlıyor. Elimi sırtında gezdirdiğimde mırlamaya başlıyor, çıkardığı sesler sessiz dairede yankılanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Hiçbir şey sevgi dolu bir kedinin nazik mırıltıları kadar etkili olamaz. Beynim yeniden çalışmaya başladığında bu durumu çözmek için ne yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

"Polise gidemem, William. Kargaların burada her şeyde parmağı var. Hiçbir şey olmayacak ve ben yine boku yiyeceğim." İçimi çektim. "Kesinlikle ödeme yapmayacağım. Kimsede o kadar para yok." William'a bakıyorum ve o da tatlı Maine Coon yüzüyle bana bakıyor, hiç endişelenmiyor. Bana tamamen güveniyor. Karar benim. Farkına vardığımda yüzüm sertleşiyor.

İşte bu kadar. Başka yolu yok.

"Tek bir seçeneğimiz var William," diyorum, korku göğsümün tam ortasına çarpıyor. Riskli ve işe yaramama ihtimali var ama tek seçenek bu. "Kaçmamız gerekecek," diye fısıldıyorum, bir elimi alnıma bastırarak. "Aman Tanrım. Kaçmak zorundayız."

Dördüncü Bölüm

Kate

New Jersey otuz bir yıldır benim evim. Burada büyüdüm, burada okula gittim, ailemi burada kaybettim, burada sevdim ve kalbim burada kırıldı. Burada yaşamadığım pek bir şey yok.

sevdiğim bu şehirde yaşadım. Burası evim. Her zaman huzur bulduğum yer. Artık huzur kalmadı.

"Bunu nasıl yapacağız William?" Dizüstü bilgisayarımın başına oturup Google'da "nasıl anonim olunur" diye aratırken yüksek sesle soruyorum. Kendi ölümünü taklit etmenin akıllıca olup olmadığından ya da kötü bir durumdan nasıl kaçılacağından bahseden farklı sayfalar çıkıyor. Kadın sığınma evine ihtiyacım yok. Nedense bunun bu pislikleri durduracağını sanmıyorum. Sadece gidebildiğim kadar uzağa gitmeliyim. Ülkeyi terk edemem. Pasaportumun süresi dolmamış olsa bile, takip edilmesi çok kolay olur. Yani, eyaletler. Araba kullanamayacağım hiçbir yer yok. Amerika yeterince büyük, aramıza mesafe koyup güvende olabilirim, değil mi?

"Bu liste çok aptalca," diye homurdanarak sayfayı aşağı kaydırıyorum. "Başka bir daireye taşınmak mı? Yok artık." Başımı sallıyorum. "Bu düşündüğümde daha zor olabilir, William."

Gerçekten iyi bir bilgi bulana kadar saatlerce kaydırma yapıyorum. Hareket et. Kredi kartı kullanmayın. İletişimde kalacağınız güvenilir bir kişi olmadığı sürece nereye gittiğinizi kimseye söylemeyin. Telefon numaranızı değiştirin ve diğer aramalar için ekstra bir kullan-at telefon alın. Nakit kullanmak için paranızı bankadan çekin. Hepsi iyi bilgiler.

Birkaç saat içinde en önemli eşyalarımı toparlamaya çalışıyorum. Ciklet pembesi kanepeme hüznle bakıyorum. Onu yanımda götüremem. Küçük mor BMW'ye sığmasının imkanı yok. Koyacağım

Yanıma alamayacağım her şeyi annemin kızlık soyadıyla depoladım. Tüm giysilerimi, önemli evraklarımı, William'ın veteriner kayıtlarını, kedi mamasını ve onsuz yaşayamayacağım her şeyi topladım. Tüm kıyafetlerimi arabama atıyorum. Ev sahibimi arayıp kira kontratımı erken feshettim. Neyse ki, son dört yıldır iyi bir kiracı olduğum için, ödeme yapmadan kontratı erken bozmama izin veriyor. Çılgınca ses tonum karşısında, tehlikeli bir eski erkek arkadaşımın kaçtığını varsayıyor ve yardım teklif ediyor, ancak ona iyi olacağıma dair güvence veriyorum. Her şeyin sonunda, anahtarları almaya geldiğinde ona sarılıyorum. Gerçekten iyi bir ev sahibiydi, kirayı hiç yükseltmedi, tamiratların çok uzun sürmesine asla izin vermedi. Her şeyin bittiğini gördüğüm için üzgünüm.

Üç gün sonra hesaplarımı kapattım ve tüm paramı çektim. Telefon numaramı değiştirdim ve önemli bir şey için kullanmak üzere köşedeki marketten küçük bir kontrollü telefon aldım. Ama en önemli kısım işimi aramak. Bunu en sona bıraktım çünkü işimi seviyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama burada kalamayacağım ve tamamen uzaktan bir pozisyon değil. Tamamen uzaktan bile çalışamayacağım çünkü bunun bir kısmı ofise gitmek anlamına geliyor. Kalbim boğazımda, doğrudan yöneticimi aradım ve ona haber verdim. Aradığımda kafası karışıyor ve tam olarak açıklayamıyorum ama istifamı kabul ediyor ve bana gelecekteki çalışmalarında iyi şanslar diliyor. Bu çok fazla acı veriyor. Böyle bir işe girebilmek için çok çalışmışım ve şimdi ne zaman yeni bir iş bulabileceğimi bilmeden bu işi bırakmak zorundayım. En azından beni gitmem gereken yere götürecek kadar birikimim ve param var. Umarım.

Her şeyi kapattığımda kargaların gelip eşyalarımı almasına sadece dört gün kaldı ve ben o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyorum. Geri gelmelerinden bir gün önce William'ı taşıyıcısına koyuyorum ve geride bırakmak zorunda olduğum her şeye bakıyorum. Nakliyeciler birkaç saat içinde burada olacak ve geride kalanları toplayıp depoya götürecekler. Ev sahibim Bayan Lancaster her şeyle ilgilenecek. O bir azizedir.

"Tamam William," diye iç geçirdim. "Buraya kadarmış. Bir sonraki maceramız için hazır mısınız?" Taşıyıcısından miyavlayarak olumlu yanıt veriyor ve ben de onu kolumun üzerine alıyorum.

Hayatta tutmayı başardığım küçük ev bitkimi alıyorum ve son kez evimden çıkıyorum. William'ın taşıyıcısı yolcu koltuğuna, ev bitkisi de arkaya. Arabaya biner binmez ve emniyet kemerimi takar takmaz, William'ın taşıyıcısının fermuarını açıyorum ki pencereden dışarı bakabilsin. Koşum takımı eğitilmiş olduğu için duraklarımızda onu gezdirebileceğim.

Yine de arabayı hemen çalıştırmıyorum, ellerim direksiyonun üzerinde duruyor. Küçükük BMW Z4'üm eşyalarımı taşıyacak kadar büyük değil ama elimden geldiğince sıkı bir şekilde paketledim. Arkada yer kalmadı ve ön tarafta da neredeyse hiç yer yok. Etrafıma son bir kez bakıyorum, çok iyi tanıdığım dünyayı gözümün önüne getiriyorum. Artık her şey değişecek. Bir kez koşmaya başladım mı, duramam. Tek umudum, beni asla bulamayacakları kadar karanlık bir yer bulmak. En iyi umudum, beni aramaya hiç zahmet etmemeleri. Çok değerli değilim, bu yüzden birkaç hafta sonra beni bulamadıklarında pes etmek zor olmamalı. Belki eve bile dönebilirim.

Yine de bu konuda pek umutlu değilim.

Bu dünyayla tek bağı William. Ailem uzun zaman önce öldü. Kardeşim yok. Burada iş arkadaşlarım dışında gerçek bir bağlantım olan kimse yok. Sadece ben ve William Shakespurr varız.

"Pekâlâ dostum," diye nefes alıyorum arabayı çalıştırıp geri vitese takmadan önce. "Büyük kötü adamlar ortaya çıkıp ne yaptığımı anlamadan önce buradan gidelim."

Arabanın burnunu batıya çevirip sürüyorum.

Beşinci Bölüm

DAKOTA STEELE

"H Wiley! Kısarakla işin bitmedi mi daha?" Avlunun öbür ucundan bağıyorum, gözlerim şu anda ahırdan çıkmakta olan çobanda.

"Evet. Her şey hazır. Sanırım her an doğum yapabilir. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Wiley bana doğru yürürken eldivenlerini çıkarıp arka cebine sokuyor.

"Elbette. Hala ne kadar işin var?"

Wiley alay ediyor. "O kadar çok ki, kışa kadar asla bitiremeyeceğim. Neden?"

İç çekiyorum. Bu günün geleceğini biliyordum. Üçümüz, Wiley, Levi ve ben, bize bırakılan kötü duruma rağmen bu çiftliği on yıldır ayakta tutmayı başardık. Çiftlikte bizimle birlikte çalışan çok sayıda insan var ama bu yeterli değil. Yapılması gereken çok şey var. Çok hızlı büyüdük ve fazladan yardım olmadan ne sığır sürüsü için işleri zamanında hazırlayabileceğiz ne de kışa hazırlanabileceğiz. Yardıma ihtiyacımız olacak.

"Kahretsin," diye homurdandım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama-"

Wiley başını sallayarak, "Daha fazla yardıma ihtiyacımız var," diye bitiriyor. "Evet. Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Yoksa hazırlıkları asla zamanında bitiremeyiz. Taylar için kilometrelerce uzunlukta bir bekleme listem var ve Levi bu yıl buzağılamaya hazır düvelerin en az üç katı olduğunu söyledi. Birkaç hafta içinde mahvolacağız."

Yük omuzlarıma biniyor. Her zaman. Levi ve Wiley benim iş ortaklarım ve en iyi arkadaşlarım olsa da, burası benim soyadımı taşıyor. Burası sayılamayacak kadar çok nesilden beri aileme ait, kovboyların şaka konusu olduğu zamanlardan çok önce. Geçmiş nesillerin kovboyları yıldızların altında uyur ve kilometrelerce sığır güderlerdi. Bugünlerde, bizim

İstemezsek dışarıda uyumak zorunda kalmayız ve kesinlikle uzun süre dışarıda kalmamız gerekmez. Ancak bunların hiçbirisi hala zor kararlar vermek zorunda olmadığım anlamına gelmiyor. Daha fazla işçi çalıştırmak daha fazla boğaz doyurmak, daha fazla insana bakmak demek ama bunu yapmazsak babamın neredeyse yaptığı gibi burayı da batırabiliriz.

"Sence okuldan sonra ve yazın iş arayan çocuklar var mıdır?" Wiley'ye bakarak soruyorum.

Kasabadaki çocuklarla çok sık bir araya gelmiyorum ama Wiley kariyer günleri için konuşmalar yapmayı seviyor. Muhtemelen bozuk paraya ihtiyacı olan bir sürü çocuk tanıyor.

Wiley başını sallayarak, "Elbette, ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak," diyor. "Boş bir kulübemiz var. En azından bir, belki de iki yatılı yardımcı tutabiliriz, bize yardım edebilecek tam zamanlı birini. Çocuklar ufak tefek işler için harika, ama daha fazla yardıma ihtiyacımız var. Hesapları yaptın mı?"

Başımı salladım. "At girişiminiz sayesinde bunu karşılayabiliriz ama işlerin yapıldığından emin olmalıyız. Aksi takdirde, sürücü için başımız belaya girecek."

Wiley kaşlarını kaldırıyor. "Peki, kararını çoktan verdiysen bana neden ihtiyacın var?"

Yüzümü buruşturarak sırtını sıvazlıyorum. "Benim için el ilanları mı hazırladın? Böyle saçmalıklardan nefret ettiğimi biliyorsun. Ve onları kasabaya götürüp etrafa as. Birkaç ısırik alırız. Umarım."

Wiley iç çeker. "Peki. Ama Levi'ye güneydeki çit direkleri konusunda ona yardım edemeyeceğimi söyleyeceksin."

"Ben gidip ona yardım edeyim. Sen bunları hallet, akşam yemeğinde görüşürüz."

Gidişini izliyorum, çiftliğin ağırlığı omuzlarımda her zamankinden daha ağır hissediyorum. Babamın mahvettiği her şeyi düzeltmeye çok yaklaştık ve aynı zamanda her şeyi kaybetmeye de çok yaklaştık. Buraya kadar gelmek on yılımızı aldı ama kolay olmadı. Bir çiftlikte yapılacak hiçbir iş yoktur. İşlerimiz gün batımıyla bitmiyor ve güneş doğmadan çok önce başlıyor. Ama en azından Wiley ve Levi yanımdayken bunu başarabiliriz. Şimdiye kadar başardık ve şimdi Steele Mountain Çiftliği hızla büyüyor.

Şimdi bu iyi şansı devam ettirmeliyiz.

Altıncı Bölüm

Kate

Inereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim New Jersey'den olabildiğince uzaklaşmam gerektiği ve batıya gitmenin en iyi yön olduğu. Sonunda dönüp kuzeye ya da güneye gidebilirim ama şimdilik sadece

Kargalar'la arama mesafe koymak için en hızlı yöne gideceğim. Tek endişem bu. Bu ve geri döndüklerinde artık orada olmadığımı fark ettiklerinde beni ne kadar arayacaklarını merak etmek.

Gittiğimi zaten bilmiyorlarsa tabii.

Her on saatte bir durup nakit ödeme kabul eden bir motel buluyorum. Birçoğu keyifsiz, birinin öldürüldüğünü bildiğiniz türden yerler. Yataklar pek lezzetli değil, yırtık yorganlarda ve otuz yıllık halıda lekeler var. Pennsylvania'da ilk durduğum yerde sıcak su bile yok, bu yüzden buz gibi bir duş almak zorunda kalıyorum. Küvetin halini görünce duş ayakkabılarımı giydiğime emin oluyorum. Beyaz porselen pas izleriyle lekelenmiş ve belli ki misafirler arasında temizlenmemiş. Kendimi çabucak temizlerken ve yorganın üstünde biraz uyurken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Tahtakurusu var mı diye kontrol ettikten sonra - neyse ki yok - arabamdan kendi battaniyemi alıp yerleşiyorum. William bile buranın berbat olduğunu düşünüyor. Çoğu zaman taşıyıcısında kalıyor, sadece yemek yemek ve tek kullanımlık kum kabını kullanmak için dışarı çıkıyor. Ertesi sabah yine erkenden yola çıkıyoruz.

Pennsylvania gelip geçiyor ve Ohio'ya doğru yol alıyoruz. Ohio'dan geçip Indiana eyalet sınırının hemen üzerinde duruyoruz. Hala Crows'a çok yakın hissediyoruz. Bu yüzden devam ediyoruz. Yolculuğun üçüncü gününde endişelenmeye başladım. Daha ne kadar gitmemiz gerekecek? Onlar

Haberlere bakılırsa iyi bir etki alanına sahipler, ancak bu etki alanının ne kadar genişlediğini bilmiyorum.

New Jersey'den uzaklaştıkça manzara da değişiyor. Her durduğumda, kaldığım köhne motellere farklı bir isim veriyorum ve sadece nakit ödeme yapıyorum. Takip edilemeyeceğimden emin olmak için farklı bankalarda yeni hesaplar açtım ama kartımı kullanıp Kargalar'ın bir şekilde takip edemeyeceğine güvenmiyorum. Mümkün olduğunca dikkatli davranıyorum, herhangi bir bilgi vermemek için elimden geleni yapıyorum. Ellerinde olacak tek şey, mor bir BMW kullanan bir kadının kedisıyla birlikte uğradığı. Bunu her düşündüğümde, benzersizliği karşısında irkiliyorum. Mor bir araba kullanan ve kedisini tasmayla gezdiren kaç kadın var? Göze çarpmamaya çalışmama rağmen neredeyse yürüyen bir neon tabelası gibiyim.

Zavallı William huzursuzlanmaya başladı ve günlerdir arabada sıkışıp kaldığı için ruh hali sürekli daha da kötüleşiyor. Ben arabayı sürerken ön koltukta oturmaktan mutlu oluyor ve atıştırmalık almak ya da tualete gitmek için her durduğumda onu gezdirmeye özen gösteriyorum, ancak rahatsızlığı için onu suçlamıyorum. Arabada tıklıp kalmaktan ben de yoruldum.

Illinois olaysız bir şekilde gelip geçiyor. Iowa daha çok düz arazi ve mısır tarlalarından ibaret olsa da orada kaldığım motel temizdi. İlk defa yatakta uyuyacağıma güveniyorum. Ön taraftaki yaşlı kadın gülümsüyor ve bana kocasıyla birlikte yıllardır moteli nasıl işlettiklerini ve kocası öldüğünde onun devam etmesini istediğini anlatan hayat hikayesini anlatıyor. Motele iyi bakılıyor ve ertesi sabah kahvaltı bile veriliyor. Uzun zamandır yediğim en güzel kahvaltıydı. Gittiğini gördüğüm için neredeyse üzgünüm ama içimden bir ses Iowa'nın durmam gereken yer olmadığını söylüyor.

Nebraska'ya vardığımızda çok güzeldi ve manzara bir zevkti. Görecek çok şey olduğunda William yürüyüşlerden çok daha fazla keyif alıyor, ancak her durakta çok uzun süre kalmıyoruz. Keşke anonim kalmak için bu kadar uğraşmasaydım. Bir şekilde takip edilebileceğimden endişe etmeseydim, her eyalet tabelasında William ve benim fotoğraflarımızı çekerdim. Eğer gerçek bir mafya tarafından takip edilmiyor olsaydım, bu yolculuktan keyif alabilirdim. Böyle bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, arkamdaki tehlikeye rağmen eğleniyorum. Hal böyle olunca, her durakta arkama bakmaktan ya da temas ettiğim her insandan şüphelenmekten kendimi alamıyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Wyoming eyalet tabelası gelip geçtiğinde ve dağlar uzakta yükseldiğinde, bunun güzelliği karşısında nefesimi tutuyorum. Dağlar

Bu kadar uzaktan bile çok güzeller. Onlara yaklaştıkça daha da güzelleşeceklerini biliyorum.

"Oh, vay canına! Şuna bak William," diyorum ona, ön panelde oturduğu yerde.

Şu anda uyuyor, ama adı söylendiğinde gözünü açıyor.

Uzaktaki dağlar hala çok uzakta, ama arabayla giderken gökyüzünde yükseldikçe, onlara hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. New Jersey artık çok geride kaldı ve onun yerine bu güzellikle karşı karşıyayız. Burayla orası arasındaki altı eyalet yeterli olabilir, değil mi?

Otoyolun hemen dışındaki küçük bir kasabaya giriyorum, kasabanın cazibesi nefesimi kesiyor. Burada her şey temiz ve bakımlı. Beni Steele şehrine davet eden bir tabelada inekler, atlar ve hep kovboylarla ilişkilendirdiğim her şey resmedilmiş. Bu küçük kasabada beni çağıran bir şeyler var ve kendimi küçük bir kafenin önündeki park yerlerinden birine çekerken buluyorum. Şehrin yukarısında dağlar uyuyan bir dev gibi yükseliyor. Tepelerinde kar tozları var ama kasabada hava ılık. Havanın nasıl olduğunu bilmiyorum ama ilkbahar ortası için güzel.

"Bak ne kadar güzel, William," diyorum, tasmaını takmak için uzanırken. "Hadi gel. Etrafa bir göz atalım."

Küçük arabamdan inip temiz havayı içimize çekiyoruz. New Jersey'deki kirli pusun aksine temiz ve hafif hissettiriyor. Özlediğim şey buydu. İhtiyacım olan şey bu.

Bir kez olsun, siyahlar giymiş, saçında mavi bir çizgi ve tasmalı bir kedi olan bir kadının nasıl görüldüğünü düşünmüyorum. Bu bana. . . doğru.

Umarım bu şekilde kalır.

Yedinci Bölüm

Kate

T Küçük Steele kasabası çok şirin. Şehir hayatı hızlı ve sert ama burada her şey sıcak, davetkâr ve rahat hissettiriyor. Şu anda bulunduğum ana cadde bakımlı ve büyük bir kasaba olmamasına rağmen

Dükkânlar ve pazarlar gezginlerin sevgisini açıkça görüyor. Etrafta dolaşan tek kişi ben değilim, birçok insan grubu küçük antika dükkanlarını ve eşsiz alışverişi görmek için cadde boyunca geziniyor.

Önüme park ettiğim küçük kahve dükkânına doğru dönüyorum. Kapının üzerinde parlak boyalı harflerle "Ugly Mug Coffee" yazıyor ve camdan tezgahın arkasında koşuşturan bir kadın görüyorum. Camda evcil hayvan giremez diye bir ibare yok, ben de kapıyı açıp başımı içeri uzatıyorum.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum ve kadın arkasını dönüyor. "Kedim de benimle gelebilir mi? Tasmacı var ve çok iyi eğitilmiş."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve yanımda oturan William'a bakıyor. "Şuna bakar mısınız!" diye bağıyor, tezgâhın etrafından dolanarak. "Hiç böyle bir şey görmemiştim! Elbette içeri girebilirsiniz ama bir şartla."

Kapıyı açarken duraksadım. "Bu da ne?"

"Onu sevebiliyorum," diye cevap veriyor sırtarak. İçeri girdiğimde yanıma gelip diz çöküyor ve William hemen merhaba demek için yanıma geliyor. "Evde üç tane kediciğim var," diye açıklıyor. "Bu tatlı yavrulara bayılıyorum. İki tane daha beslemek için bir kurtarma ekibiyle çalışıyorum ama komşuma söylemeyin. Zaten şikayet ediyor."

Ayağa kalkarken bana komplocu bir tavırla göz kırptırıyor ve bu kadından hemen hoşlanmadan edemiyorum.

"Sırrın benimle güvende," diye söz veriyorum, etrafıma bakarak. "Burası çok güzel bir yer."

Kafenin içi de en az dışı kadar şirin. Tezgâhın arkasında ve duvarlardaki raflarda duran el yapımı kupaları gördüğümde isim birden anlam kazanıyor. Bazıları adından da anlaşılacağı gibi çirkin ama bazıları da etkileyici.

"Seramik merkezinde Mary Carter ile ortak çalışıyorum," diye açıklama yapıyor neye baktığımı anladığında. "Çocuklar içeri girip bir kupa yapabiliyor ve sonra onu eve götürme, burada sergileme ya da sırlatıp rotasyona sokma seçeneklerine sahipler." Tezgâhın arkasındakileri işaret ediyor. "Mary'nin yaptığı kupalarda ev kahvesi servis ediyoruz ama arada sırada çocuklardan biri kendi kahvesini ekliyor." Üzerine huysuz bir surat işlenmiş bir tanesini eline alıyor. "Bu benim favorim. Kocasını bana şaka olsun diye yaptı."

Kalbim eriyor. Vay anasını. Memlekette böyle bir şey yok. "Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey," diyorum elimi göğsüme bastırarak. "Tek ihtiyacın olan burada birkaç kedi. Kedi kafeleri burada çok moda. Yani, benim geldiğim yerde. O zaman komşuların onaylasın ya da onaylamasın, istediğin kadar kediciğe bakabilirsin."

Anonim kalmaya çalışırken ne kadar bilgi verdiğime dikkat etmem gerektiğinin farkındayım. Burayı seviyorum ama yine de söylediklerime dikkat etmem gerekiyor. Ne kadar sağlıklı görünürlerse görünsünler kimseye güvenemem.

Başını öne eğiyor. "Bu şehirle ilgili bir şey olmalı," diye düşünüyor. "Bunu yapmayı çok isterdim ama ne yazık ki burada ne kadar başarılı olacağından emin değilim. Çoğu insan kedileri umursamıyor gibi görünüyor, ancak burada bir kediye bakıp burun kıvrıracak pek çok köpek insanı var."

Gülümsüyorum. "Bence bu işte harika olursun. Bu arada ben Kate." Bilerek soyadımı söylemedim.

"Ben Georgia'yım," diye yanıtlıyor. "Eyalet gibi. Annem oralıymış ve evini o kadar özlemiş ki bana onun adını vermiş." Tezgâhın arkasına geçti. "Size ne getirebilirim Kate ve"

"William Shakespurr," diye yardımcı oluyorum, o yakındaki tezgâhta koklayan kediyi işaret edince.

Georgia ellerini çırpıyor ve gülüyor. "En iyi isim! İkinize ne verebilirim? Çantamda biraz kedi maması var, eğer onun için de uygunsa."

"Buna kesinlikle bayılırdı," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Bana gelince, biraz kahve. İyi bir şeyler içebilirim."

"Özel bir tercihiniz var mı? Tatlı mı yoksa tuzlu mu seversiniz?" Belki kaçırmışımdır diye lezzet listesine dokunuyor.

"Tatlı, lütfen. Ve hindistan cevizi dışında her şey."

"Hemen geliyor Şekerim!" diyor ve hemen dönüp içkimi hazırlamaya başlıyor.

Oturacak bir masa bulmak niyetiyle dönüyorum ama gözlerim pencereden bakan bir adama takılıyor. Dönüp omzunun üzerinden birine bir şeyler bağıyor, yüzünde bir sırıtiş, sonra kafenin kapısına uzanıp içeri giriyor. Üzerinde kışını doğru şekilde saran bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli ekose bir gömlek var. Başındaki siyah kovboy şapkası yüzüne gölge düşürüyor. Yüzünü ışığa doğru çevirdiğinde, temiz bir çene çizgisine ve parlak yeşil gözlere iyice bakabiliyorum.

"Georgia!" diye sesleniyor, sesi hafif ve neşeli. "Pencereye bir ilan asmamın sakıncası var mı? Dakota, Steele Dağı'nda yardımcı olması için birkaç kişiyi işe almamızı istiyor." Gözleri bana kayıyor ve Georgia'ya dönmeden önce birkaç saniye öylece kalıyor.

"Elbette, Sug. Patronun seni fazla mesaiye mi bıraktı?" diye sesleniyor kahve çekirdeklerini öğüttüğü yerden.

"Her zaman," diye cevap veriyor sırtarak, içeri tamamen girip arka cebinden bir kasetçalar çıkarırken. "Dakota'nın nasıl rahatlayacağını ve eğleneceğini bilmediğini biliyorsun." Şapkasını bana doğru uzatıyor ve ben neredeyse eriyorum. "Hanımefendi."

Kahretsin. Kovboylar mı? Memlekette hiç kovboy yok. Olsaydı, başım belada olurdu, çünkü bu adam? Cazibe saçıyor. Eminim bir kıza nasıl iyi davranılacağını biliyordur.

Pencereye bir kâğıt parçası yapıştırmak için çalışmaya başlıyor ve ben de hem meraktan hem de onu koklamak istediğimden bakmak için yanına gidiyorum. Yaklaştığımda vanilya ve defne romu burnumu gıcıklıyor. Adamım. Güzel bile kokuyor.

"Ne için işe alıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Sevimli bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Çiftliğimize yardım et. Bahar ve yaz aylarında işler biraz yoğunlaşıyor ve sığırları güdecek ve atları besleyecek yedek bir çift el işimize yarayabilir."

Kulağa cennet gibi geliyor. Dağlar, atlar ve büyüleyici gülümsemeleri olan kovboylar? Wyoming o kadar da kötü görünmüyor. "Ve herkes başvurabilir mi?"

Omuz silkiyor. "Çalışmak isteyen herkes sanırım. Tecrübeye pek gerek yok ama kalacak yer ve yemek sağlanıyor, bu yüzden Dakota tarafından biraz geçmiş kontrolü yapılıyor." Sırtımdaki eşofman altımı ve bol rock grubu tişörtümü inceleyerek beni aşağı yukarı süzüyor. Saçlarım dağınık bir topuzla bağlanmış ve sürüşümden dökülüyor. İncelemesi karşısında irkiliyorum ama başını takdir edercesine sallayınca aldırıyor gibi görünüyor. "İlgini çekti mi? Buraya çok fazla şehirli gelmiyor."

"I. . Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, alt dudağımı sıkarak. "Belki."

Sırıttıyor. "Eğer ilgileniyorsanız, burada listelenen adrese gelmeniz yeterli." Arka cebinde katlanmış halde duran el ilanlarından birini bana uzatıyor. "Ben yoksam seni Wiley'nin gönderdiğini söyle."

Bana göz kırptıyor ve kalbim bu jest karşısında çılgınca çarpıyor. Adamda saf bir çekicilik ve karizma var. Şapkasını bir kez daha bana, sonra da Georgia'ya uzatıyor.

"Görüştürüz Georgia!" diye sesleniyor ve bana doğru bir kez daha sırtarak caddeden aşağıya doğru yürümeye başlıyor. Arkasından bakıyorum, kovboy kotlarını gerçekten sevdiğimi fark ediyorum. Daha fazla erkek giymeli çünkü... kahretsin.

"O bir şey, değil mi?" Georgia aniden yanımdan seslenerek beni şaşırttı. "Eğer on yaş daha genç olsaydım, onun için her şeyi yapardım. Steele Mountain Çiftliği'ndeki tüm erkekler bir rahibeyi bile terletebilir." Bana üzerinde memelere benzeyen bir kupa uzattı. Orantısız ve düzensizler ama bu ona daha fazla karakter katıyor. "Buralarda takılmayı düşünüyor musun, Şeker?"

Başımı eğiyorum. "Kesinlikle düşünüyorum," diye mırıldanıyorum bir yudum almadan önce. Gözlerim açılıyor ve iri gözlerle Georgia'ya bakıyorum. "Aman Tanrım. Georgia! Sen nasıl ünlü olmazsın? Bu inanılmaz bir şey!"

Georgia sırtıyor. "O şehir kahvecileri benden bir şey alamaz." Ben pencereden dışarı bakıp Wiley'yi ararken, o göz kırparak eğilip William'a kedi maması uzatıyor.

Kesinlikle iyi düşünüyorum. Sokaklarda hoplayıp zıplayan kovboyları düşününce burası biraz daha ev gibi geliyor.

Dünyanın daha fazla kovboya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve adrese gidip her şeyi kontrol etmek için çok istekliyim. O kadar da kötü olamaz, değil mi?

Sekizinci Bölüm

WILEY

I Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, kafedeki kadının beni kovalamak için ortaya çıktığını görmeyince üzülüyorum. O şehirli kız tarafından kovalanmayı çok isterdim. Kesinlikle bir şeydi. Geleceğinden şüpheliyim.

Böyle giyinip iş aramak için çiftliğe gelmiş. Gotik piliçler ve kovboylar pek sık bir araya gelmez, ama adamım bu bir şey olmazdı. Ayrıca, bahse girerim o küçük sportif BMW ona aittir. Kesinlikle bir çiftlikte iş aramaya gelecek tipte biri değil. Öyle olmasını ummak aptallık olur.

Yine de bir aptal umut etmekten başka bir şey yapamaz. Adını bile öğrenememiştim ama Georgia'yı tezgâhın arkasında onunla konuşurken sırtırtırken yakalamıştım. Adını bildiğine şüphe yok. Ne bildiğini, kasabada mı kaldığını yoksa sadece buradan mı geçtiğini sormam gerekecek.

Ve kedisi! Tasmalı bir kedi gezdiriyordu! Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bence kediye eğitebilen biri atları da eğitebilir. Atlar küçük hayvanlar kadar zor değildir. Yıllarımı ahır kedileriyle dost olmaya çalışarak geçirdim ama onlar benim tekliflerime burun kıvrıldılar. Tabii ki, büyük huysuz piç Levi'ye mutlulukla koşuyorlar. Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum.

Tanrım, o kadını aklımdan çıkaramayacağım. Aklımın bir köşesinde dönüp numarasını istemek var ama saatime bakınca yemin ediyorum. Yem sevkıyatı saatini kaçırırsam Dakota beni öldürür. Zaten geriden geliyorum. Arkama, kafeye doğru bir kez daha bakıyorum ve iç çekiyorum. Belki başka zaman. Beni dinleyen her kimse, ne kadar zorlama bir fikir olsa da, çiftlikte iş aramaya gelmesi için dua ediyorum.

Sonra kamyonetime atlayıp geri vitesle takıyorum ve yem sevkiyatına doğru yola çıkıyorum.

Çiftlik işi hiçbir şey için durmaz, sevimli küçük şehir kızları için bile.

Dokuzuncu Bölüm

Kate

"T "Sağa dön," diye dalga geçiyor GPS, ben aslında ima ettiği gibi bir yol olmayan şeye bakarken. Çakıldan yapılmış ve ortasında geçmem gereken garip bir metal ızgara var. Bir çeşit lastiklerim için cehennem gibi görünüyor, ama GPS bana gitmem gereken yolun bu olduğunu garanti ediyor.

"Bilmiyorum William," diye mırıldanıyorum, direksiyonumun üzerinden bakarak. "Buranın bir çiftlik olduğunu biliyorum, ama bu biraz Hills Have Eyes gibi hissettirmeye başladı." Yana doğru bakıyorum. "Yani, dağlar." Burada tepe yok. Kesinlikle dağlar. Büyük devlerin tepesi hâlâ yarıya kadar karla kaplı. Kışın ne kadar güzel göründüklerini hayal edebiliyorum. Dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata ve çıtırdayan bir ateşle burada harika bir sabah geçirebilirsiniz.

"Bu muhtemelen aptalca," diyorum William'a iç çekerken. Ama GPS'ten gelen talimatları takip ediyorum ve arabamdaki her şeyi sallayan büyük ızgaranın üzerinden yavaşça geçip çakıllı yolda yavaşça ilerliyorum. Küçük BMW'mle cehennem gibi, yoldaki tümsekler ve çukurlar bizi o kadar savuruyor ki, kırbaç geçireceğiz diye endişeleniyorum. William protesto için miyavlıyor ve ben de onu daha iyi hissettirmek için daha da yavaşlıyorum, yolda salyangoz hızında ilerliyorum.

Bu sadece aptalca bir macera, diyorum kendime. Bu işi görmek için dışarı çıkmak mı? Muhtemelen hatalar listemde üst sıralarda. Bu çakıllı yolda ne kadar ilerlersem, o kadar hata gibi geliyor. Sadece teknoloji dünyasında deneyimim var ve muhtemelen böyle bir şey aramalıyım, ama çiftlik hayatı fikriyle ilgili bir şey güzel görünüyor. Ve bu kasaba çok sevimli. Ayrıca, oda ve yemek? Ve yemek? Birkaç atı sevmek ve onları beslemek arasında kolayca başka teknik işler arayabilirim. Ve kimsenin beni bu ıssız yerde bulacağından şüpheliyim. Çiftlikte ne kadar derine gidersem o kadar güvenli olur.

hissediyor. Bahse girerim burada neredeyse anonim kalabilirim. Kargaların beni burada aramayacağı kesin.

Yolun üzerinde büyük bir metal kemer beliriyor, üzerinde Steele Mountain Ranch (Steele Dağı Çiftliği) yazısı paslı ve kimsesiz bir şekilde asılı duruyor. Steele'deki E'lerden biri sanki her an düşecekmiş gibi eğri duruyor.

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diyorum William'a, yüzümü buruşturarak. Tabela pek umut verici görünmüyor.

Kendimi geri dönüp geldiğim yoldan gitmeye ikna etmek üzereydim ki bir tepeyi aştım ve ev göründü. Arkasındaki dağların çerçevelediği ev -ya da konak- bir resim için mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş duruyor. Tanrım, eğer biri bu manzaranın resmini yapmadıysa çok şey kaçırmış demektir.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. Beyaza boyanmış ve olabildiğince pitoresk olan ev, önümde büyük ve heybetli bir şekilde duruyor. Birileri öyle görünmesi için çok zaman harcamış. Sallanan sandalyeler ve sundurma salıncakları ile çevrili tam bir sundurma oturuyor. Tüm süslemeler koyu mavi ve ön kapı daha parlak bir maviye boyanmış. Tarz biraz Viktoryen gibi, bu da bana evin görüldüğünden daha eski olduğunu düşündürüyor, ancak açıkça bakımlı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev.

Beyaz çitler evi çevreliyor, inekleri ve atları tarlalardan uzak tutuyor. Verandada birkaç köpek yatıyor, ama ben yaklaşınca hepsi canlanıyor ve büyük kırmızı bir tanesi koşup bize bakıyor. William endişeyle koltuğunda büzüşüyor. Avluda dolaşan insanların çoğu kafalarını kaldırıp şaşkınlıkla arabama bakıyor ama benim dikkatimi çeken mavi kapıdan girip verandadan inen adam oluyor.

Küçük mor arabamı gördüğünde hemen arka cebine soktuğu kırmızı bir bezle ellerini siliyor. Kaşları çatılıyor, ama bu onun çekiciliğiyle çelişen bir şey yapmıyor. Tanrım, Georgia buradaki erkekler hakkında şaka yapmıyormuş. Yüzünde, çene çizgisi boyunca keskinliğini vurgulayan bir toz parçası var. Bej rengi bir kovboy şapkası takıyor ve ben arabamı park ederken o yürürken siyah saçlarını güneş ışığında öne çıkarıyor. Wiley'nin giydiği kotun aynısını giyiyor. Bunları icat edene şükürler olsun. Düğmesi mavi ve kolları kıvrılmış, bu da bana kaslı ön kollarına minnettar bir bakış sağlıyor.

Arabadan indiğimde görünüşüme bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Köpek gelip arabanın kapısını kokladığında, William'la tam olarak yüzleşmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak için arabanın kapısını kapatıyorum. İyi bir ilk izlenim bırakmak isteyerek parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Merhaba! Evet. İş için geldim." Bana şaşkınlıkla baktığında, yer değiştiriyorum. "Kasabaya gönderdiğin iş. Wiley beni kendisinin gönderdiğini söylememi istedi."

Bana tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor. Bu kadar yakından, gözlerinin rengini görebiliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı gri tonu, neredeyse leylak rengi. Güçlü çene hattı ve uzun kirpikleriyle bu adam çiftlik hayatından ziyade modellik için yaratılmış gibi görünüyor, ama onda podyumda işe yaramayacak bir sertlik var. Kaba bir elmas gibi. Acaba bunu ona söyleyen oldu mu?

"Kusura bakmayın hanımefendi," diyor beni incelemeyi bitirdiğinde. "Ama bir çiftliğe aitmişsiniz gibi görünmüyorsunuz."

Eşofmanlarıma ve rahat tişörtüme bakıp yüzümü buruşturuyorum. Hatta şu anda rahatlık adına slip ayakkabı giyiyorum ve saçlarım hala başımın üstünde düğümlenmiş durumda. "Zor işlerden korkmuyorum. Bunlar sadece yol kıyafetlerim."

William arabamın ön panelinde beliriyor ve miyavlayarak dışarı çıkmayı talep ediyor. Adamın kaşlarını kaldırmasına neden oluyor ve sözlerime zerre kadar inanmadığını görebiliyorum.

"Buralardan olmadığınızı varsayıyorum," diye düşünüyor.

"Buralı değilim."

Nereli olduğumu söylemediğimde bana merakla bakıyor ama yorum yapmıyor. Onun yerine omuz silkiyor. "Oh, sanırım bu senin için hızlı bir ders ya da sürpriz olacak. Her iki durumda da eğleneceğim. Sana bir sözleşme hazırlayacağım ve geçmişini araştırmak için bilgilerine ihtiyacım olacak." Gerginliğim karşısında gözlerini kısıyor. "Burada çalışmak standarttır. Gizli kalır. Bunu sadece ben görüyorum."

"Tamam," diye başımı salladım. "Neye ihtiyacınız varsa imzalayabilirim."

Evin yan tarafındaki küçük ve şirin kulübeyi işaret ediyor. "Orada kalacaksınız. İşin bir parçası olarak dahil edildi. Burada çalışmak için başka kadınlar gelirse, paylaşmak zorunda kalabilirsiniz, ama hiç beklemiyorum."

"Çiftliklerde çalışmak için pek kadın gelmiyor mu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Orada burada birkaç tane var ama genelde yatılı kalmıyorlar."

"Bir kedim olsa sorun olur mu?" William'ı işaret ederek sordum. "İyi huyludur ve hiçbir şeyi tırmalamaz."

Başını sallayarak iç geçirir. "Sadece ole Red'in etrafında dikkatli ol. Çok iyi göremiyor ve kedileri bazen rakun sanıyor. Hala rakun avladığı ihtişamlı günlerini yaşıyor." Mutlu bir şekilde böğüren ve kuyruğunu sallayan kızıl tazının başını okşuyor. "Bu arada ben Dakota."

"Kate," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

Homurdanıyor. "Şu anda yardımı geri çevirmeyi göze alamam. Eğer bu size göre değilse kimsenin zamanını boşa harcamamaya çalışın." Dönüyor ve köpeğin takip etmesi için kalçasını sıvazlıyor. "Steele Mountain Çiftliği'ne hoş geldiniz Bayan Kate. Sizin iyiliğiniz için, umarım bu bir hata değildir." Gözlerime bakıyor. "Yardım gerçekten işimize yarayabilir."

Sırıtıyorum. "Pişman olmayacaksın."

Nefesinin altından "Zaten biliyorum" gibi bir şey mırıldanıyor ama ben geçiştiriyorum. Önemli değil. Burada işler o kadar zor olamaz. Bunu yapabilirim.

Arabamı kulübenin yanına çekiyorum ve ön kapıya doğru ilerlemeden önce William'ın tasmağını takıyorum. Tarlada, kucağında yavru bir inek olan başka bir adam görüyorum. Hiç çaba harcamadan onu bir tarladan diğerine taşıyor. Dakota ona bir şeyler bağılıyor ve adam kaşlarını çatıyor ama tınısından ne dediğini anlayamıyorum. Tarladaki adam iri yarı ve yakışıklı, yüzü sakallı ve güzel. Tanrım. Burada etrafım sadece güzel erkeklerle mi çevrili olacak? Kot pantolonlarının kışlarını nasıl sardığı sürekli dikkatimi dağıtırsa bu çalışmamı zorlaştırabilir.

Tarlanın öbür ucundan gözlerimi yakalıyor, baktığımı fark edince kaşlarını çatıyor ve arkasını dönüyor.

Görünüşe göre herkes Wiley kadar misafirperver olmayacak.

Onuncu Bölüm

Dakota

I Kate adlı kadının küçük mor arabasından büyük bir valizi sürükleyişini eğlenerek izliyorum. Kedisi arabanın kaputuna oturmuş, tasmaı takılı lanet şey merakla onu izliyor. O zaman düşünmüştüm ki kulübeyi görürse fikrini değiştirebilir. Süslü bir şey değil ama temiz ve iyi inşa edilmiş. Ayrıca tamamen mobilyalı ama şehirli bir kızın isteyeceğı bir şeye benzemiyor. Bunun yerine, arabasını kulübenin yanına çekmiş, kısa bir süre içeri girmiş ve arabasını boşaltmak için geri dönmüştü. Aklımın bir köşesinde ona yardım etmek var ama bavulun tekerleklerini çakılların üzerinde döndürmeye çalışmasını izlemek daha eğlenceli. Bir süre sonra tekerlekler çalışmayı durduruyor ve onun yerine sürüklemeye başlıyor, tekerleklerin yuvarlanması gereken yerde gevşek çakılda oluklar bırakıyor.

Wiley'nin kamyonu geliyor, arkası yem çuvallarıyla dolu. Önümüzdeki bir saat boyunca onları boşaltacaklar. Kate'den yardım istemek için muhtemelen çok erken, elli kiloluk bir yem torbasını kaldırabileceğini sanmıyorum. Yirmi kilodan daha ağır bir şeyi kaldırabilecek gibi görünmüyor. Wiley kamyonu park eder ve sırtarak dışarı atlar.

"Geç kaldın," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet, biliyorum. I. . ." Mor BMW'yi fark edip gözlerini kırptığında sesi kesiliyor. "Gerçekten geldi."

"Kesinlikle öyle," diye düşündüm. "Onu senin gönderdiğini falan söyledi." Wiley ıslık çaldı. "Olacağım."

Başımı sallıyorum. Ağzını böyle açmayı Wiley'e bırak. "Böyle bir şehir kızını buraya göndererek ne yaptığını sanıyorsun? Zavallı kadın kışına tekmeı yiyecek."

"Seni şaşırtabilir," diye omuz silkiyor Wiley. "Ayrıca, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Biliyorsun yaklaşan bir sığır sürüsü var. Ayrıca, bu kadar çok yeni buzağı ve tay varken, dizlerimize kadar gübreye ve belaya batmış durumdayız." Şapkasını pencereden çıkarıp kafasına geçiriyor. "Bu arada kasabadaki bazı gençler yarın okuldan sonra uğrayacaklarını söylediler. Üniversite için fazladan para kazanmaya çalışıyorlar."

"Tanrıya şükür," diye homurdandım. "Çünkü küçük hanımın biraz çalışması gerekecek." Kate'in kedisini kulübeden çıkarışını ve arabasına binişini izliyorum. O şeyi olabildiğince sıkı paketlediği kesin. "Tasmalı bir kedisi var, Tanrı aşkına."

Wiley gülüyor. "Hey, bir kediyi tasmayla yürümesi için eğitebilen her kadın sihirli olmalı. Geçen sefer lanet olası ahır kedilerini sevmeye çalıştığımda, bana yeni bir tane kopardılar."

Sırıyorum. "Onların güvenini asla kazanamayacağını biliyorsun. Yıllardır deniyorsun."

"Lanet olsun, denemeye devam edeceğim. O canavarlar beni sevecek. Bekle ve gör."

Yüzündeki gülümseme, çocukken başımızın belaya gireceğini bildiğimiz yaramazlıklar yaptığımız zamanlardaki kadar parlak. Wiley, Levi ve ben her zaman birbirimizden ayrılmazdık, yaramazlık yapan üç çocuktuk. O günler kaygısız olabildiğimiz, dereye inip bir ip ve bir parça tavukla kerevit yakalamaya çalıştığımız günlerdi. Eskiden böyle eğlenebilir, birbirimizin arkadaşlığından keyif alabilirdik. Ama o zamandan beri büyüdük. Artık her birimizin üstesinden gelmesi gereken kendi şeytanları var ve bu şeytanlar çok güçlü. En son ne zaman kayıp bir düveyi aramaktan başka bir şey için dereye indiğimi bile hatırlamıyorum.

Levi ön taraftaki ahırdan çıkar ve arabasının etrafında koşuşturan Kate'e kaşlarını çatarak bakar, sonra da biraz yıpranmış görünen küçük bir ev bitkisiyle dışarı çıkar.

"Kim bu karı?" diye soruyor yanımıza gelirken. Elinde kollarındaki tozu temizlemek için kullandığı bir bez var.

"Yeni işe alınmış,"

diye cevap

veriyorum. Levi

homurdanıyor.

"Doğru."

Wiley sırtarak ekliyor: "Hayır, tamamen ciddi." Levi'nin dehşet dolu bakışları karşısında eğlendiği her halinden belli.

Levi başını sallar. "Ona bir bok göstermeyeceğim."

"Ne gerekiyorsa yapacaksın," diye karşı çıkıyorum, gözlerim sertleşiyor. Şehirli bir kız olabilir ama şu anda burada, yani burada olmadığı sürece aileden biri. "Bu işte hepimiz sevmediğimiz şeyleri yapmak zorundayız."

"Bunu çiftlikte adı yazılı olan adam söylüyor," diye homurdanıyor Levi. "Yardıma ihtiyacımız var," diye belirtiyorum. "Ve o da aramaya geldi."

Levi, kedisini tasmaıyla kulübeye götüren Kate'e doğru bakıyor, belli ki ihtiyacı olan her şeyi boşaltmayı bitirmiş. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben de gülerek onu yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum ona, ikna edici olduğumu umarak. Gerçek şu ki, iyi olup olmayacağını bilmiyorum. Bu iş korkunç bir şekilde ters gidebilir. Kendini öldürmeyeceğinden emin olana kadar ağır makinelerin yanına yaklaşmamasını herkese bildirmem gerekecek. Ve herhangi bir aleti nasıl kullanacağını bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Sıfırdan başlayacağımızı varsaymak zorundayım. Gençlerin çoğu bile çiftlik işleri hakkında bir şeyler biliyor. Şehirli kızlar? O kadar da değil.

Wiley sırtıyor. "Öyle olmasa bile, en azından eğleneceğiz."

Levi, Wiley'nin pikabına doğru dönmeden önce "Kendi adına konuş," diye homurdanıyor. "Hava kararmadan önce şu yemleri boşaltalım, olur mu?"

Gözlerim kulübeye kaymadan önce onların gidişini izliyorum. Başımı sallıyorum. Eğlenceliymiş, kırımın kenarı. Sadece kendine ya da bir başkasına zarar vermediğinden emin olmalıyım.

Ama en azından o pes edene kadar manzara güzel olacak.

On Birinci Bölüm

Kate

O  kabin güzel ve sade ama beklemediğim bir çekiciliğe sahip. Çoğu insan çalışanlar için boş bir kulübeye fazla zen göstermez. Belli ki birisi burayı yapmak için zaman harcamış.

Ev gibi ve rahat. Kendim için asla semeyeceğim ama şimdi hoşuma gittiğini fark ettiğim rustik bir cazibeyle dekore edilmiş. Yaşam alanının odak noktası olarak hizmet veren büyük bir taş şömine ve küçük bir mutfak var. Sağ tarafta iki kapı var. İkiisi de yatak odası ve aralarında bir banyo var. Sanırım başka bir kadın işe gelirse, bu kulübeyi onunla paylaşacağım. Uzun zamandır bir oda arkadaşım olmamıştı, neredeyse başka birinin gelmesini dört gözle bekliyorum.

Her şey ekoseler ve kahverengilerle dekore edilmiştir. Duvarlarda sanat eserleri ve çiftliğin fotoğrafları var. Dediğim gibi, birisi evi arka planda dağlar olacak şekilde boyamış ve tam da hayal ettiğim kadar güzel. Beni ürküten birkaç tahnit var ama şikayet edecek kadar değil. şöminenin üzerinde kocaman boynuzları olan büyük bir geyik kafası var. William hemen o noktayı sevdiğine karar veriyor ve kendini kafanın üzerine tünemiş buluyor. Neyse ki duvara iyi monte edilmiş görünüyor. Hareket bile etmiyor.

"Hiçbir şeyi kırma," diye tıslıyorum ona. "Daha başlamadan kovulmak istemiyorum."

Saklanıp keşfedebileceği bir sürü yer var. Tüm ahşap paneller ve oyma mobilyalar neredeyse orman hissi veriyor. şüphesiz, onu her gün farklı yerlerde bulacağım. William bir kaşif olmaktan gerçekten hoşlanıyor. Bu yüzden onu tasma ile eğitmek çok akıllıcaıydı. Aksi takdirde, kapıyı her açtığımda kaçmaması için sürekli onunla mücadele etmeye çalışıyordum.

Bir katilin içeri girme ihtimaline karşı soldaki, kapıdan en uzak odayı seçiyorum. Bu bana dövüŖe hazırlanmak için daha fazla zaman veriyor. Ne dersiniz deyin, iş yatak seçmeye geldiğinde bu strateji beni hiç yanıltmadı. İçindeki yatağı test ettiğimde, en üst seviyede olduğunu görünce Ŗaşırdım, o kadar yumuŖak ki bulut gibi hissettiriyor. Komodinin üzerinde, eğer çok yumuŖaksa sertliğini ayarlayabileceğim bir kumanda var. Yorgan bile mükemmel. Kalmak için daha iyi bir yer isteyemezdim.

Sonraki bir saatimi bazı eşyalarımı yerleştirmekle geçirdim. Şifonyerler giysilerimi saklamam için yeterince büyük. İhtiyacım olan her şeyi asabileceğim bir gardırop bile var. Bavulumu yatağın altına itmeden önce koyabildiğim kadarını koyuyorum. Ev bitkimi tezgâhın üzerine koyup suluyorum. Biraz sarkık görünmeye başladı. Anlaşılan bitkiler de yolculukları pek sevmiyor.

Gerekli eşyaları yerleştirmeyi bitirdiğimde dışarı çıkıp biraz keşif yapmam gerektiğine karar veriyorum. Bu çiftliğin ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum. Ne kadar arazileri olduğunu sormamıştım ama çok olduğunu varsayıyorum. Yirmi dönüm mü? Elli mi? Tahmin edemiyorum. Evde tahmin etmeme yardımcı olabilecek çok fazla satılık boş arazi yoktu.

İlk fırsatta dışarıdaki havayı içime çekiyorum ve gülümsüyorum. Burada hava çok daha temiz. Ferahlatıcı. Bizim oralarda hava kirliliğı, komşulardan ve yolun aşağısındaki tavukçudan gelen kokulardan ibarettir. Burada ise sadece vahşi dağ havası var, dumandan ve tavuktan arınmış. Sırf bunun için bile buna değeri.

Kulübenin önünde birkaç at ve ineğin dolaştığı bir mera var. Ben dışarı çıkarken atlardan biri kafasını kaldırıp çitlere doğru yürümeye başlıyor. Yaklaştıkça kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Çok güzel, daha önce gördüğüm atların hepsinden daha güzel. En çok gördüğüm polis atlarıydı, onlar da çoğunlukla kahverengiydi. Bu at beyaz ve kahverengi benekli ve belli ki çok iyi bakılmış. Benden daha uzun duruyor ama 1.80'lik boyumla bunu yapmak zor değil.

"Ne yakışıklı bir çocuk," diye sesleniyorum ona dikkatle uzanırken. Evcil hayvanlar için yüzünü elime bastırmadan önce avucumu koklamasına izin veriyorum. "Bahse girerim bütün kadınları tavlıyorsundur, değil mi? Evdeki tüm atlardan daha yakışıklı olduğun kesin."

Cevap olarak havlıyor ve kulaklarını okşayabilmem için daha yakına eğiliyor. Ne kadar tatlı olduğuna kıkırdıyor ve istediğı kadar sevebiliyorum.

"Vay anasını," diyor arkamdan biri.

Omzumun üzerinden baktığımda, kasabadan gelen Wiley'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Hey!" diyorum, gülümseyerek.

"Görüyorum ki tavsiyemi dinlemişsin," diyor sırtarak. "Artık iş arkadaşı olacağımıza göre kendimi doğru düzgün tanıtmalıyım. Ben Wiley Carter."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Wiley. Ben Kate," diye cevap veriyorum, hâlâ atı okşuyorum.

Ona bir soyadı vermediğimi fark etmemiş gibi görünüyor. Onun yerine, atı okşadığım yere bakıyor.

"Bu Harry Trotter. Kimseyi sevmez, en çok da beni. Ve burada bir istiridyeye kadar mutlu ve onu okşamanıza izin veriyor."

"Harry Trotter!" Gülüyorum, ona bakıyorum. "Onun için ne mükemmel bir isim! Benim kedim William Shakespurr. Kelime oyunu içeren bir isim bulmak her zaman eğlencelidir."

"Dakota'yla çok iyi anlaşacağınıza eminim," diye sırtıyor Wiley. "O da kelime oyunlarını sever."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu ismin Dakota'dan gelmesini beklemiyordum. İyi birine benziyordu ama huysuzdu. Eğer birinden gelmesini bekleseydim, bu Wiley olurdu.

"O kadar da kötü görünmüyor," diyorum Harry'yi göstererek. "Çok tatlı biri."

"Bana inanmıyor musun?" Wiley bir adım daha yaklaşır ve elini Harry'ye doğru uzatır. At hemen homurdanır ve kuyruğunu kamçılar. Wiley yine de yavaşça ona doğru uzandığında, öne doğru sarsılır ve onu ısırmaya çalışır. Wiley kaşlarını çatarak elini geri çeker. "Hey! Seni uyuz canavar! Bir gün biri seni köpek maması yapacak."

Maskaralıklarına gülüyorum, çünkü Harry daha fazla evcil hayvan için yüzünü hemen bana çeviriyor. "Bence çok tatlı. Belki de sadece senden hoşlanmıyordur."

"Sadece beni değil. O hemen herkesten hoşlanmaz," diyerek gülüyor Wiley ve başını sallıyor. "Ve sanırım ikimiz de tatlının ne olduğuna dair farklı bir tanıma sahibiz." Göz kırptıyor. "Örneğin, bence sen oldukça tatlısın. Harry mi? O kadar da değil."

Yüzüm kızarıyor ve ata bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Merak etme," diyor Wiley. "Sizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece akşam yemeğinin birkaç saat içinde servis edileceğini haber vermek için geldim."

"Kulağa hoş geliyor. Sadece eve mi gideceğim?"

Başını salladı. "Evet. İçeri gel. Kapıyı çalmana gerek yok." Gitmek için döner ama duraklar. "Oh! Sabah beşte iş için görüşürüz."

"Sabahın beşı mi?" Nefes nefese kaldım.

Dudaklarını ayıran sırıtış büyüleyici ve biraz da muzip. "Buralarda iş, güneş doğduğunda ve horozlar öttüğünde başlar, tatlım." Şapkasını eğiyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz. O at fikrini değiştirip seni yemeye karar verirse diye ellerine dikkat et."

Harry'ye bakmadan önce onun gidişini izliyorum. "Sabahın beşı mi, Harry? Biri beni uyarmalıydı. Bu şehir kızı asla bu kadar erken uyanmaz."

Ama yapmam gerekeni yapacağım. Şimdilik o kadar da kötü değil. Sabahın köründe uyanmaktan daha kötü olabileceğinden şüpheliyim. Umarım, sonunda söylediklerimi yemem.

On İkinci Bölüm

Kate

A akşam altı sularında biri filmlerde gördüğüm gibi bir üçgen çalarak hepimizi akşam yemeğine çağırdı. Sesi duyunca heyecanla kulübeden çıktım. Ne kadar **şirin değil** mi? Bu her şeyi daha da

Pitoresk, büyük ve güzel bir ev, dağ manzarası ve hepimizi akşam yemeğine çağıran bir üçgen sesi. Kamp ateşi için sabırsızlanıyorum!

Büyük eve çıkan herkesi takip ediyorum, peşlerinden gidiyorum. Herkesle tanışacağım için biraz gerginim. Her iş değiştirdiğimde yeni kız olmaktan hep nefret etmişimdir. Bu yüzden son işimi çok seviyordum. Nadiren ofise gitmek zorunda kalırdım. Sadece e-posta gönderiyordum ve birkaç görüntülü görüşmeye katılıyordum ve her şey yolundaydı.

Evin ön verandasında köpeklerin hepsi yatıyor, mutlu bir şekilde gün boyu uyuyorlar. Verandaya çıktığımda kuyruklarını sallıyorlar ama bana doğru koşmuyorlar. Bana en yakın birkaçını sevmek için eğiliyorum ve sonra kendilerini dışlanmış hissetmesinler diye pes edip hepsini seviyorum. Bazıları inek çoban köpeğine benziyor ama bir tanesinin av köpeği olduğu çok açık. Arabama yanaştığımda koşarak yanıma gelen Ole Red'in aynısı. Onları sevdikten sonra bile hiçbirini kıpırdamıyor ama av köpeği birkaç mutlu vuruşla kuyruğunu sallıyor ve kapıyı açtığımda beni içeri kadar takip etmek için ayağa kalkıyor.

Evin içi de en az dışı kadar muhteşem. İçeride hemen duvarda sergilenen büyük bir ahşap oyma ile karşılaşıyorum. Tanıdığım bir ahşap değil. Alıştığım normal ahşap damarlarından ziyade neredeyse siyah renkte. Ve boyanmamış. Doğal ahşap rengi olduğu açık. Üzerine oyulmuş bir sahne var, ata binmiş bir adam bir ineği kovalıyor. Elinde bir kement var, başının üzerinde bir daire çizerek sallanıyor. Diğerleri tarafından içeri alınmadan önce hayranlıkla bakacak fazla zamanım olmuyor.

arkamdan geliyorlar. Bazıları bana birkaç meraklı bakış atıyor ama çoğu mutlu bir şekilde içeri giriyor.

Hepsini sağa doğru takip ederek büyük bir yemek odasına giriyorum, burada bir parti için uygun bir masa çoktan yemeklerle donatılmış durumda. O kadar çok yemek var ki, sanki bir şükran günü ziyafeti gibi, ama akşam yemeği için gelen çok sayıda insan olduğu kesin. En az iki düzine düzenli çalışandan biri olduğumu hemen fark ediyorum.

Dakota masanın başında duruyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. İçeri girdiğimde bana yanına gelmemi işaret ediyor, ben de dediğini yapıyorum ve masanın etrafında dolanarak tam yanına geliyorum.

"Millet, çiftlik ailemize yeni biri katılıyor. Bu Kate. Yarın çiftliğe gittiğinde herkesin ona işlerimizi nasıl yaptığımızı göstermesini bekliyorum."

Herkes el sallarken koro halinde "hoş geldiniz" ve "merhaba" sesleri yükseliyor. Kalabalığın arasına karışmış birkaç kadın var, her biri bana gülümsüyor.

Dakota sandalyeyi benim için çekerek, "Hadi yanıma otur," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ve koltuğa oturuyorum, o kendi koltuğuna oturmadan önce yardımını kabul ediyorum. En son ne zaman bir erkeğin sandalyeme oturmama yardım ettiğini hatırlamıyorum. Diğer herkes kendi yerine oturdu. Wiley zıplayarak yanıma oturuyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

"Görüyorum ki bütün parmakların hâlâ yerinde," diyor.

Elimi ona doğru salladım. "Aynen öyle. Harry onları bir kez bile almaya çalışmadı."

"Harry?" Dakota araya girer. "Harry Trotter mı? O lanet atı mı okşuyordun?"

Başımı salladım. "Beni ısırmaya çalışmadı. Hatta onu sevmem için beni davet etti."

Dakota göz kırıyor. "En azından atlarla aran iyi gibi görünüyor, sanırım. O atı yanımızda tutmamızın tek nedeni harika bir damızlık olması. Gerçi başka pek bir işe yaramıyor."

Wiley eğiliyor. "Harry eskiden çok iyi bir fıçı yarışçısıydı, ama Dakota'nın annesi öldükten sonra bir gün kalktı ve kimsenin ona binmesini istemediğine karar verdi. Harry onun atıydı. Sanırım annesi artık her gün ona günaydın demeye gelmediğinde kalbi kırıldı."

Kalbim hemen at için kabarıyor. "Zavallı şey," diye mırıldanıyorum. "İlgi görmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı."

Dakota'nın yüzü sıkışıyor ama cevap vermiyor. Onun yerine ortadaki yiyeceğe uzanıyor. "Ne isterseniz alın," diyor bana. "Herkeseye yetecek kadar var."

Masa her türlü yiyeceklerle donatılmıştı. Birkaç parça aldığım alüminyum bir teneke kızarmış tavuk ve yığınla garnitür var. Bir tepsi mısırın yanına biraz sosis yığılmış. Tatlı patates, yeşil fasulye ve ekmekler var. Herkesin istediği kadar aldığını görene kadar tabağımı çok doldurmakta tereddüt ediyorum. Ben de fazladan bir ekmek alıyorum. Ekmeği çok severim.

Akşam yemeği aile ve sohbetin canlı bir gösterisine dönüşüyor. Çiftlikte çalışanların her biri hakkında bilgi ediniyorum; bunların arasında muhasebeyi, etkinliklerin planlanmasını ve maaş bordrolarını yöneten Jeff ve Gloria adlı karı koca bir ekip de var. Unutacağımı ve tekrar sormam gerekeceğini bildiğim isimlerle doluyum ama herkes heyecanla kendini tanıtıyor. Her biri kim olduklarını ve ne yaptıklarını açıklıyor. Ben henüz iş unvanımın ne olacağını bile bilmiyorum ama onlar kendilerininkini çok iyi biliyorlar. Herkes burada mutlu görünüyor ve iyi muamele görüyor. Hepsinin Dakota ve Steele Mountain Ranch hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok.

Daha önce tarlada gördüğüm adam masanın diğer ucunda sessizce oturuyor ve kimseyle konuşma zahmetine girmeden kara kara düşünüyor. Dikkatim ona yöneldiğinde Wiley omzunu benimkine çarptı.

"O sadece Levi. Merak etmeyin. Isırmaz," diye fısıldıyor.

"Emin misin? Isırabilirmiş gibi görünüyor," diye fısıldıyorum.

Wiley omuz silkiyor. "Dakota bunu yaparsa kellesini uçurur, o yüzden sana bir şey olmaz. Sizden isterse onu rahat bırakın ve her şey yoluna girsin."

Gözlerimin tekrar tekrar ona gitmesine engel olamıyorum, o beni yakalayamadan gözlerimi kaçırıyorum. Yüzündeki sürekli çatık kaşlara rağmen inanılmaz çekici biri. Saçları gevşek ve uzun, kulaklarının etrafından sarkıyor ve omuzlarına değiyor. Yüzüne dökülmesin diye atkuyruğuyla kulaklarının arkasından biraz geriye doğru toplanmış. Çene hattı herhangi bir heykel kadar etkileyici ve bu mesafeden bile gözleri kehribar gibi görünüyor. Aniden başını kaldırıp bana baktığında ve gözlerimle buluştuğunda, yakalandığım için kızarak ama yakalanmamışım gibi davranmak için elimden geleni yaparak hızla yere bakıyorum.

Dakota aniden, "Evrak işlerin yolunda gitti ve Gloria maaş bordronla ilgilenecek," dedi. "Sabah Wiley ile birlikte çalışacaksın ve o sana işin inceliklerini gösterecek."

Başımı salladım. "Beşte kalkmamı söyledi zaten."

Dakota, "Hayır, beşte hazır ol," diye karşı çıkıyor. "İş o zaman başlıyor."

Bir yudum aldığım suda neredeyse boğuluyordum. Boğazımı birkaç kez temizledikten sonra gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Kesinlikle. Hazır olacağım."

Dakota'nın gözleri parlıyor ama eğlence dudaklarına ulaşmıyor. "Steele Mountain Çiftliği'ne hoş geldin Kate. Yarın yaralanmamaya çalış. Bu kadar çabuk bir sigorta talebinde bulunmaktan nefret ederim."

Gözlerimi devirerek ekmeğimden bir ısırık alıyorum. "İyi olacağıma eminim." Ne de olsa ne kadar zor olabilir ki?

On Üçüncü Bölüm

Kate

Iyanılmışım. İnanılmaz derecede yanılmışım.

Sabahın dördünde alarm çaldığında, kendimi çılgınca yataktan fırlatıyorum, kalbim boğazımda. Dışarısı hala karanlık, güneş henüz yükseliyor ve hatta William telefonumu tokatladığımda çatlak gözlerle bana bakıyor. Doğruluyorum ve gerinerek gözlerimdeki uykuyu silmeye çalışıyorum. En azından yatak rahat. Burada, kaldığım ucuz motel odalarından çok daha iyi uyudum.

Eğer benim alarmım beni korkutup uyandırıyorsa, otuz dakika sonra çiftlikte çalan alarm neredeyse altıma sıçmama neden oluyor. Askeri bir üsteki trompet sesi gibi, dışarıda gümürdeyerek, henüz kalkmamış olan herkese kalkma vaktinin geldiğini bildiriyor. Hemen ardından horozlar ötmeye başlıyor, güneş henüz ufukta belirmemiş olmasına rağmen. William'a uslu durmasını ve saat beşte kulübeden çıkmasını söylediğimde bile güneş hâlâ doğmamıştı. Neredeyse hâlâ gece. Bu kadar erken kalkmanın ne anlamı var?

Üzerime bir şort ve tişört giymiştim ama dışarı çıktığımda Wiley'yi beklerken buldum, bana yukarıdan aşağıya baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Pantolon giymek isteyeceksin," diyor. "Varsa kot pantolon." Ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Kot pantolonlarım siyah çiftler ve keskin kesimlerle sınırlı. Çoğunun dizlerinde ustalıklarla kesilmiş delikler var. Tabii ki hiçbirisi herkesin giydiği Wranglers ve Levis gibi süper kalın jean malzemesi değil. Benimkiler daha çok dışarı çıkmak ya da giyinmek için. Yine de, başıyla onayladığında üzerimi değiştirmek için içeri giriyorum ve elimdeki esnek skinny jean'lerden birini giyiyorum. Siyahlar ve yanlarında bazı ışıltılı desenler var.

ve kalçalarındaki yırtıklarda, ama elimdeki en iyisi bu. Eğer burada kalırsam başka seçenekler de bulmam gerekebilir.

Kot pantolonla tekrar dışarı çıktığımda Wiley'nin gözleri giydiğim tenis ayakkabılarına takılıyor.

"Botun yoktur herhalde?" diye soruyor. Belli ki buna hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. İhtiyacım olan özel kıyafetler olup olmadığını sormalıyım.

Kulübenin küçük verandasında tereddüt ediyorum. "Ne tür botlar?"

İçeride kışlık botlarım ve birkaç çift baldırı yüksek botum var. Belki onlar işe yarar? Ama elindeki sopayla botlarının yan tarafına vurduğunda yüzümü buruşturup başımı sallıyorum.

"Hayır. Bende sadece. . şey, o türden değil."

Wiley başını sallar. "İhtiyacın olan şeyi almak için kasabaya gitmemiz gerekecek. Bugün elimizden bir şey gelmez ama sana bir çözüm bulacağız. Sadece spor ayakkabıların varken seni en kötü pisliklerden uzak tutacağız. Kediniz bütün gün evde iyi olacak mı?"

"William?" Göz kırıyorum. "Evet, halinden memnun. Karnını doyurdum ve pencereden ineklere bakmaktan mutlu. Onları daha önce hiç görmemişti."

Wiley'nin William'ı sormayı hatırlamasına bile şaşırdım. Çoğu erkek kedileri tamamen görmezden gelir, bu yaratıklarla hiçbir şey yapmamayı tercih eder. William onları sevsin ya da sevmesin, evimde bir kedi olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelen pek çok erkek arkadaşım oldu. Wiley'nin sorması bile güzel.

"Pekala. Hadi o zaman, şehirli kız. Bugün benimlesin. Kendini şanslı say," diyor sırtarak.

"Oh, en şanslı benim," diye karşılık veriyorum, onu küçük bir kamyonetin yanına kadar takip ediyorum. Araziye çıkabiliyor gibi görünüyor ama ne dendiğini bilmiyorum. Film ve diziler dışında hiç görmediğim kesin.

Wiley sürücü koltuğuna atlıyor, ben de yolcu tarafına geçip etrafa bakıyorum. "Emniyet kemeri var mı?"

Wiley homurdanıyor. "Yan yana bir arabada mı? Hayır. Korkarım emniyet kemeri yok. Şuradaki tutacak," diyor, başımın üstündeki plastik bir tutacağı göstererek. "Bu İsa'nın kolu. Onu çok iyi tut."

"Neden buna İsa sapı diyorlar?" Elime aldığımda kaşlarımı çatarak soruyorum. Metro gibi olması benim için sorun değil. O kadar da kötü olamaz.

Wiley, "Oh, çünkü ona tutunduğunuzda sizi kurtarması için İsa'ya dua ediyorsunuz," diye düşünüyor.

Başımı ona doğru salladım. "Ne?"

Ama ben daha fazla soru sormadan havalanıyor ve elim kola sıkıca yapışıyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, beni arabadan fırlatacakmış gibi hissettiren tümseklerin üzerinden geçerken gergin kalıyorum.

"Tanrım!" Çok hızlı dönerken bağıyorum.

"Ah, gördün mü! İsa'nın kolunun nasıl çalıştığını anlayacağını biliyordum." Bana gülüyor, büyük bir ahıra yanaşıp küçük kamyonu park ederken gözleri neşeyle parlıyor. "Gel bakalım. Sana ne yapacağını göstereyim."

Yolculuktan dolayı kığım biraz sarsılmış bir halde yan yana duran arabadan iniyorum ve Wiley'yi büyük açık kapılara doğru takip ediyorum. Binanın içi at ahırlarıyla dolu. Yaklaştığımızda, bir grup baş bize bakıyor ve hoş geldiniz diye kişniyor. Gülümsüyorum ve en yakındakini okşuyorum, ilk günümü onlarla geçireceğim için mutluyum.

"Açık ahırların temizlenmesi gerekecek. Köşede bir süpürge, kürek ve el arabası var. İçeri girin, ahırları kazıyın ve her şeyi arka kapılardan dışarı çıkarıp yığına atın."

İlk kabinin içindeki kokuya burnumu kırıştırıyorum ama şikâyet etmiyorum. "Sadece açık tezgâhlar mı?"

Wiley başını sallar. "Kapalı olanların içinde atlar var. Dönüşümlü olarak önce yarısını, sonra da diğer yarısını temizliyoruz. Siz çalışırken Jamie gelip atlardan bazılarını dışarı çıkarabilir ama ona aldırmayın. Bir saat içinde seni kontrol etmek için geri geleceğim."

Wiley beni orada bırakıyor, ben de hemen küreği kapıp kaç tane açık tezgah olduğunu sayıyorum. On iki. Bu işlerden on iki tanesini halletmem gerekiyor. İç çekerek ilkinde giriyorum ve içerideki her şeyi ahırın bir tarafına itmeye başlıyorum. El arabasını kapının dışına, doldurulmaya hazır bir şekilde yerleştiriyorum. Kötü kokuyor ama sonuçta o kadar da zor değil. Altındaki beton zemini ortaya çıkararak ahırını tamamen temizlediğimden emin oluyorum. Bir sonrakine ve bir sonrakine geçmeden önce mümkün olduğunca iyice temizliyorum. El arabasını her durakta iki kez yığına taşımam gerekiyor. İlk başta bir kez götürmeye çalışmışım ama el arabasını taşıyamayacağım kadar ağırlaştırmışım, bu yüzden onu oraya götürmek için yarı yarıya ahıra geri boşaltmak zorunda kaldım. Ahırların yarısına geldiğimde domuz gibi terliyordum. Saçlarım at kuyruğundan dökülüyor ve keşke kot yerine şort giyseymdim diyorum ama en azından ilerleme kaydediyorum.

Wiley ilerleyişimi görüp kaşlarını çatmadan önce sırtarak geri döndüğünde, bir şeyleri yanlış yaptığımı anlıyorum. "Hareket etmen gerekecek

Buralarda bundan daha hızlı," diye uyarıyor. "Her şey iki kat daha uzun sürerse Ole Dakota küplere biner."

"Olabildiğince hızlı gidiyorum," diye yüzümü buruşturarak yere daha sert vuruyorum. Dakota, Wiley'nin arkasında belirirken, "Ben nöbet geçirmem," diyor.

Kötü şansıma lanet ediyorum. Tabii ki Dakota yanlış bir şey yaptığım apaçık ortadayken ortaya çıkacaktı. Kaytardığımı düşünmesini istemediğim için çalışmayı bırakmıyorum. El arabasına bir kürek daha atıp daha fazlası için geri dönüyorum.

Dakota eğilip üzerinde çalıştığım ahırını inceliyor. Her şeyi bir yığın haline getirdim ve şu anda bunları el arabasına yüklüyorum. Şimdiden yedinci durağımdayım, her şey düşünüldüğünde oldukça iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

"Çok titizsin," diye başını sallıyor Dakota. "Ama yavaşsın."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum ve ona bakıyorum. "Elimden geleni yapıyorum."

Gözlerime bakıyor. "Daha iyisini yap." Sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyor ve beni arkasından bakakalıyorum. Omzunun üzerinden seslendi: "Wiley, yeni atın toynaklarına bakılması gerek."

"Ben hallederim," diye cevap veriyor Wiley, gözleri benimle aynı şekilde Dakota'yı izliyor. O gittikten sonra özür dileyerek bana gülümsüyor. "Her zaman böyle bir pislik değildir."

"Bundan emin misin?" İşe geri dönmeden önce ofluyorum. Kollarım bana bağıyor ve sırtım sıkışıyor, ama sadece tamamen işe yaramaz olmadığımı kanıtlamak için zorluyorum. Gerçekten de olabildiğince hızlı gidiyorum. El arabalarını yığının yanına taşımam çok uzun sürüyor. Bu iş için olmam gerektiği kadar güçlü olmadığının farkındayım ama deniyorum. En azından bunu kabul edebilirdi. Tanrı aşkına, bu benim ilk günüm.

Wiley mazeret olarak "Çoğu zaman omuzlarına çok yük biniyor," diyor. "Ona biraz anlayış göstermelisin." Yanıma gelip terli başımı okşuyor. "Onları temizlemeyi bitirdiğinde, şuradaki taze yatak takımını al ve yere ser. Yığının yanında kullanabileceğin temiz bir el arabası daha var."

Ona göz kırpyorum. "Ben temizledikten sonra tekrar doldurmak mı?"

"Tekrar doldurun," diyor başıyla onaylarken. Göz kırıyor. "Harika gidiyorsun, şehir kızı! Böyle devam et!"

O giderken ben de nefesimin altında kovboylar hakkında homurdanarak kepçelemeye devam ediyorum. Yine de, çok yavaş olmasına rağmen, kafasını dışarı çıkaran her at

Birinin yanından geçerken okşamak için. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor.

En azından atlar pislik değil.

Bölüm On Dört

Kate

I daha hızlı hareket etmeye çalışıyorum, ama yine de onları temizlemeyi bitirmem kırk beş dakika, sonra da yeni yatak takımlarını atmam otuz dakika sürüyor. İşim bittiğinde, ahırdan dışarı çıktığımda Wiley yine yan yana küçük arabasıyla geliyor. Onu gördüğümde hep gülümsüyor. Adam gülünç derecede kaygısız ve ben bundan hoşlanıyorum. Burada, çiftlikte tamamen evinde gibi ama nereye giderse gitsin böyle olacağından hiç şüphem yok.

"Her şey tamam mı?" diye soruyor ön kollarını direksiyona yaslar. Artık bronz eldivenler giyiyor ama öncekine göre tek değişiklik bu. Benim kadar terli ya da yorgun görünmüyor. Duş almak için sabırsızlanıyorum.

"Hepsi tamam," diye iç çekerek onaylıyorum.

"Güzel. Atla," diye talimat veriyor, yanındaki koltuğu sıvazlıyor. Kaşlarımı çattım. "Bugünlük işimiz bitmedi mi?"

Yorgunluğuma rağmen kahkahası içimi burkuyor. "Buralarda işler bitene ya da yemek vakti gelene kadar durmaz."

Yüzümü buruşturarak yan tarafa tırmandım. "Hiç boş gün var mı?"

"Çiftlikte mi? Hayır. Ama senin için? Pazar günleri izinlisin, Cumartesi günleri yarım gün ve çoğu gün bu günkü kadar yorucu olmayacak. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz ve birkaç gün içinde daha fazla yardımcımız olacak."

"Tamam," diye pufladım, saçlarımı bir düzene sokmaya çalışıyordum. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Yeni atı kontrol etmem gerekiyor. Dakota toynaklarını kontrol etmemi ve iyi göründüklerinden emin olmamı istiyor, ayrıca muhtemelen iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Kurtarma merkezindekiler ellerinden geleni yapıyorlar ama sınırlı fonlarıyla ancak bu kadarını yapabiliyorlar."

"O bir kurtarma mı?" Atların da kedi ve köpekler gibi kurtarılabileceğini fark etmemiştim. Bunu hiç düşünmemiştim. Jersey'deki kurtarma barınağında pek at bulunmuyor, en azından ben hiç görmedim. Bir keresinde Donald adında bir ördek vardı. Eğer yerim olsaydı, benimle eve gelirdi. William da aynı barınaktan gelmişti.

"Öyle," diye düzeltiyor. "Onu birkaç gün önce getirdik. Görünüşe göre son sahibi onu bir merada bırakmış ve hiç kontrol etmemiş. Ne su ne de yiyecek vermiş. Bir deri bir kemik kalmıştı ve şu anda bile kat etmesi gereken uzun bir yol var ama onu hemen iyileştireceğiz."

At eve yakın küçük bir otlakta tek başına. Güzel, kahverengi bir at ama Wiley'nin söylediği kadar sıksa. "İyileşmesi ne kadar sürer?"

Wiley daha aşağıdaki kapıyı kullanmak yerine çite tırmanırken omuz silkiyor. Tereddüt ediyorum ama bana doğru uzandığında onu takip ediyorum. Bana yardım ediyor. "En azından birkaç ay. Bir ata hiç yemek yemedikten sonra öylece bütün yemeği veremezsin. Bu midelerini bozar ve ölebilirler. Bu kadar büyük yaratıklar için çok narin oldukları kesin."

"Çok güzel bir kız," diye mırıldanıyorum yanımıza gelip ellerimizi koklarken.

"Öyle. Bir gün harika bir at olacak ve mutluluğu hak ettiğini söyleyebilirim." Wiley sırtını okşuyor. "Barınaktaki Nadia, biri isimsiz olarak ihbarda bulunduğunda ölümün eşiğine geldiğini söyledi. Bir hayvana bu kadar zalimce davranan o pislikle tanışmak isterdim." Sırıttıyor. "Dakota'ya hayvanın bulunduğu meranın kime ait olduğunu araştırtmadığımdan değil."

Wiley'e olan saygım artıyor. Hayvanları bu kadar derinden önemseyen bir adam yeşil bayrak demektir ve şu ana kadar Wiley'de gördüğüm tek şey bu. Çok kaygısız, çok mutlu görünüyor. Onu başka türlü hayal edemiyorum.

Kızın toynaklarını kontrol etmek için eğiliyor ve oradaki nalları onaylayarak başını sallıyor.

"Bir adı var mı?" diye sordum. Gözleri benimkilere bakarken parlak ve zeki. İlgiye minnettar görünüyor ve ne kadar zayıf olsa da bakışlarında güç var.

Wiley atın etrafında dolaşp onu kontrol ederken "Henüz bir isim yok," diye homurdanıyor. "Barınak ona henüz bir isim vermemişti ve biz burada atlara isim vermeden önce kişiliklerinin oturmasını bekleriz." Bir ata uzanıyor

ve bana bir fırça fırlattı. "Yelesini fırçalayabilir misin? Kuyruğunu ben alırım. Sonra da onu yıkarız. Biraz tozlu."

Yelesindeki düğümleri çözmeye başlıyorum, mümkün olduğunca pürüzsüz olana kadar onları nazikçe fırçalıyorum. Fırçalamayı bitirdikten sonra ona güzel bir banyo yaptırmak için yanına gidiyoruz. Onu ıslatmak için hortumu kullanıyorum ve Wiley kaşlarını bana doğru salladığında, su hortumunu sanki ona püskürtecekmişim gibi ona doğru çekiyorum. O da gülerek yolumdan çekiliyor.

"Vay, şehirli kız! O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et!" diyor, yüzündeki o daimi sırıtışla. "Hey, nereli olduğunu hiç söylemedin. En azından aksanından güneyli olmadığını söyleyebilirim."

"Söylemedim," diye cevap veriyorum, atı yıkamaya odaklanıyorum.

Ona bir sonraki bakışında, o gülümseme gitmiş, yerine sert bir ifade gelmişti. Beni izlerken gözleri kısılmıştı.

"Bir şeyden mi kaçırıyorsun, şehirli kız?" diye soruyor, sesi alçak.

Tereddüt ediyorum ama cevap vermem çok uzun sürüyor, ki bu da başlı başına bir cevap. "Anlıyorum," diyor omzumu sıvazlamadan önce. "Bir şey olmadığı sürece

Cinayet, sorun değil. Burnumu sokmayacağım ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

Ses tonuna, zorlamadan izin vermesine ve sonra ihtiyacım olursa konuşmayı teklif etmesine kalbim çiçek açıyor. Bu adam ne büyük bir cevher. "Ya cinayet olsaydı?" Gülümsemesini tekrar görmek isteyerek alay ediyorum.

Gülüyor, bana tam da istediğim şeyi veriyor. "Sanırım senin 1.80'lik şehirli kızına karşı iyi olacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Belki de hafife alınmak beni iyi bir katil yapıyor."

"Belki." Sırıttıyor. "Ama bundan şüpheliyim. Şimdi şu atı yıkayalım ve tekrar meraya çıkaralım. Ahıra gitme vaktinden önce birkaç saati daha var. Bırakalım keyfine baksın."

O çalışırken, ben çalışırken Wiley'e gülümsemekten kendimi alamıyorum ve gözlerimiz birkaç kez buluşuyor. Bu bana ortaokulda bir çocuğa aşık olduğum zamanki gibi hissettiriyor. Wiley çok sevimli ve dünyanın en tatlısı. O yüzden bana her baktığında kızarıyorum ama flörtümde yalnız değilim.

İçimden bir ses kovboyun da benimle arkadaşlık etmekten en az onun kadar hoşlandığını söylüyor.

On Beşinci Bölüm

Kate

I Çok yorgunum. Çiftlikteki ilk iş günü beni öldürüyor. İşi bitirip duşa girdiğimde, televizyon izlemeyi ya da e-postalarımı kontrol etmeyi aklıma bile getiremiyorum. Duşta uzun bir süre sadece Suyun vücudumdan aşağı akmasına ve ağrıyan kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum. İşim bittiğinde siyah bir eşofman altı ve bol bir tişört giyiyorum ve William'ın koşum takımını takarak onu yürüyüşe çıkarıyorum. Her gün gezdirilmeye bu kadar alışmışken kendini eve tıkılmış gibi hissetmesini istemiyorum. Kulübeye yakın duruyoruz ama yakınımızdaki otlakta birkaç at var. William atları ve biraz uzaktaki inekleri yakından izliyor, kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor. Keşfetmesine ve gezinmesine izin veriyorum ama onu meranın dışında tutmaya özen gösteriyorum. Atlar ve inekler onu yaralayabilecek kadar büyük ve William onları daha önce görmediği için aradaki farkı bilmiyor.

William'ı gezdirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, bu yüzden Dakota beni çitler boyunca yürürken, William'ı da direkler boyunca yürürken bulduğunda çok şaşıyorum.

"Yemek hazır," diyor bana, gözleri William'ın deri tasmaına takılıyor.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. William'ın işi biter bitmez hemen geleceğim."

Ona bakmıyorum, bu yüzden aniden bileğimi tutup elimi ters çevirdiğinde şaşıyorum. Avucumdaki kabarcıkları dürtmeden önce itiraz edecek zamanım bile olmuyor.

"Yarın için sana bir çift eldiven bulacağım," diyor.

Doğrusu, kürek kullanmaktan ellerim su topladı. El emeğine alışık değilim ve ellerim yumuşak. Burada kaldığım sürece daha çok su toplayacağımı tahmin ediyorum.

"I. . . teşekkür ederim," diyorum ve elimi çekmek için hareket ediyorum. Yine de elimi bırakmıyor ve kendimi onun çelik leylak rengi gözlerine bakarken buluyorum.

"Bugün onlara ihtiyacınız olacağını düşünmediğim için özür dilerim. Ellerim bugünlerde ahırları temizlemek için onlara ihtiyaç duymayacak kadar sert. İhtiyacın olan teçhizatı sana vermeliydim," diye mırıldanıyor.

"Sorun değil, gerçekten," diyorum gülümseyerek. "Eminim endişelenmen gereken bir sürü başka şey vardır." Willima direktten aşağı atlıyor ve ben de onu kulübeye geri götürmeye başlıyorum. Dakota da onu takip ediyor. "Biliyor musun, hiç sormadım. Burası senin çiftliğin, değil mi?"

"Artık sadece benim değil," diye yanıtlıyor. "Üçümüze de ait, Wiley, Levi ve bana." Sorgulayan bakışlarım karşısında iç geçiriyor. "Babam iş konusunda bilgili değildi ve hayattaki güzel şeyleri severdi. Bu yüzden çiftliği neredeyse batırıyordu. O vefat ettiğinde . vefat ettiğinde ve ben devraldığım, düzeltmem gereken çok şey vardı ve bunu tek başıma yapamazdım. Levi, Wiley ve ben hep yakın olduk. Birlikte büyüdü, bu yüzden onlardan işe katılmalarını istemek mantıklı geldi." Gülümsüyor ve bu o kadar nadir oluyor ki, ona aptalca göz kırpyorum, bu bakıştan büyüleniyorum. Dakota güzel bir adam, ama gülümsediğinde, ona bakmak neredeyse coşku verici.

"Yani bu işe yeni mi girdiler?" Konuşmaya devam etmesini isteyerek soruyorum.

Başını sallıyor. "Konu atlar ve onları yetiştirmek olduğunda Wiley tanıdığım en zeki adam. Bu adam tek başına da ünlü bir yetiştirici olabilirdi ama çiftliğin desteğiyle başarılı oluyor. Ve Levi, bir adamın isteyebileceği en iyi sığır çobanı. Boğa biniciliğinden sonra neredeyse her ineği istediğini yapmaya ikna edebiliyor. Yapamadığı nadirdir."

"Boğaya binmek mi?" diye sordum. Levi ile henüz çok fazla etkileşimim olmadı ama şu ana kadar benimle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Eskiden boğa biniciliği gibi çılgınca bir şey yaptığını düşünmek garip. Televizyonda gördüğüm kadarıyla tehlikeli bir spor gibi görünüyor.

"Hepimizin bir geçmişi var, Kate. Levi'ninkini öğrenmek istiyorsan ona sorman gerekecek. Bu onun anlatacağı bir hikâye." Konuya rağmen gözleri parlıyor. "Tıpkı senin hikâyenin de sana ait olduğu gibi."

Elim kulübenin kapı kolunda duraklıyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, gözleri üzerimde, güçlü ve tereddütsüz. Burada çalışabilmem için geçmişimi araştırması gerekiyordu, bu yüzden herkesten daha fazla şey biliyor olmalı, ama onlara nereli olduğumu söylemedi. Kimse soru sormadı ya da çok derinlemesine araştırmadı.

"Haydi, Kate. Yemek soğuyor," diyor, bana hatırlatmak zorunda kaldığı için gözleri kırışarak.

Wiley haklıydı. Dakota her zaman bir pislik değil. Ve öyle olmadığında onu biraz daha fazla sevdiğimi fark ettim.

"Geliyorum," diyorum William'ı kulübeye geri bırakmadan ve koşum takımını çözmeden önce. Sonra Dakota'yı eve kadar takip ediyorum ve kendimi burada biraz daha rahatlatıyorum.

On Altıncı Bölüm

Kate

W Ertesi sabah Wiley'i bulmak için kendimi kulübeden dışarı sürüklediğimde, onun yerine Levi'nin düşünceli, kısık yüzüyle karşılaşıyorum. Daha yeni tanışmıştık ve iki kelimeden fazla konuşmamıştık.

ama beni gördüğüne hiç memnun olmamış gibi görünüyor. Dışarı çıkmayacağımı mı düşünmüştü? Bunu ummuş muydu? Onunla anlaşip anlaşamayacağımızı anlamak için henüz hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Yine de o güzel mavi gözleriyle bana bakmaya devam ederse, en iyi arkadaşlar olmayacağımıza eminim.

"Günaydın," diyorum ona, gözlerimin etrafındaki koyu halkalara ve berbat görünmeme rağmen. Dün gece yemekten kısa bir süre sonra uyuyakalmıştım ve normal nemlendirme rutinimle uğraşmamıştım. Bu sabah güneşte kaldığım için yanaklarım biraz kızarmış ve yatmadan önce kurutmadığım için saçlarım kıvırcık ama elimden geleni yaptım. Nasıl olsa kirlenecek ve terleyeceksem nasıl göründüğümün pek bir önemi yok.

"Bugün benimlesin" diye cevap verdi. Bana günaydın deme zahmetine girmiyor.

"Tamam," diye başımı sallıyorum. Levi, Wiley'nin yan yana kullandığı kamyonet yerine eski, paslı kamyonetine dokunuyor ve binmem için eliyle işaret ediyor. Varlığımdan daha fazla hoşnutsuz görünmesini istemediğim için hemen biniyorum. "Bugün ne yapıyoruz?" Kamyonete biner binmez soruyorum. Levi emniyet kemerini takma zahmetine girmiyor ama Wiley ile yolculuk ettikten sonra her ihtimale karşı ben de kendiminkini takıyorum.

"Herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için yeni buzağların birkaç günde bir kontrol edilmesi gerekiyor. Onları kontrol etmek benim işim. Bugün de sizin göreviniz."

Levi'nin sesi sert. Ekstra bilgi vermiyor ve süslü betimlemelerle

kelimeleri boşa harcamıyor. Buzağıları kontrol ediyoruz. Bu

Ne yaptığımızı. Görünüşe göre neyi kontrol ettiğimizi açıklamaya gerek yok.

"Ah! Bebekleri görebilecek miyiz?" Sırtarak soruyorum. "Onları sevebilecek miyiz?"

Levi bana bakmıyor bile. "Hayır."

Gülümsemem düştü. "Oh. Tamam o zaman."

Levi'nin hiçbir nezaket yarışmasını kazanamadığı kesin. Arabayı otlağa doğru sürerken sessizlikten başka bir şey istemediği açık. Önümüzdeki kapıyı işaret ediyor, tek kelime etmiyor. Ne istediğini anlamadan önce ona kısa bir süre göz kırpıyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, kamyondan inip kapıyı kapalı tutan zinciri çekmeyi umuyorum. Zincirlerin üzerinde, pas yüzünden çıkarmak için kırırdatmam gereken bir klips var. Serbest kaldıktan sonra zincirleri gevşetiyorum ve kapıyı kamyonun geçebileceği kadar açıyorum. O sürücü tarafındaki camdan eğilmeden önce kamyonu geri atlamak için hareket ediyorum.

"Kapatın. Eğer bir kapıyı kapalı bulursanız, arkanızda kapalı bırakırsınız," diye homurdanıyor. "Burada sağduyu budur."

Ses tonundaki küçümseme karşısında yüzüm kızardı. Evimin etrafında açılıp kapanacak bir sürü kapı yoktu. İnsanların köpekleri varken arka kapıları olduğu banliyölerde yaşamıyorum. Sadece kapatmamız gerektiği aklıma gelmemişti, ki şimdi buzağıları kontrol edeceğimizi hatırlayınca bu aptalca geliyor. Açıkçası, dışarı çıkmalarını istemeyiz.

Kapıyı geri itip kapatıyorum ve klipsi tekrar takmadan önce zinciri direğin etrafında döndürüyorum. O tekrar havalanmadan önce ancak kamyonu binebildim ve kapımı zamanında kapatmak için çabalamam gerekti.

Tanrım. Adam çok güzel ama tam bir pislik.

Ve güzel dediğimde, ciddiğim. Aynı anda hem huysuz hem de güzel olmayı başarabilen çok fazla erkek yok. Wiley'nin pürüzsüz mutluluğunun olduğu yerde, Levi kaba bir kibirdir. Huysuz piç kurusuna karşı tarçınlı rulo. İkisi daha farklı olamazdı. Arkadaş olarak anlaşılabilmeleri bir mucize.

Levi'nin saçları Dakota ve Wiley'den daha uzun, omuzlarına kadar iniyor. Kahverengi-kırmızı kütleyi kulaklarının arkasına doğru çeker ama evcilleştirmenin çoğunu kovboy şapkasının yapmasına izin verir. Çene çizgisi kare şeklinde. Burnu biraz eğri, bu da bana muhtemelen bir noktada kırdığını söylüyor. Yüzündeki sakal bakımlı, kesilmiş ve düzgün ama dolgun. Ve o gözler. O gözler muhtemelen en az birkaç kadını aşık etmiştir. Onlar

En güzel peygamber çiçeği mavisi, hem yumuşak hem de parlak bir ton. Sağ kaşının ortasında öyle bir yara izi var ki, iyi yerleştirilmiş olması nedeniyle neredeyse kasıtlı yapılmış hissi veriyor. Bu düşünceli adamın oraya bilerek bir yara izi koyacağından ya da çizgiyi tıraş edeceğinden şüpheliyim, bu yüzden seksi bir yara izi ile şanslıydı. Diğerleri gibi o da üzerine tam oturan mavi bir kot pantolon giymiş. Görünüşe göre Wranglers burada çok moda ve iyi ki de öyle. Hayatımda hiç bu kadar kovboy kıcı görmemiştim. Levi'inki de muhtemelen herkesinki kadar mükemmel. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bej bir gömlek ve koyu kahverengi bir kovboy şapkası giyiyor. Tek kabinli kamyonette aramızda iki çift kalın deri eldiven ve bir ip duruyor.

"Ne tür sorunlar arayacağız?" Tereddütle soruyorum, Levi'nin sorduğum için beni azarlamasını istemiyorum.

Meradaki tümseklerden geçerken Levi bana kısa bir süre bakıyor. Çok fazla sarsılmamak için kapıya tutunurken çok aptal görünmemeye çalışıyorum ama saklamak zor.

"Enfeksiyonlar. Depresyon. Enerji eksikliği," diye yanıtlıyor. Açık ve net. En azından bunu takdir edebilirim. "Birkaçı için de aşı zamanı geldi. O yüzden bunu yapacağız."

Bu en azından kamyonun arkasındaki malzemeleri açıklar. Daha önce hiçbir aşı yapmadım, bu yüzden neler olup bittiğini bilmemi bekleyecek diye biraz endişeliyim. Umarım yavru bir ineğe aşı yapmamı beklemiyordur. Kendimi rahat hissetmek bir yana, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Nihayet bir tepeyi aştığımızda küçük bir inek sürüsü görüyorum. Birçoğu daha büyük ve belli ki anneleri, ama aralarına serpiştirilmiş bir avuç yavru var.

"Hepsi bu kadar mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. Steele Dağı ne kadar büyük olursa olsun, daha fazlasını bekliyordum. Naomi bana Steele Dağı'nın birkaç bin dönümlük bir alanı kapladığını söylemişti ama önümüzde belki birkaç düzine inek saydım.

"Hâlâ sezonun başındayız. Bunlar sadece doğan ilk grup" diye homurdanıyor.

"Kaç tane buzağı bekliyorsun?"

"Sürekli soru mu soracaksın?" diye tersledikten sonra kamyoneti park edip iniyor.

Bir dakika boyunca kaşlarımı çatarak arkasından bakıyorum. Ancak bagaj kapağını sertçe indirdiğini ve kamyonu salladığını duyduğumda emniyet kemerimi çözüp peşinden dışarı fırlıyorum. "Öğrenmem gerektiğini sanıyordum?" Diyorum,

Bazı sandıkları taşımasına yardım etmek için acele ediyordum. Bana en ağır olduğu belli olanı uzatıyor ve ben onu tutmak için mücadele ediyorum. "Soru sormadan nasıl öğrenebilirim?"

"Sessizce," diye homurdanıyor. "Sadece izle."

"Ben o tür bir öğrenci değilim," diye itiraz ediyorum. Yaka cebinden bir not defteri ve kalem çıkarırken kutunun ağırlığı altında homurdanıyorum. Boş bir tane bulana kadar sayfaları çeviriyor ve en üste tarihi yazıyor.

"Çok kötü," diyor, bana bakma zahmetine bile girmeden. "Ben gösteriyorum. Sen izlersin. Soru sormak yok."

Tekrar homurdanıp kutuyu yeniden yerleştirmeye çalıştığımda, kafasını kaldırıp bakıyor ve yüzü buruşuyor. "Başa çıkamayacaksan bagaj kapağına bırak."

Bir yanım aksini kanıtlamak, kollarım kopana kadar onu tutmaya devam etmek istiyor. Zayıf olmaktan nefret ediyorum ve şimdiye kadar bu konuda hiç endişelenmemiştim. Spor salonundaki güç antrenmanlarımda oldukça iyi olduğumu sanıyordum ama belli ki değilmişim. Burada bunların hiçbir önemi yok. Burada ağırlıklar mükemmel bir şekilde dengelenmiyor ve gözcüler yok.

Bunun bir başarısızlık itirafı olmasından rahatsız olarak kutuyu bagaj kapağına koyup geri çekiliyorum, yüzüm Levi'ninki gibi sıkışmış durumda. Görünüşe göre yakalıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyor Levi, başını bana doğru sallayarak. "Lanet olası işe yaramaz."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Bak, benden hoşlanmadığını anlıyorum-"

Not defterine bazı rakamlar karalamadan önce, "Senin hakkında hiçbir fikrim yok," diye araya giriyor.

"Belli ki biliyorsun," diye itiraz ediyorum. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Eğer burada çalışacaksam, düzgün bir eğitime ihtiyacım var." Cevap vermeyince bir adım daha yaklaşıyorum. "Levi-"

"Eğitilecek kadar uzun süre dayanamayacaksın," diye homurdanıyor. "Yoluma çıkman zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey değil. Bu yüzden çeneni kapa ve sana söylediklerimi yap."

Ona bakıyorum, gözlerinin algılanan öfkeyle kararmasına bakıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Senin gibi şehirli kızların burada neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Bunun sadece küçük bir kovboy macerası olduğunu mu sanıyorsun?" diye tükürüyor. "Buzağıları sevmek mi? Sanki bu bir çeşit tatil mi?" Yüzü buruşuyor. "Bu benim hayatım, şehir kızları için bir macera değil."

"Şehirli kızlarla derdin ne senin?" Homurdanıyorum. "Yani sen taşralı değilsen, herkes dışarıda mı kalsın? Şehirde büyüdüm diye otomatikman düşman mı oluyorum?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Öylesin."

Birbirimize bakıyoruz. Zehirli sözleriyle göğsü inip kalkıyor ama ben birbirimize baktıkça daha da sakinleşiyorum. Göğsümde hüznün titreşiyor, işim hakkında endişelendiğim için değil, beni sevmediği ya da burada istemediği için. Deniyorum ve şu ana kadar çiftlikte geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alıyorum. Buranın bir şey olabileceğini düşünmüştüm. . . bir şey. Böyle bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Wiley ile güldüğüm kadar kaygısız biriyle gülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Dakota bile garip cazibesi ve güvensizliğiyle bana saygılı davranıyor. Levi'nin geçmişindeki şeytanlar her neyse, edep ve terbiyeyi atlamasına neden olacak kadar büyük. Duyduğum taşra misafirperverliği buraya kadarmış.

"Bak Levi," diyorum gözlerinin içine bakarken. Gözlerini kaçırıyor, sanki göz temasını kaldıramıyormuş gibi. "Seni tanımıyorum. Burayı henüz bilmiyorum ama deniyorum. Ve senin bana öğretme konusunda pislik gibi davranman hiç yardımcı olmuyor. Eğer benimle çalışmak istemiyorsan Dakota'ya haber veririm ve Wiley ile geri dönerim. En azından o benim varlığımı umursamıyor gibi görünüyor."

Tereddüt ediyor ve "Bunun için zamanım yok" diye homurdanmadan önce duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Etrafımdaki açık otlağa ve önümüzde dimdik duran dağlara bakıyorum. "Geldiğim yere kıyasla burada zamandan başka bir şey yok gibi görünüyor."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü buruşuyor. Düşüncelerini okuyormuş gibi bile yapamıyorum. Adam duyguları için demirden bir kasa, ama göz kırpıp iç çektiğinde bunu bir kazanç olarak görüyorum.

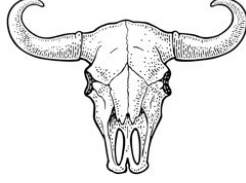
"Çok iyi," diye homurdanıyor. "O buzağıyı buraya getir. Annesine dikkat et."

Gülümsüyorum. En yakın buzağıya dönmeden önce "Evet efendim," diye cevap veriyorum. Gülümsemem düşüyor. Bu lanet şeyi buraya nasıl getireceğim? Olumlama mı? Bir köpek gibi çağırayım mı? Zaten eğitilmiş olduğundan şüpheliyim.

Pekala. Bebeğe doğru yavaş bir adım atarken, işte hiçbir şey olmuyor, diye düşünüyorum.

On Yedinci Bölüm

LEVI

I Ben bir pislğim. Bunu biliyorum. Şehirli bir kızın bana öyle olduğumu söylemesine kesinlikle ihtiyacım yok, ama belli ki haksızlık ettiğimi fark etmem için tam da bu gerekiyordu. Bu kadından hoşlanacağımı sanmıyorum. Çok konuşkan,

çok gülen, çok siyah giyen. Hoşuma gitmiyor. Ona güvenmiyorum. Wiley'nin ona bakışından, onun beladan başka bir şey olmadığını anlıyorum.

Çok güzel olsa bile.

Ona buzağıyı kamyonu nasıl getireceğini bilerek söylememiştim. Hem eğlenmek istediğim için hem de bu görevin üstesinden nasıl geldiğini görmek istediğim için. Bazıları hemen pes edebilir. Diğerleri yardım ister. Belli ki Kate inatçı ve mecbur kalmadıkça benden yardım istemeyecek. Tavrımla bundan emin oldum. İşe buzağıya yavru bir kediymiş gibi miyavlayarak, onunla konuşarak başlıyor. Buzağı ona bakıyor ve annesine biraz daha yaklaşıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, buzağıyı okşayacak kadar yaklaşıyor ve onu kamyonu doğru çekmeye çalışıyor. Ancak yavrunun boynuna uzandığı anda, yavru protesto edencesine miyavlıyor ve onunla gitmeyi reddederek sıçırıyor.

"Hey! Buraya gel!" Kate bağırır ve peşinden gider. Tenis ayakkabıları ve ince bir pantolon giyiyor, buraya ait bir kıyafet olduğu söylenemez. Onu inek köftesi konusunda uyarmayı düşünüyorum ama ben daha onu uyaramadan bir tanesine basıyor ve nefesi kesilip burnunu tıkarken homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "Ew!"

Dakota arkamızdan dört tekerlekli bir araçla gelirken ben onu eğlenerek izliyorum. İniyor ve iç çekerek bana bakmadan önce önümüzdeki manzarayı inceliyor. Anne buzağısını yakalamaya çalışan Kate'i fark ediyor ve uyarmak için miyavlıyor. Yere pençelerini vuruyor ve Kate'in gözleri açılıyor. Sanki bir inek bunu anlayacakmış gibi ellerini teslimiyetle havaya

kaldırıyor.

"Güzel inek," diyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Bebeğinize zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

İnek tekrar homurdanır ve bir adım daha atar.

"Buzağıyı nasıl getireceğinizi açıkladınız mı?" Dakota hala bagaj kapağında duran halata dikkat ederek soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben yapmadım."

"Onu bıraktırmaya mı çalışıyorsun?" Dakota iç geçirir. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Yardıma ihtiyacımız var. Aramaya geldi."

"Daha iyi seçenekler var," diye homurdanıyorum.

"Nerede?" Dakota homurdanıyor. "Çünkü buraya iş istemek için gelmeyecekleri kesin. Zaten eksiklerimiz var ve hoşunuza gitmese bile, yardım etmekten mutluluk duyar."

"Ona güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir şeyler saklıyor."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye homurdanıyor Dakota. "Aşın artık bunları. Kate iyi biri ve fazladan bir el bile olsa onun yardımına ihtiyacımız var."

Onu başarısızlığa uğratmak için elimden geleni yapmama rağmen hiç de fena değil. Kutunun onun taşıyamayacağı kadar ağır olduğunu biliyordum, tıpkı buzağının isteyerek gelmeyeceğini bildiğim gibi. Yine de, ben izlerken, önce anneyi sonra da buzağıyı sakinleştirmeyi başardı ve onları köpeklermiş gibi sevdi. O ineği bırakın sevmeyi, uygun ekipman olmadan ona dokunmama bile izin vermemişti. Bu kadının nasıl bir sihri var ki bunu yapabiliyor?

Dakota da aynı manzarayı görünce bana sırtıyor. "Ve hayvanlarla arası iyi gibi görünüyor."

Tanrım. Tamam. Evet, bunu ona vereceğim.

"Wiley, Harry Trotter'ı da sevdiğini söylüyor," diyor Dakota. "Onu bir kez bile ısırmaya çalışmamış."

Ona göz kırpıyorum. "Hayır."

"Evet," diye başını sallıyor. "Onu hafife alma, Levi. Ona bir şans ver. Deniyor ve ilk başta bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiş olsam da, denemeye istekli birini yenemezsin."

Tekrar ona bakıyorum, küçük elleriyle buzağıyı okşayıp kamyonu doğru çekmeye çalışıyor. Onun için getirdiğim eldivenler ellerine dört kat büyük gelecek. Tenis ayakkabıları buralarda hiçbir işe yaramaz. Ona bot lazım. Yanakları güneşten yanmış gibi görünüyor ve muhtemelen bugünkü güneşle daha da kötüleşecek. O pantolon ilk kez bir çit direğine sürtündüğünde yırtılacak ama en azından kıcı onun içinde güzel görünüyor.

İçimi çektim. "Onu uygun teçhizatı almaya götürmemiz gerekecek," diyorum Dakota'ya bakarak. "Eğer burada kalacaksa."

Uzakta, buzağı bunun bir oyun olduğuna karar verir ve Kate'den uzaklaşır. Kate kızmak yerine gülüyor ve tekrar kovalamaya başlıyor. Saçları güneş ışığında yansıyor ve köklerinde, sanki boyamış ama zamanında yapmamış gibi, siyahın içinden gelen doğal kahverengisini görüyorum. Güldüğünde ve son yağan yağmurun çamurunda kayıp düştüğünde, kahkahası daha da parlıyor ve bu sahnede bir şey var, çamura bulanmış hali, buzağının iyi olup olmadığını anlamak için onu koklaması, Wiley'nin onda ne gördüğünü anlamamı sağlıyor. Geldiği yere rağmen, burada evindeymiş gibi görünüyor. Elleri su toplamış ve kıcı çamur içinde olsa bile.

Dakota bu manzaraya gülüyor. "Onu yakında kasabaya götüreceğim. Bu arada, kadına iyi davran. Git ve ona yardım et."

"Ama bu çok daha eğlenceli," diyorum ama içten içe sadece onu dışarıda izlemek istiyorum. Çok güzel, parlak, koyu renk giysileri tercih etmesine rağmen yüzünü güneşe dönmüş bir ayçiçeği gibi.

"Seni sinsi şey," diye buzağıyı azarlıyor. "Bu aşılardan senin iyiliğin için olduğunu bilmeni isterim. Çocuk felci olmanı istemeyiz."

Homurdanıyorum. Çocuk felci aşısı yaptığımızı düşünmesi sevimli mi yoksa aptalca mı bilmiyorum. Ama tekrar güldüğünde, sadece şaka yaptığını ve ona başlangıçta zeki görünme şansı vermediğimi anlıyorum.

"Evet," diyor Dakota beni sırtımdan alkışlarken. "Ama doğru yolu öğrenmesi gerekiyor. Zaten iyi gidiyor. Ona birkaç ipucu ver yeter."

"Peki," diye homurdanıyorum, kollarımı açıyorum ve ona yardım etmek için dışarı çıkıyorum. Sadece onun bir ayçiçeği olmasını izlemeye devam etmek istesem bile.

Güneş olmak istesem bile.

On Sekizinci Bölüm

Kate

I Dakota ve Levi'nin konuştuklarını görmüştüm ama buzağıya odaklandığım için bunu önemsememiştim. Aptal şey bana şakacı bir şekilde miyavlayıp uzaklaştı ve her nedense annesi benim bir tehdit olmadığıma karar verdi. O

Bizi dikkatle izliyor, ağzındaki otu çiğniyor, evcil hayvanlarımdan ve güvencelerimden sonra bir kez bile peşimden gelmek için harekete geçmedi.

Dananın oyunlarına gülerek peşine düşüyorum, ancak dikkat etmediğim çamurda kayıyorum. Sertçe yere düşüyorum, kuyruk kemiğim daha sonra moraracağını bildiğim bir şekilde yere güzelce çarpıyor. Ben çamur çukurunda oturup nerede yanlış yaptığımı düşünürken buzağı gelip beni kokluyor.

"Seni sinsi şey," diyorum, pantolonuma sızan ıslak çamur hissine rağmen parmağımı ona doğru sallayarak. "Bu iğnelerin senin iyiliğin için olduğunu bilmeni isterim. Çocuk felci olmanı istemeyiz. . . çocuk felci olmanı istemeyiz."

Aslında ne için aşı yaptığımızı bilmiyorum. Levi bilgi vermedi ve ben de inek hastalıklarını hiç araştırmadım. Belki de deli dana aşısıdır?

Bilmiyorum ama çocuk felci kulağa hoş geliyor. Çocuk felci olan inekler çevre için iyi olmaz, değil mi? Bu yüzden onları aşılama iyi bir fikir. Ben yere oturup ona gülümserken buzağı elime sürtünerek yaklaşıyor. Çok sevimli ve çoğu kişi gibi ben de ona karşı koyamıyorum.

Yavru bir hayvanın dikkatini.

"Ne kadar iyi bir çocuksun sen," diye mırıldanıyorum ona, ne kadar yumuşak olduğuna şaşırarak. Kürkünün kaba ve kirli olmasını bekliyordum ama hiç de öyle değil. "Eminim büyüyünce en büyük boğa sen olacaksın. Büyük ve güçlü. Eminim şuradaki gururlu annen de öyle düşünüyordur."

Anneme baktığımda onun da gelip beni kokladığını ve evcil hayvan istediğini görüyorum. Bu o kadar da kötü değil. Aslında bu harika.

"Oyalanmayı bıraktın mı?" Levi'nin sesi o anı böldü.

Ses tonundaki öfkeye rağmen gülümseyerek ona bakıyorum. "Hemen hemen. Pantolonumdaki çamur rahatsız edici olmaya başladı."

Dudaklarının kenarı seğiriyor ama aslında yanıt vermiyor. "Ayağa kalk. Sana bunu doğru şekilde nasıl yapacağını göstereceğim." Yavru inek ondan uzaklaşırken kaşlarını çatıyor, sanki o da benim kadar emin değilmiş gibi.

Pantolonuma bulaşan çamurun verdiği hisle irkilerek kendimi ayağa sürüklüyorum. Ew. İşimiz biter bitmez duş almamız gerekecek. "Tamam, tamam. Peki ne yapmam gerekiyor?"

Fikir değişikliğinin nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama içimden bir ses dört tekerlekli aracını süren adamın bununla bir ilgisi olduğunu söylüyor. Dakota bana tek kelime etmemişti ama Levi ile konuştuğu belliydi. Bunun için minnettarım. En azından Levi şimdi bana öğretmeye istekli görünüyor.

"Bir buzağıyı sürüklemeye çalışırsanız, yol boyunca sizinle mücadele edecektir" diyor. "Açıkça."

"Açıkça," diye tekrarladım, başımı sallayarak. İlk içgüdüm buydu ama işe yaramamıştı. Buzağıyı ona doğru sürüklemeye çalıştığım anda benimle kavga etmeye başladı. "Peki onları başka nasıl getirebilirsin?"

Levi sert bakışlarını bana yöneltti. "Sen al."

Kaşlarım kalkıyor. "Ben mi alacağım? Bütün ineği mi?"

"Buzağı," diye başını sallıyor. "Onu al ve kamyonu taşı." Tereddüt ettim. "Sadece onu almak mı?"

Levi'nin dudakları tekrar seğirirken başını sallıyor ve kollarını beklenti içinde kavuşturuyor.

Tamam. Tamam. Pekala. Sadece koca kışlı bir inek al. Bu yeterince kolay olmalı. Levi'nin bana verdiği kutuları bile kaldıramasam bile.

"Tamam, küçük inek," diyorum ona, başını okşamak için yanına gelerek. "Seni alacağım. Benim için kıpırdama, olur mu?" Çömeliyorum ve onu havaya kaldırmaya çalışmadan önce kollarımı ortasına doluyorum. Zorlandığım için homurdanıyorum ama o hareket etmiyor. Sadece bana miyavlıyor. "Tamam, öyle değil," diyorum, ellerimi değiştirip onun etrafında dolanıyorum. "İşte başlıyoruz." Tüm gücümle kaldırıyorum ama inek hareket etmiyor. Tanrım, inekleri kaldırmamı bekliyorlarsa halter ya da başka bir şey yapmaya başlamam gerekecek. Ellerimi kalçalarımın altına koyup Levi'ye bakıyorum. "Kaçırdığım özel bir yöntem mi var? Bu şey çok ağır."

Levi homurdanıyor ve yanıma geliyor. Eğilip kollarını buzağının önüne ve arkasına dolamasını izliyorum. Sonra hiç çaba harcamadan ve neredeyse hiç irkilmeden ineği kaldırıyor ve kamyonu doğru taşımaya başlıyor. Ona göz kırpiyorum, hiç mücadele etmediğini görüyorum. Vay be. Tamam, bu oldukça seksi.

"Buraya gel ve onu tut," diye emrediyor Levi onu yere bırakırken.

Dediğini yapmak için acele ediyorum, bebeği tutuyorum ve Levi aşıları hazırlarken onu yerinde tutuyorum.

"Yani onları öylece yapııştırıyor musun?" Ben soruyorum. Hayatımda hiç iğne yapmadım, o yüzden bu benim için yeni bir şey.

Bana bakıyor ama hemen bir şey söylemiyor, sanki söyleyeceklerini tartıyormuş gibi. "Bu deri altından, yani kasın altından veriliyor. Bugün yapacağımız bir diğeri ise ağızdan. Bir diğeri ise derinin hemen altında, sığır pnömonisi için olan."

İki aşırı yapıştırdıktan sonra ağzına bir şey sıkıyor. İşini bitirdikten sonra her şeyi kontrol ediyor, yanlarını sıvazlıyor ve toynaklarını kontrol ediyor. "Tamam, onu bırakabilirsin," diyor bana.

Dediğini yapıyorum ve ineğin annesine doğru koşmadan önce son bir kez sevmek için bana sürtünmesini izliyorum. Gülümseyerek izliyorum. Sadece Levi'ye baktığımda onu bana bakarken yakalıyorum.

"Ne?" Gülümseyerek soruyorum.

Başını eğiyor. "Daha önce hiç ineklerle çalıştın mı?"

"Hayır, bu benim ilk seferim. Neden?"

Nefesinin altında mırıldanıyor. "Bu sadece. . . senin için kolay." Omuz silkiyorum. "Hayvanları seviyorum, hepsi bu."

Arkasını dönmeden önce birkaç saniye daha bana baktı. "Şu diğer buzağının icabına bakalım ve sonra geri dönelim."

Meradaki tüm buzağları aşılama yaklaşık bir saat sürüyor. İşimiz bittiğinde Levi'nin eşyaları toplamasına yardım ediyorum ve kamyonu geri dönüyoruz. Fazla konuşmuyoruz, sadece süreci açıklamak için birkaç kelime ediyoruz. Başlangıçta sessizlik ağırdı. Şimdi en azından daha hafif. Bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Ahırın önüne geldiğimizde, daha küçük bir otlaktaki büyük bir boğaya bakıp kaşlarımı çatıyorum. Yanında dolanan küçük bir keçi dışında yalnızdı. Daha önce orada olduğunu hatırlamıyorum ama belki de dikkat etmemiştim. Onu bu şekilde hatırlamam gerekirdi.

Görünüşü. İri ve ağır kaslı, kürkü kum reğinde. Boynuzları yukarı ve arkaya kıvrılıyor ama hareket edemeyeceği kadar büyük değiller. Yine de çok keskin görünüyorlar. Yanındaki keçi ise küçük ve kısa boylu, boynuzları kafasından çıkıyor. Boğanın yanında yürüyor, ikisi de sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi otluyorlar.

"Bu boğanın nesi var?" Onu işaret ederek sordum. Sanki meraya değil de arenaya aitmiş gibi görünüyor. Keçi de. ..yani, bir keçi. "Ona herhangi bir aşı yapmamız gerekiyor mu?"

Levi döner ve yüzü sertleşir. "Sakın onun otlağına girme," diye uyarıyor. "O bir yılandan daha acımasız ve iki kat daha aşağılıktır."

"O kadar da kötü görünmüyor," diye düşünüyorum başımı eğerek. "Yani, evet, büyük ama-"

"Ciddiyim Kate. O boğa seni öldürecek," diyor, gözleri boğanın üzerinde. "Kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. Aşıya ihtiyacı olduğunda yaratıcı olmak zorundayız."

Keçiyi işaret ederek, "Belli ki birinin yaklaşmasına izin veriyor," diye düşünüyorum.

Gözleri gerilir. "O sadece Ninny. Sakatlamaya çalışmadığı tek kişi o. Neden bilmiyorum."

Merakla Levi'ye bakıyorum. "Yani, ona hiç binmedin mi?"

Çünkü ona baktığımda sustuğu anı görüyorum. Yüz ifadesi kararıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. "Neden ona bineyim ki?" diye soruyor, sesi kısık.

"Sadece düşündüm. . . Dakota eskiden boğaya bindiğinden bahsetti ve ben... ." İfadesi değışince annesine hakaret ettiğimi düşünebilirsiniz.

Tek kelime etmeden kaşlarını çatıyor ve ben cümlemi tamamlayamadan hışımla arkasını dönüp gidiyor.

"Bir şey demek istemedim," diye mırıldanıyorum, gidişini izliyorum, merak ediyorum ama sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Geçmiş ne olursa olsun, belli ki hoş bir anı değil. Gelecek için bunu hatırlamam gerekecek.

Gözlerim tekrar dev boğa ve minik keçiye takılıyor, merak beni yiyip bitiriyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Kate

T Ellerimdeki kabarcıklar yarıldı ve bana bağırmaya başladı. Levi bana bir çift eldiven vermişti ama eldivenler ellerime büyük geldiği için çalışmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden eldivenleri çıkarmıştım

Böylece bir şeyleri daha iyi kavrayabiliyorum. Bir noktada ellerimin sertleşeceğini biliyorum, ancak şimdilik o kadar kötü acıyorlar ki, iş gününden sonra onları biraz sarıyorum.

Ellerim kadar kaslarım da beni öldürüyor. Ağır kaldırmaktan sırtım ağrıyor, kollarım ve bacaklarım sanki bir gün önce çok ağır bir antrenman yapmışım gibi hissediyor. Bir gün sonra daha da kötü hissedeceğimi biliyorum. İkinci gün her zaman en acı verici gündür.

O gece yemeğe gittiğimde hamburger ve patates kızartmasından oluşan güzel bir yemek bulduğumda, yanında birkaç ağrı kesici hap almayı ihmal etmiyorum. Umarım kas gerginliğini biraz hafifletir ve böylece uyuyabilirim. Aksi takdirde, uzun ve acılı bir gece geçireceğimi tahmin ediyorum.

"Ne yapıyorsun orada?" Wiley hapi geri atıp büyük bir bardak su içerken soruyor.

Ona bir bakış attım. "Sadece birkaç ağrı kesici. Çılgınca bir şey değil."

Gözleri beni içine çekiyor, hareket ettiğimde nasıl irkildiğimi ve sert tahta sandalyede oturmaktan duyduğum genel rahatsızlığı fark ediyor. Yine de yorum yapmıyor, bu yüzden sanırım boş veriyor, ta ki yemek bitene ve ben kamarama dönene kadar.

Wiley peşimden geliyor, sanki iki gençmişiz de beni kapıya kadar geçiriyormuş gibi beni geri götürüyor. "Yaran ne kadar kötü?" diye soruyor.

"İyiym," diye cevap veriyorum, olayı büyötmek istemiyorum ve Dakota'nın bunun beni öldürecek kadar uygunsuz olduğunu bilmesini kesinlikle istemiyorum.

"Bu benim soruma cevap değil," diye azarlıyor. "Canının yanması normal. Daha önce hiç yapmadığın şeyler yapıyorsun. Bunun için kimse seni suçlamayacak."

Tereddüt ediyorum. "Dakota'ya beni kovması için bir bahane vermek istemiyorum." Wiley homurdanıyor. "Seni kovmayacak, aptal kaz. Bunu söylemeyebilir, ama senden hoşlanıyor. Öğreniyorsun ve o da bunu biliyor."

Kapıma yaklaşırken ona bakıyorum. "Şey.. . Biraz canım yanabilir," diye itiraf ediyorum.

Kıkırdaması içimde bir heyecan yaratıyor. Wiley ile ilgili her şey çok kaygısız ve sevimli. İster gübre küreyin ister seksek oynayın, o her şeyi eğlenceli hale getiren bir adam.

"İçeri girmeme izin verirsiniz bunun için bir şeyim var," diye kaşlarını oynatarak teklif ediyor.

"Oh?" Güldüm ve kapıyı açtım. Burada kapıları kilitlemiyorlar ve ilk başta endişelensem de kısa süre sonra buradaki herkesin güvenilir olduğunu, yoksa burada çalışmayacaklarını anladım. "Elbette, içeri buyurun. Hangi büyüğü sırrı saklıyorsunuz?"

"Sır yok," diyor beni içeri kadar takip ederek. "Sadece sihirli parmaklar. Bir noktada, bu bilgiyi atlarıma aktarabilmek için masaj dersleri aldım."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Hamile kısıraklar masajı sever. Her hamile kadının seveceğini tahmin ediyorum."

Sözlerine gülererek, merhaba demeye tenezzöl ettiğinde William'ı okşuyorum. "Tamam, demek nasıl masaj yapılacağını biliyorsun. Bu bir erkekte olması gereken iyi bir özellik."

"Bu benim en iyi özelliğim bile değil," diyor sırtarak. "Ayrıca gerçekten harika lazanya yaparım. Annemin tarifi olması sayılır mı? Bence sayılmalı."

"Oh, kesinlikle sayılır. Sadece tüm yeşil bayrakları sunmaya devam et," diye gülüyorum. "Hiç kırmızı bayrağınız olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemesi düşer. "Herkesin kırmızı bayrakları vardır, Kate." Ama ben yorum yapamadan yüzündeki ifadeyi hemen siliyor ve beni kanepeye oturmaya yönlendiriyor. Tuhaf gerginliğe rağmen dediğini yapıyorum ve o otururken bekliyorum

Arkamda. "İşin sırrı düğümleri bulmakta," diye mırıldanıyor. "Düğümleri bul, acıyı hafiflet."

Ve sonra üzerimde öyle bir sihir yapıyor ki, ona aşık olmak için bekleyen bir kadın kuyruğunun olmaması mucize. Omuzlarımdan başlıyor, masaj yapıyor ve düğümleri çözmeye çalışıyor. Parmaklarını hareket ettirme şekliyle inleyene kadar yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyor. Gerginliğimin bir kısmını hafifletmek için otuz dakika harcıyor ve işi bittiğinde neredeyse devam etmesi için yalvarıyorum. Wiley bu şekilde tehlikeli. Belki de bu onun kırmızı bayrağıdır?

"Gitsem iyi olacak," diyor Wiley. "Yarın sabah yine erken kalkacağım."

"Elbette," diye inliyorum. "Seni uzak tutmak istememiştim."

Geçerken William'ın başını okşuyor ve kapıya yöneliyor. Ama kapıyı açıp dışarı çıktığımda, onun yerine dönüp kapı pervazına yaslanıyor ve o duygulu gözleriyle bana bakıyor. Birbirimize bakarken aramızda gerginlik dans ediyor ve ben ne söyleyeceğimden bile emin değilim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Masaj için."

"Ne zaman istersen," diyor sırtarak. Uzanıp çenemi kavırıyor, yukarı kaldırıyor ve bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakarak oyalanıyoruz. "İyi geceler Kate," diye mırıldanıyor.

"İyi geceler."

Öpüşmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum. Kesinlikle öpmek istiyor gibi ama çenemi bir kez daha okşuyor ve geri adım atıyor. Şapkasının kenarını bana doğru uzatıyor ve sırtıyor. "Dinlenmen gerekecek. Yarın Dakota'yla birliktesin."

"İyi geceler," diye tekrarlıyorum o uzaklaşırken, çünkü başka ne diyebilirim ki? Geri mi geleyim? Öp beni, seni hayvan?

Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "İyi geceler, sevgilim."

Kapıyı kapattığımda, birkaç saniye kapıya yaslanmak zorunda kalıyorum. Bütün country şarkıları bizi kovboylar hakkında uyarır. Şimdi nedenini biliyorum.

Hepsi bizi aşık etmekten sadece bir adım ötede.

Yirminci Bölüm

Kate

W Ertesi sabah kulübemden çıktığımda Dakota'yı parlak kamyonetinin içinde, kolu camdan dışarı sarkmış bir şekilde beklerken buluyorum. Yan tarafa dokunup binmemi işaret etti.

"Geç kaldın," diye selamlıyor.

Telefonuma baktım. "Saat 5:1."

"Yani bir dakika geç kaldınız," diye yanıtlıyor. "Burada boşa harcanan zaman, boşa harcanan potansiyel demektir."

Utana sıkıla yolcu koltuğuna tırmandım. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Bu konuda başka bir şey söylemeden, çakıllı yoldan aşağı inip çiftlikten çıkıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ona bakarak soruyorum.

"Yaptığım işlerin çoğu siparişler ve malzemelerle ilgili. Wiley ve Levi'nin atlar ve sığırlar için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğumuzdan emin oluyorum ve sözleşmelerle ilgileniyorum. Bugün, yeni buzağılar için bir aşı siparişi daha almamız, sipariş ettiğim yeni traktörün geldiğinden ve ihtiyacımız olan şey olduğundan emin olmamız ve ayrıca kasabadaki bazı insanlar için bazı eşyalar bırakmam gerekiyor. Yaşlılara biraz et tedarik ediyoruz."

"Bunu onlara getirmen çok hoş," diye yorum yapıyorum.

"En azından bunu yapabilirim. Çoğu hayatında en az bir kez çiftlikte çalışmıştır. Belki babamın yanında ama yine de. Buralarda bir zamanlar ailenin bir parçası olanlara vefa gösteririz."

Dakota huysuz ve açık sözlü ama en azından konuşuyor. Sorular sormaya devam ettikçe eğleniyorum. Kaç buzağı bekliyorlar? Herkesin bahsettiği sığır sürüsü nedir? Ne zamana kadar

olur mu? Bütün inekleri kesime mi göndermemiz gerekiyor? Her bir soruya cevap veriyor, bir kez bile bilgisizliğimle alay etmiyor. Böylesine büyük ölçekli bir çiftliğin iç işleyişiyle ilgileniyorum. Belli ki, büyüme seviyeleri için daha fazla yardıma ihtiyaçları var. Bunu ben bile görebiliyorum.

Aynen dediği gibi yapıyoruz. Önce büyük bir soğutucu aşı almak için yem dükkanında duruyoruz. Dakota dükkan sahibiyle hararetli bir şekilde konuşuyor, onu sırtından alkışlıyor, benimle olmadığı kadar onunla rahat. Traktörün olduğu yere gittiğimizde, o oradaki adamla aynı şeyi yaparken ben devasa makineye bakıyorum. Görünüşe göre Dakota herkesle dost ve ondan hoşlanmayan tek bir kişi bile yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Biraz et bırakmak için sadece üç yerde durmamız gerekiyor, hepsi de bugünlerde etrafta dolaşmakta zorlanan yaşlı insanlara. Her biri Dakota'ya sıkıca sarılıyor ve son kadın ona babasına iyi dileklerini iletmesini söylüyor.

Bu da beni duraksatıyor.

"Babanın öldüğünü yanlış mı duydum?" Bitirdiğimizde tereddütle sordum. Öyle dediğini sanmıştım ama belki de yanlış duymuştum.

Dakota bana bakıyor. "On yıl önce öldü. Yanlış duymadın." "Ama. ."

Başını sallıyor. "Darlene'de bunama var. Bir evin dışında daha ne kadar kalabilir bilmiyoruz ama çoğu gün ona kızı bakıyor. Bazen beni eskiden minyatür turtalar pişirdiği küçük çocuk olarak hatırlıyor. Bazı günler beni babasının kaprislerini çeken bir genç olarak hatırlıyor. Yetişkin bir adam olduğumu nadiren hatırlıyor ve hatırladığında da genellikle o gün gerçekten iyi bir gün oluyor."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve uzanıp koluna dokunarak onu rahatlatıyorum. "Bu zor olmalı."

Elimin kolunun üzerinde durduğu yere bakıyor. "Olabilir. Ama iyi günlerinde bana iyi bir hayatı olduğunu ve sonunun iyi olduğunu hatırlatıyor. Tek tesellim bu. O zamana kadar her Perşembe onu ziyaret ediyorum ve haftalık et getiriyorum." Tekrar ön cama bakıyor. "Bir gün orada olmayacak. İşte o gün zor gün olacak."

Sonra kamyonu vitesine taktı ve tekrar yola çıktı. Çiftliğe geri döndüğümüzü sanıyorum ama onun yerine bir bot mağazasına girdiğinde şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Başka bir sipariş mi?"

"Hayır," diyor. "Sana düzgün kıyafetler almanın zamanı geldi." Göz kırıyorum. "Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Satın alabilirim-"

"Saçmalık. Bunu çiftliğin sağladığı üniformanın bir parçası olarak düşün. Şimdi içeri gelin. Bütün gün bekleyemeyiz."

Dakota saçma sapan bir kovboy. Her şey gecikir. Her zaman zamanımız tükeniyor, bu yüzden mağazaya girmesini, birkaç şey seçmesini ve telaşlanmadan satın almasını bekliyorum. Bunun yerine, kıyafetlere bakmam için eliyle işaret ediyor.

"En az üç, tercihen beş çift kot pantolon seçin. Kesimli olduklarından emin olun. Wranglers ve Levis en iyileri. Ayakkabı numaran kaç?"

Ona göz kırpıyorum. "Yedi."

Başını sallıyor. "Ben gidip denemek için bot bulacağım. Git kot seç. Gömleklere de bak."

Dediğini yapıyorum, rafları gözden geçiriyorum ve bedenime uygun olanları çekiyorum. Sıska bir kız değilim, ama bu mağaza biraz kıvrımlara hitap ediyor gibi görünüyor, ama yine de bedenimi bulmak için yığınların derinliklerine inmek zamanımı alıyor. Erkeklerin giydiği gibi birkaç renkli düğmeli önlük çıkarıyorum ve Dakota'nın bir yığın bot hazırladığı yere doğru yürüyorum.

"Soyunma odası arka tarafta. Sen git, seninle orada buluşuruz," diye talimat verdi, bot kutularını almadan önce. Talimatına uyuyorum ve önünde bir perde olan küçük odaya giriyorum.

"Peki bunlar nasıl olacak?" İlk siyah kotu çekiştirirken soruyorum. Dar ama rahat, bel kısmı biraz esniyor. Açık mavi ekose düğmeli gömleklerden birini çekiyorum ve dışarı çıkıp poz veriyorum.

Dakota dışarı çıkmama şaşırarak bana göz kırpıyor. "Peki. . rahatlar mı?"

"Evet," diye başımı salladım, arkamı döndüm. "Sanırım tam oturdular."

Ben dönerken aşağıya bakmayı reddederek gözlerini benimkilere diyor. "İyi görünüyorlar. Rahat olanları al. Kan dolaşımını engellemesin, yoksa bir gün çalıştıktan sonra onlara lanet edersin."

"Ay, ay, kaptan," diyorum, onu selamlıyorum ve içeri giriyorum. Kot pantolonumu çıkarıp bir başkasını giyiyorum. "Sana hepsini göstereyim mi?"

"Buna gerek yok," diyor ben geri adım atarken. "Bu bir moda gösterisi değil."

"Neden olmasın?" Sırtarak soruyorum. "Bana bunun giysi giydirme oyunu olmadığını mı söylüyorsun? Kovboy kız kıyafetleri deneyeceğim!"

Homurdanıyor. "Sanırım öyle." Ayağa kalkıyor ve duvardaki raftan yeşil keçe bir kovboy şapkası alıyor. "Ama bu olmadan tamamlanmış sayılmaz." Yerleştirir.

ve ona sırtıyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama bir an sonra bunu gizliyor. "Şimdi acele et. Gitmemiz gereken yerler var."

Odaya geri dönüp kalan kıyafetleri deniyorum. Bir avuç dolusu kıyafetle geri döndüğümde bana yardım etmek için ayağa kalkıyor. Şapkayı orada bırakıyorum. Yeşil bana göre değil. Gözüm köşedeki siyah beyaz inek desenli olana takılıyor.

"Keşke kement atmayı bilseydim," diye takılıyorum yığınımdan biraz alırken. "Burada bir kovboyu kementle bağlayabilirdim." Onu kastetmiştim ama bir an sonra dükkândaki erkeklerden herhangi birini kastettiğimi düşünebileceğini fark ettim. Her neyi kastettiğimi düşünüyorsa, iyice yaklaşıyor, beni kapının çerçevesine yaslayıp şaşkınlıkla ona baktıracak kadar yaklaşıyor. Kollarım dolu, bu yüzden kolunu yukarıdaki kapı çerçevesine dayamasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum, kıyafetlerim diğer kolunda ve üzerimde yükseliyor.

"Bir kovboy istemezsiniz," diye düşünüyor. "Onlar genellikle gün batımına doğru giderler."

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Eğer bir çiftlikleri varsa, oldukça durağan görünüyorlar."

Dudakları kıvrılıyor ama hemen hareket etmiyor, kendini bana doğru tutuyor. Gözleri parladığında verdiğim tepkinin hoşuna gittiğini anlıyorum ve yavaşça elimden kıyafetlerin geri kalanını almak için hareket ediyor.

"Botları dene," diye emrediyor, gözleri parlayarak. "Evet efendim," diye cevap veriyorum, tam da bunu yapmaya gidiyorum.

Dakota bir şey istediğinde, yaparım. İster bot denemek olsun. .
..ya da dizlerimin üzerine çökmek.

Bölüm Yirmi Bir

DAKOTA

Kate eşyalarını yerleştirmeye giderken ben de aşılardan soğuk kalmasını sağlamak için soğutucuyla birlikte eve girdim. Levi ve Wiley'i orada postaları karıştırırken bulduğuma şaşırmadım. Postadan nefret ederim, o yüzden

İkisi de önemli bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için gözden geçiriyor. Babamın sorumlu olduğu dönemde, postalar bankadan gelen son bildirimler ve uyarılarla doluydu. Bunu tam olarak atlatamadım ve hiç bakmamayı tercih ediyorum. Sadece faturaların ödendiğinden ve muhasebecinin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyorum.

"Alışveriş geziniz nasıldı?" Wiley sırtarak soruyor. "Ona yeni eldivenler aldın mı?"

"Evet, bir kot pantolon, bir şapka ve bir çift bot. Şimdi iyi olacaktır," diye cevap veriyorum ve soğutucuyu Levi'ye uzatıyorum. Hemen diz çöküyor ve onları ofiste tuttuğumuz küçük buzdolabına koymaya başlıyor. Daha sonra ihtiyacı olduğunda ahırdaki buzdolabına gidecekler ama şimdilik her şeyin elimizde olduğundan emin olmalı ve envanter çıkarmalıyız.

Wiley, "Eminim kot pantolonun içinde çok güzel görünüyordur," diye düşünüyor.

"Siz ikiniz ona kendinizi fazla kaptırmayın," diye uyarıyorum. "Üretkenlik için tehlikeli."

Levi omuz silkiyor. "Ona karşı bir ilgim yok." Ama gözlerime bakmayışı bana aksini söylüyor.

Wiley benimle aynı şeyi görerek sırtıyor. "Paylaşma olayını daha önce de yaptığımızın farkındayım ama bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Değil," diye homurdandım. "Çok riskli."

"Ve şehirli kızlar çiftlik hayatında uzun süre kalmazlar," diye belirtiyor

Levi, açıkça her an vazgeçmesini bekleyerek.

Wiley, "O gayet iyi durumda," diyor.

Onlara başımı salladım. "Sadece davranışlarınıza dikkat edin ve sorun çıkarmayın. Kırık kalpler çiftlikte iyi çalışmaz."

Levi'ye dikkatle bakıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"Ona hizmet edecek zamanım yok," diye homurdanıyor.

"O zaman yapma," diye karşılık veriyorum. "Bırak öğrensın ama sebepsiz yere götlük yapma. O aslında oldukça iyi bir yardımcı ve duygularını incittiğin için kaçıp gitmesini istemiyorum."

Wiley'nin sırtışı genişliyor. "Yani bu senin de onunla ilgilendiğin anlamına mı geliyor Dakota?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O bizim çalışanımız. Ayrıca, bir kadına ayıracak vaktim yok." Wiley homurdanıyor. "Bu benim soruma cevap değil patron."

Anahtarlarımı masanın üzerine atıp arkamı dönüyorum. "Yapacak işlerim var. Sizin de öyle. Devam edin."

"Tabii ki yapacak işlerimiz var," diye takılıyor Wiley. "Git ve şu sevdiğin hesap tablolarını yap. Kate'in kot pantolonunun içindeki kıcını düşünerek dikkatini dağıtmamaya çalış."

Bana en yakın şeyi Wiley'e fırlatıyorum, o da içlerinden birinin getirdiği bir elma oluyor. Gülerek yakalıyor. "Soruma hâlâ cevap vermedin," diye alay ediyor odadan çıkarken.

Lanet olası pislik. Hep cevabını bildiği sorular soruyor. Ama yine de. Ben patronum. Yapacak işlerim var. Bir kadının peşinden koşacak vaktim yok.

Özellikle de Kate Meadows gibi kırmızı bayraklı biri için.

Ayrıca, benim nasıl bir adam olduğumu bilseydi ilgileneceğinden şüpheliyim.

am.

Yirmi İkinci Bölüm

Kate

A Birkaç hafta sonra, her şeyi düzene sokmaya başladım. Bu kadar erken uyanmak artık daha kolay ve William gün boyunca dinlenmekten ve dışarıda dolaşmaktan memnun görünüyor.

Akşamları. O da benim gibi çiftlik hayatına alışıyor ve artık ona koşum takımı bile takmama gerek kalmadı. Harry Trotter da dahil olmak üzere yakınlardaki inek ve atlarla barıştı ve onların toynaklarından uzak durması gerektiğini biliyor. William'ı ilk kez bir çit direğinin üzerinde otururken ve Harry'nin ona sokulduğunu gördüğümde, fotoğrafı hızla çekerken neredeyse eriyordum. Şimdi çok iyi arkadaş gibi görünüyorlar, William her akşam Harry'ye merhaba diyor.

Utangaçlığıyla nam salmış ahır kedilerinden birkaçı bile biz dışarıdayken yanımıza gelip William'a ve bana merhaba demeye başladı. Levi'nin beni merada birlikte olmamam konusunda uyardığı iri boğa dışında hemen hemen her hayvanla arkadaş oldum. Denemediğimden değil. Keçi, seslendiğimde her zaman çitin yanına geliyor, ona verdiğim elmayı alıyor ama boğa bana bakıp otlamaya devam ediyor, yanıma gelmeyi umursamıyor. Bunu ciddiye almıyorum. Bir noktada onunla arkadaş olacağım. Steele Dağı'nın bana sağladığı çalışma ve hayvanlarla ilgilenme sürekliliğinden gerçekten keyif alıyorum ve geçen her günle birlikte burası biraz daha evim gibi gelmeye başlıyor.

Son konuşmamızdan sonra Levi hala bana ısınabilmiş değil. Birlikte çalıştığımız süre, onunla sohbet etmeye çalışmadığım zamanlarda çoğunlukla sessizlikle geçiyor. Meradaki boğayı merak ediyordum ama bu konuda konuşmak istemediğini açıkça gösterdikten sonra ona tekrar sormakta tereddüt ediyorum. Ama boğa tam bir canavar, o kadar iri ki hiçbir zaman dehşet verici görünmüyor. O an

Ona binmekten bahsetmiştim, Levi çenesini kapatmıştı ve bu konuda bir daha konuşmayı açıkça reddediyor. Konuşmayı o yöne doğru yönlendiriyor gibi görünsem bile hemen konuşmayı kesiyor. Görünüşe göre, deşifre edilmesi zor olan sadece boğa değil. Levi da bir o kadar inatçı.

Benzer şekilde Dakota da kırılması zor bir ceviz. Çoğu gün soğukkanlı, akli fikri bu büyüklükte bir çiftliği yönetmenin zorluklarında. O kadar çok hareketli parça var ki, her gün karşılaştığı stresi hayal bile edemiyorum. Alışveriş gezimizde aramızda bir bağ oluşmuş gibi görünmesine ve o zamandan beri sözlerini binlerce kez aklımdan geçirmeme rağmen, birlikte daha fazla zaman geçiremedik. Bazen onu bana bakarken yakaladığımı düşünüyorum. Bazen de beni bakarken yakalamasına izin veriyorum. Ama Dakota'da beni hem tedirgin eden hem de ilgimi çeken bir karanlık var. Normalde iyi biri olmadığını düşünürdüm ama diğer insanların yanında nasıl davrandığını gördüm. Saygılı değilse bir hiçtir. Bu da onun iyi bir adam olduğu anlamına gelir, değil mi? Tabii Dakota'nın kötü bir çocuk olduğu düşüncesi de alt organlarıma yapmaması gereken şeyler yapıyor. Şu anda tırnaklarım kırmızı bile değil. Onun yerine koyu ve sakin bir mavi. Gerçek patronumun bana çok kötü şeyler yaptığını düşünmemeliyim. Gözlerindeki o karanlığın ne sakladığını kesinlikle düşünmemeliyim.

Wiley ise tam tersi. Onunla çalıştığım her sabah elinde kahve ve simitle gelir. İki sabahtan sonra, tam olarak tercihlerimi anladı, çok fazla şekerli ve kremalı bir kahve ve her şey dahil bir simit. Her akşam yemekten sonra beni kulübeme kadar geçiriyor ve bana iyi geceler diliyor. Niyetini saklamıyor, her fırsatta açıkça flört ediyor. O bir kalp çarpıntısı ve nasıl olup da arkasında bir dizi kırık kalp olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de vardır. Belki de bu Wiley Carter'ın kırmızı bayrağıdır.

Bugün, Dakota işimin ne olduğunu açıklamak için ben çıkarken kulübemin önünde beliriyor. Bir aydan fazla süredir burada olmama rağmen, soru sormama gerek kalmaması için her yeni görevi net bir şekilde açıkladığından emin oluyor. Bu titizliği takdir ediyorum, özellikle de Levi beni sık sık bocalamaya ve bir şeyleri kendi başıma çözmeye bıraktığı için. Dakota işin doğru yapılmasını istiyor ve bu yüzden bana görevle ilgili tüm bilgileri veriyor. Bugünkü görevim evin etrafındaki çeşitli otlaklara biraz saman götürmek. Bazılarında yeni anneler ve buzağılar var. Bazılarında yeni oldukları ya da yaralandıkları için gözetim altında tutulan atlar var. Sadece bir tanesinde büyük boğa var, arkadaşı Ninny dışında tek başına. Görünüşe göre, yan yana durup yardım edemeyeceğim.

hepsi dolu ya da kullanılıyor, bu yüzden bana el arabası verildi. Dakota bana talimatlarımı verip büyük bir teslimatı halletmek için fırladığında, el arabasını samanla doldurup işe koyuluyorum, önce ahıra ve eve en yakın otlaklara biraz atıyorum. Onlarla işim bittiğinde, el arabasını iterek dış otlaklara doğru yürümenin ne kadar uzak olduğunu düşünüyorum. Yakın olanlardan geçebilseydim çok daha hızlı olurdu. Böylece kapılardan geçerek Harry Trotter'ın otlığına giriyorum ve onun tarafındaki dış halkaya gidiyorum. Gün boyunca ileri geri hareket ederek hayvan sayısına yetecek kadar saman olduğundan emin oluyorum. Güneş tepemden yükseldiğinde ve alnımı silmek için şapkamı çıkarmak zorunda kaldığımda, aslında çok iyi zaman geçirdiğimi fark ediyorum. Neredeyse tüm otlakları bitirdim ve şimdi sadece bir tane kaldı.

Boğanın uzak tarafındaki.

Ya otlığından geçeceğim ya da geniş otlığının etrafını dolaşmak için fazladan otuz dakika harcayacağım. Onu oraya götürecek dört tekerlekli bir arabaya sahip olma lüksüm yok. Sahip olduğum tek şey bu lanet el arabası. Kapıda duruyorum, gözlerim otlayan boğada. Şu anda meranın tam karşı tarafında, umursamaz ve benimle ilgilenmiyor. Ninny her zamanki gibi onun yanında otluyor. Ben kapıda dururken bana bakıyor, belli ki ellerimde elma arıyor ama boğa rahatsız olmuyor. Yeterince uzakta ve bana nadiren dikkat ediyor, bu yüzden onu gizlice geçebileceğimi düşünüyorum. Otlığına girmemem gerektiğini biliyorum ama eminim Levi'nin söylediği kadar kötü biri değildir. Wiley, Harry Trotter'ın da kötü olduğunu ve beni sevdiğini söyledi. Ayrıca, beni hiç fark etmese de fark etmez. O kadar uzakta ki, ne yaptığımı görmek için kafasını kaldırıp bakacağından şüpheliyim. Sadece hızlı hareket edeceğim. Aradan geçerek çok daha fazla zaman kazanacağım.

"Tamam, Bay Bull," diye iç geçirdim, keşke adını bilseydim. "Benim için orada kalmanı istiyorum. Ben sadece geçip gideceğim ve işimize olaysız bir şekilde devam edeceğiz."

Dikkatlice, küçük kapının zincirini çözüyorum. Başımı kaldırıp baktığımda boğayı aynı yerde, meranın karşı tarafında, benden uzakta otlarken buluyorum. Ninny şimdi gerçekten beni izliyor ve meleyerek başka elmam olup olmadığını soruyor. İkisi de bana doğru bir hareket yapmıyor, ben de el arabasını yavaşça içeri sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, kilitli olduğundan emin olmaya dikkat ediyorum. Boğayı tekrar kontrol ettiğimde, Ninny bana doğru birkaç meraklı adım atmış olsa da hala hareket etmemişti. Sakin ol. Boğa

Muhtemelen Harry gibi yanlış anlaşılmıştır. Levi'ı kim sevmez ki? Ben kesinlikle sevmem.

İçgüdülerim mümkün olduğunca hızlı hareket etmemi söylese de onu ürkütmemek için el arabasını yavaşça ve ölçülü bir şekilde otlaktan geçiriyorum. Her kontrol ettiğimde, Ninny'nin yavaşça bana doğru gelmesine rağmen aynı pozisyonda duruyor. Ortasından geçersen, otlığında geçireceğim süreyi kısaltacağımı düşündüm. Karşı tarafta ve ters yöne bakıyor, yani arkasını dönüp beni fark etmezse sorun olmaz. Fikrini değiştirirse, umarım ters yöndeki çite doğru koşabilirim. Yolun yarısına geldiğimde ona tekrar bakıyorum ve Ninny yanımda belirirken onun bana baktığını, gözlerini hareketlerimden ayırmadığını görüyorum. Bana doğru meleyerek bir elma istiyor ve boğanın dikkatini daha da çekiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, dikkatini çektiğim için adımlarımı hızlandırıyorum. El arabasını daha hızlı itip aceleyle ilerliyorum. Arka otlığa açılan diğer kapıya ulaşabilirsem, neredeyse başımı belaya soktuğumdan kimsenin haberi olmadan sıvışabilirim. Kimseyle tek kelime konuşmayacağım. Sadece sessizce işimi bitireceğim ve ölmezsem beni dinleyen tanrıya şükredeceğim. Çocuk oynucağı. Ancak tekrar arkamı döndüğümde boğa bana doğru geliyor, kafası bir o yana bir bu yana sallanırken Ninny bana doğru melemeye başlıyor, keçilere özgü çığlığı kafatasımı deliyor ve bir şekilde durumu daha da çılgınca hissettiriyor. Sanki bana kaçmam için bağılıyor ama ben onun sadece elma istediğini biliyorum. Diğer yandan boğa elma istiyor gibi görünmüyor. Kızgın görünüyor.

Uzaktan biri ıslık çalıyor ama dönüp bakmıyorum. Gözlerim boğada ve aniden çıkardığı öfkeli böğürtüde. Tırıs koşuya dönüşüyor. "Lanet olsun!" diye bağııyorum, el arabasının kollarını tamamen bırakıyorum ve elim şapkamın üzerinde, kaybetmemek için koşarak uzaklaşıyorum.

En yakın çitten epeyce uzaktayım ama o yöne doğru elimden geldiğince hızlı koşuyorum. Ama hiçbir zaman güçlü bir koşucu olmadım. Her zaman koşu bandında bir dakika yürüdükten sonra oflayıp puflayan ve her adıma küfreden bir sürtük oldum. Tataslarımın yüzüme çarpmasını engelleyen iyi bir sporcu sütyeni bulma mücadelesinden bahsetmiyorum bile. Spor salonunda koşmak mı? Sıkıcı. Berbat. En kötüsü. Hayatınız için koşmak mı? Tamamen farklı bir deneyim. Artık koşmanın ne kadar berbat olduğunu düşünmüyorum. Boğanın kafasındaki keskin boynuzları düşünüyorum.

Nefes nefese kalıp kaçmak için elimden geleni yaparken boğanın yaklaştığını duyabiliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, artık çok yakınımda olduğunu ve ondan kaçmamın hiçbir yolu olmadığını fark ediyorum. Ninny şu anda el arabasının üzerinde duruyor, saman çığnıyor, arkadaşının beni ezmesini izlerken lanet bir hain gibi davranıyor. Öleceğim. Kahretsin, öleceğim! Yanılmışım. Boğa tam bir pislik. Belli ki hiç de yanlış anlaşılmamış. O sadece lanet bir şeytan inek!

Biri önümdeki çitin üzerinden atladığında, boğa kıcıma yaklaşıırken hâlâ kırk metre uzaktayken Dakota'nın ya da Wiley'nin beni kurtarmaya gelmesini bekliyorum. Beni yakalayıp koşabileceğimden daha hızlı bir şekilde çitlere doğru sürükleyen Levi'nin öfkeli yüzünü kesinlikle beklemiyordum. Bacaklarım yetişmekte zorlanıyor, göğsüm ilk etapta koşmanın verdiği eforla yanıyor. Ayağım takılıp onu yavaşlattığımda, beni omzumun üzerinden kaldırıp koşmaya başlıyor. Bu bana boğanın bize doğru yaklaştığını gösteren iyi bir görüntü veriyor.

"Yürü!" Daha hızlı hareket etmesi için kıcına vurarak çığlık atıyorum. "Geliyor!"

Levi büyük ve güçlü olduğunu biliyorum ama sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi beni omzuna atıp koşuyor. Nefes nefese kalmıyor. Ağırlığım altında homurdanmıyor. Sadece koşuyor. Çite ulaştığımızda, hiçbir uyarıda bulunmadan beni çitin üzerinden aşağı atıyor. Şapkam uçtu, toprağa düştü. Kendimi yakalamak için yeterince hızlı değilim ve sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, kendi koşma girişimimden dolayı nefes nefese kalıyorum, çarpan kalbimi sabitlemeye çalışmak için büyük hava yutuyorum. Levi kendini çitin üzerinden fırlatıyor ve tam boğa çitin üzerine çıkıp kaçtığımız için sinirlenmiş bir halde saldırgan bir şekilde böğürürken botlarının üzerinde yanıma düşüyor. Toprağı eşeleyip boynuzlarını sallıyor ve bize gerçek alfanın kim olduğunu hatırlatırcasına homurdanıyor. Levi olmasaydı, kesinlikle beni yakalayacaktı. Ben lanet bir aptalım.

Tanrım, bu kadar agresif olabileceğini düşünmemiştim. Diğer ineklerin hiçbiri bu kadar kaba değil, yeni anneler bile. Her gün olduğu gibi beni görmezden geleceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre otlağına girdiğinizde her şey bitiyor. Ninny el arabasından mutlu bir şekilde meliyor. Sanırım kendisi için olmasa bile en azından saman için minnettar.

Levi'ye doğru dönüyorum, nefesimi tutmaya çalışırken ona teşekkür etmeye hazırlanıyorum, ancak onu iki büküm olmuş, sırtını gererken acı içinde kıvranırken buluyorum. Bırakın acıyı, onu ilk kez herhangi bir rahatsızlık gösterirken görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"İyi misin-"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye hırlıyor, ona baktığımı fark edince doğruldu. "Sana o meradan uzak durmanı söylemiştim!"

"I-"

"Ölebilirdin! Sana o boğanın iyi olmadığını söylemedim mi?" diye bağırmaya devam ediyor, elleriyle çitin diğer tarafında bizi izleyen boğayı işaret ediyor. Yere pençelerini vurup homurdanıyor, boynuzlarını bize doğru eğiyor, sanki birimizin canına okumak için fırsat kolluyor. Gerçi boynuzlarını daha çok Levi'ye doğrultuyor.

"Bilmiyordum-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun lan!" diye bağırıyor, çitin diğer tarafındaki boğadan pek de farklı değil. "Sen buraya ait değilsin! Evine git! Kendini öldürtmeden önce!"

İrkiliyorum, kelimeler o kadar sert çarpıyor ki neredeyse altında kalıyorum.

"İyi gittiğimi sanıyordum-"

"Şehirli kızlar buraya ait değil!" diye devam ediyor, o kadar kızgın ki yüzü kıpkırmızı oluyor. "Kendini ya da bir başkasını öldürteceksin. Biri sana bir şeyi yapmamamı söylediğinde, onu yapmaman gerektiğini şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydın!"

"Bilmiyordum!" Bağırarak karşılık veriyorum, kendi öfkem alevleniyor. Bir hata yapmıştım, evet, ama bırakın özür dilemeyi, bana konuşma fırsatı bile vermiyordu. Tüm gerçekleri bilmeden hareket ettiğimin farkındayım ama kimse bana söylemeseydi boğanın ne kadar saldırgan olduğunu bilemezdim. Kimse bana katil iblis inek hakkında bir şey söylemedi! "Bana bir bok anlatmaman benim suçum değil! Açıklayabilirdin! Bana hiçbir şey anlatmıyorsun! O yüzden siktir git!" Başka ne yapacağımı bilmeden tükürdüm. Savaş ya da kaç modum tetiklendi ve bu iri yarı pislik kaçmayı hak etmiyor.

Öyleyse, dövüşün.

"Bunu açıklamak zorunda değilim!" diye homurdanıyor. "Bu lanet olası bir sağduyu, ki sende hiç olmadığı belli." Yakınına eğiliyor. "Evine dön, *şehir kızı*. Burası *sana göre* değil."

Yüzüm buruşuyor. "Senin kışında bir sopa var diye benim de bir tane olması gerekmiyor!" Hırlıyorum. Ninny'nin samanları karıştırdığı diğer taraftaki el arabasına bakıyorum. "Wiley'den el arabamı geri almama yardım etmesini isteyeceğim. Sen devam et ve bir pislik ol.

başka bir yerde. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim." Çenemi kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere, tek söyleyeceğin sana söylemiştim olacaksa beni orada bırak."

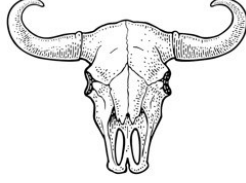
Şapkamı yerden kaptığım gibi öfkeyle oradan uzaklaşıyorum ve o pisliği arkamdan bakması için orada bırakıyorum. Şu anda onunla başa çıkamam. Onunla asla başa çıkamam.

Boğa benim gidişimi izliyor ve bunu yüzüme vururcasına arkamdan böğürüyor.

"Sen de siktir git," diye homurdanıyorum ve Wiley'yi bulmaya gidiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LEVI

I onun gidişini izledim. Tıpkı bir kadın gibi, diye düşünüyorum, geri çekilen formuna kaşlarımı çatarak. P a r ç a l a n m a y a ne kadar yaklaştığının farkında bile değil. Elbette, kızmıştım ve bir şeyler bağırmıştım-Dakota

Muhtemelen bana kızacak ama ne kadar kötü çuvalladığını bilmesi gerekiyor. Kill Dozer kendi çapında ünlüdür, sadece ne kadar sürülmez olduğu için değil, çünkü. . .

İçimi çekiyorum ve çitin üzerinden boğaya bakıyorum. "Biliyor musun, sen gerçekten bir pislüksin," diye hırılıyorum ona. "Kıçımı tekmelediğin yetmiyormuş gibi bir de masum insanlara zarar mı vermek istiyorsun? O sana zarar vermedi. Her gün sana elma ikram edişini izledim ve sen hâlâ onu öldürmeye çalışıyorsun. Seni öğütüp hamburger etine çevirmeliyim."

Kill Dozer sanki hiç umursamıyormuş gibi homurdanıyor. Sanırım umurunda değil. Çoğu boğa kariyerlerini bitirmeyi ya da insanları ezmeyi umursamaz. Tek umursadıkları yiyeceklerinin nereden geldiğidir ve onunki de çitin üstünden gelir, kızgın kıçından uzakta ele alınmaya mahkumdur.

"Biliyor musun, eğer seni satın almamış olsaydım, şu anda sulu bir biftek olurdun," diyorum ona, haddini bildirmeye çalışarak. Yanıt yok. Onun yerine dönüp Ninny'yle birlikte el arabasının yanına gidiyor.

Kill Dozer her zaman küçümseyici olmuştur. Şimdi agresif ama asıl agresifliği siz sırtına bindiğinizde ortaya çıkıyor. O zamanı sizi indirmek için mümkün olan her şeyi yaparak geçirir ve eskiden görevlendirilecek en tehlikeli boğalardan biri olarak kabul edilirdi. Ona bir kez binmiştim. *Bir kez*. Hatta boğa biniciliği kariyerimin zirvesi olan sekiz saniyeyi bile tamamlamıştım. Bunu başaran tek boğa binicisiyim. İlk. . . ve sonuncusu.

Bu hatırlatma sırtımı ve oradaki yaraları ovuşturmama neden oldu. Isınmadan Kate'i kaldırdığım için şu anda kaslarım sıkışıyor. Baldırları kaldırmak için her zaman ısınmış olmalıyım yoksa bunun bedelini daha sonra öderim. Dakota ve Wiley bunu yaptığımı her gördüklerinde kızıyorlar ama asla durmayacağımı anladılar. Bu yüzden sırtımdaki ve karnımdaki kasları en iyi durumda tutuyorum, oradaki ağrıyı engellemek için. Yine de yarın ağrım olacak ve ağrı kesici hapımı almak zorunda kalacağım düşüncesiyle kaşlarımı çatıyorum. O boku almaktan nefret ediyorum. Her zaman midemi bozuyor.

El arabasındaki samanları koklayan Kill Dozer'ı işaret ediyorum. "Benden başka bir şey almaya kalkarsan, seni keser ve gerçekten yerim," diye tehdit ediyorum onu.

Sadece homurdanıyor ve samanları yemeye başlıyor. Lanet olası pislik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kate

Ionu tekrar kızdırmak istemedikleri için günün geri kalanında Levi'nin yanına yaklaşmazlar. Wiley, Kill Dozer'ı başka bir meraya sokup önünü keserek el arabasını almayı başarıyor. Bana söylemedi.

Ne kadar aptal olduğumu bilmiyor ama neredeyse ölmek üzere olduğum otlaktan çıkardığım boş el arabasına kaşlarını kaldırarak bakıyor. Ninny ve boğa orayı temizlemiş, yaraya tuz basmışlardı çünkü hala uzaktaki diğer otlığa saman götürmem gerekiyordu.

Wiley'nin bakışları karşısında "Biliyorum, biliyorum," diye homurdandım. "Bir boğanın bu kadar agresif olabileceğini düşünmemiştim. Kimse bunu söylemedi."

Wiley, "Ona Kill Dozer denmesinin bir nedeni var," demişti. "Bu adam cinayete teşebbüsle suçlanmalı."

"Dozer'i öldür," diye tekrarladım. "Kimse bana onun adının bu olduğunu bile söylemedi." Söyleselerdi, en başta meraya gitmeyebilirdim. "Neredeyse kimi öldürüyordu?" diye sordum.

Wiley cevap vermeyi reddediyor, sadece bunun kendi hikayesi olmadığını söylüyor ki bu da bana Levi'yi kastettiğini düşündürüyor. Başka hiç kimse boğaya böyle acımasız bir tepki vermiyor. Bir zamanlar boğa binicisi olduğu ve artık olmadığı için mantıklı olabilir. Ama boğa neden burada? Hiç mantıklı değil.

Ancak birkaç gün sonra Wiley sabah benimle buluşup bana ata binmeyi öğreteceğini söylediğinde bu konuda endişelenmeyi bıraktım.

"Neden öğrenmem gerekiyor?" Beni ahıra götürürken merakla soruyorum. "Öncelikle, bir çiftlikte çalışan herkes nasıl yapılacağını bilmeli,

ürkütücü kovboy kız. İkincisi, çünkü sığır sürüsü köşeyi dönünce. Bizimle gelerseniz ata bineceğiz" diye açıklıyor.

"Bugünlerde kamyon kullanmıyor musunuz?" diye sordum. Hâlâ kovboy işi olsa da atlar eski bir yöntem gibi görünüyor. Sanırım teknolojinin gelenekleri geride bıraktığını varsaymıştım ama burada o kadar da değil.

"Bazı çiftlikler bunu yapıyor. Bu yolculukta bize katılan diğer çiftliklerden bazıları at yerine yan arabalar kullanıyor, Levi de öyle ama biz elimizden geldiğince eski usulü sürdürmeyi seviyoruz. Biz de tıpkı eski kovboylar gibi kamp yapıyoruz. Yıldızların altından daha iyi bir yer yok."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum, başlarını okşamak için dışarı çıkaran atların yanına gelerek. "Hangisinde öğreneceğim?"

"Marey Poppins'e bineceksin. Kısrakların en sakini ve her yönüyle kolay bir biniştir," diye açıklıyor, güzel, kahverengimsi siyah bir kısrak göstererek.

İsme homurdanıyorum ve onu sevmek için yanına geliyorum. Buradaki eğlenceli isimlere alışmaya başlıyorum ama yine de birçoğunun Dakota tarafından isimlendirilmesi beni şaşırtıyor. "Peki sen hangisine bineceksin?"

"Savaş Yelesi benim. Adının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Olabildiğince naziktir ama en iyi savaş atları gibi zıplar," diyor sırtarak. "Sana bir atın nasıl eyerleneceğini göstereyim."

Bir saat sonra, Wiley bana bir atın nasıl eyerleneceğini gösterdikten ve bir sürü alıştırmayı yaptıktan sonra atlarımıza bindik. Eyerimi doğru yapmadan önce birkaç kez yeniden yapmak zorunda kaldım ve sonuçta hala kendim yapacak kadar kendime güvenmiyorum ama hızlı öğrenebileceğimi hissediyorum. Ancak eyere yerleşmek tamamen başka bir şey.

"Marey alıngan bir kız değildir. Söylediğiniz yere seve seve gider. Sadece kalçalarınızı hareketlerle birlikte kaydardığınızdan emin olun. Onlara karşı koyma yoksa yarın canın yanar," diye uyarıyor Wiley, kendi atına tırmanıp ahırdan çıkış yolunu gösteriyor.

Birlikte atları evin ve yakın otlakların ötesine, tepelere doğru sürüyoruz. Etrafımızda dağlar yükseliyor, devasa canavarlar gibi. Köknar ağaçları manzaranın bir kısmını bozuyor ama tepelere tırmanıp her şeyi içimize çektiğimizde manzarayı daha da güzelleştiriyor. Dağlar Steele Dağı'nın en sevdiğim kısmı olabilir. New Jersey'de buna benzer bir şey yok. Burası çok güzel. Dağ silsilesi boyunca saatlerce sürebilirim.

Biz de öyle yapıyoruz. Atları birkaç saatliğine gezintiye çıkardık, otlaklar boyunca keşfe çıktık, ancak iyi büyüklükte bir gölet bulduğumuzda durduk. Attan iniyoruz - Wiley'nin bana yardım etmesi gerekiyor - ve biz göletin kenarına inşa edilmiş küçük iskelede otururken atların göletin etrafında otlamasına izin veriyoruz. Yüzen balıkları görebiliyorum

Varlığımızı umursamadan yüzeye doğru durgun bir şekilde dolaşıyorlar. Hiçbir şekilde net değil ama çamurlu mavilikten onları seçmek kolay.

Ellerimin üzerine yaslanıp derin nefes alıyorum. Hava burada çok daha güzel, temiz ve berrak. "Burası çok güzel," diye mırıldanıyorum, yüzümdeki güneş ışığının tadını çıkarıyorum.

"Senin geldiğin yerde dağlar yok mu?" diye soruyor.

Tereddüt ettim ama zarar gelmez diye düşündüm. Dağ olmayan bir sürü yer var. "Hayır."

Mırıldanıyor. "Bilgilerini çok sıkı tutuyorsun. Şimdiye kadar bana güveneceğini düşünmüştüm."

"Sana güvenmediğimden değil," diye karşı çıkıyorum. "Sadece bundan bahsetmenin kimseye bir faydası olmaz."

Omuz silkiyor. "Sırlarını sakla, sevgilim. Aklımda başka bir şey var."

Aniden ayağa kalktığında, onu dikkatle izliyorum. Ta ki gömleğini çıkarana kadar. Sonra onu biraz daha yoğun bir şekilde izliyorum. Kot pantolonunu indirip üzerinde sadece boxer'ını bırakmadan önce botlarını tekmelediğinde şaşkınlıkla göz kırpyorum.

"Göletteki son kişi çürük bir yumurta" diye dalga geçiyor.

"Orada mı?" Bulanık suya ihtiyatla bakarak soruyorum. Atlar etrafımızda mutlu bir şekilde otluyor, bizim maskaralıklarımızı görmezden geliyorlar.

"Daha önce hiç gölette yüzmedin mi?" diye soruyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"O zaman sana burada nasıl yaptığımızı göstereyim," diyor ve sonra bir "hooop!" sesiyle küçük iskeleden aşağı koşmaya başlıyor ve kenardan atlıyor. Neredeyse beni yakalayacak büyük bir sıçramayla suya iniyor.

Onun maskaralıklarına gülüyorum, su yüzüne çıkıp sırtarak bana doğru su tükürürken kıkırdıyorum. Onun bu kaygısız görüntüsü sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak. Bu belki de bir erkekte gördüğüm en yeşil bayrak.

Yüzeye tekrar çıktığında sırtıyor ve beni takip etmem için eliyle işaret ediyor. "Haydi, çürük yumurta. Biraz yaşa."

Birkaç hafta önce hayır diyebilirdim ama şimdi sırtıyorum ve ayağa kalkıp kıyafetlerimi başımın üzerinden çekiyorum, ta ki sadece sütyenim ve külotumla kalana kadar. Sonra kendi heyecan çığlığımla koşup kenardan aşağı atlıyorum. Suyun soğukluğuna dayanamayıp yukarı çıktığımda Wiley'nin heyecanla inlediğini ve göğsünü gere gere güldüğünü görüyorum. Yaklaşıyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor ama gözleri ısındığında gerginlik

Aramızdaki ilişki değişiyor ve ben kendi kahkahalarımın kaybolduğunu fark ediyorum. Gözlerim önümdeki adamda, suya basarken gerilim tavan yapıyor.

Kargalardan kaçarak New Jersey'den ayrıldığımda, Wiley gibi bir adam bir yana, böyle bir yer bulabileceğimi bile düşünmemiştim. Dakota ile aramızda gerginlik olmasına ve Levi'nin benden nefret ediyor gibi görünmesine rağmen, Wiley başından beri açık sözlü davrandı. Muhtemelen daha dikkatli olmalıyım. Google'da araştırdığım her şey, anonim kalmaya çalışıyorsanız bağlantı kurmayın diyordu ama kimsenin beni aramayı düşünmeyeceği bir çiftlikte, ıssız bir yerin ortasındayız. Dağların eteklerinde, etrafımızda kim bilir nelerin yüzdüğü bulanık bir gölette yüzüyoruz. Eğer bu anonimlik değilse, nedir bilmiyorum.

"Neden gözlerinde o düşünceli bakış var?" Wiley'nin sesi sertti.

Başımı ona doğru eğip güçlü çene hattını ve parlak yeşil gözlerini inceliyorum. "Sadece seni öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

Oradaki yeşillikte bir şey parlıyor ve tanıdığım nazik adam kayboluyor, yerini başka bir şey alıyor, daha vahşi bir şey. Ellerinin yüzeyin altındaki fırçasını hissedene kadar suda ilerleyerek yaklaşıyor.

"Seni öpmemi istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," diye mırıldanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyorum, kollarımı onun kollarına dolamak için uzanıyorum.

omuzlar.

Beni hemen kendine doğru çekiyor, beni suyun içinde tutarken bacaklarımı beline dolamam için beni cesaretlendiriyor. İri, sert elleri belime uzanıyor, sıkıca kavırıyor, can havliyle tutunuyor. Beni tutmasına, vücudumu yavaşça okşamasına izin veriyorum. Wiley ile olan şeyler acil hissettirmiyor. Ona çarpmam ve beni tüketmesine izin vermem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Wiley sakın bir yaz günü gibi, yastıklarla dolu gıcırtilı bir sundurma salıncağı gibi, bacaklarınızı ısıtmak için parlayan güneş ışığı gibi hissettiriyor. Sakin. Nazik. Şefkatli. Bu yüzden dudaklarımı neredeyse saldırgan bir tavırla yakalamak için eğildiğinde, bu beni şaşırtıyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, dişleri hemen dudaklarımı ısırıyor. Eli yukarı doğru kayarak saçlarıma dolanıyor ve hareket ettiğim yeri kontrol etmek için saçlarımı sıkıca kavırıyor. Uyluklarımın arasından taşıyorum, hemen çaresizce

Daha fazla, her şeyini hissetmeye hevesliydim. Yumuşak ve nazik olmasını beklerdim. Bu hiç de öyle değil.

Saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekiyor ve boynumu acı verici bir şekilde ortaya çıkarıyor. Bir iniltiyle, dişlerini boğazımın sütununda gezdirmek için aşağı eğiliyor, nefesi orada ılık.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bu anı düşünüyordum," diye inliyor tenime karşı. "Dilimle bu dövmelemin izini sürmeyi. Seni domaltmayı ve çılgılık atana kadar üzerine binmeyi."

Siktir, diye düşünüyorum, ellerim omuzlarında geziniyor, tırnaklarım tutunmak için batıyor.

"Wiley," diye mırıldanıyorum, ne yapacağımı bilemeden.

"Adımı böyle söylemeye devam edersen, senin de aynı şeyleri istediğini düşüneceğim," diye uyarıyor.

Yapabilsem başımı sallayacağım ama saçlarımı tutuşu bunu yapmamı engelliyor. Dudaklarım boğuk bir "evet" ile ayrıldığında inliyor ve üstümüzden iskeleye uzanıyor. Asla erişemeyeceğim kaslı bir güçle ikimizi de sudan yukarı çekiyor ve beni iskelenin kenarına oturtuyor. Bana karşı dikkatli davranıyor, kıymık batmamasına dikkat ederek üzerime sürünene kadar beni geriye doğru itiyor. Sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimi serin dağ havasına maruz bırakıyor.

Issız bir yerin ortasındayız ama birden kendimi çok açıkta hissediyorum. Ellerimin üzerimi örtmek için kalkmasına engel olamıyorum ama o ellerimi geri çekiyor.

"Burada benden başka görecekt kimse yok," diye inliyor. "Olsaydı bile şanslılar çünkü şu anda kendimi cennette gibi hissediyorum." Bana bakıyor, gözleri tenime kazınmış dövmelemlerimi inceliyor.

İltifat karşısında kızardım. Bakire değilim ama daha önce çıplakken bir erkek tarafından hiç bu kadar iltifat ve takdir gördüğümü sanmıyorum. Zamanını vücudumda gezinerek, dudakları tenimde dans ederek, meme uçlarımı çekiştirerek, beni çıldırtarak geçiriyor. Çaresizlik içinde miyavlamaya başladığımda, yine de durmuyor, daha fazlası için istekli bir şekilde ona sürünene kadar beni daha yükseğe sarıyor.

"Benim küçük gotik kovboy kızım," diye mırıldanıyor kalçamdaki baldıran otu dövmesinin izini sürerken. "Ürkütücü ve seksi. Bunun için buradayım." Zehrimi içiyormuş gibi diliyle dövmenin üzerinde geziniyor. "Bana büyü mü yapacaksın, şehrli kız?"

"Belki," diye nefes nefese kaldım. "Eğer beni yakında sikmezsen."

Kıkırdıyor ve bu doğrudan içime bir şeyler gönderiyor. O boğuk kıkırdama yıllarca kafamın içinde kirasız yaşayacak. "Senin için yeterince hızlı hareket etmiyor muyum, cadı kadın?"

"Hayır," diye homurdandım. "Değilsin."

Kalçalarımın arasından bana sırtıyor. "O zaman durumu düzeltmeme izin ver."

Ağzını iç çamaşırımın üzerinden göbeğime bastırıyor, bu seksi olmamalı, ama her nasılsa, altımızdaki tahtadan sırtımın eğilmesine neden olacak kadar sert emiyor. Bunu yaparken, parmağı kalçalarımın arasındaki malzemeye takılıyor ve bir hamlede onları çekip çıkarıyor. Sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi. Muhtemelen yapmıştır. Böyle gözleri ve hareket tarzıyla bu adam kesinlikle bir kadın katili. Ben sadece öldürülmeye hazır bir sonraki kadını ve bunun için buradayım.

Boxerını ne zaman çıkardığını bilmiyorum. Dilini klitorisimin etrafında dolaştırıp emmesinden başka bir şey hatırlamıyorum. Bağırıyorum ama ağzımı elimle kapatıyorum, birinin duyup araştırmaya gelmesinden korkuyorum.

"Çılgınlıklarınızı dağlar duysun," diye buyurur Wiley. "Bana geri yankılsın."

Üzerime tırmanıyor, siki girişime bastırıyor, alay ediyor. Kollarıyla üstümde duruyor, ağırlığını benim taşımama gerek kalmayacak şekilde taşıyor.

"Ya biri duyarsa?" Ben soruyorum.

Uzağa gitmiştik ve muhtemelen evin yakınında bile değildik ama belki de uzakta dolaşan ineklerin dışında birileri vardı.

"O zaman beni kıskanacaklar çünkü beni büyüleriyle yıkayan, sikimin etrafından fişkıran, herkesin duyması için adımı haykıran güzel, küçük cadı kadını var," diye mırıldanıyor beni öpmek için eğilmeden önce. Bu öpücük tatlı ve telaşsız ve ilk başta bunun şimdi yavaş gideceğimiz için olduğunu düşünüyorum.

Yanılıyorum.

Beni yavaşça öperken, siki giriş yerimde dans ediyor ve sonra içeri giriyor. Çok ıslağım, hiçbir dirençle karşılaşmıyor ama yine de hissettiğimde haykırıyorum. Wiley iri ama kaldıramayacağımı hissettirecek kadar da iri değil. Ben haykırdığımda, o bu haykırışı tatlı öpücüğüyle yakalıyor, yutuyor ve bu biraz büyü gibi, sanki benim zehrimi içiyormuş gibi hissettiriyor. O da inlediğinde ben de aynısını yapıyorum, ta ki onun altında kıvrana kadar.

Hareket etmeye başladığında, tüm duygularımı kaybediyorum, çünkü bu adam nasıl hareket edeceğini biliyor. Beni anlamsızca öperken hızlı ve yavaş vuruşlar arasında gidip gelerek kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. Onun altında dalgalanıyordum, sahip olduğu her şey için istekliyim, kendi kalça sallamalarımla daha fazlası için yalvarıyorum. Sadece ben titremeye başladığımda öpüşmeyi kesiyor, sadece kendisi nefes alamadığında nefes almama izin veriyor. Eliyle saçlarımı tekrar kavrayıp boynumu ortaya çıkarmak için başımı geriye doğru çekerken aynı anda nefes nefese kalıyoruz.

"Cadı kadın," diye inliyor hızını artırırken. Şimdi beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, vücudu benimkine güç veriyor, bacaklarım titrerken ve doruk noktam yükselirken beni çıldırtıyor. "Küçük kasabamıza geldiğin ilk andan beri beni büyülüyorsun."

Onu düzeltmiyorum, büyü yapan bir cadı olmadığımı söylemiyorum. Lanet olsun, eğer bir cadı olduğumu düşünmek istiyorsa, beni bu şekilde becermeye devam ettiği sürece onun cadısı olacağım. Ağzımdan çıkan kelimeler karmakarışık ve hiçbir anlam ifade etmiyor ve o da bundan zevk alıyor.

"Dillerde konuşmak," diye inlemeler arasında alay ediyor. "Biliyordum. Bakalım ne kadar ses çıkarabilecekler."

Eğilip bacaklarımı tutuyor ve içimdeki mükemmel noktaya ulaşana kadar onları geri çekmeye zorluyor. Çılgılık atıyorum ve paramparça oluyorum, etrafından fişkırlıyorum, amım onun uzunluğunun etrafında kenetlenirken acı gibi sesler çıkararak inlemesine neden oluyorum. Bacaklarımı birbirine kenetliyor, ben titreyip haykırırken beni acımasızca sikmeye devam ediyor. Sesimin dağlarda yankılandığından oldukça eminim ama umurumda değil. Tırnaklarım altımızdaki iskelenin tahtasını tırmalıyor, o beni daha da yukarı kaldırıyor, daha derine iniyor, hiç bu kadar iyi okşanmamış yerlerimi okşuyor.

"Wiley!" İçimde güçlenmeye devam ederken kıvrınarak ağlıyorum.

"İşte orada," diye inliyor. "Benim için tekrar gel, cadı kadın."

Sanki o emretmiş gibi, dediğini yapıyorum. Bilerek değil, ama vücudum o kadar gergin ki, bir anda devriliyor. Parçalanıyorum, açık havada haykırıyorum, o inerken ve siki içimde zıplamaya başlarken vücudum onun altında sarsılıyor. Son anda sarsılarak bacaklarımın arasını açıyor ve sıcaklığı karnımdan fişkırlarak beni kaplıyor. Pompalarken eliyle sikini yumrukluyor, inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Hala titriyorum, salıverilmemin gücüyle nefes nefese kalıyorum, o uzandığında ve boşalmasını cildime, dövmeleme sürmeye başladığında, beni işaretlediğinde. Yukarı uzanıp dölünü dudaklarıma yaymadan önce yaptığı

iŖe hayranlıkla bakıyor. Dilim tadına bakmak için dıŖarı fırlıyor ve gözleri bir kez daha alevlenirken bana bakarken inliyorum.

"Cadı," diye inliyor. "Biri seni kazığa bağlayıp yakmalı."

"Önce beni böyle becerdiğin sürece, sana izin verebilirim," diye sırtarak cevap veriyorum, nefesimi yakalamaya çalışırken göğsüm yükselip alçalıyor.

Kendi sırtışı parlıyor ve onunla ilgili her şey kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Anlaştık," diyor ve sonra çocuksu bir çekicilikle, bir alakarga kuşu gibi çırılçıplak ayağa fırlıyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor. "Gölete dönüyoruz!"

İskelenin ucundan atlarken çığlık atıyorum, kollarında ben, o kadar neşe doluyum ki, burada onunla nasıl birlikte olmadığımı bilmiyorum. Soğuk su başımın üzerine kapandığında, bu kez aşırı ısınmış tenimde doğru hissettiriyor.

İkimiz de gülerek, rahatlamış, kaygısız bir şekilde çıktık. Mükemmel.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kate

T Bundan sonra her şey çok daha iyi olacak. Uzaktan Wiley'den aldığım sinsi bakışların yanı sıra, çiftlikte eğlenmekten kendimi alamıyorum. İş bazı günler zor, ama bir gün sonra başarı hissi uzun çalışma günleri bunu telafi ediyor. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok evim gibi hissetmeye başlıyorum, sanki bu insanlar benim ailemmiş gibi.

Levi hala pislik gibi davranıyor ve ilişkimizde gerçekten bir ilerleme kaydedemedik. Ona Kill Dozer'a baktığım gibi bakmaya başladım. İkisi de sık sık merada yalnız kalıyor. İkisi de huysuz. İkisiyle de arkadaş olmak istiyorum. İkisinin de bulunduğu otlığa girme konusunda dersimi aldım ama bu beni çitin önünde durup konuşmaktan alıkoymuyor. Kill Dozer beni sadece ilgiyle izliyor ama yaklaşıyor. Nanni her zaman ne tür ikramlarım olduğunu görmek için yanıma geliyor. Ona elma ikram etmeye ve sonra da bir tanesini boynuzlarına takmaya başladım. Dozer elmaları boynuzlarından şikayet etmeden yediğinde, bunu bir ilerleme olarak görüyorum. Nanni, sağ olsun, çabalarımı anlıyor gibi görünüyor ve elmayı her zaman boğaya geri götürüyor. Öte yandan Levi, onun için etrafa bıraktığım elmaları sevmiyor gibi görünüyor. Beni çoğunlukla görmezden geliyor, onunla konuşmaya başladığımda dudaklarını bükmek dışında atlara yaptığım gibi asla yanıt vermiyor. Eğlenip eğlenmediğini anlayamıyorum. Elmaların nereden gelip durduğunu bilmiyor gibi görünüyor ama bu konuyu hiç açmıyor. Bazen bana kaşlarını çatıyor. Her iki durumda da, bu durumla eğleniyorum ve her yere elma bırakmaya devam ediyorum.

Wiley ile ilişkim daha olumlu bir yönde ilerledi, ki adamın gerçek bir golden retriever olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı değil. Onu etrafında bir hayvan olmadan pek sık görmüyorum. William onu çok seviyor, kulübeme gizlice girdiğinde tırmaladığı için mutlu oluyor. Ben asla

onu asık suratlı buluyorum. Her zaman gülümser, her zaman flört eder. Her fırsatta bana kaşlarını oynatıyor, birbirimizin yanından geçerken bir şeyler hissediyor. Eşli olduğumuzda çok daha yavaş çalışıyoruz ama yine de işimizi bitirdiğimizden emin oluyoruz. Ne de olsa Wiley'nin ilgilenmesi gereken bir sürü at var ve ben onun işine karışmak istemem.

Dakota tamamen farklı bir canavar. Etkileşimlerimiz samimi ve drama yok, ancak onun yanındayken her zaman bir şeyler gergin hissediyorum, özellikle de kasabada paylaştığımız o andan sonra. Doğrudan gözlerimin içine bakmakla bakışlarımla buluşmayı reddetmek arasında gidip geliyor. Bazen onu uzaktan bana bakarken yakalıyorum, ama genellikle uzaklaşmak için bir bahane uyduruyor ya da sanki bana söylemek için fırsat kolluyormuş gibi yapmam gereken başka bir şey söylüyor. Her zaman dilinin ucunda tam olarak söyleyemediği bir şey varmış gibi görünüyor, ama ben ne kadar zorlarsam o kadar geri çekiliyor. Ama hiçbir şey ertesi sabah erkenden kamaramdan gelen Wiley kadar etkilemiyor. Peşinden çıkıyorum, dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o güne hazırlanırken geri çekilişine sırtıyım. Bugün Cumartesi, yani bugün sadece yarım günlük bir iş var ama yine de yapılması gereken şeyler var. Bu kadar erken ayrıldığı için onu suçlamıyorum.

İçeri girmek için döndüğümde, Dakota'yı yolun karşısındaki verandada sallanan bir sandalyede otururken buluyorum, elinde bir kupa. Ole Red ayaklarının dibinde oturuyor, sanki bir yaz günü çok sıcaqlamış gibi ahşabın içinde erimiş. Yanına baktığımda kuyruğunu iki kez yere vuruyor ama daha fazla rahatsız etmiyor. Dakota, Wiley'nin geri çekilen sırtına kaşlarını çatıyor ve benim onu izlediğimi fark edince o da bana kaşlarını çatıyor. Selamlamak için kahve fincanını bana doğru kaldırıyor ve ben de ona başımı sallıyorum, keşke şu anda üzerimde olan uyku tişörtünden biraz daha fazlasını giyseymdim.

"Günaydın," diye seslendim, yakalandığım için kızarmıştım. Wiley ile yatmanın bir tür kurala aykırı olup olmadığını hiç sormamıştım. Olaylar bir şekilde gelişti. Hay sikeyim. Her şeyi mahvettim mi?

"Günaydın," diye cevap veriyor, eli Ole Red'in kulağını ovmak için aşağı iniyor. Rakun köpeği mutlulukla homurdanıyor ve daha yakına eğiliyor.

Başka söz bulamayınca yüzümü buruşturuyorum ve bakışlarının daha fazla üzerimde kalmasını istemediğim için kulübeme geri çekiliyorum. Aynaya baktığımda bir domates kadar kırmızıyım ve bir yanım gördüğüm için üzgün. Aramızdaki küçük şakalaşmalar hoşuma gidiyor. Acaba ben.. . arkadaşıyla yatarken onu yönlendiriyor muydum? Hıyarlık mı yapıyorum?

"William, ne yapıyorum ben?" Serinlemek için yüzüme su sıçratmadan önce inliyorum.

William cevap olarak miyavlıyor.

"Haklısınız. Hepimiz yetişkiniz. Sorun değil," diye düşünüyorum.

Ama eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi hissediyorum. Ugh!

* * *

Bugün çalışmak zor değil. Tek görevim ahır dolaşıp tüm atları kontrol etmek, saman, su ve ihtiyaç duydukları her şeyin olduğundan emin olmak. Birkaç saat içinde tüm görevlerimi toparlayıp tamamladım ve böylece saat on birde kendimi özgür buldum. Yaz geldi ve artık birkaç aydır Steele Mountain Çiftliği'nde olduğum için, işim bittiğine göre artık kendimi kovabileceğimi biliyorum. Kimse gelip bana bağırmayacak. Birinin yardıma ihtiyacı olursa diye etrafta dikilmek zorunda değilim. Ben gidiyorum. Günün büyük bölümünün gerçekten izinli olduğumu anlamam biraz zaman aldı ama sonunda kafama dank etti.

İç çekerek ahırdan çıkıp güneş ışığına doğru ilerliyorum ve güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Yüzüm yukarı kalkıyor, yüzümdeki hissin tadını çıkarıyorum. Son birkaç gün yağmur yağmıştı, bu yüzden şimdi güneş ışığının kıymetini biliyorum. Telefonum cebimden gelen bir mesajla biplediğinde hemen bakmıyorum. Numaram çok az kişide var ve çoğu zaman ya spam ya da Georgia. Georgia genellikle kedi videoları gönderdiği için hemen ilgilenmeye ihtiyaç duymuyor ve spam'in de ihtiyacı yok, bu yüzden arka cebime uzanıp iç çekerek telefonu çıkarmadan önce uzun süre güneş ışığının tadını çıkarıyorum.

Ekran yanıyor ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajı bana bildiriyor. Kaşlarımı çatıyorum. Muhtemelen spam, ama yine de ekrana hafifçe dokunup mesajı açıyorum.

Tsk tsk tsk, Kate. Koşarak hiçbir yere varamazsın. Yakında görüşürüz. Karga her zaman kuzeye uçar.

Nefesim kesiliyor ve önce mesaja, sonra da tanımadığım telefon numarasına bakıyorum. Burada güvendedeyim. Olmak zorundayım. Beni eyalet dışına kadar kovalamaya devam etmezler, değil mi? Ben hiç kimseyim. Bu gerçekten düşündüğüm şey değil. Olamaz.

Ama içimi panik kaplıyor. Beni bulacaklar. Zaten bir şekilde yeni numaramı bulmuşlar ve şimdi tehlikedeyim. Üzerinde fazla düşünmeden ve paniğim beni ele geçirmeden, bir solukta telefonumu yere bırakıyorum. Tekrar biplemesini beklemeden bacağımı kaldırıyorum ve takip edebilirlerse beni bulacaklarından korkarak botumla defalarca üzerine basıyorum. Panik ve çaresizlikten nefesim kesilene kadar, parçalar birbirinden ayrılana kadar ezıyorum. Beni bulamazlar! Burada güvendedeyim! *Güvende olmak zorundayım!*

Ancak durup saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığımda yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Dakota önümde duruyor, az önce yere düşürdüğüm telefona bakarken kaşlarını çatıyor. Geriye pek bir şey kalmamıştı, küçük plastik parçaları toprağa saçılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor şapkasını düzeltip tekrar bana bakmadan önce.

"Hiçbir şey," diye çok hızlı yalan söylüyorum, bunun beni suçlu gösterdiğini biliyorum ama kalp atış hızım hâlâ sağlıklı düşünemeyecek kadar yüksek. "I. . . Bir şey yok," diye ekliyorum, bunun yardımcı olacağını düşünerek. "Sadece o telefondan nefret ettiğimi fark ettim."

Başını yana eğerek beni inceliyor. Küçük sakalının bugün kesilmeye ihtiyacı var ama dağınık görünmüyor. Aksine, bu yüzden daha çekici görünüyor. Tekrar konuştuğunda, kelimeleri ölçülü ve dikkatlice seçilmiş.

"Geldiğin yerde kanunla başın belada mı?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek. Beni anlamaya çalıştığını fark ediyorum.

Başımı salladım. "Hayır, ama işlediğim suçları Google'da kolayca bulabilirsiniz."

"Yaptım," diye düşünüyor. "Geçmiş araştırması, hatırladın mı? Nereli olduğunu ve üç yıl öncesine ait bir park cezan olduğunu biliyorum."

Onu dikkatle izleyerek, ezilmemden kurtulan parçaları toplamak için eğildim. "Ve yine de diğerlerine nereden geldiğimi ya da başka bir şeyi hiç söylemedin mi?"

Wiley hâlâ bilmiyor. Bundan eminim çünkü bana sürekli soruyor. Eğer bilseydi, bildiğini ima edecek bir tipti. Ve Levi, nadiren konuşuruz. Bir şey bilmek isteyeceğinden şüpheliyim.

Dakota parçaları toplamama yardım etmek için yanıma gelerek, "Beni ilgilendirmes," diye cevap verdi. "Benim işim ağır suçları kontrol etmekte. Başka bir şeyin önemi yok."

Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Hiç kimseyi öldürmediğimden emin olabilirsiniz."

Ancak, bu mesaja bakılırsa cinayetim yakında gerçekleşebilir. Ne de olsa, savaşmadan beni almalarına izin vermeyeceğim. Beni alırlarsa William'a kim bakacak? Tek seçenek beni asla bulamayacaklarından emin olmak.

Tüm parçaları topladığımda ayağa kalkıp Dakota'ya bakıyorum. Bir kez olsun gülümsüyor, midemi bulandıran nadir bir görüntü. Gülümsediğinde gerçekten çok güzel bir adam oluyor.

"Katil olmadığınızı duyduğuma sevindim," diye düşünüyor. Uzaklaşacakmış gibi dönüyor ama fikrini değiştirdiğinde geri dönüyor. "Bu gece kasabaya gidiyoruz."

Kaşlarım kalktı. "Oh?"

Başını sallıyor. "Herkes davetli. Size daha önce söylemek için geliyordum. ." Telefonu işaret ediyor ve hatırlatma karşısında yüzümü buruşturuyorum. Yakında başka bir telefon almam gerekecek. Georgia bulduğu en iyi kedi videolarını bana gönderemezse çok üzülecek.

"Nereye gidiyoruz?" Soruyorum, çünkü tabii ki gidiyorum. Eğer herkes davetliyse, ben de bunun bir parçası olmak istiyorum.

"The Boot Scoot." Şaşkın bakışlarım üzerine ekledi, "Orası bir bar. Cumartesi geceleri canlı müzik yapıyorlar, böylece dans falan da oluyor. Moral için iyi olur diye düşündüm."

"Çizgi dansı mı?" Sırıyorum, birdenbire tam olarak bunu göreceğim için heyecanlandım. "Dans mı ediyorsun?"

"Canım isterse," diye dürüstçe cevap veriyor, gülümsemesi hâlâ yüzünde.

"O zaman benim için bir dans ayır," diye takılıyorum. Dakota Steele nasıl bir adam? O kadar soğukkanlı ki, dans ettiğini hayal bile edemiyorum.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Bunu düşüneneğim," diye cevap veriyor ve muhtemelen benimle dans etmeyeceğini biliyorum, ama düşünce orada. Daha sonra ona sorduğumda, bu konuda kendisiyle savaşmasını bekliyorum. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Bizimle gelebilirsin" diyor.

"Arabamdan utanıyor musun?" Sırıtarak soruyorum.

Mor BMW'ye bakıyor. "Hepsi o şeye sığmaz. Ayrıca, kamyonlar daha iyi," diyor göz kırparak ve sonunda gitmek için dönüyor.

O giderken nefesimin kesildiğini fark ediyorum ve bunun nedeni artık gizemli mesaj değil.

Dakota Steele ve o lanet gülümsemesi yüzünden.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kate

W Honky Tonk'a giderken ne giyilir? Uygun görünmeyen kıyafetlerle dolu dolabıma bakarken, sonunda sahip olduğum hiçbir şeyin işe yaramayacağına karar veriyorum. Naomi birkaç dakika sonra kapımda belirdiğinde

Daha sonra, kolları giysilerle doluyken rahat bir nefes alıyorum.

"Kızım, bu gece için bir şeyin olmayacağını biliyordum, bu yüzden kurtarmaya geldim," diye sırtarak anons ediyor. Ayrıca elinde bir şişe şarap tutuyor. "Ayrıca partiye erken başlayabileceğimizi düşündüm."

"Sen bir cankurtaransın," diyerek onu içeri davet ediyorum. "Ciddiyim."

Başını sallıyor ve elindekileri kanepeye bırakıyor. "Siyahı tercih ettiğini biliyorum, bu yüzden daha koyu renkli şeyler getirdim, ama ne yazık ki senin için tam bir gökkuşağı rengindeyim, bu yüzden sınırlı tedarikim vardı. Neyse ki bedenlerimiz aynı gibi görünüyor." Koyu mavi bir kot pantolon takımı tutuyor. "Gerçi bence kalçaların bu şey için biraz fazla havallı olabilir. O kalçalara sahip olmak için adam öldürürdüm. Annem onlara çocuk doğuran kalçalar derdi. Ben onlara sadece iyi vakit geçirme diyorum," diyor kaşlarını oynatarak.

Bana uzattığı şarap şişesini almadan önce gülüyorum. Böyle bir şey içmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Naomi buraya geldiğimden beri bana hemen aileden biri gibi davrandı. Tüm bu süre boyunca bana çok iyi davrandı ve şimdi de kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtarıyor.

Kıyafet yığını karıştırırken, "Muhteşem görüldüğünden emin olmalıyız," diye düşünüyor. "Özellikle de Wiley'nin sana nasıl baktığını gördüğümünden beri. O adam senin çizmelerindeki sakızı bile yalayabilir."

"Bu gece için rahat mı olmalıyız yoksa şık mı?" Ben soruyorum. "Daha önce hiç taşra barına gitmedim."

"Ne giyersen giy," diye cevap veriyor. "Rahat olmak istiyorsan kesik şort giy. Wiley'nin eteğini yukarı kaldırabilmesi için kukuna kolayca erişmek istiyorsan, bir sundress giy."

Sifonu çektim. "Rahatlık muhtemelen iyidir."

Göz kırıyor. "Çok rahat." Bir çift kesik şort çıkarıyor. "Atletin var mı?"

Başımı sallıyorum ve siyah bir tane bulmak için dolabıma doğru ilerliyorum. Şortu bana fırlatıyor ve ben de yakalıyorum. Odama geçip giyiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Naomi başını sallar ve dudağına dokunur. "Şimdi tek yapmamız gereken seni giydirmek." Büyük, ışıltılı bir kemere uzanıyor ve onu kalçalarımın doluyor. "Botlarını ve şapkanı giy. Ama daha iyi olması için. . ."

Bir bandanaya uzanıyor ve onu arka cebime sokup dışarıda bırakıyor. "İşte!" diye ilan etti. "Şimdi hazır gibi görünüyorsun. Ve bu badonkadonk ile, gecenin sonuna kadar avucunun içinde yemek yiyen erkekler olacak."

"Bunu mu giyiyorsun?" Kot pantolonuna ve düğmeli gömleğine bakarak soruyorum.

"Tanrım, hayır," diye gülüyor. "Hemen üstümü değiştirmem lazım. Bir güneş elbisesi giyeceğim." Göz kırıyor. "Kolay erişim önemlidir."

Sonra şaraptan bir yudum daha alıp kamaramdan dışarı fırladı ve beni aptalca bir sırıtışla arkasından bakakaldım. Daha önce kendimi bir sahtekâr gibi hissetmişim. Şimdi ise tam uyum sağladığımı hissediyorum ama bu normal bir şey olacaksa kesinlikle daha fazla kıyafet almam gerekecek.

Hazır olduğumda William'a veda ediyorum ve dışarı çıkmadan önce daha sonra döneceğime dair güvence veriyorum. Dakota ve Wiley çoktan Dakota'nın büyük kamyonetinin yanında bekliyorlardı. Wiley kaputa yaslanmış, Dakota da kapıya yaslanmış. Her ikisinin de üzerinde temiz kot pantolonlar ve ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış daha güzel düğmeli gömlekler var. Her ikisinin de kovboy şapkaları ve çizmeleri var. Çok iyi görünüyorlar ve bu da beni ne giydiğim konusunda kendime getiriyor. Belki de elbiseyi tercih etmeliydim.

"Bu iyi mi?" Kendi kıyafetimi işaret ederek yüzümü buruşturarak soruyorum.

Wiley sırıtıyor. "Bir kır barında ürkütücü bir atıştırmalık gibi cadı bir kadın gibi görünüyorsun!"

Dakota başını eğiyor. "Hoşuma gitti."

Yüzüm kızarıyor ve ikisine de gülümsüyorum. "Sadece üçümüz mü varız?"

"Levi de geliyor," diye düşünüyor Wiley. "Köşede oturup bira içmeyi seviyor."

Sanki onu çağırmış gibi Levi ortaya çıkar ve tek kelime etmeden kamyonetin arka koltuğuna atlar. Dakota kaşlarını çatarak ona bakar ama omuz silkerek sürücü koltuğuna oturur.

Wiley benim için kapıyı açmadan önce, "Ön tarafa atla Kate," diye talimat verdi. "Ben arkada Huysuz McGrumperson'la gideceğim."

Levi, "Siktir git," diye karşılık verir ama itiraz etmez. Sadece koltuğuna yerleşiyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Ön koltuğa tırmandım. Wiley uzun kamyona binmeme yardım ediyor, eliyle kaldırıyor ve bunu yaparken kıcımlı da okşuyor. Göz kırpıp Levi ile arka koltuğa geçmeden önce kapımı kapatırken ona ters ters bakıyorum.

Kasabaya her şeyin nerede olduğunu bilecek kadar sık gelmedim ama Boot Scoot'un Ana Cadde'de olduğunu ve vardığımızda çoktan dolmuş olduğunu görünce yine de şaşırdım. Arabalar her yere park etmiş, cadde boyunca, diğer taraftaki mahkeme binasının otoparkını ve bulabildikleri her yeri doldurmuşlar. Neyse ki adliyenin hemen önünde Dakota'nın kamyonetini sıkıştırdığı bir park yeri var. Kamyonu ustalıklarla park yerine sokuyor ve hepimiz inerken gülümsüyor.

Binanın ön cephesi mütevazı, sadece Boot Scoot olduğunu iddia eden neon ışıkları olan ahşap bir cephe. İçeri girdiğimizde, içeriye göz kırpıyorum. Her şey bir country barın nasıl görünmesini bekliyorsam öyle yapılmış. Binanın ortasında geniş bir dans pisti var, ahşap korkuluklar onu masalardan ve kenarları çevreleyen bardan ayırıyor. İçeri girer girmez, diğer çiftlik çalışanlarından bazıları arka tarafta bir masa tutmuş olarak bize el sallıyorlar.

İlk başta, her şeyin neresinde olduğumdan emin değilim. Onlar bir aile ve ben de onlara yardım etmesi için tuttukları şehirli bir kızım, bu yüzden geri çekiliyorum. Wiley ben daha fazla uzaklaşmadan kolunu benimkine doluyor ve beni ileri doğru sürüklüyor.

"Gergin olma," diye fısıldıyor. "Burası sadece bir bar."

"Bir şekilde daha önemli hissettiriyor," diye itiraf ediyorum gözlerinin içine bakarak. Gülümsüyor ve burnuma vuruyor. "Benim için bir dans ayır, olur mu?"

Sonra da rahatlamam için beni serbest bırakıyor. Bu Wiley'nin takdir ettiğim bir özelliği. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda ama kendi başıma bir şeyler yapabilmem için de bana alan tanıyor. Bir golden retriever için bu çok güçlü bir özellik.

daha önce hiç görülmemiş. Bir zamanlar orduda olduğunu hayal etmek zor. Tanıdığım Wiley'nin saçlarını kestirdiğini ve emirleri şikayet etmeden yerine getirdiğini hayal bile edemiyorum. Savaş gördüğünü söylemişti ama yine de gülümsemediğini hiç görmedim. O gülümsemenin altında gizlediğinden daha fazlası olduğunu düşündürüyor bana.

Boot Scoot hızla doluyor. Bar çok kalabalık ama yine de bir şekilde içki getirtmeyi başarıyoruz. Dakota barmene sırtıttığında, bunun muhtemelen onun kim olduğundan kaynaklandığını anlıyorum. Bazen çiftliğin bu kasabanın büyük bir parçası olduğunu ve Dakota'nın eski bir aileden geldiğini unutuyorum. Kasabaya onun ailesinin adı verilmiş ve bir zamanlar kasabanın büyük bir kısmı onlara aitmiş. Çiftliğin şu anki mali durumunu bilmiyorum ama oldukça iyi olduğunu varsayıyorum. Dakota'nın kamyonu kesinlikle ucuza gelmiş gibi görünmüyor.

Barda bir şarkı çalıyor ve bir grup kadın dans pistine koşup sıraya girmeden önce çığlık atıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve sağımdaki Naomi'ye bakıyorum, o da tekila shot'larını geri atıyor. "Bunların nesi var?"

Shot bardağını çarparak geri indirirken gülüyor. "Kızım, Morgan Wallen'ı hiç duymadın mı?"

"Kim?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Pek ülke tanımıyorum."

Başını sallar. "Hadi ama. Bir çiftlikte çalışıp da ilk Morgan Wallen deneyimini yaşamamana izin veremeyiz."

Ayağa kalkıyor ve beni diğer kadınlarla birlikte dans pistine sürüklüyor, bizi sıranın sonuna koyuyor. "Sadece adımları izle," diye talimat veriyor. "Her şey nasıl hareket ettiğinle ilgili. Adımları öğrendikten sonra kendi tarzını katabilirsin."

Hareket etmeye başlıyor, iki adım sağa, iki adım sola, çapraz, tekme, tekme. Kendim de deneyebilmek için onu birkaç kez izlemem gerekiyor. Adımı kaçırdığımda ve neredeyse ona çarptığımda atlıyorum ve gülüyorum, ancak birkaç denemeden sonra temel adımları yapıyorum.

Wiley kenardan bağıyor. "Yakala onu, şehir kızı!"

Yüzüm kızarıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Seni burada göremiyorum."

"Kusura bakmayın," diyerek birasını birine uzatıyor ve dans pistine koşuyor. "Ben Morgan Wallen, bayanlar!"

O atlayıp tereddüt etmeden adımlarını atarken etrafımdaki kadınlar tezahürat yapıyor ve gülüyorlar. Poposunu sallayıp alçaltıyor ve ben homurdanıp adımlarımı kaybediyorum. Herkesi avucunun içine aldı.

Etrafta dans ediyor ve iyi vakit geçiriyor, ben de dahil. Şarkı bitip daha yavaş bir şarkıya geçtiğinde kalçalarımı tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Kollarını bana dola, cadı kadın," diye alay ediyor. "Seninle yavaşça dans edeyim."

Kıkırdayarak bana sarılmasına izin veriyorum ve onunla birlikte müzik eşliğinde sallanıyorum. Ellerini herkesin yanında saygılı bir şekilde tutuyor ama kaşlarını oynatarak ellerini kısa şortumun kenarlarında gezdirmek istediğini belli ediyor. Şarkı üç dakika sonra bitiyor ve Naomi yeniden yanımda beliriyor.

"Üzgünüm Wiley. O benimle geliyor!"

"Bekle, bekle, bekle," diye gülüyorum. "Önce bir içki almam lazım. Hemen döneceğim."

Wiley dans pistinde kalıyor ve müzik eşliğinde ustalıkla dans ederken etrafındakileri güldürmeye devam ediyor. Bu arada ben de masaya gidip içkimi buluyorum. Hepsi birileri tarafından izleniyordu ama bu kez masada tek başına oturan Levi'ydi. Bir yudum alıp kendimi yelpazelerken gözleri bana odaklanıyor. İlk başta ona hiçbir şey söylememeyi düşünüyorum. Ama içiyorum ve eğleniyorum ve o burada çok yalnız görünüyor.

"Dans etmek istemiyor musun?" Ona sırtarak soruyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Hayır."

"Haydi, Levi. Biraz eğlen," diye kışkırtıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Benimle dans eder misin?"

Elime ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Ben Wiley gibi dans etmem."

Şarkı başka bir slow şarkıya geçiyor ve ben sırtıyorum. "O zaman yavaş dans edebiliriz." Hala tereddüt ettiğinde, "lütfen" diye ekliyorum.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve bana yine hayır demek üzere olduğunu düşünüyorum. Onu rahatsız etmeye devam etmeyeceğim. Eğer yine hayır derse, gideceğim ve burada tek başına oturmasına izin vereceğim. Ama beni şaşırtarak bira şişesini deviriyor ve boş olarak masaya geri koyuyor. Sonra taburesinden kalkıp masanın etrafına geldi. Yine de elimi tutmuyor, ben de elimi yanıma bırakıp onu dans pistine kadar takip ediyorum. Wiley gibi ortalara doğru gitmiyor. Bunun yerine, bana dönmeden önce dans pistinin hemen kenarında ve biraz daha karanlık tarafında duruyor. Önünde durup gülümsediğimde tereddüt ediyor. Levi benden çok daha uzun, hatta diğerlerinin hepsinden daha uzun. Omuzları geniş ve güçlü, ben onun gibi olduğumda korkutucu.

Benim kadar kısa ama onun yanındayken kendimi hiç daha güvende hissetmedim. Huysuz kişiliği dışında.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, ellerini kaldırarak.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, ellerini kalçalarımın altına götürüyor ve kendi ellerimi göğsüne yerleştiriyorum. Kollarımı boynuna dolayamayacak kadar kısayım.

Bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyoruz ve tüm bu süre boyunca benimle dans etmeyi kabul etmesine şaşırıyorum. Son patlamasından sonra, bırakın bu seviyeye gelmeyi, birbirimizle iki kelime bile konuşmamıştık. Artık birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz, sadece bir o yana bir bu yana sallanıyoruz ve aramızda saygıdeğer bir mesafe bırakıyoruz. Normalde bunun garip olduğunu düşünürdüm ama öyle değil. Sessizliğimize rağmen rahatız.

Şarkı bitip başka bir hareketli şarkı başladığında beni bırakıyor ve geri çekiliyor.

Boğazını temizliyor. "Dans için teşekkürler."

Sonra cevap vermemi beklemeden arkasını döndü, belli ki dans pistini terk etmeye niyetliydi.

"Bir şey değil. . . Sanırım," diye mırıldanıyorum, gerçekten ne yapacağımı bilemeden. Tam dönüp Naomi'yi bulmak üzereydim ki, nereden geldiği belli olmayan bir el kalçamdan yukarı kayarak kıkırmı okşamaya başladı. "Hey!" diye homurdanıyorum, döndüğümde tanımadığım bir adamın bana şehvetle sırtıttığını görüyorum. "Ne oluyor lan?"

"Seni orada dans ederken gördüm," diyor. "O sakat adam yerine gerçek bir adamla dans etmeye ne dersin?"

Kot pantolon ve kolları kesilmiş bir düğme giymişti. Alışkın olduğum erkeklerden çok daha az temiz kesimli ve gecenin nispeten erken bir saati olmasına rağmen viski kokuyor. Saçlarını tekir şeklinde kestirmiş ve seksenli yılların porno yıldızlarının gurur duyacağı bir bıyık bırakmış ama beni en çok Levi hakkındaki yorumu rahatsız ediyor. "Sakat" derken ne demek istiyor?

"Hayır, teşekkürler," diye homurdanıyorum, hâlâ bana dokunmaya çalışmasına sinirleniyorum. "Ve rızaları olmadan kadınlara dokunma, pislik herif."

"Hadi ama," diye homurdanıyor. "Soğuk bir kaltak olma." Tekrar bana uzanıyor, bu sefer bir avuç mememi yakalıyor.

"Benden uzak dur!" Ona tekme atarak homurdanıyorum. "Seni lanet parça-"

Cümlemi hiç bitiremedim. Taşaklarına tekme atmama saniyeler kalmıştı. Böyle adamlara hiç sempati duymuyorum. Kulüplerde hep sinsice

dolaşırlar, sınırları aşarlar ve hayır cevabını kabul etmezler.

Görünüşe göre, kulübün ülke içinde olup olmaması önemli değil. Tuhaf adamlar her yerde.

Ama ben daha bir şey yapamadan bir yumruk birdenbire ortaya çıkıyor ve dangalağın burnuna çarpıyor. Geriye doğru savruluyor ve bağırıp yoldan çekilen birkaç dansçıya daha çarpıyor. Ancak aniden kanayan burnuna göz kırptığımda yumruğun kaynağına bakabiliyorum.

Levi yüzünde karanlık bir ifadeyle duruyor, gözleri kısılmış ve kızgın. "Onu rahat bırakmamı söyledi," diye bağırıyor, omuzları gergin.

Adam ya durumun farkına varamayacak kadar sarhoş ya da aptalın teki, çünkü kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkıyor. "Kimse senin fikrini sormadı, çiftlik sakatı. Arkanda arkadaşının parası var diye orospulara da sahip çıkacak değilsin." Ayağa kalkıyor ve Levi ile karşı karşıya geliyor.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Steele Dağı çiftliğini herkesin sevdiğini sanırdım. "Ona dokunma dedi," diye tekrarlıyor Levi. "O yüzden dokunmadan önce pişman olacağın bir şey."

Şimdi herkes izliyor. Bizden uzaklaşıyorlar, bize alan açıyorlar ve ben endişeyle etrafıma bakıyorum. Wiley ve Dakota hangi cehennemde? Elimi onun pazusuna koyuyorum. "Hadi ama Levi. O buna değmez," demeye çalışıyorum,

Belki bunun bir bar kavgasına dönüşmesini engelleyebilirim.

Levi bana bakıyor ve işte o zaman diğer pislik saldırmaya karar veriyor. Kendini Levi'nin üzerine atıyor ve onu yere düşürüyor. Hareket beni geriye doğru itiyor ve tökezleyerek kuyruk sokumuma düşüp başımı korkuluklara çarpıyorum.

"Ah!" Homurdanıyorum, bir elimi başıma bastırıp yüzümü buruşturuyorum. Ama kendi acıma odaklanmak için fazla zamanım yok. Levi onu fırlatıp atmadan önce pislik herif Levi'nin çenesine sağlam bir darbe indiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor ayağa kalkarken. Acıyla irkilmesi ve bacağını yavaşça altına alması gözümünden kaçmadı. Topalladığını daha önce de fark etmişim ama dikkat etmesi gereken bir sakatlığı olabileceğini düşünmemişim.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, ama o daha ayağa kalkamadan, göt herif koşarak geri geliyor. "Levi, dikkat et!"

Levi tam zamanında dönüp adamın yumruğunu engelliyor ve burnuna bir yumruk daha indiriyor. Çıttırtı tatmin edici olsa da birilerinin kalabalığın içinden "kes şunu" diye seslendiğini fark ediyorum.

"Seni lanet olası sakat!" diye bağırıyor adam burnunu tutarken. "O boğa senin işini bitirmeliydi!"

Levi donar ve olağanüstü bir şekilde hareketsiz kalır. "Az önce ne dedin sen?"

Adam Levi'nin ayaklarına kan tükürür. "Baban seni yeterince dövmedi ve o boğa da seni kalbinden vurmaya tercih etmedi. Üçünüzün de yeri babalarınızın yanı," diye homurdanıyor.

Levi'ye doğru atılıyor, ama Levi ilk başta kıpırdamıyor. Her şey ağır çekimde ilerliyor ve adam uçarak yaklaşırken Levi'ye bağıyorum. Çılgılığım onu sersemliğinden kurtarmış gibi görünüyor. Sola doğru dalıyor ve omzunu adamın suratına çarparak onu yere yuvarlıyor. Ve sonra daha önce hiç görmediğim bir adama dönüştü.

Yumruğunu adamın yüzüne bir, iki, üç kez indiriyor ve her yere vurmaya başlayınca nefesim kesiliyor ve ağzımı kapatıyorum. Kan ahşap zemine sıçırıyor ve adam hareket etmeyi bırakıyor, artık karşılık vermiyor ama Levi durmuyor. Vurmaya devam ediyor, yüzü nefretle sıkışmış, vücudu adamı yere yapıştırmış. Kimse öne çıkmıyor. Kimse Levi'yi durdurmaya çalışmıyor, sanki korkuyorlarmış gibi.

O sırada Wiley ve Dakota belirir, her ikisi de Levi'yi kollarından tutup sürükleyerek uzaklaştırır, durması için bağırrır, adam yere düşmüştür. Ön kapının dışında kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, barın etrafında dans ediyor ve herkesten duyulabilir bir inilti geliyor. Bir ara ışıkların yandığını fark etmemiştim bile. Şaşkınlıkla her şeye bakıyorum, adamın etrafındaki yerdeki kana, birçok yüzdeki korku ifadesine, Steele Dağı'ndan öne doğru koşan diğerlerine.

Levi omuz silkip hırslıyor, "Ben iyiyim! Kate'i kontrol et. Kafasını çarptı."

Wiley endişeyle bana bakıyor ama Dakota Levi'yi ona doğru itiyor. Dakota, "Sen Levi'yi dışarıda yürüyüşe çıkar," diye talimat veriyor. "Ben Kate'le ilgileneceğim."

Wiley başını sallayıp Levi'yi dışarıya, yanıp sönen ışıklara doğru götürürken Dakota yanıma gelip önümde diz çöküyor. "İyi misin? Neren yaralı?"

"O adam Levi'yi bombaladığında kafamı çarptım," diye mırıldanıyorum. Parmaklarımı ağrıyan yere bastırıyorum ve irkiliyorum.

Dakota uzanıp aynı noktaya hafifçe bastırıyor, tekrar irkildiğimde çok sert bastırmamaya dikkat ediyor. "Evet, bu kesinlikle bir kaz yumurtası olacak. Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. O kadar sert vurmadım. Bugünün ne olduğunu ve başkanın kim olduğunu biliyorum," diye takılıyorum. Ayağa kalkmama yardım ettiğinde, sağlık görevlileri gibi görünen kişiler içeri girdiğinde beni adamın yanından uzaklaştırırken iç çekiyorum ve ağırlarımı silkeliyorum. "Az önce ne oldu lan?"

Dakota girişte yanıp sönen ışıklara bakıyor ve iç geçiriyor. "Dışarıda açıklarım. Önce polislerle konuşmam gerek. Hadi gel."

Göründüğümüzde Steele Şerifi kollarını kavuşturmuş dışarıda bekliyordu. Dakota'ya dönmeden önce bir an bana bakıyor. "Neden hep senin adamlarının başı belada, Dakota?"

"Bu Levi'nin hatası değildi," diye araya giriyorum. "Adam bana saldırdı ve hayır cevabını kabul etmedi. Levi sadece beni koruyordu."

Şerif gözlerini bana dikti. "Anlıyorum." Çıkardığı iç çekiş iki parça sinirli, bir parça da kızgındı. "Levi'yi bu tür durumlara sokma konusunda sana ne demiştin Dakota?"

"O iyi," diye homurdanıyor Dakota. "Belki de işinizi yapıp o dangalaklara çitlerimizi kestikleri için ceza yazsaydınız, bu hiç sorun olmazdı." "Kanunlar böyle işlemez ve bunu sen de biliyorsun. Sende hiç kanıt-"

"Kabulleri dışında," diye homurdanıyor Dakota. "Ne olursa olsun, biz iyiyiz, teşekkürler. İçerideki adamın muhtemelen tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Şerif başını sallar. "Eminim öyledir. Dua et de şikayetçi olmasın, Dakota." Şapkasını bana doğru uzattı. "Hanımefendi," dedi içeri girmeden önce.

Diğer insanlar dışarı akmaya başlar, parti görünüşe göre bitmiştir.

"Hadi," diye iç geçiriyor Dakota, beni kamyonu doğru çekerek. "Herkesi burada bekleyeceğiz."

Uzaktan kumandasındaki bir düğmeye basıyor ve kamyon otomatik olarak çalışıyor ve camlar açılıyor. Bagaj kapağını indirip beni sormadan üzerine çıkarırken radyo açılıyor ve müzik çalmaya başlıyor. Hâlâ şaşkın ve şaşkın görüldüğünden emin olduğum yüz ifademi inceliyor. Kısa bir süre için Levi'nin iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ayağa kalkarken acıdan irkildiğini görmüştüm.

"İyi olacağına emin misin?" Dakota bana bakarak sordu. "Levi'nin o yönünü görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başımı salladım. "Beni koruyordu. Onu suçlamıyorum." Başımı eğiyorum. "Ama o pislik neden bahsediyordu?"

Dakota yüzünü buruşturuyor. "Hangi kısmı?"

"Hepsi. Boğa mı? Sakat yorumu? Babası hakkındaki . babasıyla ilgili sözler," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturması daha da derinleşiyor. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil Kate, ama...

. en azından neler olduğunu biraz olsun bilmeyi hak ediyorsun sanırım." İç çekiyor. "Levi yaklaşık beş yıl önce yıldız olma yolunda ilerleyen bir boğa binicisiydi. Tüm eyaletlerde dalgalar yaratıyor, tüm rodeolarda para kazanıyordu. Biz onun büyük biri olacağını düşünüyorduk, Levi ise bunu planlıyordu. Bir şeyi kafasına koydu mu, sonuna kadar götürür."

"Peki ne oldu?" Soruyorum çünkü artık boğa binicisi değil. Belli ki o zaman ile şimdi arasında bir şeyler olmuş.

"Dozer'i öldürmek oldu," diye mırıldanıyor Dakota. "Meradaki boğa mı?"

Dakota başını sallar. "Ona binilemez gözüyle bakılıyordu. Daha önce hiç kimse sekiz saniye dayanamamıştı ve Levi ilk olmaya kararlıydı." Kıkırdıyor. "Ve eğer yapmadıysa lanet olsun, ama bu ona ... her şeye mal oldu. . her şeye mal oldu."

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarım kalçamda kenetlenmiş halde soruyorum. Bir sonraki sözlerinin hoş olmayacağını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum, bu birikimi.

"Sekiz saniyeye ulaştı, bunu yapan ilk kişi oldu ve adını kötü şöhrete yazdırdı, ama sıra attan inmeye geldiğinde Kill Dozer bundan pek hoşlanmadığına karar verdi. Rodeo palyaçoları yeterince hızlı değildi ve sanırım zaten bir önemi de olmayacaktı. Dozer gözünü Levi'ye dikti ve bir boğa kızgınken ondan kaçmak mümkün değildi. O. . . yaralandı. Çok kötü. Neredeyse ölüyordu. Orada tribündeydim. Hepimiz oradaydık. O gece en iyi arkadaşlarımdan birini kaybettiğimi sandım." Başını sallıyor. "Kırık omurga. Kırık kaburgalar. Dozer'in boynuzuyla karnından şişlendi. İyileşmesi aylar sürdü ve tekrar yürümeyi öğrenmesi daha da uzun sürdü. Ona sakın olmasını söylemeye çalışıyorum ama Levi Levi'dir."

O anısını anlatırken dehşet içinde ona bakıyorum. "Ne?" Törpüledim.

"Yaraları yüzünden artık boğaya binemiyor. Yanlış bir hareket yaparsa sonsuza kadar felçli kalacak. İlk seferinde böyle olmaması bir mucize," diye devam ediyor Dakota. "Eğer onu buzağıları kaldırırken görürseniz, yapmamasını söyleyin."

"Bunu her zaman yapıyor!" Şaşkınlıkla söyledim. "Gerçekten her zaman!"

Ne oluyor lan?"

Dakota iç geçirir. "Levi'nin kendine göre bir tarzı var ve dikkatli olması

gerektiğini kabul etmekten hoşlanmıyor. O bir vahşi ama umursuyor."

"Boğa neden çiftlikte?" Onu tekrar otlağa götürdüğüm için dehşete düşmüş bir halde sordum. "Canavarını neden tutuyorsun?"

"Bunu ona sormanız gerekecek," diyor Dakota. "Zaten çok şey söyledim ama bilmelisin. Yere düşmesi muhtemelen eski yaralarını da azdırdı. Yarın nasıl hissedeceğini tahmin bile edemiyorum, o yüzden belki de bu süre zarfında ondan uzak durmalısın."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekerek şapkamı kenara koyuyorum. "Beklemiyordum. . . lanet olsun. Burada sorun yarattıysam özür dilerim."

"Saçmalık," diye homurdanıyor Dakota. "Çok yardımcı oluyorsun. Ve artık ne yaptığını bildiğine göre, oldukça hızlısın bile," diye dalga geçiyor. "Bu tek şeyin cesaretini kırmasına izin verme. Yanlış bir şey yapmadın."

Ellerime bakarak, "Biraz öyle hissettiriyor," diye mırıldanıyorum.

Radyo, kamyonetin camından tanıdığım, annemin eskiden dinlediği bir şarkıyı çalmaya başlıyor. Canlanıyorum. "Garth Brooks," diyorum omzumun üzerinden kamyonu bakarak. "Annem bu şarkıyı çok severdi."

Dakota sırıtıyor. "İçinde bir yerlerde taşralı olduğunu biliyordum." Elini uzatıyor. "Sanırım sana bir dans sözü vermiştim."

Göz kırpıyorum. "Burası mı? Ama. . . ."

"Sorun ne, şehrili kız?" diye takılıyor. "Hiç kimse seninle otoparkta dans etmedi mi?"

Tereddüt ettim. "Hayır."

"O zaman ilkiniz olmaktan mutluluk duyarım."

Beklentiyle bana bakıyor ve öğrendiğim her şeye ve tüm olanlara rağmen kendimi elimi onun elinin içine sokarken buluyorum. Beni bagaj kapağından çekip kendine yaklaştırmasına izin veriyorum. Levi'nin aksine aramıza mesafe koymuyor ama Wiley gibi bana sıkıca da yapışmıyor. Bir o yana bir bu yana sallanmaya başladığımızda elleri hafifçe kalçalarımda duruyor ve vücudumdaki gerginlik yavaşça eriyor. Geri adım atıp beni döndürdüğünde, başımın resmen belada olduğuna karar verdim. Wiley'nin cazibesi beni çabucak kazandı ama Dakota orta derecede yakıcı, gözleri bana yapmak istediği her şeyi söylüyor ama soğukkanlı bir duruş ve ifadenin arkasına saklanıyor. Levi yavaş yanıyor, yaralanmadan fazla yaklaşmama izin vermeyen öfkeli bir cehennem. Dakota bataklık gibi, beni yavaşça altına çekiyor ama acelesi yok. Peki ya Wiley? Wiley bir kasırga. Her iki şekilde de, hepsi kalbimin felaketi.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

Radyosunda Garth Brooks ile yavaşça dans ederken arkamızdan gelen diğer arabaların sesi atmosferi daha da güzelleştiriyor.

"Öyle," diyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda dansımız yavaşlıyor ve sadece birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki gerilim öyle aniden yükseliyor ki neredeyse nefesimi kesiyor. Eğildiğinde, parmak uçlarımda durmak için iki kez düşünmüyorum bile. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sakalı yüzüme değiyor. Emredici ama nazik, her şeyi tüketen bir öpücük ve ben bu hissin içinde kayboluyorum.

Biri boğazını temizliyor ve ben göz kırparak geri çekiliyorum, Wiley'nin durduğu yere sırtarak bakmadan önce geniş gözlerle ona bakıyorum.

"Burada öpüştüğümüzü bilseydim hemen geri dönerdim," diye dalga geçiyor, Dakota'yı öpüyor olmama rağmen kızgın görünmüyor.

Sifonu çektim. "I. . .uh. . ."

"Sakin ol, cadı kadın," diye takılıyor Wiley ve gelip parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Dakota ona izin veriyor, beni bıraktığında gözleri parlıyor. "En iyi arkadaşlarımı öpmeni sorun etseydim, sana haber verirdim." Eğildi. "Ayrıca, şimdi Dakota'nın seni bu bagaj kapağının üzerine yatırıp herkesin görebileceği bir yerde becermesinin ne kadar ateşli olacağını düşünüyorum. Bunu gerçekten izlemek isterdim."

Allığım derinleşti. "Ne?"

Sırıttıyor ve beni alnımdan öpüyor. "Gel hadi. Levi kafasını toplamak için geri dönmeye başladı. Onu yolda alırsınız."

Sonra hâlâ şokta olduğum için beni kaldırıp ön koltuğa taşıyor ve arkaya atlamadan önce beni içeri sokuyor. Şoför koltuğuna atladığında Dakota'ya bakıyorum, şapkamı tekrar kafama geçirmeden önce. Bagaj kapağında bırakmış olmalıyım. Hatırlamıyorum bile. Beni bakarken yakalayınca göz kırptıyor, kamyonu vitese takmadan önce gözlerinde muziplik var ve gidiyoruz.

Ne. . . Kendimi neyin içine soktum?

Yirmi Yedinci Bölüm

WILEY

K çiftliğe dönüş yolunda sessizlik hakim. Levi'yi yol boyunca yürürken bulduğumuzda, atlaması için yeterince kısa bir süre duruyoruz ve o da gerginliğe düşünceli halini ekleyince hava daha da ağırlaşıyor. Bir süredir

Uzun bir geceydi, muhtemelen öyle bir şeydir. Ama yine de endişeleniyorum.

Belki de Kate'i zorlamamalıydık. Belki de önce birimiz, üçümüzün de onun peşinden gitmesinin sorun olup olmadığını sormalıydı.

Elbette, Levi şu anda kimsenin peşinde değil. Koca piç Kate'den hoşlandığını kabul etmeyi reddediyor ve yine de onun için neredeyse bir adamı öldürdüğüne dair ihtiyacımız olan tüm kanıtlara sahibiz. Dakota Kate'le dans etmekle meşgulken ben de acil yardım ekibiyle konuştum. Görünüşe göre, o pislikte büyük hasar var ve hakkımızda suç duyurusunda bulunulmazsa şanslı sayılırız. Yine de buna değer. Kate'i yakalamıştı. O pozisyonda herhangi birimiz aynı şeyi yapardık.

Tabii ki Dakota ve ben onu öldürmeye bu kadar yaklaşmamış olabiliriz.

Levi'nin iblisleri. Benimkinden de Dakota'nınkinden de daha büyükler. Hepimizin karanlığı var elbette ama Levi'a musallat olan canavarlar tartışmasız daha tehlikeli. Bu yüzden genelde diğer insanlarla takılmaması iyi bir şey, ama Kate yüzünden ortaya çıkacaktı. Bundan hiç şüphem yok. Onunla dans bile etti! Onu en son ne zaman dans ederken gördüğümü hatırlamıyorum. Kazadan önce olmalı.

"Yolun geri kalanında hepimiz garip bir sessizlik içinde oturacak mıyız?" Üçünün arasına bakarak homurdanıyorum. Kimse cevap vermeyince iç geçiriyorum. "O kadar da büyük bir mesele değildi. Her şey yolunda-"

Dakota, "Levi neredeyse o piçi öldürüyordu," diye belirtiyor.

Levi homurdanıyor. "Neredeyse. Siz iki pislik beni durdurmasaydınız ben de yapacaktım."

"Etrafta dolaşıp insanları öldüremeyiz," diyorum ona huysuz bir çocukmuş gibi. "Bu kötü bir şey."

"Kate'in kışını avuçladı ve Kate ona geri çekilmesini söylediğinde de memelerini avuçladı. Bence bu haklıydı," diye homurdanan Levi, göz temasından kaçınmak için pencereden dışarı bakıyor.

Sessizlik çöküyor ve Dakota sessizce oturduğu yerden Kate'e bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve kesinlikle hiçbirimize bakmıyor. Gözleri pencereden yola odaklanmış, başka bir şey görmüyor.

"Kate?" Dakota soruyor.

Ona bir bakış atıyor ve sonra bakışları uzaklaşıyor. "Doğru," diye mırıldanıyor. "Adam bunu hak etmişti."

Sözlerinin aramızda havada asılı kalmasına izin verdik. "İyi misin?" Tereddütle sordum.

Dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Ah, evet. Ben iyiyim. Neden sordunuz?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tuhaf davranıyorsun."

"Sadece yorgunum," diyor, tekrar ön tarafa dönüyor, gözleri pencerede. "Uzun bir gün oldu."

Dakota başını sallar. "O zaman seni eve götürelim."

Ev kelimesini kullanmasına göz kırpmıyor ama itiraz etmiyor. Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Çünkü eğer yapabileceğim bir şey varsa, Steele Dağı'nın sonsuza dek onun evi olmasını isterim.

Tekerleğin altından bir taş fırlayıp çınlıyor ve ben farkına bile varmadan irkiliyorum. Dakota'nın gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve başımı sallıyorum. Bu konuyu açma. Ben iyiyim. Sadece arada sırada böyle bir ses beni hazırlıksız yakalıyor ve hemen geri dön-

Önemli değil. Terapistimin bana gösterdiği gibi birkaç derin nefes alıyorum ve onu itiyorum. İşe yarıyor. Her zaman işe yarar. Neredeyse. . .

Çiftliğe geri döndüğümüzde ve Dakota kamyonu park ettiğinde, herkesin durduğumuzu anlaması bir dakika alıyor. Önce Levi atlıyor, ama ben hışımla çıkıp gitmesini beklerken, o gelip Kate'in kapısını açıyor. Ona elini uzatırken gözlerinin içine bakmıyor. Parmak eklemleri kanlı ve yırtık ama Kate yine de onun elini tutmakta tereddüt etmiyor.

"Geceni mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Gözlerim açılıyor ve Dakota'ya baktığımda onunkilerin de aynı olduğunu görüyorum. Levi'nin bizden başka birinden özür dilediğini en son ne zaman duyduk? Tanrım, hiç duyduğumu sanmıyorum.

"Yapmadın," diye karşı çıkıyor Kate, sesi güçlü. "O adam başına gelecek her türlü acıyı hak ediyor. Bunun için özür dileme."

Tekrar gözlerini kaçırmadan önce gözleri kısa bir süreliğine onunkilere kayıyor. Elini bırakmadan önce sözlerini kabul ederek başını sallıyor. "İyi geceler."

Ve sonra dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor, topallaması her zamankinden daha belirgin.

Kate boğazını temizlemeden önce elini havada tutarak bir süre öylece durur. "William'ı kontrol etmeliyim."

Kamyondan atlayıp kapısına doğru koşuyorum. "Sana kapına kadar eşlik edeyim," diye teklif ediyorum.

Şikayet etmiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve onu götürmeme izin veriyor. Dakota itiraz etmiyor ama ben de ondan bunu beklemiyorum. Kate yürürken sessiz ve kapıyı açıp William'ı selamladığında, dönüp kapıyı yüzüme kapatmaya hazırlanırken sadece gözlerimle karşılaşıyor.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?" Kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

İsteğimi düşünürken alt dudağı dişlerinin altında yuvarlanıyor.

Birkaç saniye sonra nihayet konuşur. "Ben... . kafam

karıştı." "Ne hakkında?"

"Sen," diye itiraf ediyor. "Dakota. Levi."

Ona nazikçe gülümsüyorum. "Eğer ilgimizden rahatsız oluyorsan, durabiliriz. Önce sormamız gerekirdi."

Tereddüt ediyor. "Bu mu. . . bu ne?"

"Şimdi, cadı kadın, daha önce hiç arkadaş olan üç adam tarafından takip edilmedin mi?"

"Açıkça değil," diye itiraf ettikten sonra bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Bu aranızda bir tür rekabet mi? Bu mudur yani?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil. Birbirimize karşı rekabet etmiyoruz." "Ama içinizden birini seçmemi bekliyorsunuz?" diye soruyor.

"Yine mi hayır?" diyorum sırtarak. "Bizi istediğin kadar çok ya da az seçebilirsin. Dakota çok fazla kontrol manyağı mı? Endişelenme. Benim kişiliğim çok mu büyük? O da sorun değil. Levi seni çok mu sinirlendiriyor? Peki, tamam o zaman." Giderek artan kafa karışıklığı karşısında içimi çektim. "Dakota, Levi ve ben kan bağı dışında kardeşiz. Sosyal protokollere hiç uymadık ve burada dağlarda bizden başka buna şahit olacak kimse yok. Düşündüğümüz gibi, eğer hepimiz

Aynı kadın gibi, onu paylaşmak neden garip olsun ki? Başka her şeyi paylaşıyoruz."

Kate kocaman gözlerle bana bakıyor. "Yani. . . . içinüzle de çıkmamı mı istiyorsunuz?"

"Levi açık açık varım demedi ama senden hoşlandığını görebiliyoruz. Üçümüzle ilgilendiğin sürece, evet. Çok fazla gelirse geri çekilebiliriz. Ama asıl söylemek istediğim, Dakota'yı otoparkta öpmende bir sorun yok. Levi ile dans edip o iri yarı adamı yumuşatırsan sorun olmaz. Tıpkı istediğin zaman benimle hınzırca oynaşmanda bir sorun olmadığı gibi." Etkili olması için kaşlarımı oynatıyorum ve ondan bir gülümseme alıyorum. "Hiçbirimiz diğerlerine ya da sana kızmayacağız. Ben de bunu söylüyorum. Bu durumda dizginler senin elinde Katie Cat. Başka kimse değil."

Dudaklarını büzüyor. "Vay canına. Siz içinüz gerçekten yakın olmalısınız."

Omuz silkiyorum. "Hepimiz birbirimizin şeytanlarını yatıştırmaya yardım ettik." Başımı eğiyorum. "Biz de seninkileri sakinleştirebiliriz."

Gözleri benimkilere kayıyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor ama sonra ifadesi ağırbaşlı bir hal alıyor. "Bu tek seferlik bir şey mi yoksa. ."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Dakota çoktan içeri girmiş gibi görünüyor ama ben gidebilirim-"

"Çok uzun," diye nefes alıyor ve gömleğimi avuçluyor. "Şimdi seninle hınzırca bir şeyler yapmak istiyorum ve hâlâ çok gerginim."

Şapkamı çıkarıp kapının yanındaki sallanan sandalyeye asıyorum. "Evet hanımefendi," diyorum. "Ne arzu ederseniz."

Belki de Katie Cat'in bu konuda düşündüğüm kadar sorunu yoktur.

Dudakları göğsümü bulduğunda, endişelenecek bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kate

W Bir erkek, en iyi iki arkadaşıyla birlikte sizi istediğini itiraf ettiğinde bir kadın kendini şanslı ve arzulanır hissetmez mi? Bu büyük bir ego artışı ve tam olarak bulacağımı düşündüğüm şey olmasa da

tadını çıkarmak istemiyorsam lanet olsun. Wiley kulübeme girdiği anda, günün erken saatlerinde gelen gizemli mesajı tamamen unutuyorum. Onun yerine zihnim Wiley'nin bacaklarımın arasına diz çöktüğü, Dakota'nın ağzımın içinde sikini okşadığı ve Levi'nin bir köşede oturup beni izlediği görüntülerle doluyor. Hay sikeyim. Wiley dudaklarını kalçalarımın arasına bastırdığı anda patlıyorum.

"Görüyorum ki hepimizin fikrinden hoşlanıyorsun," diyor Wiley serbest bırakılmamı beklerken. Vücudumda gezinmeden önce beni daha da sarıyor. "Nasıl olacağını hayal etmek ister misin?"

"Söyle bana," diye mırıldanıyorum tenimi öperken.

"Ben nazik olanım," diye mırıldanıyor boynumu öpmeden önce. "Dakota ve Levi'ninkilerin yanında benim şeytanlarım sönük kalır. Senin yararına olacak şekilde tempoyu benim ayarlamamı sağlayacaklar ama onları uzun süre oyalayamayacağım Katie Cat. Senin tadına bakmak için can atacaklar."

Altında kıpırdanıyorum ve o bana sırtlıyor, uzunluğu girişime baskı yapıyor. "Devam et."

"Şimdilik alacağın tek şey bu," diye yanıtlıyor. "Bunu kendi başına deneyimlemen gerekecek, cadı kadın."

Ve sonra içime vuruyor, tekrar, tekrar ve tekrar ve tek düşüncem, sözde nazik olanın nasıl olduğu ve yine de adını çılgılık atana kadar beni acımasızca becerdiği, beni serbest bırakarak titretene kadar

Ben bir yapışkan su birikintisi olana kadar. Ancak benim bitirmemden tatmin olduktan sonra, bana doğru sıkıca kıvrılmadan önce kendini bitiriyor.

Gece boyunca bana sarılıyor ve sabah olduğunda, çünkü bugün Pazar, o zaman da bedenime kıvrılmış halde kalıyor. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Burada, dağlarda, kimse bizi bulamaz.

Kimse elimizden alamaz.

* * *

O akşamki yemek farklıydı. Pazar günü olduğu için ya da birileri şehre inip bize pizza ısmarladığı için değil. Çünkü birdenbire gerçekten ailemle yemek yiyormuşum gibi hissettim. Görünüşe göre herkes tarafından kabul edilmiştim. Huysuzluğu ve genel sessizliğiyle Levi bile artık bana daha yakın oturuyor ve birkaç kelime söylüyor. "Margherita pizzayı denemelisin" olsa ne olur? Yine de sayılır. Ben sayıyorum.

"Hey, Kate! Sana bir şey getirdim," diye takılıyor Naomi. "Kulağıma gelenlere göre kendini hep bir prenses olarak hayal etmişsin."

Wiley'e kaşlarımı çatıyorum. Söylentinin ondan geldiği açıktı. "Ben çocukken. Bütün küçük kızlar yapar, değil mi?"

"Tabii, tabii," diye sırtıyor Naomi. "Sana bu konuda yardımcı olacak bir şey getirdim."

Bir taç çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Çok ağır ve kaliteli bir taç ve onu süsleyen parlak mavi ve siyah taşlara şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Bana taç mı aldın?"

"Şapkanız için," diye açıklıyor. "Kenarına ekleyebilirsin. Yarın takmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

Gözlerim hafifçe buğulanıyor ve ona bakıyorum. "I. . . teşekkür ederim."

Noami ışınlıyor. "Ben de kendime bir tane alabilirim. Bu adamlar birlikte çalıştıkları kraliyet ailesini tanımıyorlar."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye araya giriyor Dakota sırtarak. "Bana et severleri verin, Majesteleri."

Naomi kıkırdar ve ona bir dilim pizza fırlatır.

Yemeğin geri kalanı böyle geçer, mutlu bir aile, herkes şakalaşır, biri Jenny ve hamileliği hakkında konuşur. Jenny diğer çiftlik sahiplerinin eşlerinden biri, tam olarak George'un. Görünüşe göre dördüncü çocuklarına hamileymişler ve anlaşılan sadece bir tane değilmiş. İkiz kızlar! Onlar sadece

Bu noktaya kadar erkek çocukları vardı, bu yüzden büyük bir olay. Onlarla kutlama yapıyorum, her şey hakkında konuşuyorum ve sohbet sığır sürmeye döndüğünde sorular sormaya başlıyorum.

"Peki sığır gezintisi tam olarak nedir?" Margherita pizzamdan bir ısırık alarak soruyorum. Levi haklıydı. Harika bir şey.

"Buzağılama bittikten sonra sığır sürümüzü Teton Ulusal Ormanı'na götürüyoruz. ABD Orman Hizmetleri tarafından kontrol edilen yaklaşık yüz yirmi yedi bin dönümlük bir otlatma alanı" diye yanıtlıyor Dakota.

"Yaklaşık on üç gün sürüyor," diye katılıyor Wiley. "Ve yaklaşık yetmiş mil. Bu geleneğe katılan yaklaşık on bir çiftlik kaldı. Ta 1800'lere kadar uzanıyor. Sığırların yazı geçirecekleri dağlara doğru dereleri, kavak korularını, araba yollarını ve otoyolları geçeceğiz. Kışın evlerine geri dönecekler."

Dakota başını sallar. "Buna Green River Drift deniyor. Atların iyi olduğundan emin olmak, yolculuğu yapamayacak sığır olmadığından emin olmak için çok hazırlık yapmak gerekiyor. Çoğu çiftçi kamyon kullanıyor ve her gece eve dönüyor. Ama biz geleneklere bağlı kalmayı ve yıldızların altında kamp yapmayı tercih ediyoruz" diye düşünüyor. "Şu anda yaptığımız tüm çalışmalar buna hazırlık için."

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak. "Kulağa çılgınca geliyor. On üç gün mü?

Eve kendi başlarına mı geliyorlar?"

Wiley başını sallıyor. "Orada kamp kurup onları gözetleyen, yaban hayatına kapılanların sayıldığından emin olan biri var. Bir ayıdan pek bir şey kaçamaz."

Mutluluk. Onlar konuşmaya devam ettikçe mutluluğun böyle bir şey olduğunu fark ediyorum. Burada işler şehirdeki kadar kaotik değil, ama bunu sevdiğimi fark ettim. Yakınlarda gecenin her saatinde açık bir fast food lokantası bulamayabilirim, ama her zaman etrafta sohbet edebileceğim birilerinin olacağına güvenebilirim.

Akşam yemeği bittikten sonra William'la biraz vakit geçirmek için kulübeme geri dönüyorum ve onu daha fazla keşfetmesi için dışarı bırakıyorum. Diğer hayvanların yanında nasıl davranacağını öğrendiği için artık tasma takmama gerek kalmadı. Bu yüzden dışarı çıkmasına izin veriyorum ve başını belaya sokmadığından emin olmak için arkasından takip ediyorum.

Sığır köpekleriyle bile iyi geçinmeye başladı ve sık sık verandaya çıkıp Ole Red'e ve orada dinlenen diğer sığır köpeklerine sürtünüyor. Artık bu kadar erken uyanmak daha kolay ve her gün biri hala içine kapanık olsa bile üç muhteşem adamla vakit geçirebiliyorum. Daha ne olsun?

bir kız ne isteyebilir ki?

Burası artık evimiz. Burası güvenli. Ben
de güvendedeyim. Her Şey harika.

William'ın arkasından giderken gülümsemeden edemiyorum, bahar
havasının ve rüzgârdaki kır çiçeklerinin kokusunun tadını çıkarıyorum.

Bölüm Yirmi Dokuz

Kate

T Sonraki birkaç gün yoğun bir bulanıklık içinde geçti. Wiley ile yaptığım konuşmaya rağmen, iş arasında romantizm için çok fazla zamanım olmuyor, bu yüzden her gece kendimi yorgunluktan bitap düşürüyorum. Bana bir

öpüyor ve beni uyumaya bırakıyor, bir kez bile şikayet etmiyor. Dakota bana karşı daha sıcaktı ama ne otoriter tavrını değiştirdi ne de sert tavrı tamamen kayboldu. Sanırım bu onun kişiliğinin bir parçası. Bu büyüklükte bir çiftliği işletmek için çok şey gerekiyor olmalı.

Peki ya Levi? Levi'nin bardan sonra bir anlık yumuşamasına rağmen, hemen sessiz ve huysuz haline geri dönüyor. Hep birlikte Boot Scoot'a gittikten birkaç gün sonra, Perşembe günü onunla otlaklara gittiğimde karşılaştığım Levi bu. Görünüşe göre, evden çok uzakta olan çiftliğin kenarlarında tamir etmemiz gereken bazı çit direkleri var, oraya ulaşmak için on beş dakika araba kullanmamız gerekiyor. Bu tarlada dikenli tel çitler ve ineklerin bu otlakta oldukları zamanlarda kullanmaları için yapılmış küçük bir kulübeden başka bir şey yok. Bugün başka bir otlaktalar, bu yüzden tepelerinde uçan kuşların sesleri ve kamyonlardan bir direk çeken Levi'nin yumuşak nefesi dışında sessiz. Topallaması gözümünden kaçmıyor, bardan sonra daha da belirginleşti ama bakmadığınız sürece fark edeceğiniz kadar değil.

"Bacığın iyi mi?" Bir ot yığınına takılıp tökezlediğinde sordum.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor.

Tabii ki acı çektiğini kabul etmiyor. Bu yüzden normalden daha yavaş çalışıyor olsa bile, bu işi yapmasına izin veriyorum. Dediğini yapıyorum, dikenli telleri direklere takmak için her şeyi hazırlıyorum.

Yerde. Tepemizde fırtına bulutları toplanmaya başlıyor ama bu konuda da bir şey söylemiyorum. Levi geri dönmeye hazır olduğunda, döneceğiz.

Ama bulutlar hızla büyüyor ve öfkeleniyor. Bir uyarı gibi geliyorlar ve ilk gök gürültüsü yankılandığında irkiliyorum. Levi hiç tepki vermiyor. Sessizliğim birden aptalca göründü.

"Levi," dedim, gökyüzüne bakarak. "Geri dönelim mi?"

Biraz daha hızlı hareket etmeye çalışarak, "Bu direkleri bitirmeliyim," diye homurdanıyor. "İnekler yarın bu meraya gelecekler."

Şimşek gökyüzünde dans ediyor ve ben rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Levi metal aletler kullanıyor. Ya yıldırım çarparsa? Onu kamyonu geri taşımamın imkanı yok. Direkleri indirdikten sonra çitin çok aşağısında kaldı. En az 100 feet çit değiştiriyoruz.

Taze yağmur kokusu havayı dolduruyor ve Levi'ye endişeyle bakıyorum. Sundurmaya kamyonundan daha yakınız. Üzerinde küçük bir teneke çatı ve yanlarında daha fazla teneke var, ama çoğunlukla tahtadan yapılmış ve saman dolu. Bu muhtemelen kamyonundan daha güvenli, değil mi?

Uzakta, bulutlar sularını dağın üzerine boşaltmaya başlıyor ve ben bu görüntüye hayretle bakıyorum. Bir an için sağanak yağışın bize doğru geldiğini unutuyorum. Yaklaştıkça bunu hatırladığımda göğsüm sıkışıyor.

"Levi," diye tekrar deniyorum, gözlerim kocaman. Cevap vermiyor.

"Levi?"

"Ne?" diye homurdanıyor, başını kaldırıp baktığım yere bakmadan önce. Kendi gözleri de büyüdü. "Siktir!"

Yağmur üzerimize düşmeden önce hareket etme şansımız yok. Damla dediysem, ciddiym. Hafifçe çiseleyip sonra serpiştiren bir yağmur yok. Sanki biri üzerimize kovalar dolusu su bırakıyor ve hiç bitmiyor. Çıglık atıyorum ve koşmaya başlıyorum, yakın olduğu için sığınak olarak kulübeyi seçiyorum. Levi'nin aletlerini bırakıp peşimden koşması beni şaşırtıyor, yağmur tanrılar kızmış gibi üzerimize yağıyor. Birkaç saniye içinde beni sıırıslam ediyor, koşarken giysilerim üzerime yapışıyor. Sundurmanın altında kayarak duruyorum ve Levi'nin arkamdan koşarak gelmesini izliyorum, en az benim kadar sıırıslam. Yağmur o kadar şiddetli ki, bir dakika önce üzerinde çalıştığımız kamyonu ya da çiti bile göremiyoruz.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yağmurun bunu yaptığını hiç görmemiştim."

Levi şapkasını çıkarıp bir çiviye asıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Şapkası sayesinde sadece uçları ıslanmış gibi görünüyor. "Şehirde böyle sağanak yağışlar olmuyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Çok sık değil."

Derin bir nefes alır. "Bu benim en sevdiğim hava türü."

Ona bakıyorum, profilini inceliyorum. Gerçekten çok güzel. Levi iri yarı bir adam, omuzları yapılı ve çok uzun. Ona bakmak için boynumu eğmem gerekiyor. Şu anda, düğmeli gömleği ve kot pantolonu ona ikinci bir deri gibi yapışıyor ve bu giysilerin altında ne kadar güzel olduğunu vurguluyor.

Bana baktı ve benim baktığımı gördü. "Ne bakıyorsun?"

"Sadece sanat eserlerine hayranlıkla bakıyorum,"
diyorum gülümseyerek.

Kaşlarını çatıyor. "Ben sanat eseri değilim. Olsa olsa kırık cam parçalarıyım." Omuz silkiyorum. "Doğru ortamda hâlâ sanat eseri."

Kıpırdamıyor, o güzel gözleri doğrudan bana bakıyor. "Ben o değilim, Kate."

Kaşlarımı çatarak ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Wiley, anlıyorum. O her zaman karizmatik olmuştur. Dakota da saçma sapan bir şekilde harika biri ama flört edilecek kişi ben değilim. Ben onlar gibi değilim." Gözleri tehlikeli bir şekilde, bir uyarıyla parlıyor.

Bir adım geri çekilip omuz silkiyorum. "Benden hoşlandığının ve buna göre hareket etmenin sorun olmayacağı izlenimine kapılmıştım. Ama eğer bu senin için sorun değilse, sorun değil."

Birkaç saniye sessizce beni izliyor. "Senden hoşlandığımı düşündüren ne?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, ne söylemem gerektiğinden emin değilim. "Sadece düşündüm ki-"

"Senden hoşlandığımı," diyor ve bir adım daha yaklaşarak beni geri çekilmeye zorluyor. "Senden hoşlanmıyorum Kate. Sen her an kalkıp gidebilecek bir şehir kızıydın. Çalışmak yerine hayvanlarla arkadaşlık etmek için çok fazla zaman harcıyorsun. Sürekli gülümsüyorsun," diye homurdanıyor. Sırtım arkamdaki duvara çarpıyor ve tam önümde duruyor. "Güneş ışığında lanet bir ayçiçeği gibi parlıyorsun. Bütün gün çalışmış olsan bile vanilya gibi kokuyorsun. Bana lanet bir canavar gibi bakmıyorsun." Kollarını iki yanımda birleştirirken sözleri kesiliyor. Kocaman gözlerle ona bakıyorum, sözleri içime çarpıyor.

"Hayır, senden hoşlanmıyorum," diye tekrarlıyor, kelimeleri öfkeyle dolup taşıyor. "Seni özlüyorum. Ve bu beni kızdırıyor."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ne?" Mırıldanıyorum.

"Her gülümseyişinde, her kahkahanda, dostlukla alakası olmayan bir hayvanı dostun olmaya her ikna edişinde, seni omzuma atıp götürme dürtüsüyle savaşıyorum." "Çünkü senin de bana aynısını yaptığını düşünüyorum. Ben evcilleştirilmesi gereken başka bir hayvanım, başka bir canavarım ve sen buna rağmen elini uzatmaya devam ediyorsun."

"Kendini çok küçük görüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diyor. "Ben ne olduğumu biliyorum." Alnını benimkine bastırıyor. "Ayçiçeklerinin Çernobil'de yetiştiğini biliyor muydun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Öyle. Ve geceleri, normal ayçiçekleri gibi birbirlerine bakmak yerine," diyor, omuzları gergin. "Yere bakıyorlar. Oradaki radyasyona. Sen ayçiçeğisin prenses," diye fısıldıyor. "Ve ben de zehirli atığım."

Nefesim kesiliyor ve kendimi yüzünü avuçlamak için uzanırken buluyorum. "Ya da belki de sen sadece güneş ışığıydın," diye fısıldıyorum. "Her iki durumda da, seni görüyorum."

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri çekiliyor, gözleri yüz ifadem i, ona bakış şeklimi alıyor. Kendini geri çekiyor ve bana sırtını dönüyor, omuzları çöküyor. Ona doğru bir adım atıyorum, onu rahatlatmak ya da iyi olduğundan emin olmak için, emin değilim, ama fırsatım olmuyor. Ben ona uzanamadan dönüyor ve beni kendine öyle bir çekiyor ki neredeyse canım yanacak.

"Sana karşı koyacak kadar güçlü değilim," diye homurdanıyor. "O zaman karşı koyma," diyorum.

Başını sallar. "Buna pişman olacaksın Kate, ama bu senin taşıyacağın bir yük olacak." Ve sonra dudaklarını benimkilere acımasız, umutsuz bir öpücükle çarpıyor.

Wiley bir kasırga. Dakota deniz. Ama Levi? O bir orman yangını. Beni öptüğünde, onun cehennemiyle ısınyorum. Öpüşmeye hazırlık yok. Dudakların nazikçe kandırılması yok. Bir an iyiyim, sonra kömürleşiyorum.

Beni kendisine doğru çekerken, iri elleri kıcımı kavrayıp beni daha yakına sürüklerken, ellerinde kendimi küçük hissediyorum. O kadar yakınız ki, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini bilmenin bir yolu yok. Birbirimizin havasını soluyoruz. Ve eli saçlarımı acımasızca kavrayıp başımı geriye doğru çektiğinde, acı içinde nefes alıyorum ama ellerim göğsünü kavramayı bırakmıyor. Leğen kemiğimi ıslak kotunun fermuarına sürtmeyi bırakmıyorum.

Giysilerimiz bize bu şekilde yapışmışken, onları tamamen çıkarmak zor oluyor. Levi'nin gömleğini pantolonunun içine soktuğu yere uzanıp çekerek çıkarıyorum ama çıtçıtları açtıktan sonra gömleği üzerinden çıkarmakta zorlanıyorum, bu yüzden gömleği göğsünde ve karın kaslarında asılı bırakıyorum. Parmaklarımla göğsündeki hafif saçları okşuyorum, boynumu ısırarak için eğildiğinde inliyorum. Bu kötü çıkarmamızın hiçbir yolu yok. Bunu biliyorum. O da biliyor. Ama ikimizin de umurunda değil gibi.

Aramıza uzanıyor ve gömleğimi kot pantolonumdan çekip çıkarıyor. Benim aksime, her düğmeyi açmaya çalışarak zaman kaybetmiyor. Bunun yerine gömleğimi yırtıp açıyor ve düğmeler uçuşuyor. Nefesim kesiliyor, hasarı hissetmek için uzanıyorum, ama beni kollarından birinin üzerinde geriye doğru büküyor ve sonra diğer kollarını boynumun ön tarafına doğru itmek için kullanıyor, zar zor dik durana kadar ve sadece onun tutuşu sayesinde öyle kalıyorum.

"Lanet olası bir ayçiçeği," diye inliyor eğilip sütyenimi yüzüne doğru iterken. Sakalları tenimi tırmalıyor, merhametine boyun eğerken beni çıldırtıyor. "Seni bu kadar çok istemem beni kızdırıyor."

"Göster bana," diye nefes alıyorum,
göğsüm kabarıyor. Gözleri
benimkilerle buluştu. "Neyi
göstereyim?"

"Seni ne kadar kızdırıyorsa," diye cevap veriyorum, başka yere bakmadan. "Taşıdığını düşündüğün şeytanlardan korkmuyorum, Levi."

Gözlerinde ateş parlıyor. "Hayır mı?" Daha yakına eğiliyor, nefesi dudaklarımda dolaşıyor. "Seni iki dolarlık bir fahişe gibi samanlıkta becerdiğimde bile mi?" Çenemi ısırıyor. "Sen durmam için yalvarırken seni sikmeye devam ettiğimde bile mi?"

Nefes almayı bıraktım. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Levi'nin dudaklarının çekilmesi bir gülümsemeden çok bir meydan okumadır. Her zaman inatçı olmuşumdur. Her zaman bir şeyleri iyice düşünmeden konuşmuşumdur. Ama burada, bir meranın ortasındaki bu kulübede kural yok. Toplumsal beklentiler yok. Nasıl davranmam ya da kimden korkmam gerektiğini söyleyen hiçbir şey yok. Levi'yi öfkeyle istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bana bakışı, beni hem canlı canlı yemek hem de yok etmek ister gibi, verebileceği her şeyi istiyorum.

Beni öyle aniden bırakıyor ki neredeyse düşüyordum, ancak duvardaki tahtaya tutunduğumda kendimi kurtarıyorum.

"Ne-" Sormaya başlıyorum ama Levi'nin kendi gömleğini tamamen çıkardığını görünce dikkatim dağılıyor. Yara izleri de dahil olmak üzere her şeyini ortaya çıkarıyor.

Yara izlerini daha önce hiç görmemiştim. Büyük bir tanesi karnını kesiyor, kalçasından kaburgalarının dibine kadar yarıyor. Sanki yırtık pürüzsüz değil de tırtıklıymış gibi büzülmüş. Tam soracak, uzanıp dokunacaktım ki Levi belindeki kemer tokasına uzanıyor ve ağzım kuruyor.

Kemerini yavaşça çözerken beni izliyor ama çekip çıkarmıyor. Kemerini açtıktan sonra kot pantolonunun düğmesine uzanıyor ve fermuarına bastırıldığını görebildiğim büyük sikini kaldırıyor. Aletini serbest bıraktığında, kocaman gözlerle bakıyorum.

Wiley'nin büyük olduğunu düşünmüştüm ama Levi devasa. O iri bir adam, bu yüzden şok olmamalıyım, ama büyüklüğü kesinlikle sikine de yansıyor. Beni sinirlendirecek kadar uzun ve biraz biriktirmem gerekeceğini bilecek kadar kalın, Levi etkileyici. Dudaklarımı yalıyorum, ona açım. Kot pantolonunu çıkarmıyor, ne kadar ıslak olduğunu bildiğı için çıkaramayacağını çok iyi biliyor. Onun yerine kalçalarından sıyrıp orada öylece bırakıyor.

Levi beklemediğim bir çabuklukla saldırıyor, elini saçlarıma sokarak beni daha yakına sürüklüyor. Beni itip önünde diz çökmeye zorlarken tökezliyorum, kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Maskara sürseydin daha iyi olurdu," diye inliyor. "Sikimi ağzına alırken öğürdüğünü, gözlerinin sulandığını, beni içine alırken makyajının yüzünden aktığını görmek istiyorum."

Dudaklarım onun ucuna değene kadar beni ileri iterken eli saçlarımı bırakmıyor. Oraya sürtünüyor, alay ediyor, sanki hem değer verilecek hem de kullanılacak bir şeymişim gibi bana bakıyor. O kadar uzun ki, topuklarımın üzerinde öylece oturamıyorum. Dik durmak zorundayım. Ellerim bunun nereye varacağını bilerek kalçalarını kavramak için uzanıyor.

"Aç," diye emrediyor ve dudaklarım tereddüt etmeden açılıyor.

Emirlerine uyduğum için beni övmüyor. Ödölüm, sikini dudaklarımın arasından o kadar derine sokması oluyor ki, öğürmemle birlikte sırtım hemen eğiliyor. Daha derine bastırıyor, parmaklarım kalçalarına iz bırakacak kadar sert girerken inliyor. Gözlerim hemen sulanıyor. Ancak ben ona çılgınca vurmaya başlayınca beni geri çekiyor. Beni tekrar sikinin üzerine çekmeden önce kendimi hazırlamaya çalışarak büyük bir yudum hava alıyorum. Yüzümü acımasızca sismeye başlıyor, siki boğazımın arkasına çarpıyor ve sonra daha derine iniyor. İyi olduğumdan emin olmak için kontrol etmek yok.

"Boğazın çok iyi hissettiriyor," diye homurdanıyor. "Arkasını yüz kere boyasam yine de daha fazlasını istiyorum."

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve buna bayılıyorum. Bu vahşete rağmen, ne kadar sert olursa olsun, amım o kadar ıslak ki, kotuma sızıyorum. Boğazımı kendi kişisel oyuncağı gibi kullanıyor ve ben daha fazlası için çaresizim. Bu sırada eli saçlarımı acı verecek kadar kabaca kavramaya devam ediyor ve boğazımı daha hızlı sikmek için kaldıraç olarak kullanıyor. İnlediğinde ve siki ağzıma atladığında, sarsılıp inlemeden önce bir anlığına hayal kırıklığına uğruyorum. Dışlerinin arasından tıslayarak sikini sertçe kavırıyor, sıcaklığının bir kısmı dilimi kaplıyor. Ucunu tekrar yalamak için hareket etmeden önce yutuyorum, ama saçımdaki eli beni geri çekiyor.

Sırıtiyorum. "O kadar da kötü değildi," diye takılıyorum.

Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "İşim bitmedi prenses."

"Sen değil misin?" Gözlerimi kırıpıştırarak hâlâ sert olduğu yere bakıyorum. Daha önce birden fazla kez bitirebilen bir erkekle karşılaştığımı sanmıyorum.

"Kalk," diye emrediyor ve ben ayağa kalkmaya zorlanana kadar saçlarımı çekiştiriyor. Ancak ayağa kalktığımda saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor. Kotumun düğmesine uzandığında onu dikkatle izliyorum.

"Onları çıkaramayacağım," diye uyarıyorum.

Fermuarı açıp kot pantolonumu kalçalarımın altına itmeden önce, "Çıkarmama gerek yok," diye homurdanıyor. Ne kadar sıkı ve ıslak oldukları için ikinci bir deriyi soymak gibi. Ama kaba kuvvetle dizlerimin etrafına kadar itiyor ve bunu yaparken beni sarsıyor. Sonra geri gelip beni döndürüyor. Sütyenimi çözüp arkasına atmadan önce gömleğimi omuzlarımdan çekiştiriyor.

Dışarıda yağmur hâlâ yağıyor, yeri ıslatıyor, sular altında bırakıyor. Acaba kamyonu kısa süreliğine de olsa buradan çıkarabilecek miyiz diye düşünüyorum ama göğsünü sırtıma yapıştırıp arkadan göğüslerimi avuçladığında tüm bunları unutuyorum.

"Seni tatmak istiyorum," diye inliyor. "Ama bu lanet kotlar."

Kıkırdıyorum. "Bir bayanı nasıl özel hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Buraya sana kendini özel hissettirmek için gelmedim," diye homurdanıyor. "Amını ayakta zor durana kadar sikmek için buradayım, sen kızışmış bir orospuymuşsun gibi bölgemi işaretleyene kadar."

Beni aşağı, aşağı, aşağı iterken nefesim kesiliyor, ta ki altımızdaki samana ellerimi ve dizlerimi dayayana kadar. "Hey!" diye homurdanıyorum, beni tutuşundan rahatsız olmuştum, ama sonra büyük eli kafatasımın arkasına dolanıyor ve

beni yüzüstü samanların içine itiyor ve esasen susmamı söylüyor. Kızmak istiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu boku yiyorum.

Arkamda dolaştığını duyuyorum ve sonra beni ileri doğru itiyor. Kendimi sert bir şeye hazırlıyorum. Onun yerine, iri elleri kış yanaklarımı kavıyor ve iyice açıyor. Dizlerim kot pantolonum tarafından sıkıştırıldığı için onları açamıyorum. Parmaklarını dikiş yerim boyunca kaydırırken ellerim altımdaki samanları avuç avuç sıkıyor.

"Bunun için ne kadar ıslak olduğuna bak," diye homurdanıyor. "Sanırım böyle becerilmek hoşuna gidiyor."

"İstemediğimi hiç söylemedim," diye nefes nefese kaldım.

Parmağını yaladığını duyduğumda omzumun üzerinden ona bakıyorum, beni tattığını görünce amım sıkılıyor. Beni bakarken yakaladığında bakışları zehirli bir hal alıyor. Aşağı uzanıp belimi itiyor, göğsümü samana bastırıyor ve sırtımda acı verici bir kavis oluşmasına neden oluyor.

"Üçümüzle birden başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor, sikinin başı kalçalarımın arasındaki nemde geziniyor. "Eğer benimle başa çıkamıyorsan, burada işin yok demektir."

"Seninle başa çıkabilirim," diye homurdanıyorum o girişimi kızdırmaya devam ederken. "Bakalım," diye homurdanıyor sikini içime sokmadan önce.

Beni gerdikçe haykırıyorum, acı noktaları amımın kasılmasına neden oluyor, ama yeterince ıslağım, tek direnç onun sert itişinden geliyor. Tamamen oturana, kalçaları kıcıma değene kadar içimde çalışıyor ve inliyor. Elleri kaburgalarımın etrafından aşağı iniyor ve tüm ağırlığını üzerime vererek beni vahşice kavisli tutmak için kullanıyor. Ağır bir orospu çocuğu, bu yüzden nefesim kesiliyor ama kalçalarını çalıştırmaya başladığında acıyla gelen şey zevkle telafi ediliyor. Çekiliyor ve tekrar bana çarpıyor, kıcım onun itme gücüyle titriyor. Sessiz kalmak yok. Çığlığım dudaklarımdan dökülüyor, üzerimizdeki teneke çatıya vuran şiddetli yağmurun sesine rağmen etrafımızda yankılanıyor. Çekiliyor ve yine acımasızca içime giriyor, benimkine kıyasla boyu ona etrafımda mükemmel bir kaldıraç sağlıyor.

"Etrafımda gerilmiş çok iyi hissediyorsun," diye hırslıyor. "Bu kadar iyi hissetmemelisin."

Cevap veremiyorum çünkü beni gerçekten becermeye başlıyor, neredeyse öfkeden, içimde güçlenirken kalçaları benimkilere çarpıyor. Aleti beni iyice geriyor, taşakları klitorisime çarpıyor ve bacaklarım neredeyse anında titremeye başlıyor. Paramparça olduğumda, onun altında sarsıldığımda ve çığlık attığımda

serbest bırakıyor, amımın onun etrafında sıkışma şekline rağmen yavaşlamıyor bile.

"Sen benim küçük orospusun, değil mi?" diye hırlıyor. "Steele Dağı Fahişesi. Ne zaman istersek bütün siklerimizi alıyorsun."

Bu sıcak olmamalı. Gücenmeliyim. Bunun yerine, beni acımasızca sikerken tek yaptığım "evet" diye tıslamak. Beni sikerken altında titriyorum, bacaklarım titriyor, zevk dalgaları içimi dolduruyor.

"Söyle," diye hırlıyor. "Bana Steele Dağı Fahişemiz olduğunu söyle."

Zar zor konuşabiliyorum ama yine de başımı yana çevirip kelimeleri homurdanarak söylemeyi başarıyorum. "Ben senin Steele Dağ Fahişenim."

"Seninle sırayla sevişeceğiz," diye homurdanıyor. "Diğerlerinden biri boğazını sikerken ben de seni böyle sikeceğim." Yukarı uzanıyor ve göt deliğimin etrafında dönüyor, ona doğru bastırıyor, içine bastırıyor. "Bu dar deliği ilk hangimizin alacağını merak ediyorum. Dua et de ben olmayayım," diye uyarıyor. "Şimdi onu becermek için yarı cazip hissediyorum."

İçimde korku titreşiyor. Çok büyük ve şu anda beni becerme şekline bakılırsa, nazik olmayacağını biliyorum. Karanlık kıkırdaması kulaklarıma ulaştığında bedenim geriliyor.

"Korku var," diye inliyor. "Ama ben o kadar da pislik değilim."

Kaburgalarımındaki tutuşunu bırakıyor ve tekrar bir avuç saçımı yakalıyor. Beni ellerimden kaldırıyor, sırtımı göğsüne bastırırken sırtım hareketle ağrıyor. Elini boğazıma dolamak için saçımı bıraktığında nefesim kesiliyor. Eli boğazımı tamamen kaplayacak kadar büyük. Şu anda beni boğabilirdi ve umurumda bile olmazdı. Muhtemelen daha fazlasını isterdim.

Levi'nin eli yukarı kalkıp çenemi kapatıyor ve ağzımı açmaya zorluyor. Ağzım açıldıktan sonra parmaklarını çeneme geçirip öyle kalmasını sağlıyor, ta ki çığlıklarım bir kez daha etrafımızda yankılanana kadar. Diğer eli göğüslerimi kabaca, çok sert bir şekilde kavırıyor ve beni hızlı ve sert bir tempoda sikmeyi asla bırakmıyor. Saçlarım çoğunlukla saç bağımından düşmüş ve şapkam samanların arasında bir yerde yatıyor.

"Bu memeleri dölümle kapatacağım," diye kulağıma tıslıyor. "Sonra da herkesin görmesi için eve dönerken giyeceksin."

Sözleri karşısında inliyorum çünkü ben de bunu istemiyorsam ne olayım. Bana vermek istediği her şeyi istiyorum. Kahretsin, buna başladığımızdan beri kaç kez boşaldığımı sayamadım, her boşalış sanki bir diğerine dönüşüyor gibi hissediyorum. Gözlerim kafamın içinde dönmeye başladı ve o beni beceriyor

Benden nefret ediyormuş gibi, ama etmediğini biliyorum. Ona hissettirdiklerimden nefret ediyor ama benden nefret etmiyor. Bundan benim kadar zevk alıyor olmasından nefret ediyor.

Çılgılık atıyorum, içime büyük bir salınım daha çarpıyor ve hızını artırıyor, beni o kadar sert beceriyor ki yıldızları görüyorum. İçimden sarsılıp beni yana ittiğinde, beni sırtüstü samanların arasına itip üzerime çıkana kadar bunu pek düşünmüyorum. Aleti zıplıyor ve ucundan fişkırıyor, çenemi yukarı kaldırdığımda göğüslerimi ve boynumu kaplıyor.

"Oh, evet," diye homurdanıyor, bunu yaparken sikini okşuyor ve daha fazla sağıyor. İşi bittiğinde, uzanıyor ve onu cildime sürüyor, ovuşturuyor, meme uçlarımı onun altında dalgalanana kadar geçerken çimdikliyor. Kaybolacak kadar değil, sadece yayılacak kadar sürüyor, ta ki her tarafım sütle kaplanmış gibi hissedene kadar.

"Güzel," diye mırıldanıyor, yüzü sertleşmiş. "Çok güzel. Silip atma. Kalır."

Nefes almaya çalışırken anlayışla başımı sallıyorum ve gözleri tekrar ısınıyor.

"Zaten seni tekrar istiyorum," diye hırılıyor. "Siktir et!" Saçlarımı kavırıyor ve ağzımı tekrar açmaya zorluyor, siki çoktan sertleşmiş. Tekrar boşalmadan önce bir dakika boyunca boğazımı sikiyor, zaten boynumda olana ekliyor, beni serbest bırakmasıyla boyuyor.

Kıyafetlerimizi tekrar giymemiz, onları çıkarmamızdan çok daha uzun sürüyor. Sonunda, Levi düğmelerin içine ettiği için düğmelerimi karnıma bağlıyor ve kendi kıyafetlerini giyme zahmetine bile girmiyor. Yağmur yeterince yavaşlayınca kamyona doğru çılgınca bir koşu yaptık ve sözüne sadık kalarak eve döndüğümüzde bana kendi elbisesini göğsümde ve boynumda giydirdi. Hayal kırıklığıma rağmen, beni kulübeme kadar takip etmiyor ama Wiley'nin önünde beni öperek sikip atıyor.

Levi tek kelime etmeden uzaklaşırken adam sadece sırtıyor. Gözleri göğsümün üzerinde dans ediyor ve kıkırdıyor. "Senden hoşlandığını söylemiştim," diye takılıyor.

Duş almak için kamaramda kaybolurken kendi cevap gülümsememe engel olamıyorum.

Otuzuncu Bölüm

Kate

L Evi ve ben bir daha konuşmadık. Onu çiftlikte bile görmedim. Beni neredeyse sessizlik içinde geri götürdü ve ortadan kayboldu. Şimdi benden kaçtığına eminim. Bu tamamen beklenmedik bir şey değil ama yine de

biraz acıtıyor. Şanslıyım ki dikkatimi dağıtacak bir sürü şey var. Evrak işlerini hallederken Wiley ile takılmak gibi. Görünüşe göre Steele Mountain onun sayesinde Wyoming'deki en iyi at yetiştirme çiftliklerinden biri olmuş. Bu da sevkiyatlar, buluşmalar ve bir dizi başka şey için plan yapması gerektiği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda çiftlikte herhangi bir zamanda çok sayıda tay ya da yavru olduğu anlamına da geliyor. Yavru hayvanlar en sevdiklerimdir, bu yüzden onları kontrol etmek için onunla birlikte gittiğimde benden şikayet gelmiyor.

Çoğu gün olduğu gibi bugünü de Wiley ile geçireceğimi sanıyordum ama Dakota sert bakışlarıyla içeri girip bana el sallayınca onu takip ettim.

"Ne var ne yok?" Şapkamı geriye doğru eğerek soruyorum. Artık şapka takmaya alıştım ama üç adamdan herhangi biriyle konuşurken, onlara bakabilmek için şapkamı geriye doğru eğmek zorundayım.

"Kasabaya gitmem gerekiyor. Bana yardım edebileceğini düşündüm," diye düşünüyor. "Ne konuda yardım edebilirim?"

Başımı eğerek soruyorum. "Siparişleri almaya mı?"

"Hayır, daha iyi bir şey. Jenny ve George için çiftlikten bir hediye almalıyız."

Onu kamyonu kadar takip etmemi işaret ediyor, ben de Wiley'e el sallayıp gittiğimi haber verdikten sonra öyle yapıyorum. Gülümsüyor ve hemen işine geri dönüyor. Levi'den hâlâ haber yok. Ole Red arkamızdan geliyor ve Dakota'nın yanına geldiğinde yaşlı köpeğe gülümseyip başını okşuyor.

"Oh, tamam, ihtiyar. Hadi o zaman." Kamyonetin arka kapısını açıyor ve rakun köpeğinin arkaya geçmesine yardım ediyor. Dakota dışarıya bakabilmesi için camları indirirken kuyruğunu mutlu bir şekilde sallıyor. Ole Red yerleştikten sonra sürücü koltuğuna atlıyor. Bakışım karşısında omuz silkiyor. "O her zaman benim sürüş arkadaşım olmuştur ve bugün güzel bir gün. Biz dükkâna girerken o kamyonun arkasında takılabilir."

"Jenny'nin yaygara koparmak istemediğini ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarını söylediğini sanıyordum?" Emniyet kemerimi bağlarken sordum.

Dakota başını sallar. "Evet, ama daha önce hep erkek çocukları vardı. Şimdi iki kızları olacak ve sadece bir beşikleri var. Sanırım Jenny kullanılmış bir tane almak için para biriktiriyor ama bunu yapamayız. Uygun bir beşik ve diğer bazı eşyaları seçmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Dakota'ya bakıyorum, her şeyi olduğu gibi açıklıyor. "Naomi bu konuda daha iyi olabilirdi. Aslında onun bir çocuğu var." Ergenlik çağındaki kızıyla birkaç kez tanışmıştım ve çok tatlı bir kızdı. Babası artık resimde yok, bu yüzden kızı okuldan çıktığında ikisi sık sık birlikte oluyor.

"Evet, ama günü seninle geçirmek istedim," diye omuz silkiyor. Gözleri yola odaklanmadan önce bana kısa bir bakış atıyor.

Onun bu itirafı karşısında kalbimde bir şeyler ısınıyor ve koltuğa yerleşiyorum. "Elbette. Yardım etmekten çekinmem."

Şaşırtıcı bir şekilde, kasabanın ana caddesinde bir bebek mağazası var, küçük butik görünümlü bir vitrin, elli mil içindeki herkes için bebekle ilgili her şeyi tedarik ediyor gibi görünüyor. İyi stoklanmış ve içeri girdiğimizde tezgahın arkasındaki kız sıkılmış görünse de, hemen bir sırtışla zıplıyor.

"Dakota Steele," diye düşünüyor sırtarak. "Sonunda kendin için mi buradasın yoksa başka biri için mi?" Gözleri kontrol etmek istercesine karnıma kayıyor ve ben gülüyorum.

Dakota rahatsız bir şekilde kayar. "Hayır, üzgünüm Helen. Jenny ve George Holden için geldim. İkizleri olacak."

"Oh, duydum! Onlar için ne kadar heyecan verici. Benimle birlikte bir kayıt başlatmadıklarında çok üzülmüştüm. Bu da ne? Üçüncüsü mü?"

Dakota bana bakarak, "Dördüncü ve beşinci," diye düzeltti. "Bir beşik arıyoruz, sonra da kız çocukları için gerekli eşyalarla doldurmak istiyorum."

Adam doldurmak istediğini söylediğinde kadın Helen'in gözleri parlıyor. Bu kesinlikle cömertçe, bu yüzden neden heyecanlandığını anlayabiliyorum. Hayatımda sadece birkaç kez bebek partisine katıldım ama bebek eşyaları pahalı. Bebek bezleri

Tek başına bir beşiği temel ihtiyaçlarla doldurmak eminim daha da çılgınca. Ama Steele Mountain Çiftliği'nin erkeklerinin aile olarak gördükleri kişilere karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadıklarını kabul ediyorum. Jenny muhtemelen bu durumdan kaçınmak için yaygara koparmak istemedi, ama her halükarda düş alacak. Dakota'ya minnettarlıkla bakıyorum.

"Kesinlikle! Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin. Eşyaları koymak için birkaç kutu hazırlayacağım." Uzaklaşmadan önce Dakota'ya minnettar bir bakış daha fırlattı. Yemin ederim adımlarında fazladan bir salınım var.

"Eski ilham perisi mi?" Ona sırtarak soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Lise. Üç ay."

"Görünüşe göre yine alevleri körüklemeyi umuyor," diye takılıyorum kıyafet rafına gitmeden önce. "Eğer sadece erkek kıyafetleri varsa, biraz da kız kıyafeti almalıyız. Farklı bedenlerde bir şeylere ihtiyaçları olacak, böylece geçiş yapabilecekleri kıyafetleri olur. En azından benim gittiğim birkaç bebek partisinde gördüğüm buydu."

"Giysiler. Doğru," diyor başını sallayarak ve yanına geliyor. "Ne tür kıyafetler?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "I. . . bilmiyorum. Ama belki de milyonlarca düğmesi olan bir şey değil? Bebekler gecenin bir yarısı uyanır, değil mi? Düğmeler korkunç bir fikir gibi görünüyor."

"Düğme yok," diye tekrarlıyor, sayfaları çevirirken. "Peki ya bu?" Üzerinde "Kalbini iple bağlayacağım" yazan ve kalp şeklinde bir kement bulunan bir tulum tutuyor.

"Mükemmel. Evet," diye teşvik ediyorum. "Aynen böyle."

Sonunda kucak dolusu kıyafet toplayıp ön tarafa götürüyoruz. Helen'in gözleri oraya attığımız kıyafetlerin sayısına takılıyor ve daha fazlası için geri döndüğümüzde daha da fazla.

"Çocuk bezi," diyorum tüm markalara bakarak. "Daha önce hangi markayı kullandıklarını söylediler mi?"

"Hayır mı?" diyor ama bu bir cevaptan çok soru gibi. "Hiçbir fikrim yok."

Helen yardımsever bir şekilde, "Holden'da daha önce Huggies vardı," diyor. Rahatlayarak iç geçiriyorum ve onlardan bir kutu alıyorum.

"Bunlardan da birkaç boy almalıyız," diyor Dakota. "Değil mi? Ayrıca, iki bebek var. İhtiyacın iki katı."

"Sana kalmış," diyorum ve bir kutu daha alıyorum. Onun da kendi kutularından birkaç tane almasını izliyorum ve onları da tezgâhın yanına koyuyoruz. "Tamam, diğer bebek eşyaları."

Duvara gideriz ve oradaki oyuncaklara, çiğnemelere ve her şeye bakarız. Muhtemelen biberonları falan da vardır. Özellikle sahip olmayabilecekleri kız çocuklarına yönelik şeyler arıyorum ve sonunda Dakota'ya çiğneme oyuncaklarından birkaç tane verip beşik çarşafı ve battaniyelere yöneliyorum. Çeşitlilik olsun diye birkaç pembe ve biraz da sarı şey alıyorum. En azından burada bir sürü kovboy ve kız temalı şey var.

"Çizmeler," diyorum, kovboy çizmesine benzeyen minik bebek ayakkabılarını göstererek. "Onlara ihtiyacımız var."

Dakota güler ve iki tane pembe alır. "Kesinlikle."

Sonunda Helen, Dakota'nın tereddüt etmeden ödediği çılgın bir rakam söylüyor. Ona baktığımda omuz silkiyor. "On yıldır benimle birlikte çiftlikte çalışıyorlar. Bence fazladan bir ikramiyeyi hak ettiler."

Vay canına. Belki de çalışmak için en iyi yeri seçmişimdir.

"Her şeyi evlerine teslim ettireceğim," diyor Helen. "Oh, ve Dakota, eğer bir ara kahve içmeye çıkmak istersen, bana haber ver. İşten sonra her zaman boşum."

Dakota geriliyor, gözünün kenarı seğiriyor. "Yapacağım, Helen. Teşekkürler."

Çıkarken şapkasını çıkarıyor ama dışarı çıkar çıkmaz bir kahkaha patlatıyorum. "Neden bu kadar gerginsin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sana karşı saygısızlık etmek istemedim."

Omuz silkiyorum. "Burası küçük bir kasaba. Üçünüzün eski sevgilileriyle karşılaşmam kaçınılmaz. Ayrıca, tam olarak çıkmıyoruz," diye belirtiyorum.

"Değil miyiz?" Dakota homurdanıyor. "Neden değiliz?"

Kaşlarımı kaldırarak onu göğsünden dürtüyorum. "Hiçbiriniz bana kız arkadaşın olmamı teklif etmediniz. Ortada bir unvan yok, bu da teknik olarak çıkmadığımız anlamına geliyor."

Kamyona doğru dönüyordum ki eli kemerime takıldı. Beni döndürüyor ve sarsarak yaklaşıyor. "Henüz bir başlık koymamış olmamız çıkmadığımız anlamına gelmez," diye homurdanıyor.

"Tam olarak bu anlama geliyor," diyorum ona bakarak. "Bizim oralarda, eğer bir unvanınız yoksa, bu sadece bir ahırda olduğunuz anlamına gelirdi."

"Kendini öyle mi sanıyorsun?" diye mırıldanıyor eğilerek. "Damızlık kısrağı mı?"

"I. . Hayır mı?" Tehlikeliyim. Gözlerinde tanımlayamadığım bir şey parlıyor. Adaşı kadar sert bir adam olan Dakota Steele'de bu bakışı daha önce hiç görmemiştim. Şu anda tehlikeli görünüyor, sanki beni yutmak ya da sözlerim için beni cezalandırmak istiyor.

"Olmak ister misin?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Seni ahıra götürebiliriz, temiz bir ahıra. Her birimiz sırayla sana çığlık attırırken seni önümüzde asabilirim. Zevkine karşı çaresiz kalacaksın, boşalmamız kalçalarından aşağı akarken durmamız için yalvaracaksın, seni daha fazla tatmin etmemiz için haykırırken devam etmemiz için yalvaracaksın." Sıcak nefesi boynumda geziniyor ve ben titriyorum. "Bunu ister miydin Kate?"

Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor. Vay anasını. Bu benim tanıdığım Dakota Steele değil. Bu başka bir canavar, daha önce tanışmadığım biri.

"Bu hâlâ bir unvanım olmayacağı anlamına mı geliyor?" Mırıldanıyorum, parmaklarım belini sıkmak için yukarı çıkıyor. Açık bir caddede, herkesin bizi görebileceği bir yerde olduğumuzu tamamen unutmışum. Yine de umurumda değil. Kahretsin, bir erkek kulağına böyle şeyler söylerken hangi kaltak umursar ki?

"Senin bir unvanın var," diye homurdanıyor ve boynumu ısıırıyor. Keskin acıyla sırıyorum, amım sular altında kalırken nefes nefese kalıyorum. Hay sikeyim. O kadar ıslağım ki, kot pantolonumdan sızıntı yapmaya başlayacağımdan endişeleniyorum. "Bizimki."

Bu ateşli olmamalı. Sahip olmak hiçbir zaman bana göre olmadı ama şu anda dizlerimin bağı çözülmediyse ne olayım. "Sadece unvanın benimse," diye karşı çıkıyorum, gözlerinin içine bakmak için arkama yaslanıyorum.

Neredeyse bir protesto bekliyorum, ama bu aptalca. Gülümsüyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Anlaştık," diyor, sesi çakıl gibi. "Şimdi geri dönmeden önce gidip biraz kahve içelim." Eli kalçamda geziniyor, kot pantolonumun üzerinden beni yakıyor. "Temizlemem gereken bir ahır var."

Peşinden sendeleyerek gidiyorum, gözlerim kocaman. "Ne?" Mırıldanıyorum. "Ciddi miydin?"

Göz ucuyla bana bakıyor. "Bu konuda şaka yapacak birine benziyor muyum?"

"I. . ." Ne var biliyor musun? Hiçbir fikrim yok. Ne düşündüğümü bilmiyorum, bu yüzden fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı dudaklarımı kenetliyorum. Ugly Mugs'a girdiğimizde ve Georgia bizi selamladığında zihnim anlattığı şeylerin görüntüleriyle dolu.

"Kate! Dakota! Kamyonunuzun geçtiğini gördüğümde ikinizin ne zaman geleceğini merak ediyordum. Düzenli siparişlerinize başlayayım." Dakota başını sallıyor ve sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sakar bir ifadeyle bana bakıyor. Yüzüm kızardı. Yüzümden gelen sıcaklığı bile hissedebiliyorum. Neyse ki Georgia arkasını dönerken bu konuda yorum yapmıyor.

"Oh! Kate! Sana bir paket geldi ama henüz çiftliğe getirecek vaktim olmadı. İçeri girmen harika oldu." Tezgâhın altına uzandı ve küçük bir kutu çıkardı.

"Bir paket mi?" Ona bakarak söylüyorum. "Ben bir şey sipariş etmedim. Buraya gelmesini de kesinlikle ben istemedim."

"Belki bir arkadaşın göndermiştir?" Georgia omuz silkerek soruyor. "Kesinlikle senin için etiketlenmiş."

İçeceklerimizi hazırlamaya devam etmek için geri dönüyor, ben de kutuya bakmaya geliyorum. Üzerinde iade adresi yok ama kesinlikle bana gönderilmiş. Üstünde zarif bir el yazısıyla tam adım yazılmış. Georgia bu konuda haklıydı. Ama kim gönderdiyse çiftlik yerine buraya yollamış, yani belki de gerçekte nerede olduğumu bilmiyorlar. Nereye gittiğimi kimseye söylemedim. Sadece Steele Dağı'ndakiler nerede olduğumu biliyor.

"Kimden?" Georgia sade sade kahvesini önüne koyduğunda Dakota bir fincan alarak soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ve Georgia'nın benim için tezgâha koyduğu zarf açacağını alıyorum. Bantın içinden geçiriyorum ve kapağı açmadan önce bir kenara koyuyorum. İçinde ne olduğunu gördüğüm an buz kesiliyorum.

"Bu da ne?" Dakota yüzüm solunca kaşlarını çatarak soruyor. Ben elimi uzatmayınca, o uzatıyor ve siyah deri bir tasma çıkarıyor. Önünde üzerinde karga olan bir madalyon var. Bunu daha önce de görmüştüm. Haberlerde Kargalar'da kalan kızların bunları taktığı yazıyordu.

Şimdi de bana bir tane gönderdiler.

"Köpek tasması mı?" Dakota kaşlarını çatarak, "Köpek tasması mı?" diyor. "Sana kim köpek tasması gönderir ki? Senin bir kedin var."

Bu bir iddia, beni unutmadıklarına dair bir uyarı. Ve artık hangi kasabada olduğumu biliyorlar.

Aman Tanrım. Olamaz.

Buraya yığılmamak için tezgaha tutunmak zorunda kalıyorum.

Bölüm Otuz Bir

DAKOTA

I değişikliği hemen fark etti. Önceden Kate güler yüzlü ve mutluydu, hatta flört ediyordu. Şimdi ise sessizleşmişti. Yüzü bir hayalet kadar beyaz, sanki korkunç bir şey görmüş gibi. Onunla masanın arasına baktım.

Elimdeki yaka, kafam karıştı. Bu ne demek oluyor da böyle bir tepkiye yol açıyor?

"Kate?" Yaklaşarak soruyorum. İrkiliyor ve ben de duruyorum. Benden korkmadığını biliyorum ama yine de irkilmesi kalbime saplanıyor. Bu her neyse, hiç iyi değil. "Sen iyi misin?"

Halka açık bir alanda olduğumuzu fark etmiş olacak ki başını sallıyor. "İyiym," diye cevap veriyor ama sesi gergin. Georgia içkisini uzatırken bile, teşekkür ederken sesi gergin.

Görüyorum. Gözlerindeki korkuyu. Panik. Bir sorun var. Önceden ve şimdi arasında ne oldu?

"Artık çiftliğe dönebilir miyiz?" diye soruyor içkisini alırken.

Georgia da ona tuhaf tuhaf bakıyor, belli ki benimle aynı şeyi hissediyor. Bir şeyler değişti. Bu yaka her ne anlama geliyorsa, onun için çok derin bir şey. Burada olduğu süre boyunca gizemli davrandı ve bildiğim kadarıyla nereden geldiğini bilen tek kişi benim. Nereye gittiğini kime söyledi? Ailesine mi? Arkadaşlarına mı? Bu tasma ne anlama geliyor? Hiçbir şey bilmiyorum ve bu beni deli ediyor.

"Tabii ki. Sonra görüşürüz, Georgia."

"Güle güle, Sug! Takılmak için beni ara, Kate. Bir gece izin kullanabilirim."

Kate başını sallıyor, ama tam olarak burada değil, gözleri içe dönük, vücudu gergin. Kamyona bindiğimiz an tekrar soruyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Tekrar başını sallıyor ama bu sefer konuşmuyor. Ancak kamyonu vites taktığımda tasmayı elinde tuttuğunu fark ediyorum, parmak eklemleri bembeyaz.

Bana sorunun ne olduğunu söylemezse yardım edemem. Artık konuşmuyor, bu yüzden dönüş yolculuğu gergin geçiyor. Kaç kez sorunun ne olduğunu sorsam da bana söylemiyor ama çiftliğe yaklaştıkça gözleri daha da perili hale geliyor. Ona bakıp duruyorum, endişeliyim, nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Çiftliğe girdiğimizde kamyonetimi park ediyorum, daha biz durmadan kapıyı açmış, vücudu yarıya kadar dışarıda.

"Kate! Ne oluyor be?" Kamyoneti park ettikten sonra arkasından atlayarak homurdandım. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Sadece yolunu kestiğim için duruyor ama bana bakmıyor.

Tasmayı tutup kaldırıyorum. Elini bırakmıyor, ben de hem kolunu hem de tasmayı sallıyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum. "Ne anlama geliyor?"

Bakışları, gözlerimle buluşana kadar yavaşça yukarı doğru kayıyor. "Bela," diye fısıldıyor. "Bela demek."

Ve sonra etrafımda koşturuyor, neredeyse kulübesine koşuyor.

Siktir et! Hayır!

"Kate! Bekle!" Onun peşinden koşarken bağıriyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Kate

I Wiley ve Levi'yi göz ucuyla görebiliyorum, ikisi de evin verandasında sallanan sandalyelerde oturuyorlar. Dakota'nın bana seslenmesiyle ikisi de ayağa kalkıyor, yüzleri asılıyor. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bu olamaz.

oluyor. Böyle bir şey olamaz!

Her şey mahvolmak üzere!

Durmam gerektiğini bilmeliydim. Devam etmeli ve dikkat çekmemeliydim. Bunun yerine, sanki güvendeymişim gibi, sanki burada hiç güvende olmamışım gibi kasabanın etrafında dolanıyordum. Yeterince uzakta olduğunu düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım. Bu da geriye tek bir çözüm bırakıyor.

Tekrar koşmalıyım.

"Kate!" Dakota homurdanıyor, sesinde hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı var. "Kate, dur!"

Eli beni ön kolumdan kavıyor ve döndürerek beni olduğum yerde durduruyor. Ama ben zaten paniklemişim ve ondan korktuğum için değil, bunaldığım için tutuşunu sarsıyorum. Gelmekte olan şeyden korkuyorum.

Levi ve Wiley merdivenlerden bize doğru gelmeye başladılar. Lanet olsun! Bunu yapamam. Şu an sakinliğimi koruyamıyorum.

"Neler oluyor?" Wiley soruyor, gözleri Dakota'nın beni tuttuğu yerde.

"Bir sorun var," diye homurdanıyor Dakota. "Kasabada bir paket almış ve

Şimdi de böyle davranıyor."

"Pakette ne vardı?" Levi soruyor.

Dakota, aldığı fark etmediğim köpek tasmaını ona fırlatıyor.

Ne zaman düşürmüştüm?

Wiley eğilirken Levi onu elinde evirip çeviriyor.

"Köpek tasmaını mı?" Wiley de en az Dakota kadar şaşkın.

"Hayır," diyor Levi ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Ne olduğunu tam olarak anladığını fark ediyorum. "Köpekler için değil. İnsanlar için."

Dakota'nın gözleri büyür ve sonra orada ateş tutuşur, öfke, hiddet. Bir sonuca varmış ve muhtemelen haksız da değil. Postayla bir tasma gönderen ve benim tepkimi çeken hiç kimse bunu iyi niyetle yapmaz. "Kim gönderdi Kate?"

"Gitmeliyim," diye mırıldandım. "Gitmek zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?" Wiley öne çıkarak talep ediyor. "Neden ayrılmak istiyorsun?"

"Burada kalamam," diye geveliyorum. "İyiliğiniz her şey demekti ama burada kalamam. Artık bunu yapamam. Güvendeymişim gibi davranamam ve

- "Sesim boğuluyor ve gözlerimden yükselen yaşlarla savaşıyorum. Gitmek istemiyorum. Tanrım, ayrılmak istemiyorum. Burası kendimi bir ailenin parçası gibi hissettiğim tek yer, kendimi ait hissettiğim tek yer. Benden önceki üç adama da aşık oluyorum ve onları tehlikeye atmadan burada kalamam. Benim yüzümden ölmelerine seyirci kalamam. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, kolumu tekrar çekştirerek.

"Açıkla," diye emrediyor Dakota, gözleri sert. "Paketi kim gönderdi?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım yine de akmaya başlıyor.

"Yapamam-"

Wiley, Dakota'nın elini üzerimden çekerek, "Bırak onu," diye homurdanıyor. "Bunaldığını görmüyor musun? Ona bir dakika ver."

Kollarını uzatıyor ve ben yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıydım. Ama kendimi onun göğsüne atıyorum ve hıçkırıkların bedenimi sarmasına izin veriyorum. Dakota bana geniş, acılı gözlerle bakıyor, çünkü yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor. Levi geri çekiliyor, sanki durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyor. Ama Wiley, tatlı, nazik Wiley, hıçkırıklarım dinene kadar, tekrar nefes alabilecek hale gelene kadar, duygularımdan arınana kadar bana sarılıyor.

"Hadi," diye mırıldanıyor Wiley. "Seni içeri alalım. Orada konuşuruz."

Vücudum geriliyor ama o sırtımı okşuyor. "Hayır, panik yapma. Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz. Burada düşmanlık yok, cadı kadın. Sen iyisin."

Beni küçük kulübeme götürmesine izin veriyorum. William, Wiley beni kanepeye oturtana kadar bana miyavlıyor ve sonra duygularımı hissederek zıplayıp göğsüme sarılıyor. Elimi sırtında gezdirerek çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve bu biraz yardımcı oluyor. William'ı okşamak her zaman işe yarar.

Levi duvara yaslanmış, gözleri üzerimde. Wiley yanımdaki sandalyeye

oturuyor. Dakota zahmet bile etmiyor. Önümdeki küçük oturma odası masasına oturuyor.

"Yardıml etmek istiyoruz," diyor, daha önce olduğundan çok daha nazik bir şekilde. "Lütfen bize neler olduğunu anlatır mısınız?"

Derin bir nefes alıyorum. Eğer gideceksem en azından onlara bir açıklama borçluyum. Bunu biliyorum. Ve belki de onlara her şeyi anlattığımda anlayacaklardır. Belki de gitmek istemediğimi anlarlar.

Başlarken sesim titrete, sessiz, sanki çok yüksek sesle konuşsam onları burada gösterecekmiş gibi.

"New Jersey'denim," diyorum, elim hâlâ William'ı okşuyor. "Eski bir erkek arkadaşım vardı-"

"Sana zarar verdi mi?" Levi araya giriyor, yüzü sertleşiyor. Wiley ve Dakota ona ters ters bakıyor, belli ki bu kesintiden sonra devam etmeyeceğimden endişeleniyorlar.

"Hayır," diye cevap verdim. "Josh o tür bir adam değil. Kumar bağımlısı bir pisliktir ve seni soyup soğana çevirir ama birine vuracak türden biri değildir. Güzel yüzünü korumayı tercih eder."

Dakota elimi tutmak için öne doğru uzanarak, "Devam et," diye cesaretlendiriyor.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Ondan ayrılmadan önce sadece bir yıl çıktık. Sonunda benden bir sürü para çaldı, evimin etrafında sakladığım yerlerden. Bunun her şeyin sonu olduğunu sanmıştım. Yalvarmasının, ağlamasının ve bir pislik gibi davranmasının bir başka kötü ilişkinin daha sonu olduğunu düşündüm." Başımı sallıyorum. "Öyle değildi."

"O ne yaptı?" Wiley soruyor, koltuğa yanıma oturmaya geldiğinde rahatlatmak için kolunu bana doluyor.

"Ayrıldıktan bir yıl sonra tekrar ortaya çıktı ve bir şans daha istedi. Her mantıklı insanın yapacağı gibi reddettim. Ona defolup gitmesini söyledim." Titrete bir nefes daha alıyorum. "Ve sonra *onlar* geldi."

"Kim?" Levi yaklaşarak sorar.

Gözleriyle buluşuyorum ve sonra tekrar aşağı bakıyorum.

"New Jersey'de bir çete var, nispeten yeni, ancak ne kadar hızlı organize olabildikleri nedeniyle manşetlere çıktılar. Polisler para ödüyorlar. Şehir yetkililerine rüşvet veriyorlar. Sızmadıkları yer kalmadı. Adlarını söylemek öcünden bahsetmeye benziyor. Yıllar geçtikçe daha da kötüleşti, ta ki sokakta yürürken duvarlarda, tuğlalara kazınmış, grafitilerle etiketlenmiş sembollerini görene kadar." Dakota'nın gözleriyle buluşuyorum. "Kargalar."

Levi masada Dakota'nın yanına oturuyor, parmakları köpek tasmağını sıkıyor. "Sanırım onları duymuştum ama fazla bilgim yok."

Başımı salladım. "Haberlerde yer veriyorlar ama onlar bile artık paralı. Neyi yayınlayacaklarını özellikle seçiyorlar. Ve insanların korkmasını seviyorlar."

"Peki neden kapınızdaydılar?" Wiley soruyor. "Neden sen?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ellerime bakıyorum. "Görünüşe göre Josh kumar oynamak için onlardan borç para almış. Geri kazanacağını düşünmüş ama bu bir bağımlılık. Biraz kazanıyor ve tekrar oyuna yatırıyormuş. Her zaman eli boş ayrılıyormuş. Görünüşe göre, tahsilat için geldiklerinde, onlara benim adımı atmış ve ödeyecek kadar param olduğunu iddia etmiş. Ve onlara benim bir resmimi göstermiş. Anlaşmaya göre ya bir hafta içinde ödeyecektim ya da patronları için beni almaya geleceklerdi."

"Ne kadar paraydı?" Dakota soruyor.

"Çeyrek milyon," diye fısıldadım.

"Tanrım!" Levi homurdanıyor. "Ve sen de kaçtın."

"Tabii ki kaçtım. O kadar param yok ve beni götürmelerine izin veremezdim," diyorum. "Wyoming'in yeterince uzakta olduğunu sanıyordum ama şu anda nerede olduğuma dair kabaca bir fikirleri var. Kasabadaki herhangi biri onlara burada olduğumu söyleyebilir. O yüzden neden şimdi gitmem gerektiğini anlıyorsunuz. Çok özür dilerim. Ben-"

Dakota homurdanır ve başını sallar. "Bunların hiçbirisi gitmen gerektiği anlamına gelmiyor Kate. Aslında, kalman gerektiğini iddia ediyorum."

"Anlaştık," diyor Levi, gözleri üzerimde. "Sen kal."

"Bu çiftlikte kimseyi riske atmayacağım," diye homurdandım. "Bu benim sorunum. Ben hallederim."

Wiley, "Silahlarımız ve kanunlarımız var, şehirli kız," diyor. "Bize bir şey olmaz. Gitmek için bir neden yok."

Duruşlarından, kararlı duruşlarından panikliyorum. "Anlamıyorsunuz! Bunlar birkaç silahlı gangster değil. Bu insanlar benim geldiğim yerde mafya da olabilirler. Herkesin cebindeler, polisin de, hükümetin de. Beni bulmaları için doğru kişiye para vermeleri yeterli. Bağlantıları var!"

Levi homurdanıyor. "Burası New Jersey değil, prenses."

Dakota başını sallar. "Biz burada kaçmayız. Yerimizde dururuz."

Wiley, "Ayrıca, sonsuza kadar kaçamazsınız," diye belirtiyor. "Seni koruyamayacağımız bir yere gitmene izin vereceğimizi düşünüyorsan, bizi iyi tanıımıyorsun demektir."

Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerim tekrar buğulanıyor, bu sefer onların sözleri yüzünden. Her biri başını sallayarak beni korumak istediklerini söylüyor ama içimdeki korku hala devam ediyor.

Orada. Sadece üç kişiler. Bütün bir suç şebekesine karşı mı? Hiç şansları olmaz.

"Kimsenin incinmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum, ellerim titriyor. Dakota ve Wiley sadece daha sıkı tutunarak beni rahatlatmaya çalışıyorlar.

"Ve yine de bizden kaçarak incinmene izin vermemizi mi istiyorsun?" Dakota gözlerini benimkilerden ayırmadan soruyor. "Daha önce bizim olduğunuzu söyledim ve bunda ciddiym, tıpkı bizim sizin olduğumuz gibi."

Wiley başını çeviriyor, gözleri çakmak çakmak. "Unvanlarımız mı var?"

Tepkisine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ve güven vermek için elini sıkıyorum. "Ama ya gelirlirse?" diye soruyorum. "Ya beni burada bulurlarsa?"

"Bırakın yapsınlar," diyor Dakota. "Bunu yaptıklarında, sertleşmekten korkmadığımızı görecekler."

Endişeyle dudağımı ısırdım. "Yani gitmemeli miyim?"

"Tabii ki hayır," diye homurdanıyor Wiley. "O küçük güzel kıcını burada tutmalısın. Biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz ve bu çiftliğe ait olmayan hiç kimse giremez."

Tereddüt ediyorum ama sadece dediklerini yapabileceklerine inanmak istediğim için yavaşça başımı sallıyorum. Ama içlerinden biri zarar gördüğü anda, buna izin vermeyeceğim. Ayrılacağım. Kendimi kurtarmaktansa onları korumayı tercih ederim.

Acaba bunu biliyorlar mı? Acaba yaşamaya devam etmelerini sağlamak için her şeyden vazgeçebileceğimi anlıyorlar mı?

Farkında olmadan onlara zaten kalbimi vermişim. Bir şey daha olsa ne olur?

Otuz Üçüncü Bölüm

Kate

MÖnümüzdeki birkaç gün boyunca paranoyam tavan yapacak. Sanki sürekli arkamı kolluyormuşum gibi hissediyorum, birinin beni yakalamaya çalıştığını düşünüyorum ama buna rağmen çiftlik hayatı durmuyor. Dakota

Çiftlikteki herkes neler olduğunu tam olarak biliyor. İlk başta bana farklı gözle bakacaklarını düşünmüştüm. Bunun yerine, her biri yanıma gelip bana iyi olacağımı bildirdiler.

Aile. Naomi yanıma gelip bana sarılana ve desteğini sunana kadar ne kadar aile olduğumuzu fark etmemiştim.

"O kargalar için endişelenme, hayatım. Biz seni koruruz. Biz kendi başımızın çaresine bakarız," diye fısıldadı kulağıma. O arkasına yaslanıp gözyaşlarını silene kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile. "Bunların hiçbiri değil. Burada güvendesin."

Ama gerçekten ne kadar güvende olduğumdan emin değilim. Belli ki Kargalar nerede olduğumu kabaca biliyorlar ve kasabada herhangi birine sorarlarsa, kasabadayken varlığımı gizlemeye çalışmadığım için onları çiftliğe yönlendireceklerdir. Boot Scoot'taki gecemizden sonra, burada Kate'in Steele Mountain Çiftliği'nde olduğunu bilmeyen bir kişi bile yoktur herhalde. Bu düşük profil olayını iyice yüzüme gözüme bulaştırdım.

Üzerimdeki tehdide rağmen hem ürkütücü hem de heyecan verici bir etkinlik olan yıllık sığır sürüsüne sadece birkaç hafta kaldı. Burada bulunduğum aylar boyunca Wiley durmadan bu konudan bahsetti ama şimdi Dakota da katıldı. Dakota çocukken babasıyla birlikte yola çıktıklarından bahsediyor ama ergenlik çağına geldiğinde yavaşlamaya başlamışlar. Babası ölüp de kendisi görevi devralana kadar sığır sürme işi tekrar başlamış. İlerlemesinden, birkaç yüz sığırdan birkaç yüz sığıra çıkmasından çok gurur duyuyor.

Binlerce sığıra. Bu konuda konuşmaları beni de heyecanlandırmıyormuş gibi davranmam. Bu gerçek bir kovboy işi ve korkuma rağmen bunun için buradayım.

Artık herkes geçmişimi bilmesine rağmen kimse bana farklı davranmıyor. Farklı davrandıkları şey ise çiftliğin güvenliği. Önceden ön kapı gün boyunca açık kalırdı. Şimdi ise her zaman kapalı ve sadece clicker'ı olanlara açılıyor. Artık herkes silahlı gibi görünüyor. Silahı olmayan bir kalça bile yok. Daha önce bir yerde bu kadar çok silah gördüğümü sanmıyorum. Jenny gibi daha savunmasız olanlar her gece tam güvenlikle evlerine gönderiliyor ve sonunda tamamen evde güvende kalacak ve oradan yapabileceği işleri yapacak. Her gün birkaç kişi dört tekerlekli araçlarla araziye çıkıp keşif yapıyor ve burada olmaması gereken hiç kimsenin araziye girmediğinden emin oluyor. Dağlar hariç her yönden olabildiğince güvenli, ama kimsenin sırf bana ulaşmak için dağlardan aşağı indiğini göremiyorum.

Tabii ki benim için ülkenin öbür ucundan geldiler, kim bilir.

"Peki başka ne yapmamız gerekiyor?" Samanları ahıra yüklemeyi bitirirken Dakota'ya soruyorum. Levi ve Wiley de bizimle birlikte ahırda, saman balyalarıyla dolu devasa römorkun boşaltılmasına yardım ediyorlar.

Buraya ilk geldiğimden beri gücüm arttı, ama bu iş benim için hiç de çocukların gösterdiği kadar zahmetsiz değil. Dakota'nın ağırlık limitleri hakkında sürekli söylenmesine rağmen Levi onları sanki hiçbir ağırlıkları y o k m u ş gibi fırlatıp atıyor. Yine de içimden bir ses Levi'nin yaptığı şeyi bırakmayacağını söylüyor. İsteddiği şeyi yapabilmek için bilerek çalışıyor. Bir sabah onu sadece basketbol şortu ve tenis ayakkabılarıyla egzersiz yaparken yakaladım ve bunu her gün yaptığını, sakatlanan sırtını destekleyebilmeleri için sırtını ve merkez bölgesini güçlendirmeye çalıştığını fark ettim. Neden bu kadar iri olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

"Hâlâ y a v r u l a m a döneminin ortasındayız," diye homurdanıyor Dakota.

Eldivenlerini çıkar. "Umarım geç doğanlar biz yola çıkmadan önce yavrularlar, ama her ihtimale karşı yavrulamayanlar için birkaç ahırın hazır olması gerekecek. Sanırım hâlâ beklediğimiz bir düzine var, değil mi Levi?"

Levi başını sallar. "On üç. Birkaçı muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde yavrulayacak." "Güzel. Yemin ederim kadınlar her yıl bizi strese sokmayı seviyor."

süpürgeyi kapıp römorkun üzerine sıçramadan önce homurdanıyor. "Atları hazırlamamız, eyerleri ve teçhizatı kontrol etmemiz, kamyonların yağını kontrol etmemiz, kamp malzemelerimizi kontrol etmemiz gerekecek. Liste

uzayıp gidiyor."

Ona göz kırpıyorum ve karavanı süpürmesine yardım etmek için bir süpürge daha alıyorum. "Birkaç kez kamp yapmaktan bahsettin. Eve sadece gece gelmiyor musun?"

"Babam her gece eve gelirdi," diye cevaplıyor. "İşi devraldığım da hepimiz sığırlarla birlikte kamp yapmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Onlar için endişelendiğimizden değil, gelenek olduğu için. Çocuklar bize erzak getiriyorlar ve her akşam atları geri götürüyorlar, böylece biz yerleşebiliyoruz, atlar da dinlenebiliyor. Levi, Wiley, ben ve sen kamp yapacağız." Bana baktı. "Senin için küçük bir çadırımız olacak, böylece ihtiyacın olursa biraz mahremiyetin olacak ve her gece içinde banyo ve duş olan küçük bir karavan getiriyorlar, böylece tamamen zorlanmayacağız."

"Minnettarım," diyorum. "Özellikle de tuvaleti kullanmak söz konusu olduğunda." Wiley sırtıyor. "Dağların kışını görmesinden hoşlanmıyor musun, şehir kızı?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Hayır, gülmüyorum." Tekrar Dakota'ya bakıyorum. "Yani hepimiz ata mı bineceğiz?"

Dakota başını sallıyor. "Wiley bana hazırlanmak için seni ata bindirdiğini söyledi, yani iyi olmalısın. Ata binmeyen tek kişi Levi. O da yan arabada olacak."

Levi'ye tuhaf tuhaf bakmam üzerine Dakota ekliyor: "Levi artık bir atın üzerinde çok uzun süre oturamıyor."

Levi ekstra bir açıklama yapmıyor ama bunun boğa binme kazasıyla ilgili olduğunu varsayıyorum. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyor ama ne kadar sorarsam sorayım Dakota'nın bana anlattıklarından daha fazla bilgi vermiyor. Meradaki koca kışlı boğa Kill Dozer bile kafamı karıştırıyor. Dakota, Levi'yi neredeyse öldüren boğanın aynısı olduğunu ve yine de merada olabildiğince mutlu bir şekilde hayatını sürdürdüğünü söylüyor. Neden boğayı satın aldın? Neden bunu kendine hatırlatıyorsun? Ve neden o koca piç onu elmayla beslememe izin vermiyor?

"Buradaki herkes iyi olacak mı?" Yere bakarak soruyorum. Herkesin benim için bu kadar yaygara koparmasından duyduğum suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum ve ben burada bile değilken başlarına bir şey gelmesini kesinlikle istemiyorum.

Dakota başını sallıyor. "Kapılar kapalı kalacak. Önceden onaylanmamış hiç kimse içeri giremeyecek. İçeri girmeden önce her şey milyonlarca kez kontrol edilecek. Bazı ölüm tehditleri aldığımızı bildirmek için yerel polisle temasa geçtik bile." Kaşlarını çatıldığında sırtıyor. "Wiley inandırıcı görünen kanıtlar hazırlama konusunda mükemmeldir. Yani zaten gergin olduğumuzun farkındalar ve eğer bir şey olursa, bunun bir kaydı var. Ayrıca, Şerif

John bizimle büyüdü. Geldiği gibi güvenilirdir ve satın alınamaz."

Bir sonraki sorum da buydu. Memlekette, Kargalar'ın yerel polis teşkilatında elleri var. Yolsuzluk, polisi ya da hükümeti kapsamaya başlamıyor bile, ama burada farklı bir tür kod var gibi görünüyor. Bunun için minnettarım.

"Güzel," diye nefes alıyorum, bir nefes çekiyorum ve yolun geri kalanında karavanı süpürüyorum. "Yine de ortaya çıkarlarsa onlarla yüzleşmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"İstedığın kadar bunun kötü bir fikir olduğunu düşünebilirsin," diye homurdanıyor Dakota. "Bazı pisliklerin gelip sizi çalmasına izin vermeyeceğiz. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ama gerçek bir çeteye karşı birkaç çiftçi ne işe yarar ki?"

Koruyabileceklerini düşünmediğimden değil. Mesele, bir sürü insana karşı sadece üç kişi olmaları. Kargaların ne kadar büyük olduğunu bile bilmiyorum ama büyük olduklarını varsaymak zorundayım. Bir çiftlikte birkaçımıza karşı, gerçekten ne umudumuz var?

"Kusura bakma ama Kate, hakkımızda bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorsun," diye mırıldanıyor Wiley ve ben ona baktığımda ilk kez bakışlarımı kaçırıyor.

Ona bakıyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Kimse cevap vermeyince Dakota'ya dönüyorum. "*Bu ne anlama geliyor?*"

Dakota gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Sadece iyi olacağını bil ve önemli olan tek şey bu."

"Bu çok uğursuz," diye homurdandım. "Üçünüz benim sırlarımı biliyorsunuz ama kendi sırlarınızı mı saklıyorsunuz?"

"Her şey seninle ilgili değil prenses," diye homurdanıyor Levi usulca ve üçü arasında gözlerime tek bakan o oluyor. "Bazı sırların gün ışığında konuşulmaması gerekir. Onları duymak istiyorsan sabırlı ol."

Tereddüt ediyorum. Merak ediyorum ve içimden bir ses bu üç adamın kesinlikle sandığımdan daha tehlikeli olduğunu söylüyor ve ben burada onlarla birlikte bir karavanı süpürüyorum. Ne gibi sırları olabilir ki bir çeteye rahatça yüzleşebiliyorlar? Wiley'nin askeri bir geçmişi olduğunu biliyorum ama bundan bahsetmiyor ve konuştukları tek şey bu olamaz, değil mi?

"Tamam," diye iç geçirdim. "Tamam. Sanırım şimdilik sırlarınızı saklayın."

Son samanları da süpürüyorum ve köşedeki yığına doğru süpürmeye başlamak için aşağı atlıyorum.

Dakota belinden bir tabanca çıkararak, "Bu da başka önemli bir şeyi gündeme getiriyor," diyor. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Elindeki büyük tabancaya gözlerim takılıyor. Wyoming'deki bir çiftliğe değil de Vahşi Batı'ya daha uygun görünüyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Cevabımı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Pekala, öğrenme zamanı." Bir adım geri çekildim. "Ne?"

Otuz Dördüncü Bölüm

Kate

L Evi ve Wiley ahırda kalıyor çünkü yapacak başka işleri olduğunu iddia ediyorlar. Böylece sadece Dakota ve ben kaldık. Dört tekerlekli araçlardan birini kapıyor ve benim de binmemi işaret etmeden önce atlıyor.

arkaya. O evden hızla uzaklaşmadan önce tırmanıp kollarımı beline doluyorum.

Daha önce bir motosikletin arkasına binmişim. Şüpheli erkek seçimleri bir zamanlar şüpheli ulaşım yöntemlerine yol açmıştı, ama bunların hiçbiri beni engebeli bir zeminde dört tekerlekli bir aracın arkasında sürmeye hazırlamadı. Beni Dakota'nın sırtına daha sıkı yapıştıran, kasıklarımın kot pantolonunun arkasına sürtüldüğü ve beni çıldırtan engebeli bir sürüş. Bir noktada şapkam uçuyor ve şapkayı tutup başıma daha da geçirmem için durmamız gerekiyor. Dakota dağların eteklerine varana kadar sürmeye devam ediyor. Sadece pozisyondan memnun olduğunda durup inmeme yardım ediyor.

"Çekim yapmak için buraya kadar gelmemiz mi gerekiyordu?" Etrafa bakarak soruyorum. Kabul etmeliyim ki burası çok güzel bir yer. Üzerimizdeki dağlar muhteşem. Sık sık oturup bütün gün onları seyredebileceğimi düşünüyorum.

"Daha iyi pratik yapmamı sağlıyor," diye omuz silkiyor. "Ayrıca seslerin burada yankılanması hoşuma gidiyor." Dört tekerlekli aracın arkasından sarkan kovaya uzanıyor ve hepsi boş olan bir sürü cam bira şişesi çıkarıyor. "Hedefler," diye açıklama yapıyor gidip onları bir kütüğün üzerine yerleştirmeden önce.

"Sence bunları vurabilecek miyim?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Daha önce hiç silah kullanmadım."

"Seninle işim bittiğinde, onlara vuruyor olacaksın," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Şimdi buraya gel."

O tabancasını kaldırırken ben de yanına yaklaştım.

"Bu benimki. Her zaman kullanman için çok büyük olacak, ama pratik yapmak için iyi olacak. Sana taşımam için daha küçük bir tane getireceğim."

"Taşımak için mi?" Tekrar ediyorum. "Birini taşımak zorunda mıyım?"

"Üzerinde yoksa silahın pek bir faydası olmaz," diye gülüyor. Yüzümü buruşturuyorum. "Doğru, sanırım."

Namluyu işaret ediyor. "Kurşunun çıktığı yer burası." Ona sinirli bir bakış fırlattığımda sırtışı genişliyor. "Hiç ateş etmediğini söylemiştin. Silahlarla ilgili bilgilerle başlayabiliriz diye düşündüm."

"Ben aptal değilim," diye homurdanarak pazusuna vuruyorum. "Nasıl çalıştığını biliyorum. Sadece hiç ateş etmedim."

Başını sallıyor. "Tamam, tamam. Ana kurallar. Kullanmayı planladığınız sürece çıkarmayın. Ateş etmeyeceksen hiçbir zaman kimseye doğrultma."

"Anlaşılabilir," diye başımı salladım. "Başka ne var?"

"Eğer başka biri sana silah doğrultmuşsa, önce sen ateş et" diyor. İnançsız bakışlarım karşısında başını sallıyor. "Sen bir amatörsün. Eğer biri sana silah doğrultuyorsa, doğrultmayacaktır. Uzatmaya gerek yok. Hayatta kalmak için en iyi şansın önce ateş etmektir. Her zaman vücudun en büyük kısmına nişan al."

"Demek sandık," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak.

"Tabii canavar gibi bir siki yoksa," diyor Dakota, benden bir kıkırdama kopararak. "O zaman ona nişan al."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum başımı sallayarak. "Tamam, bana nasıl ateş edileceğini göster o."

Silahı işaret ediyor. "Bu bir revolver. Bir tabanca tam olarak çalışmaz ve muhtemelen taşıdığınız şey bu olacak, ama bunun üzerinde daha sonra çalışacağız. Sana bunu göstereceğim." Silahın arkasındaki bir parçayı işaret ediyor. "Horoz aynı zamanda bir tabancanın emniyetidir. Bu çentik emniyettir. Silindir altı mermi alır. Ateş etmek için horozu geri çeker ve tetiği sıkarsınız."

"Yani süslü bir güvenlik anahtarı yok mu?"

İnceleyerek soruyorum. "Yok. Sadece çekiç var. Bu biraz eski moda."

Uzanıp parmağımı kabza boyunca uzanan altın kakma işlemeye sürüyorum. Çiftlik markası, yıpranmış ama iyi muhafaza edilmiş oyma

fildişine işlenmiş.

"Babamındı," diye açıklama yapıyor ben sormasam da. "Kendini vurduğunda kullandığı silah."

Elimi geri çektim. "Ne? Bunu neden yanında taşıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Önemli değil. Babasından kaldı, şimdi de benim. İşler böyle yürüyor. Ayrıca, silahı suçlamıyorum. Adamı suçluyorum." Yanında durmam için eliyle işaret etti. "Şimdi, şunu izle."

Silahı nişan alır, yana dönerken iki eliyle sabit tutar. Bir saniyeliğine nişangâha bakıyor, horozu indiriyor ve tetiği çekiyor. Patlama sesinden kulaklarımı kapatırken şişelerden biri paramparça oluyor. Beklediğimden daha yüksek bir ses ve dağlarda tekrar tekrar yankılanıyor. Arkamızdan bir kuş sürüsü havalanıyor, protesto çığlıkları atıyorlar.

"Sıra sende," diyor bana dönerek. Gözlerimi kocaman açıp bir adım atıyorum ve vücuduyla beni desteklemeden önce ellerimi silahın etrafına dolmasına izin veriyorum. "Şimdi, bunun fena bir geri tepmesi var. Ellerini sıkı tut ve yüzüne tokat yemek istemiyorsan dirseklerinin geriye bükülmesine izin verme."

"Harika," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kısarak şişelerden birine nişan almaya çalışıyorum.

"Acele etmeyin. Acele etmene gerek yok. Çoğu insan bu mesafeden bir bira şişesine bile vuramaz."

Derin bir nefes alıyorum ve horozu geri çekiyorum. Elim titriyor ve onu sabitlemek için elimden geleni yapıyorum. Tetiği çektiğimde tek bir şişe bile kırılmadı. Kurşun zararsız bir şekilde arkalarından yere çarpıyor. Silah ellerimi geriye savuruyor ama en azından yüzüme vurmamayı başarıyorum.

"İyi bir ilk atıştı," diye mırıldanıyor Dakota kulağıma.

"Iskaladım," diye belirtiyorum.

"Iskalamanı bekliyordum," diye gülüyor. "Beş yaşımdan beri atış yapıyorum Kate. Bir gecede olmuyor."

Sonraki otuz dakikayı şişelere ateş ederek geçiriyoruz. Ya da ben yapıyorum. Dakota çoğunlukla sadece izliyor ve nasıl düzelteceğim konusunda beni cesaretlendiriyor. Sonunda beni desteklemeyi bıraktı ve ellerim daha dengeli hale geldi. Yine de tek bir şişeyi bile vuramadım. Bana silahı nasıl yeniden dolduracağımı, silindiri nasıl çıkaracağımı ve içine altı mermi daha atacağımı gösteriyor. Yeniden doldurup namluyu çevirdiğinde her zaman çok daha seksi görünür. Onunla uğraşmak kadar çekici görüldüğümden şüpheliyim.

Bir kez daha deniyorum, yaklaşıyorum ama yine de şişelerin hiçbirini vuramıyorum. Son atışı yaparken inliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu tam bir saçmalık."

"Hayır, bence harika gidiyorsun. Tam bir Calamity Jane," diye dalga

geçiyor.

"Calamity Jane'in hedeflerini vurduğuna eminim," diye belirtiyorum.

"Öyle yaptı," diye başını sallıyor. "Ve sen de yapacaksın. Bunların küçük hedefler olduğunu ve sizin hedeflerinizden daha uzakta olduğunu unutmayın."

Sözleri bana bunu neden yaptığımızı hatırlatıyor ve silahı dört tekerlekli aracın arkasına bırakıp iç çekiyorum.

"Bu kötü, değil mi?" Kalp atışlarımın endişeyle hızlandığını hissederek söylüyorum. "Bu çok aptalca."

"Hey, hey, hey," diye cilveleniyor Dakota. "Sen artık bu ailenin bir parçasısın ve biz de kendi ailemizi koruyoruz."

Bir elimi alnıma bastırıyorum. "Sana en başından söylemeliydim." Onlara söyleseydim belki beni işe bile almazlardı. Böylesi daha güvenli olurdu.

"Bize neden söylemediğini anlıyoruz," diye karşı çıkıyor.

"Sorun değil." "Hepinizi öldürteceğim," diye nefes alıyorum, yere bakarak.

Güçlü parmakları çenemi bulup yukarı kaldırıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Sen bize aitsin Kate. Ve savaşımadan kaçmana izin vermeyeceğiz."

"Benden pek hoşlanmıyorsun," diyorum hayal kırıklığıyla.

"Sana bunu düşündüren nedir?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Başta öyle demiştin. Ben sadece bir şehir kızıyım. Ve Levi'nin tavrındaki değişikliğe rağmen, muhtemelen o da benden hâlâ nefret ediyor," diyorum başımı sallayarak.

Sırıttırıyor. "Wiley'i sorgulamıyor musun?"

"Elbette hayır," diye düşünüyorum. "Benden açıkça hoşlanıyor."

Parmakları çenemden ayrılıyor ve sırtı düşüyor. "Görünüşe göre sana bir kötülük yapmışım Kate."

"O da ne?" Ona bakarak soruyorum.

"Ne kadar muhteşem ve güzel olduğunu bilmelisin. Ve seni burada istediğimi her gün söylemeliyim," diye nefes alıyor, daha yakına eğilerek.

"İşleri daha da zorlaştırmıyor muyum?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Öğrenmen birkaç hafta sürdü ama çok hızlı öğreniyorsun. Senin zorlaştırdığın tek şey, benim her gün yapmam gereken şeye odaklanmam. Varlığınla dikkatimi dağıtıyorsun. Ben içeride sıkışıp kalmışken tek düşünebildiğim senin dışarıda çalışman olduğunda çalışmakta zorlanıyorum." Daha yakına eğiliyor. "Çünkü en uygunsuz zamanlarda seni Wiley ya da Levi ile düşünürken, onların isimlerini haykırırken nasıl görüldüğünü düşünürken sertleşiyorum."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Uyanık olduğum her an bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırlayarak sorar. "Sana nasıl baktıklarını görüyorum Kate ve sana Çunu söyleyeyim, Levi senden nefret etmiyor, tıpkı benim etmediğim gibi. Nefret ettiğimiz biri için bunca zahmete gireceğimizi mi sanıyorsun?"

"Olabilir," diye nefes alıyorum.

"Biz o kadar asil değiliz," diyor beni dört tekerlekli araca doğru bastırarak. "Öyle olduğumuzu düşünebilirsin ama değiliz. Doğruluk timsali olduğumuz söylenemez."

"Bana o kadar da kötü görünmüyorsun," diye mırıldandım.

Elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye doğru çekiyor ve ön tarafıma bastırırken çenemi tamamen yukarı doğru eğmeye zorluyor. Diğer eli kalçamı kavriyor ve sıkıyor. "Bir grup şeytandan kaçtın ve başka bir şeytan bulduğunun farkında bile değilsin."

Kalbim sıkışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık kaçmak için çok geç, Calamity Kate," diye mırıldanıyor. "Bir çingiraklı yılan yuvası buldun. Artık onların zehrinden korkamazsın."

Ne demek istediğini sormadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Endişem alevleniyor ama eli saçlarımı sıkıca kavradığında endişem uçup gidiyor. Yine ne için endişeleniyordum? Sır sakladıkları gerçeği mi? Hepimizin sırları var.

Çingiraklı yılan olsun olmasın, bu adamın beni tüketmesine izin vermek istemiyorsam ne olayım.

Beni dört tekerlekli aracın arkasına doğru itiyor, ardından aracın üstüne çıkarıyor ve bacaklarımın arasına girmeden önce beni orada dengeliyor.

Gömleğimi ve sütyenimi tek bir hareketle yukarı iterken, "Dört tekerimin üzerinde hiç kadın sikmedim," diye geveliyor. "Sanırım bunu düzeltmenin zamanı geldi, öyle değil mi?"

Meme ucumu ağzıyla kapatırken "Evet," diye nefes alıyorum.

"Katılıyorum."

Uzanıp kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve kalçalarımın altına doğru itiyor. O yardım etmeye çalışırken ben de botlarımı tekmeliyorum ama tam kotuna uzanmak üzereyken beni durduruyor. Ellerimi başımın üzerinden geçiriyor ve beni koltuğa uzanmaya zorluyor. Parmaklarımı gidonun etrafına doladığında ona bakıyorum.

"Sakın bırakma," diye uyarıyor.

Söylediğini yapıyorum, çok fazla bir şey beklemeden hemen eğilip yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. Çılgık atıp bacaklarımı kapatıyorum ama o omuzlarıyla bacaklarımı ayırıyor ve bana dik dik bakıyor.

"Hayır," diye hırlıyor. "Şimdi açık kal, yoksa o kadar nazik olmayabilirim."

Ama çok açık sözlü davranıyor ve bacaklarım yavaşça tekrar kapanmaya başlıyor. Tam klitorisime vuruyor ve ben şaşkınlık ve acı içinde sarsılıyorum.

"Ow!" Ona ters ters bakarak homurdandım. "Sana bacaklarını kapatmamanı söylemiştim."

"O zaman doğru düzgün yap," diye hırlıyorum. "Çok agresif davranıyorsun!"

Gözleri kırışıyor. "Çok mu agresif oluyorum, şehirli kız?" diye mırıldanıyor. "Şehirli oğlanlar seni doğru düzgün sikmiyorlar, değil mi?"

Ağzımı açtım ve kapattım. "Şey... pek sayılmaz, hayır."

"Yazık," diye kıkırdıyor. "Biz burada farklı yapıyoruz."

Ayağa kalkıyor ve pantolonunun kemerini çözdükten sonra kot pantolonunu kalçalarına doğru indiriyor. Eli hemen boğazıma dolanıyor ve sıkıyor, sikini girişime doğru hizalarken beni hareketsiz tutuyor.

"Bundan sonra, dört tekerlekli arabayı sürerken seni becereceğim," diye düşünüyor ve sonra içime giriyor.

Elini boğazıma bastırmasa çığlık atacaktım. Tüm sesleri kesiyor. Bir an için gidon demirlerine tutunmam gerektiğini unutuyorum ve kollarımı aşağı indirip ona tutunuyorum. Hemen geri çekiliyor ve beni çeviriyor, içime acımasızca girmeden önce beni dört tekerlekli aracın üzerine eğiyor.

"Böyle çok güzelsin," diye inliyor. "Arka planda dağlar, havada kışın."

Dört tekerlekli aracın yüksekliği nedeniyle ayak parmaklarım yere değmiyor bile ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Beni acımasızca sikerken siki tekrar tekrar içime giriyor. Çığlık atıyorum, her dakikasından zevk alıyorum, ama tam bitiremeden içimden çıkıyor ve kışıma şaplak atıyor.

"Henüz değil," diye homurdanıyor ve beni belimden tutup kaldırmadan önce. Ben kollarındayken dört tekerlekli araca tırmanıyor ve gidonun üzerine eğiliyor. "Sıkı tutun," diye emrediyor, içime girip dört tekerlekli aracı çalıştırmadan hemen önce.

Kalçalarımı kendisine doğru çekmeye başladığında gözlerim açılıyor, dört tekerlekli aracı vitesine takıp havalanırken hareket etmemi söylüyor. Rüzgâr saçlarımı geriye itiyor ve bir anlık şaşkınlıktan sonra hareket etmeye başlıyorum, dört tekerleği sürerken ona biniyorum. Bu bir telaş ve sürerken bizi mahvetmeyeceğine dair ona tamamen güveniyorum. Rüzgâr hızla geçip giderken gözlerim kapanıyor, gidondan sarkarken göğüs uçlarım çakıllanıyor. Ben çözülmeye başladığımda, o

inliyor ve gazı geri çekerek bizi uçuruyor. Adrenalinim tavan yaptı.

"Dakota!" Ellerim tutamaklara sıkıca kenetlenmiş halde ağlıyorum.

"Tam orası," diye inleyerek beni daha sert itiyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

İnlemeye başladığında bacaklarım titriyor, dağların adrenalini onu orada buluyor ve dört tekerlekli araç sonunda yavaşlıyor. Eli kalçamı sıkıca kavıyor, beni sikiinin üzerine bastırıyor ve hepsini almam için beni zorluyor.

"İşte bu," diye inliyor tamamen durduğumuzda. "Bu hayal ettiğim kadar iyiydi."

Rüzgârla savruluyorum ve hâlâ o soğukkanlı, düğmeli Dakota'nın beni hayatımın dört tekerlekli yolculuğuna çıkardığına inanamıyorum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, hareket edecektim.

Eli kalçamda sıkılaşıyor. "Henüz değil, Calamity Kate. Seninle işim bitmedi." Ve sonra dört tekerlekli arabadan atladı ve beni ona karşı gerçekten iyi becerdi, bir kovboyun nasıl sürüleceğini bildiğini bir kez daha kanıtladı.

Ve her dakikasından zevk almazsam lanet olsun.

Bölüm Otuz Beş

Kate

T Sonraki birkaç hafta hepimiz buzağların doğmasını beklemekle geçiyor. İlk hafta içinde üç buzağı doğdu, minik yavru inekler artık sevimli bir şekilde yolculuklarına hazırды, ancak diğerleri hala inatla buzağılamayı reddediyor. Zavallı anneler dolup taşıyor, sanki onları beklemelerini istermiş gibi buzağılayanlara kederli miyavlamalarla tarlada hantal hantal dolaşıyorlar. Oraya gidip mümkün olduğunca sık onlara zamanın geldiğine dair güvence vermeye çalışıyorum, ancak hamileliği hiç şahsen yaşamadım. Tek yapabildiğim onları rahatlatmak ve otlaklarına her gittiğimde onlara fazladan bir ödöl maması götürmek.

Tarlada Wiley'e yardım ettiğim için her ilk doğumu sinir bozucu bir şekilde kaçırıyorum, bu yüzden Levi'ye bir dahaki sefere annelerden biri doğuma girdiğinde gelip beni alıp alamayacağını soruyorum. Buna tanık olmak ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Daha önce hiç buzağı doğduğunu görmemiştim ve annelerin bebek doğurmaya çalışmasına kendimi kaptırmış durumdayım. Bunu ona üç gün önce söyledim ve bir gece yarısından sonra kulübemin kapısını çaldığında hiç tereddüt etmeden peşinden koştum, saçlarımı dağınık bir şekilde toplamak için bir an bile ayırmadım.

Üzerimde hâlâ pijama şortum ve tişörtüm var ama ayaklarımı botlarımın içine sokup onu ahıra kadar takip ediyorum, heyecanlı ve hazırım. İşte bu kadar. Yardım edebileceğimi gösterme şansım bu. Ve beni bebek hayvanlar kadar heyecanlandıran başka bir şey yok.

Levi, annenin biraz sorun yaşadığını fark edince onu ahıra getirdi. İçeri girdiğimizde tüm atlar başlarını öne eğip selam veriyor ve çiftliğe yeni katılan bu at için aynı derecede heyecanlı görünüyorlar. Levi beni en sondaki ahıra götürüp içeri girmeme yardım ederken neredeyse tek kelime etmiyor. Anne inek çoktan koşumlanmış ve

Bize çarpmadığından emin olmak için yan tarafa bağlı. İçeri girdiğimizde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ama bizi tanıdığına sakinleşiyor. Kalçasını okşuyorum.

"Sana her an gelebileceğini söylemiştim, Möö Winnie," diyorum ona sırtarak.

Levi bakışlarını bana çeviriyor ve geç olmasına rağmen hâlâ her zamanki gibi nefis görünüyor. "İneğe Winnie the Moo adını mı verdin?"

"Elbette sevdim," diyorum onu okşarken. "Elmalarını yeşil ve samanını yumuşak seviyor. Ayrıca kulaklarını ovuşturduğunuzda Ayı Pooh'nun gülmesine benzer bir ses çıkarıyor."

Bana inanamayarak göz kırpmıyor ama başını sallayıp Winnie'ye dönüyor.

"Çoğunlukla, sadece işler ters gidiyor gibi görüldüğünde yardım etmek için buradayız," diye talimat veriyor ve bana kenarda durmamı işaret ediyor. "İşlerin nasıl gittiğini biliyor olmalı ama ona yardım etmemiz gerekecek."

Annenin rahatsız bir şekilde kıpırdanmasını, böğürmesini ve bir ileri bir geri gitmesini gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyorum. Sıkıntılıymış gibi başını sallıyor ve ben de endişeyle Levi'ye bakıyorum.

"Pek sakin görünmüyor," diye yorum yapıyorum.

"Hamileliğin sakin olunacak bir şey olmadığını tahmin ediyorum," diye homurdanıyor. "Kasılmalar genellikle acı vericidir."

"Doğru," diye mırıldandım, endişeliydim. "İkınırken ona dokunabilir miyim?" "Muhtemelen izin vermez," diye cevap veriyor.

Ama uzun zamandır beni bir tehdit olarak görmeden tüm hayvanlarla nasıl konuşacağımı öğrendim ve Winnie zaten bana güveniyor. "İşte bu," diye mırıldanıyorum, elimi yan tarafına götürüp okşuyorum. "İşte iyi bir anne, Winnie. Çok iyi gidiyorsun. Bu bebeği dışarı iteceksin ve sonra bunu güzel, sulu bir elmayla kutlayacağız."

İnek bana odaklanmadan önce hemen başını ileri geri sallamaya başladı.

"Kate," diye uyarıyor Levi. Eğer beni yanında istemediğine karar verirse, hareket etmeye fırsat bulamadan beni kabinin kenarına sıkıştırabilir, bu yüzden onun güvensizliğini anlıyorum. Ancak ben ona tamamen güveniyorum. Onu üzmüyorum. Sadece acı çekiyor.

"Sorun yok," diyorum hem ona hem de Levi'ye. "Her şey yoluna girecek. Sadece doğum şeyini yapmana ihtiyacımız var. Sana ıkınmanı söyleyeyim mi? Bu insanlar için olduğu gibi inekler için de geçerli mi?"

Onunla konuşmaya devam ediyorum, bunun benim rolüm olduğunu bilerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Tek bildiğim onu makul ölçüde sakin tutmam gerektiği. İkinmeye başladığında Levi rahatlamış gibi bir ses çıkarıyor ve kalçalarını okşuyor. Ama hemen ardından rahatlama hissi kayboluyor.

Levi kaşlarını çatar. "Çok uzun sürmeye başladı. Olması gerektiği gibi kırılmıyor. Onu merada hoplayıp zıplarken gördüğümde bu konuda endişelenmiştim."

"Ne yapacağız?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. "Veteriner mi çağıralım?"

Levi başını sallar. "Bir veterinerden buzağılama konusunda eğitim aldım. Ona yardım edeceğiz, hepsi bu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama sadece başımı sallıyorum. "Ne yapacağım?"

"Onu sakin tut," diyor gözlerimin içine bakarak. "Bu konuda iyi iş çıkarıyorsun."

Başımı sallıyorum ve sırtını okşamaya devam ediyorum, Levi onun arkasında pozisyon alırken ona mırıldanıyorum. Omzuna kadar uzanan uzun eldivenlerini giyiyor ve bana başıyla selam veriyor.

"Uzanacağım ve baldırın pozisyonunu kontrol edip edemeyeceğime bakacağım," diye öneride bulunuyor. "Bana tekme atmasını engellemeye çalışacağım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Söz vermiyorum," diye cevap veriyorum ama onunla konuşmaya devam ediyorum. Levi her ne yapıyorsa onu yaptığında miyavlıyor ve nefesinin altında küfrettiğinde ayaklarının üzerinde kayıyor. "Sorun ne?" diye soruyorum.

"Buzağının kafası arkaya dönmüş gibi hissediyor," diye homurdanıyor. "Önce arka bacakları çıkacak. Onları düzelterek ve sonra hızlı hareket etmemiz gerekecek. Orada geçen her dakika, dananın nefes alamadığı bir dakika demek."

İçimi panik kapladı. Buzağı nefes alamıyor mu? Bu kulağa çok ciddi geliyor. Veterinerden tekrar bahsetmeyi düşünüyorum ama Levi biraz daha aceleyle hareket etmeye başladığında ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Ne yaparsa yapsın, Winnie bundan hoşlanmıyor. Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum, onunla konuşmaya devam ediyorum. Levi'ye tekme atmıyor, bu yüzden iyi bir iş çıkardığımı varsayıyorum, ama paniğimin ona bulaşmasına izin vermemek için kendime hakim olmam gerekiyor.

Levi duvarda asılı duran zinciri göstererek, "Tamam, şu buzağılama zincirini bana ver," diyor. Dediğini yapıyorum ve o da tekrar hareket ediyor. "O ıkındığında, ben çekeceğim. Bakalım bu buzağıyı oradan

ıkarabilecek miyiz?"

"Tamam anne," diyorum Winnie'ye, yanağını okşayarak. "O bebeği oradan çıkaracağız. İkinmana ihtiyacım olacak."

"İtıyor," diye homurdanıyor Levi ve hafifçe çekiyor. "Toynaklarını görüyorum."

"İşte iyi bir kız!" Ötüyorum. "Bu iş sende anne. Biraz daha ıkın." "İşte geliyor," diye homurdanıyor Levi baldırı çıkarmasına yardım ederken.

"Görüyorum ki

Başını. İşte o-"

Levi'nin sözleri aniden kesildi ve ona sertçe baktım. "Ne dedin?" "Ne?" diye sordum. "Ne oldu?" Bana cevap vermeyince, "Levi?" diye çıkışıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Önce nefes almasını sağlayayım." Baldırla uğraşıyor ama bulunduğum yerden göremiyorum. Winnie'yi teselli ettiğim yerden kıpırdamıyorum çünkü şu anda tekme atarsa Levi'yi ve bebeğini yakalayacak. Zıplıyor ama bebeğini görmek istemesi dışında çok sıkıntılı görünmüyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor Levi. "Tamam, o... . nefes alıyor."

Ancak Levi uygun gördüğünde ineği okşuyorum ve koşum takımını duvardan çözüyorum. Hemen bebeğini almak için dönüyor. Yalamak için eğildiğinde onu göremiyorum, sadece sevimli cılız bacaklarını görebiliyorum.

Levi eldivenlerini çıkarır, kaşları çatılmıştır.

"Sorun nedir?" Kendi yüzüm kaşlarımı çatarak soruyorum. "Buzağı iyi mi?" Cevap vermeyince, daha sert bir şekilde tekrar soruyorum. "Levi, buzağı iyi mi?"

Gözlerime bakıyor ve içindeki bir şey hissettiğim heyecanı siliyor. "Neden bir göz atmıyorsun Kate?"

Winnie'nin etrafında dolanıyorum, kalbim göğsümde sertçe atıyor. Önce baldırının arkasını, sonra da vücudunu görüyorum. Ancak tam olarak etrafta dolaştığımda görebiliyorum. Winnie'nin temizlemeye çalıştığı baldırı görünce şaşkınlıkla ağzımı kapatıyorum.

Buzağı çoğunlukla normal görünüyor, ta ki yüzüne bakana kadar. Orada sadece bir tane yok. İki tane var. Siyam ikizleri gibi birbirlerine kaynaşmışlar ama sadece bir vücutları var. Buzağı yine de hareket ediyor, baskın yüzü olduğunu varsaydığım yüzüyle annesine hafifçe burun kıvrıyor.

Levi annenin omzuna vurur. "Üzgünüm anne," diyor anne bebeğini nazikçe koklarken. "Bu sefer değil."

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakarak ağlıyorum. "O yaşıyor."

"Fazla yaşamaz," diyor Levi üzüntüyle. "Asla yaşamazlar. Şimdi acısına son vermek en iyisi."

"Ne? Hayır!" Annenin hâlâ temizlediği buzağının önüne geçerek ağlıyorum, buzağının bir tür anomali olup olmadığını umursamadığı belli. "O iyi! Yaşıyor!"

Levi iç çeker. "Kate, burada işler farklı yürür. O buzağı en fazla birkaç gün yaşar. Geceyi atlatırsa şanslı sayılır."

"Bunu bilemezsin!"

"Biliyorum!" diye homurdanarak elini annenin derisinde gezdiriyor. "Bunu biliyorum. Bunu bilmek benim işim. Onu kurtaramayız, Kate."

Anne hâlâ yavrusuna sokuluyor ve buzağı yumuşak, garip bir meleme sesi çıkarıyor. "Ona bir şans ver," diye mırıldanıyorum.

"O ölecek Kate," diyor Levi öfkeyle. "Doğa ana bir hata yaptı. Bu bazen olur-"

"Ona bir şans verin!" Çaresizce bağıriyorum, kalbim anne için parçalanıyor. "Onu istiyor. Onunla ilgileniyor!"

Levi'nin yüzü sertleşir. "Onun ölmesini izlemeyeceğim."

"Zorunda değilsin," diyorum çenemi kaldırarak. "Ben onlarla kalacağım. Onlarla ilgileneceğim."

Kaşlarını çatıyor ama gözlerinde hüznün de var. Ne olacağını bildiğini anlıyorum ama Winnie bebeğini sevmek için zamanı hak ediyor. Bunu *hak ediyor*.

"Onlarla ben ilgilenirim," diye tekrarlıyorum, gözlerim doluyor. "Lütfen. Onlara bir şans verin."

"Peki," diye homurdanıyor Levi. "Ama onları meraya götür. Benim burayı temizlemem gerekiyor."

Ben de öyle yapıyorum. Ben yardım etmek için araya girmeden önce buzağı ayağa kalkana, dengesiz bir şekilde anneye doğru hareket etmeye çalışana kadar bekliyoruz. Çok ağır ve zorlanıyor, ama anne dışarı çıktığında o da sallantılı ayaklarıyla onu takip ediyor. Çok uzağa gitmiyoruz, sadece ahırın dışına çıkıyoruz ve buzağı süt içmeye çalıştığında, bu garip ve zor bir görev. Sonunda bunu başarıyoruz ve sonra anne uzanmak için yumuşak bir ot parçası buluyor. Buzağı onun yanına sokuluyor ve oraya yığılıyor, ben de onun yanına yerleşiyorum ve buzağının iki başını kucağıma koymasına izin veriyorum.

En azından yıldızların altındayız. En azından bu bebek annesinin sevgisini ve üzerindeki yıldızları bilecek. Benim gördüğümde iki kat daha fazla yıldız görecektir. İkisini de severken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, anne dinlenirken burnu bebeğinin burnuna değene kadar başını bana sarıyor. Levi'ye inanmak gerekirse, yakında bu bebeğin yasını tutması gerekecek ama şimdilik o bir anne ve halinden memnun.

Yıldızlara odaklanıyorum, kalbim onlar için kırılıyor, Levi'nin muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Yine de bunu kabul etmek istemiyorum. Bizi düşünmek istemiyorum.

bir şansı varken bu kararı verdi.

Bir süre sonra Levi belirdi, elinde bir battaniye, başı öne eğikti. O görününe kadar üşüdüğümü fark etmemiştim bile, şu anda bana yaslanmış olan ineklere öyle sarılmışım ki.

"Özür dilerim," diyor usulca, gözleri hüzünlü. "Size katılabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve ineğin yanında ona yer açıyorum, yeterince karıştırıyorum. Winnie kızgın bir ses çıkarıyor ama onun yerine başını ona yaslamak için mutlu bir şekilde hareket ediyor. Arkasına yaslanıyor ve beni kendine doğru çekmeden önce battaniyeyi üzerimize örtüyor. Uyuyan buzağıyı neredeyse dalgın bir şekilde okşuyor, kaşları hala çatık.

"Zalimce konuşmak istememişim-" diye başlıyor.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Ama en azından bebeğini tanıma şansına sahip olmamasına izin veremezdim. O bunu hak ediyor."

Beni inceliyor, gözleri yaşlarla ıslanmış yanaklarımı görüyor. Diğer eliyle uzanıyor ve neredeyse saygıyla gözyaşlarımı siliyor. "Seni hatırlayacak," diyor. "Ve o da hatırlayacak. Senin iyiliğini hatırlayacaklar. İnsanlar ineklerin ne kadar akıllı olabileceğinin farkında değil." Başını arkaya yatırıyor. "En azından bu iyiliği bilecek."

Ben uyuyana, buzağı iki başını kucağıma koyana, anne zor bir doğumdan sonra dinlenene kadar birlikte orada yatıyoruz. Levi de bir noktada uykuya dalmış olmalı, bir süre sonra kalçamdaki bir ağrıya uyanıp ona yaklaştığımda başı Winnie'ye yaslanmıştı. Güneşin ilk ışıkları ufukta belirene kadar bütün gece dışarıda kaldığımızı fark ediyorum, ışık yüzüme vuruyor. Sarsılarak uyanıyorum ve gözlerimdeki uykuyu silmeye çalışırken kalçalarımındaki ağırlığa bakıyorum.

Kalbim durdu.

"Levi," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Levi, uyan."

Kıpırdanıyor ve benim gördüğüm manzaraya bakıyor ve ben ağlamaya başlarken hemen beni kendine çekiyor.

En azından yıldızları görebildi.

Winnie ayağa kalkıp ne olduğunu anladığında, acı dolu haykırışları beni yürüyemeyecek hale getirene kadar mahvediyor. Levi beni kollarına alıp kulübeye geri götürmek zorunda kaldı. Yol boyunca ağlıyorum ve Winnie'nin sesleri beni içeride takip ediyor. O sesi asla unutmayacağım.

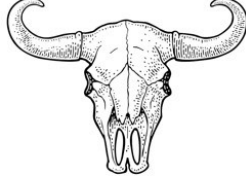
Onun acısını asla unutmayacağım.

Ama en azından annesinin sevgisini ve yıldızları tanıdı.

En azından bunu öğrendi. . .

Otuz Altıncı Bölüm

LEVI

F Kate birkaç gündür normalden daha az neşeli. Çiftlik hayatının ne kadar acımasız olabileceğini sık sık hatırlamıyorum ama sadece kısa bir süre hayatta kalan bir buzağı için çektiği acıyı görmek beni uyandırıyor. Daha önce de buzağılarla uğraştım.

Hastalananlar, ölü doğanlar, oksijen solumayı beceremeyenler. İki başlı buzağılar nadirdir ve bu, bunca yıldır gördüğüm sadece ikinci buzağı, ancak can kaybına o kadar alıştım ki bunun beni rahatsız etmesine izin vermezdim.

Ta ki onun acısını görene kadar.

Kate'in buzağı ve ineği ahırdan çıkarıp yıldızların altına yerleştirmesini izledim ve kalbim kırıldı. Buzağının bir şansı olması için o kadar çok mücadele etmişti ki, iş başa düştüğünde buzağının son anlarını ona sevgi ve ilgi göstererek geçirmişti. Anneyi destekledi ve ona sıcaklık sundu. Buzağının gece öldüğünü fark ettiğimizde ben de neredeyse onun kadar sarsılmıştım. Onun yaşamasını istemiştim.

Onun için.

O buzağının yanıldığını kanıtlamasını, ayçiçeğimle birlikte güneş ışığında yaşamasını ve galivant yapmasını istemiştim. Bunun yerine, haklı çıktım ve bu bilgiyle gelen kalp kırıklığı şaşırtıcı. Ama Kate'in daha önce görmediğim bir yönünü görmüştüm. Orada uzanışını ve teselli verişini izledim. Yıldızlara yeni bir ışıkla bakmasını izledim. Ve şimdi hiç tanımadığı bir buzağı için acı çekiyor.

Ahırdan çıkıyorum ve Kate'i ön verandada oturmuş, kiminle çalışacaksa gelip onu almasını beklerken buluyorum. Ona gelip şu anda buzağılarıyla ilgilenen ineklere yardım etmesini söylemeyi planlıyordum, ama bu hala uğraşmak için çok ham olacak gibi geliyor. Ben sadece

sonra kendim hallederim. Ona daha fazla gereksiz acı çektirmektense bunu yapmayı tercih ederim.

"Sana nasıl yumruk atılacağını gösteren oldu mu?" Verandaya çıkarken sordum.

Sallanan bir sandalyede oturuyor, elini Ole Red'in üzerine koymuş onu okşuyor. Karnını kaşıyana kadar tembelce dönüyor, mutluluktan nefes nefese kalıyor. O iyi bir köpek. Bir zamanlar bu çiftliği mutlulukla koruyan gururlu bir rakun köpeğiydi, artık emekliliğini hak etti. Dakota'ya bir şey olduğunda çok üzülecek. Sanırım hepimiz öyle olacağız. Artık gençleşmiyor. Sanırım yaşlı adam 12 yaşına yaklaşıyor.

"Dakota bana silah kullanmayı öğretti," diyor, sesi iyi uyuyamamış gibi gergin.

Bu olmaz. Uyuması gerek. Uyku hayatı önem taşır.

"Hadi gel," diyorum ona, verandadan çıkıp beni takip etmesini işaret ederek. "Seni hemen bir dövüşçü yapmam mümkün değil ama en azından nasıl düzgün yumruk atılacağını öğretebilirim."

Ayağa kalkıyor ve peşimden gelmeden önce geriniyor. Ole Red ve verandada yatan diğer sığır köpekleri hemen ayağa kalkıp kuyruklarını sallayarak onu takip ediyor. Görünüşe göre buradaki her hayvanla arkadaş olmuş. Dozer hariç hepsiyle. Denemediği için değil. Geçen gün boğanın otlığında boynuzlarında yarısı yenmiş elmalarla dolaşmasına aldırmadığı lanet olası keçiyi buldum. Belli ki Kate'in işiydi, bir barış teklifi. Ninny, yani keçi, o otlığa girmesine izin verilen tek şey ve sonu ölüm olmayan tek şey. Boğanın ona karşı bir zaafı var. Nedenini Tanrı bilir.

"Muhtemelen bir yumruk atabilirim," diyor bacaklarına yapışan tüm köpekleri severken. "O kadar da zor değil."

"Daha önce hiç fırlattın mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Tereddüt ediyor. "Pek sayılmaz."

Başımı salladım. "Bunu yapmanın bir doğru bir de yanlış yolu var. Yanlış yol elinizi kırar ve düşmanınıza zarar vermez. Doğru yol ise onları bayıltır ve sana kaçmak için zaman kazandırır."

Başını öne eğiyor. "Kaçmak için zamana ihtiyacım olacak mı?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Silahın yoksa, tehlikeden uzak dur. Bırak da birimiz icabına bakalım."

Dudaklarından onu öpme isteği uyandıran küçük, sevimli bir huff çıkıyor. "Özellikle genç kız olmayı sevmiyorum."

"Seni bir savaşçı yapmak için yeterli zamanımız olduğundan şüpheliyim," diye belirtiyorum. "Ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Bana nasıl yumruk tuttuğunu gster."

Parmaklarını kıvırıyor ve başparmağını avucunun içine sokuyor. En azından artık sşslş tırnakları yoktu. Buraya ilk geldiğinde tırnakları manikşrlşydş. şimdi tırnakları kısa ama bakımlı. nemli değil. Ne olursa olsun gşzel, ama uzun tırnaklar dşzgşn bir yumruk yapmayı imkşnsız hale getirirdi.

"Hayır, başparmağını çz," diye talimat veriyorum, yumruğunu açıp uygun şekilde yeniden katlamak için yanına geliyor. "İşte byle. Daha gşlş olacaksın ve başparmağını kırmayacaksın."

Başını sallıyor. "Tamam. Sonra sana vurdum mu?"

"Vşcut ağırlığınızı kullanıyorsunuz. Başka tşrlş zarar verecek kadar gşlş değilsin. Zaten avantajlı olduğun fazla bir boyun da yok. Kolunu geri getirdiğinde, tşm vşcudunu darbenin içine atıyorsun. Tşm vşcudunu."

Dudakları kaşlarını çatıyor. "Bu bir metre boyundaki şey kıına tekmeyi basacak," diye uyarıyor.

"Gşzel," diye başımı salladım. "Senden bunu bekliyorum." Yumruğumu onunkine doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Zayıf noktalar. Herkesin vardır. Birine bu noktalardan yumruk atarsan en fazla zararı verirsin." Yumruğunu çeneme bastırıyorum. "Boyunu kendi avantajına kullan ve sahip olduğun her şeyle yumruk at. Herkes senden daha uzun. Doğru vurursan onları yere serersin."

"Bildiğim iyi oldu," diye dşşşnşyor, gzleri elimin onun elini tuttuğu yerde.

"Eğer burunlarına ulaşabiliyorsanız, vurmak için iyi bir yerdir," diye tavsiye ediyorum. "Ama 1.80'den uzunlarsa, bunun için yeterli gşcşnşz olmayacaktır."

"Harika. Kısalığım aleyhime işliyor," diye iç geçiriyor.

Gşlşmsemeden kendimi alamıyorum. "Ama bu sana başka avantajlar da sağlıyor." Yumruğunu aşağı çekip kasıklarına bastırıyorum. Elini oraya bastırdığımda gzleri açılıyor. "Eğer bu bir erkekse, onu buradan olabildiğince sert tekmeleyeceksin. İki bşklşm olur ve sen de burnuna ulaşabilirsin. Sonra da kaç."

"Fındık, burun ve çene," diye tekrarlıyor. "Yeterince kolay. şimdi sana vurmama izin verecek misin?"

"Taşaklarına değil," diye uyarıyorum, yumruğunu bırakarak. "Ama yşzşme vurmaya çalışmaktan çekinme."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kaşları havaya kalkıyor. "Ya sana zarar verirsem?"

"Bana vurmayacaksın bile," diye kıkırdıyorum. "Ama yumruk atmayı bildiğinden emin olmak için önce elime vur."

Onun vuruşuyla elim acıyana kadar yaklaşık bir saat pratik yapıyoruz. Yeterince anladığını hissettiğimde doğrulup onu izliyorum. İnce bir ter tabakasıyla kaplıydı. İnek desenli şapkasını çoktan kenara koymuş ve daha iyi ivme kazanması için botlarını tekmelemişti. Ayrıca, ayağında çizmeler varken kazara tekmelenmek isteyecek tek bir erkek bile tanımıyorum. Bacağınızı bir şeye kaptırmanız yeterince kötü.

"Tamam, şimdi vur bana," dedim ona.

Ben ondan çok daha uzunum, bu yüzden burnuma beni incitecek kadar güçlü vuramaz. Eğer çeneme tam isabet ettirebilirse belki ama ben daha çok gövde mi yumruklamasına ve bana gerçekten vuracak kadar hızlı olmasına odaklanmış durumdayım. Topallayarak yürüyebilirim ama hala oldukça iyi hareket edebiliyorum.

Savuruyor ve ben bir adım geri atıyorum, böylece ıskalıyor. Tekrar savurduğunda, kaçmak için hareket etmem bile gerekmiyor.

"Unutma, birine yumruk atacak kadar yaklaştıysan zaten tehlikeydesin demektir. Amacın kaçmak," diye talimat veriyorum, bir başka darbenin önünden dans ederek kaçarken.

"Biliyor musun, bir zamanlar belini kırmış biri için gerçekten hızlı hareket ediyorsun," diye homurdanıyor, bana tekrar vurmaya çalışıyor ve ıskalıyor.

"Yıllarca fizik tedavi gördüm," diye itiraf ediyorum ve o da durup bana bakıyor. "Tekrar yürüyebileceğimi düşünmediler. Hatta bana yürüyemeyeceğimi söylediler."

"Ve sen onlara inanmayacak kadar inatçıydın," diyor gülümseyerek ve buzağı öldüğünden beri ilk kez gözlerine bir kıvılcım girdiğini görüyorum. "Yürümeye başladığında ne dediler?"

"Oh, bunun için kredi aldılar," diyorum omuz silkerek.

"Tabii ki yaptılar," diye iç geçiriyor. "Nasıl bir şeydi?"

Onu dikkatle izliyorum "Hangi kısım? Yürüyememe kısmı mı yoksa neredeyse ölme kısmı mı?"

"İkisi de."

Doğrulup onu inceliyorum, kendini tutuşunu, gözlerindeki merakı. Buraya uymamasına rağmen onunla ilgili her şey mükemmel. Kate'in hiçbir yere uyduğunu sanmıyorum. O çok eşsiz, çok nazik, çok savunmasız. Onunki gibi duygular zayıftır, ya da en azından ben öyle görüyorum. Duyguların benim hayatımda yeri yok. Ortaya çıktıklarında, bok

Boot Scoot gibi şeyler olur. İnsanlar yaralanıyor. Bundan nefret ediyorum. Şeytanlarınız olduğunda, oynamaları için dışarı çıkmalarına izin veremezsiniz. Onları kafeste tutmak zorundasınız.

Ama işte Kate, yürüyen, konuşan bir anahtar. Ve lanet kilidimi açıp duruyor.

Bu düşünce, kendimi bu durumdan uzaklaştırmak için hışım ile uzaklaşmak istememe neden oluyor. Bunun yerine derin bir nefes alıp sorusuna cevap veriyorum. Pisliğin teki olabilirim ama *onun* pisliği olmak istemiyorsam ne olayım. Tehlikeli, özellikle de üzerinde bu kadar ateş varken, ama aptal değilsem hiçbir şey değilim. Ne de olsa eskiden boğa güderdim. Babam haklıydı. Her zaman yükseklerin peşindeyim.

Ve şu anda, o yüksek Kate.

"Neredeyse ölmek alçakgönüllülüktü," diye itiraf ediyorum, onun yüzü dışında her yere bakarak. "Tünelin sonunda bir ışık yoktu. Cenneti görmedim. Sadece babamı gördüm."

"Yakın mıydın?" diye soruyor.

"Hayır, hiçbir şekilde değil," diye itiraf ediyorum. "Sarhoş bir piçti. Beni çok dövdü. Başka şeyler de yaptı. . başka şeyler yaptı. O tür bir adamdı. Kaza geçirdiğimde çoktan ölmüştü ama onu orada gördüm, beni azarlıyor, hiçbir işe yaramadığımı söylüyor, her zaman nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu haykırıyordu." Kelimelerim sertleşiyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Bu yüzden uyandım, ona inat olsun diye."

Yaklaşıyor ve koluma dokunuyor. "Bazen kin en iyi araçtır. Sorun değil, atlatmanın sebebi bu."

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor. Onun yerine dokunuşuna eğiliyor, tadını çıkarıyor, daha fazlasını istiyorum. Tarlada tadına baktığımdan beri onu arzuluyorum.

"Ve yürüyememek cehennem gibiydi. Ama o olmadan bunu başaramazdım. . şey, Dakota ve Wiley bunu atlatmamı sağladı."

Artık her yerim yara bere içinde. Dozer kendi yarasını da ekledi, boynuzu karnıma saplanmıştı, ama sırtımın düzeltilmesi için geçirdiğim ameliyatlardan daha fazlası var. Asla eskisi gibi olamayacağım, asla eskisi gibi hareket edemeyeceğim ve havalar soğuduğunda kireçlenmem çok kötü oluyor ama hayattayım. Ve şimdi burada ayçiçeğimin önünde duruyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Huysuz bir piç olduğumu biliyorum-" "Yapma," diyerek sözümü kesti.

"Ne yapmayayım?"

"Yapma bunu." Çenemi kavırıyor ve ben de parmak uçlarında durmasına gerek kalmasın diye eğiliyorum. "Kendini böyle küçümseme. Kendince sebeplerin var."

"Eğer yapmazsam, beni kim hizada tutacak?" Gözlerinin içine bakarak mırıldanıyorum. Bir kadının onun kadar güzel olmaya hakkı yok. İçimdeki her şey ondan kaçmak istiyor, çok derinlere bakıp ne tür bir canavar olduğumu göreceğinden korkuyorum. Ona en kötü yanlarımı bile söylemedim. Ona ruhumun en karanlık kısımlarını göstermedim. Yine de bana güneşmişim gibi bakıyor.

Benim küçük ayçiçeğim.

Kendimi tutamıyorum. Onu kollarımın arasına alıp kendime çekiyorum ve sarılıyorum. Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyor ama hemen sarılınca rahatlıyor ve kollarını sırtıma doluyor. Parmakları yara izlerimin çıkıntılarında geziniyor ama onlar hakkında yorum yapmıyor. Ben ne kadar büyüksem, o da kollarımın arasında kayboluyor, yüzü göğsüme gömülüyor.

"Seni hak etmiyoruz," diye mırıldanıyorum. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Tabii ki biliyorsun," diyor gömleğime karşı, sesi boğuk.

Hayır, anlamıyoruz. O anlamıyor ama ben anlamasını istemiyorum. Gitmesini istemiyorum.

Gitmesine *izin* vermeyeceğim.

Artık çok geç. Kalmak için burada. Muhtemelen kalbimizi ele geçirmeden önce daha derine inip sırlarımızı öğrenmeliydi. Bu dikenli tel kalpler gitmesine izin vermiyor.

Asla bırakmazlar. . .

Otuz Yedinci Bölüm

Kate

T Son birkaç ay tam bir kasırğa gibiydi. Şimdiye kadar çiftliğin neredeyse her bölümünü öğrenmekle kalmadım, aynı zamanda burayı işleten üç adama da fena halde aşık oldum. Levi yeni keşfettiği şefkatiyle

Kaba dış görünüşünün altında beni mahvetti. Elbette, bazen hâlâ huysuz ve pislik gibi davranıyor ama bana sarıldığında kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim. Ona ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Hâlâ bana zar zor gülümsüyor ama sorun değil. En azından bana sarılıyor. Wiley hep aynı kaldı, her zaman yardım etmekten, günümün bir parçası olmaktan mutlu. Onu gülümsemez halde bulmak nadirdir. Ve Dakota. Stoacı, sert Dakota. Günlerini meşgul geçiriyor ve etrafındayken çoğunlukla soğuk ve kontrollü kalıyor. Ama beni alnımdan öptüğünde ve bana "iyi kız" dediğinde, neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

Yine de uyarısını hala unutmadım.

Kendilerine çingiraklı yılan dediğinden beri, haklı olduğuna dair işaretler arıyordum. Levi'nin ona neden böyle dediğini anlamak kolay. Genellikle sessiz ve öfkeli, bazen de çok sinirli. Saçmalıklara tahammülü yok, bu yüzden ona yılan denmesini anlayabiliyorum. Ama Wiley ve Dakota mantıklı gelmiyor. Ne demek istiyor? Pislik bana söylemeyi reddetti.

Kırmızı bayrakları gözden kaçırdığımdan endişelenmeye başlıyorum. Tabii ki, geçmişte bir sürü kırmızı bayraklı pislik buldum. Yani, Josh'a bak. Açıkçası, kırmızı bir bayrak gördüğümde tırnaklarımı ona göre boyardım. Şimdi daha dikkatli olmaya çalışıyorum. Bu adamlar hangi sırları saklıyor? Neyi kaçırdım? Onlara çoktan aşık olup olmadığımı öğrendiğimde bir önemi olacak mı?

Çiftliğin diğer üyelerine de sordum ama üçü hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadılar. Görebildiğim kadarıyla,

Hepsi iyi adamlar. Ama Dakota bana hafife alınmayacak bir adam gibi geldi. Eğer onların çingiraklı yılan olduğunu düşünüyorsa, bunda ciddidir. Ama bunun nedeni bir tür güvensizlik mi, yoksa gerçek mi? Herkes çok ketum; bu beni deli ediyor.

Sığır sürüsünden önceki son gün olduğu ve yaz havası tehdit ettiği ve her şey hazırlandığı için Dakota herkesin işten erken çıkmasına izin veriyor. Yarın sabah güneş doğmadan çok önce uyanmamız gerekecek, bu yüzden planladığımız kutlama öğleden sonra üçte başlıyor. Herkes uyumak için yeterli zaman olduğundan emin olur olmaz içmeye başlıyor. Ben çok heyecanlı olduğum ve ertesi sabah kendimi bok gibi hissetmek istemediğim için içemiyorum. Yine de kutlamaya katılıyorum, herkesle birlikte ateşin etrafında oturuyorum. Doğru hissettiriyor, aile gibi. İşte burası. Olmam gereken yer burası.

Naomi bu sabah kapıda birinin gelip beni sorduğunu söylese bile.

Bu gerilimden nefret ediyorum. Kargalar nerede olduğumu açıkça biliyorlar. Dakota çiftliğe öylece giremeyecekleri konusunda beni temin etse de yaklaştıklarını biliyorum. Kaçmamı istemiyor olabilirler ama kolay hedef olmak da kulağa hiç hoş gelmiyor. Kargaların beni neden rahat bırakmadıklarını anlamıyorum. Şüphesiz, bu kadar çabaya değmem.

"Neden suratın asık, Katie Cat?" Wiley soruyor. Elinde kaçak içki dolu bir kavanoz var. Bana uzattığında, meşe aromalı ispiro kokusuyla burnumu kırıstırıyor ve başımı sallıyorum.

"Bayılmakla ilgilenmiyorum, teşekkürler," diyorum.

"Bir noktada kaçak içki bacaklarına sahip olmalısın," diye sırtarak alay ediyor. "Ayrıca, bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"O ispirotyu içmeye hiç niyetim yok," diye gülüyorum. "Sadece düşünüyorum, hepsi bu."

Moonshine'inden bir yudum daha almadan önce "Düşünmek başını belaya sokar," diyor. Suratını asıyor, sanki o da bundan pek hoşlanmıyormuş ama durumu kurtarıyormuş gibi. Naomi'nin yaptığını duydum ve çocukların onun duygularını incitmek isteyeceklerinden şüpheliyim.

"İlginç. Bir şeyler yapmanın başını belaya sokacağını sanıyordum. Hayatım boyunca yanlış yapmışım," diyorum, kaçak içkiden daha fazla içmeye çalışmasına gülerek. "Madem sevmiyorsun, neden içiyorsun?"

"Çünkü Naomi başardı," diyor gözlerini devirerek. "Bu onun üçüncü denemesi." Sesini fısıltıya indiriyor. "Muhtemelen birinin ona bunun daha iyiye gitmeyeceğini söylemesi gerekiyor."

"Neden şimdi değil?" Başımı çevirip kamp ateşinin karşısında ışıldayan Naomi'yi görmeden önce soruyorum. "Hey, Naomi!"

"Hayır!" Wiley tıslıyor. "Kes şunu, kafır!"

Naomi gülümseyerek bakıyor. "Ne var ne yok?"

Wiley'nin gözleri dehşet içinde dönüyor ve ben sırtıyıyorum. "Wiley senin kaçak içkini çok sevdiğini ve yapmaya devam etmeni istediğini söylüyor."

Naomi'nin gülümsemesi parlıyor. "Teşekkürler Wiley! Eğer bunu beğendiysen seveceğini düşündüğüm bir vişne partisi üzerinde çalışıyorum."

Wiley gülümsüyor, gözleri gergin. "Sabırsızlanıyorum," diyor ve elindeki kavanozu ona doğru uzatıyor. Bana kaşlarını çatıyor. "Seni şeytan."

Kıçımı çimdikliyor, ben de kıkırdıyorum. "Sakin ol, kovboy."

Herkesin gülüşmesi ve konuşması beni çok eğlendiriyor. Sırayla Wiley'nin daha önce yaptığı maskaralıkları, önceki sığır sürüşlerini anlatıyorlar. Görünüşe göre, bir keresinde herkesin nasıl tepki vereceğini görmek için kampa bir çingiraklı yılan atmış. Neyse ki kimse ısırılmamış ama ne kadar korkmuş olsalar da bu hikayeyi şimdi sevgiyle anlatıyorlar.

İşte bu. Hayatım boyunca aradığım şey buydu. Bu insanlar bir aile ve biri bana bir tabak yemek getirdiğinde ben de onun bir parçası olduğumu anlıyorum. Beni hiç tereddüt etmeden kabul ettiler, tüm konuşmalara dahil ettiler ve buraya ait olduğumu hissettirdiler.

Dağlarda bir şehir kızı. Yersiz yurtsuz ama yine de mükemmel bir şekilde evinde. Derin bir nefes alıyorum, stresin azalmasına izin veriyorum ve gülümsüyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Kate

A ve ertesi sabah atlarımızı eyerlemeye başladığımızda hemen aynı derecede stresli oluyoruz. Tanrım, keşke metabolizmam da endişelerim kadar hızlı çalışsa. O kadar çok hareketli parça var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Neyse ki Wiley bana acıyor ve kısrağım olacak şeyi eyerlemem için beni çalıştırıyor. Adının Maple Stirrup olduğunu söylediğinde, şirinliği karşısında neredeyse aklımı kaybedecektim. Çok tatlı bir at, nazik ve yumuşak. Onu Dakota'nın Mustang'ine tercih ederim. Çok kötü huyları var. Siyah atın Dakota'nın elini ısırmasını izliyorum ve Dakota kaşlarını çatarken gülüyorum.

"Kes şunu, Chuck," diye homurdanıyor Dakota. "Pislik gibi davranma." "Chuck?" Başımı eğerek soruyorum.

Wiley sırtarak "Chuck Horris," diye cevap veriyor. "Bir keresinde bir çingiraklı yılan Chuck Horris'in bacağına ısırıldı. Beş gün süren dayanılmaz bir acıdan sonra çingiraklı yılan öldü. Gerçek bir hikaye."

Bir kahkaha atıyorum ve Dakota'nın, aygır nihayet eyerlemesine izin vermeden önce Chuck'ın burnuna vurmasını izliyorum. Oyunlarının askıya alındığına karar verdiğinde onun için mutlu bir şekilde zıplıyor.

Hazırlandığımız sırada güneş henüz doğmamış olmasına rağmen, etrafımızda heyecanlı bir hava var. Levi atını hazırlıyor, soğutucuları ve yolculukta ihtiyaç duyacağımız malzemeleri yüklüyor. Wiley, Dakota ve ben atlarımızı hazırlıyoruz ama sadece biz değiliz. Gün boyunca, sığırları sürmemize yardım eden atlı sekiz sığır çobanı ve sığır köpekleri daha olacak. Yaklaşık sekiz köpek sayıyorum, her biri benim kadar heyecanlı, her birini her gün sevdiğim köpekler. Bunun için eğitildiler. Genç köpeklerden birkaçı için bu ilk sürüşleri. Dakota

ıslık çalar, her biri hazır olda durur ve talimatları bekler. İyi eğitilmişler ve kıyaslanamayacak kadar şımartılmışlar. Dakota'nın köpeklerine karşı olduğu kadar sevgi dolu ve kararlı birini daha önce hiç görmemiştim.

"On üç gün," diyor Wiley yanımdan. "Buna hazır mısın, cadı kadın?"

Dudağımı ısııyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Olabildiğimin en iyisi."

Dakota sırtarak, "O kadar endişeli görünme," diyor. "İyi olacaksın."

Ama ona nasıl yapacağım konusunda endişelenmediğimi nasıl söylerim? Hâlâ Kargalar için endişeleniyorum ve artık çiftliğin kapıları bizi koruyamayacak. Açık alanda olacağız. Sürüklenme otlaklardan, özel arazilerden ve nehirlerden geçse de, en azından otoyolları ve ana yolları geçtiğimiz bazı noktalar var. Naomi ve diğerlerinin her günün sonunda römorklar, malzemeler ve temizlememiz için bir karavanla gelecekleri gerçeğine rağmen, bunun Dakota'nın umduğu kadar güvenli olmadığı konusunda hala endişeliyim, silahlar olsun ya da olmasın.

Kendi eyerime tırmanmadan önce elimi kaldırıyorum ve aceleyle kulübeme geri dönüyorum. William kolumun altında, koşum takımı ve tasması takılı halde döndüğümde Dakota'nın yüzü kararıyor.

"Kate, ne yapıyorsun?"

"Ne demek ne yapıyorum?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "William bizimle geliyor."

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Kesinlikle hayır."

"Kesinlikle evet. Onu geride bırakmayacağım," diyorum William'ı eyerin önüne oturtmadan önce. Kendimi onun arkasından yukarı çekiyorum ve rahatlıyorum.

"Naomi ona göz kulak olabilir," diyor Dakota. "Lanet kedini sığır sürüsüne getirmek çok tehlikeli!"

Wiley'ye bakıyorum. "Sence çok mu tehlikeli?"

Wiley yüzünü buruşturuyor. "William şimdiye kadar gördüğüm en iyi eğitilmiş kedi Dakota.

Sanırım çok iyi olacak-"

"Bu yolculukta lanet olası bir kedi için endişelenmemize gerek olmadığını çok iyi biliyorsun!" Dakota hırlıyor. "Kate, William iyi bir kedi ama-"

"Onu geride bırakmayacağım," diyerek sözünü kesiyorum. "O benim sorumluluğumda, bu yüzden senden ona göz kulak olmanı, onu beslemeni ya da onun için endişelenmeni istemiyorum."

"Bütün hayvanlar yanlarında bir kedi olmasından hoşnut olmayacaktır," diye tıslıyor. "Ve geceleri, onu yiyecekler!"

Sırıtıyorum. "Aslında son bir ayımı bu yoldaki tüm hayvanları William'ın varlığına alıştırmakla geçirdim. Elbette, bilmeyen bir ya da iki inek olabilir, ama panik olmayacak. Wiley beni ata bindirdiğinde William'ı eyer üzerinde ata binmeye alıştırmak için onunla birlikte çalıştım ve benden uzaklaşmayacak. Benimle birlikte çadırımda uyuyabilir ya da en kötü ihtimalle, isterse geceleri karavanda uyuyabilir. Klimayı sıcaktan biraz daha fazla seviyor."

Dakota ağzını açtı ve Wiley'ye bakmadan önce kapattı. "O lanet kediyle mi geziyordun?"

Wiley başını sallar. "İyi iş çıkarıyor. Hiç böyle bir şey görmedim."

Dakota ona baktığında Levi sadece omuz silkiyor ve bana dönüyor. "Lanet olsun, Kate."

Sırıtıyorum. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Olmazsa da onu Naomi'yle birlikte eve geri gönderirim. Sorun olmaz."

"İyi," diye homurdanıyor iç çekerek. "Bir sığır sürüsüne koca bir kedi getirmek çok saçma ama işte buradayız."

Bana başka sorun çıkarmıyor ve William mutlu bir şekilde Maple'ın eyerinde önümde oturuyor, bu macera için benim kadar heyecanlı.

"Kaç tane çiftlik bunun bir parçası?" Güneş gökyüzünde yükselmeye başladığında önümüzde uzanan sürüye bakarak soruyorum. Yaklaşık üç bin sığır güdeceğiz, bu yüzden bu kadar çok atımız ve köpeğimiz var. Yol boyunca diğer çiftçiler de sürüye katılacak ama kaç kişi olduklarını hatırlayamıyorum.

"On bir," diye cevaplıyor Dakota. "Biz en uzaktayız, bu yüzden ilkinin bize katılması bir saat kadar sürer."

"Biz aynı zamanda en büyüğüz," diye belirtiyor Wiley. "Ancak bize yaklaşan birkaç şirket ve daha küçük birkaç şirket var."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Yolculuğun büyük kısmında Green River'ı takip edeceğiz, değil mi? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Hiç de fena değil," diye gülüyor Wiley. "Ama on üç gün boyunca o yardım aranıyor ilanına hiç cevap vermemiş olmayı dileyeceksiniz."

"Bundan şüpheliyim," diye cevap veriyorum. Bu işi kabul ettiğim için beni pişman edecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Çok şey öğrendim ve kendimi hiç burada hissettiğim kadar bir ailem varmış gibi hissetmemiştim. Ayrıca Levi, Wiley ile tanıştım,

ve Dakota. Bu her türlü zorluğu fazlasıyla telafi ediyor. Kargalar için endişelensem bile. Ayrılmanın uygun bir seçenek olabileceğini düşünsem bile.

"Yani on üç gün," diye düşünüyorum. "Yolda zaman geçirmek için tam olarak ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

"Kanarya gibi öt," diye haykırıyor Wiley.

"Yapma," diye homurdanıyor Levi. "Tabii şarkı söyleyemiyorsan. Ölmekte olan bir kedinin sesini tekrar duymak istemiyorum."

"Yine mi?" Ben soruyorum.

Levi gözlerime bakıyor. "Wiley şarkı söyleyemez."

"Hey!" Wiley homurdanıyor. "Bilmeni isterim ki, kızlar şarkı söylerken sesime bayılırlar!"

"Sadece sarhoş olanlar," diye mırıldanıyor Levi ama ben onun sözlerini yakalayıp gülüyorum. "Ben kesinlikle bir şarkıcı değilim, o yüzden kulaklarınızı tıkayacağım," diye gülüyorum, sırtarak onların maskaralıkları.

"Levi şarkıcıdır ama. Eminim kibarca sorarsan çok güzel şarkı söyleyecektir-" Wiley'nin sesi, Levi eldivenlerini ona fırlatıp suratına tokat atınca aniden kesiliyor. "Hey adamım! İşte kadınların sevdiği şey bu! Dikkat et!"

Benim kıkırdamalarım Dakota'nın atını sert bir ifadeyle bizim gruba çevirmesine neden oldu. "Hazır mısınız çocuklar? At şakası için vaktimiz yok." Gözleri William'ın benden önce gururla oturduğu yere düşüyor. "Ya da kedilere."

"Hay hay, kaptan!" Wiley alaycı bir selam veriyor ama yine de bir şekilde düzgün görünüyor. Her ne kadar bundan bahsetmese de Wiley'nin bir zamanlar orduda görev yaptığını bir kez daha hatırlatıyor. Birkaç kez sordum, ama o sadece konuşmayı reddedip konuyu değiştiriyor. Zorlasam da ondan daha fazla bilgi alabileceğimi sanmıyorum. Onun zamanında her ne olursa, bunun hakkında konuşmak istemiyor, ben de her şeyi oluruna bırakıyorum.

"İşte gidiyoruz!" Naomi ve Wyatt meranın sonundaki kapıları açarken Dakota bağırarak atını ileri doğru yönlendiriyor.

Büyük bir otlakta üç bin baş sığır görülmeye değer bir manzara. İşte tam burada birilerinin ihtiyacı olan bir resim var. Kovboyların hepsi bineklerinin üzerinde, sığırlar bir arada, köpekler çömelmiş, işaret bekliyorlar. Telefonumun hâlâ yanımda olmasını hiç bu kadar istememiştim.

"Levi, bir saniyeliğine telefonunu alabilir miyim?" diye sordum.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama kilidini açtıktan sonra sorgusuz sualsiz

teslim ediyor. Ona geri vermeden önce birkaç fotoğraf çekiyorum. Onun bakışında

Karışıklık, açıklığa kavuşturuyorum. "Hatırlamam gerekiyordu," diye mırıldandım. "Ve şu anda bir telefonum yok."

Başını sallamadan önce beni inceliyor ve tekrar bana uzatıyor. "İstedğin kadar alabilirsin."

Teşekkür ederek gülümsüyorum, sonra onu göğüs cebime sokuyorum ve Dakota'nın işaretini bekliyorum. O ıslık çaldığında ve köpekler sığırları harekete geçirmek için üzerlerine atlamaya başladığında ve herkes bağırıp çağırmaya başladığında, sığırlar hareket etmeye başlıyor. Önce yavaşça, sonra toparlanıp açık kapılardan çıkmaya başlıyorlar. Onları yanlardan ve arkadan kuşatarak gitmek istediğimiz yöne doğru güdüyoruz. İlk başta yavaş bir süreç ama biraz hızlanmaya başladığımızda işler biraz daha hızlı ilerliyor. Ben de kulaktan kulağa sırtarak ıslıklarım ve bağırışlarımla onlara katılıyorum.

İşte bu kadar. Bu kovboy boku için imza attım.

"Sen benimle, Wiley ve Levi'yle arkada kal," diyor Dakota, sığırlar istediğimiz yöne doğru ilerlemeye başlarken. "Diğer herkes yanlara odaklanacak."

Başımı sallıyorum, kısırağım Maple da en az benim kadar heyecanlı bir şekilde zıplayarak ilerliyor. Sığır köpekleri yanlardan ilerliyor, hizadan çıkmaya çalışan her ineğe çarpıyor.

"Seni gayet iyi duyuyorum," diyorum gülümseyerek. "Peki, bütün zaman boyunca sessizce mi gideceğiz?"

Dakota gülüyor. "Hayır. Konuşabiliriz. Ya da dikkatimizi verdiğimiz sürece müzik dinleyebiliriz. Her şey yolunda."

"Evet! Müzik!" Wiley, Levi'ye yan yana duran arabanın arkasındaki Bluetooth hoparlörü açmasını işaret etmeden önce "Müzik!" diyor. Bunu yaptığı anda Wiley telefonunu çıkarıp ona bağlanıyor. "Marşımıza ihtiyacımız var."

Levi inliyor ama müzik yüksek sesle çınlarken hoparlörü geri kapatmıyor. Shania Twain'in tanıdık sesleri havada süzölmeye başladığında Wiley omuzlarını eğmeye başlıyor. Şapkasını çıkarıp havaya kaldırmadan önce gösterişli bir vücut hareketiyle bana bakıyor.

"Gidelim kızlar!" diye bağırıyor ve şaşırtıcı bir şekilde herkes cevap veriyor. "Bu gece dışarı çıkıyoruz ve kendimizi iyi hissediyoruz, her şeyi oluruna bırakacağız."

Elimde değil. Her bir erkek avazı çıktığı kadar "Dostum, kendimi kadın gibi hissediyorum!" diye bağırırken ben de şarkıya eşlik edip gülmeye başlıyorum.

Bir süre sonra güneş parlamaya başlıyor ama etrafımdaki ailenin bana hissettirdiği kadar parlak değil. Bu iyi hissettiriyor, ev gibi, sıcaklık gibi.

Bunun büyük bir girişim olduğunu biliyorum. Naomi'nin her şeyi organize ederken yaşadığı stresi hayal bile edemiyorum. Her gece, yaklaşık 5 mil yol aldıktan sonra, gece için kamp kuracağız. Naomi herkes için getirilecek akşam yemeğini organize edecek. Atların ve köpeklerin yüklendiğinden ve dinlenmeleri, beslenmeleri ve yıkanmaları için çiftliğe geri götürüldüklerinden emin olacak. Karavan ve römorkların bulunduğu yere çekilmesi gerekiyor. Her gece kamp kurmak zorundayız. Hepsi büyük bir çile ama yine de işler iyi organize edilmiş ve sorunsuz yürüyor gibi görünüyor. Gerçi bu iş ta 1800'lerden beri yapılıyorsa, süreci çoktan öğrenmişlerdir diye düşünüyorum. Bu sığır sürüsü ABD'deki en uzun süreli sürülerden biri. Bu noktada tarihi olarak kabul ediliyor ve Steele Dağı her yıl geleneğin canlı tutulmasına yardımcı oluyor.

İkinci çiftlik bize katıldığında, onların sığır sayısı bizimkini ancak daha büyük gösteriyor. Dakota'ya "merhaba" demek için gelen adam bitkin görünüyor, gözlerinin etrafında büyük koyu halkalar var. Yanında, birkaç yüz inek için gerekli olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla kovboy var. Dakota atının üzerine eğilip ona sarılana kadar bilmediğim bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Ne uğurlama ama, ha?" diyor adam hüznle. "Sence cennette atları var mıdır?"

Dakota kendi hüznü gülümsemesiyle, "Eğer istemiyorlarsa, ben de istemiyorum," diye karşılık veriyor. "Yolculuk sırasında bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Frank."

"Olur, Dakota. Aileme göz kulak olma teklifin için teşekkür ederim. Bir sonraki hayatımda sana bir iyilik borçlu olacağım." Adam bana şapkasını çıkarıyor ve diğer kovboylarına katılmak üzere atını sürüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Arkasından kaşlarını çatarak soruyorum. Atın üzerinde sert bir şekilde oturuyor, omuzları gergin. Ata binmek için yanlış bir pozisyon olsa da, buna yabancı olmadığını söyleyebilirim. Sanki elinde değil gibi.

"Bu yaşlı Frank," diye mırıldanıyor Wiley. "Beyin kanseri."

"Ölümçül," diye ekliyor Dakota. "Ona en fazla birkaç ay ömür biçtiler. Bu onun son sığır güdüşü olacak."

"Ne?" Nefes nefese, tekrar arkasından bakıyorum. Yaşlı bir kadın ve iki genç oğlanın atlarına binişini izliyorum, gözleri Frank'inki kadar üzgün olsa da gülümsemeleri parlak. Ona bunu verdiğim için mutluyum ama bunun ne anlama geldiğine üzülüyorum. Sığırları gütmeye devam ederken Frank'in ailesinin etrafını sardığını görünce gözlerimi kırıştıyorum. Dakota'nın kovboylarımızı Frank'in küçük grubuna göz kulak olmaları için

cesaretlendirdiğini fark ediyorum. Frank çocuklarına odaklanıyor ve

Karısı, onları sığırları sürmeye teşvik ediyor ve çocuklarından birkaçı henüz yeterince büyük olmamasına rağmen mirasını devrettiğini fark ediyorum. En büyüğü ancak ergenlik çağında görünüyor, en küçüğü ise ancak altı yaşında. Wyoming dağlarında bu kadar sevgi bulacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, bir yabancı için gözlerim yaşardı. Sanki burada, taşrada, her şeyi biraz daha derinden hissediyorlar.

Neyse ki ilk gün herhangi bir otoyol ya da nehirden geçmiyoruz ve sadece beş mil gitmemize rağmen, bu kadar büyük bir grubu gütmek tüm gün sürüyor. William mutlu bir şekilde benimle birlikte eyere biniyor, sadece arada bir işini halletmek için iniyor. İlk saatten sonra tasmaını çözüyorum ve istediği gibi bizi takip etmesine izin veriyorum. Çalıların arasında dolaşüyor, bulduğu tavşanlara vuruyor ve benimle birlikte eyere biniyor. Akşam olup da römorklar geldiğinde minnettar oluyorum. Kalçalarımın muhtemelen yarın ve bu sürüşten sonra daha fazla ağrıyacağını biliyorum, ama bu iyi bir ağrı. Ne kadar çok iş yaptığımı gösteren bir ağrı. William'ın karavana girmesi ve geri çıkmayı reddederek orada kalması beni şaşırtmıyor. Sabah çıkar. Macerayı seviyor olabilir ama klimayı daha çok seviyor.

Naomi'nin bana getirdiği bir tabak yemeği mutlulukla kabul ediyorum ve Wiley, ihtiyacım olduğunda biraz mahremiyetim olsun diye benim için hazırladıkları küçük çadırı gösterdiğinde daha da mutlu oluyorum. Uyku çabuk geliyor, ama rüyalarım? Rüyalarım üç seksi kovboy ve onların gün boyunca bana attıkları kalıcı bakışlarla dolu.

Sığır köpeklerinden biri, gece boyunca ineklerden ayrılmayı reddeden Jethro adında genç bir yavru, çadırımda bana katıldığında, umursamıyorum. Ona sıkı sıkı sarılıyorum ve yarına hazır bir şekilde uykuya dalıyorum.

Kargalar düşünmek zorunda olmadığım uzak bir tehdit.

Bölüm Otuz Dokuz

Kate

B Ertesi sabah erkenden başka bir çiftlik sahibiyle buluşuyoruz. Bu çiftlik sahibinin yaklaşık iki bin büyükbaş hayvanı var ve kalabalık bir kovboy grubuyla birlikte geliyor.

Onlara baktığımda Wiley, "Burası Circle Bee Ranch," diyor. "Çok uzun zamandır arı yetiştiriyorlar. En iyi taze bal onlarda."

"Genç görünüyor," diye yorum yapıyorum, liderin adamlarına sığır grubunu sıkılaştırma talimatı vermesini izlerken. Dakota'ya parlak bir gülümsemeyle el sallarken yirmi altı yaşından büyük olamaz diye düşünüyorum, ama yaşına rağmen gözleri çok daha yaşlı görünüyor. Sanki bu dünyada görüldüğünden çok daha uzun süredir yürüyormuş gibi bir hali var. Yaşlı bir ruh.

Kendi atıyla tırıs tırıs geldiğinde doğrulup onu daha yakından inceliyorum.

"Dakota!" diyor sırtarak. "Bu yıl bu kadar çok olacağını bilmiyordum! Görünüşe göre büyümeye devam ediyorsun."

Dakota kendi sırtışıyla, "Hepsi Levi'nin suçu, Rhett," diye cevap veriyor. "İşinde çok iyi."

"Hey! O sihirli ellerden biraz kullanabiliriz," diye gülüyor Rhett. Gözleri beni buluyor ve inek desenli şapkam ve eyerimde oturan William'la beni görünce gözleri açılıyor. "Affedersiniz hanımefendi! Steele Dağı'ndaki çocukların bu yıl sürülerine göz kulak olması için bir koruyucu melek tuttuklarını fark etmemiştim," diyor şapkasını çıkararak.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve kızarıyorum. Daha önce hiç bu kadar kapsamlı bir iltifata maruz kaldığımı sanmıyorum. "Ben, uh. . ne yazık ki burada melek yok."

Yumuşak bir şekilde sırtıyor ve ben onun bir kadın katili olduğunu hemen anlıyorum. O pürüzsüz bakış, gözlerindeki ışıltı, kendini taşıma şekli.

Bakışlarındaki yaşlı ruha rağmen hâlâ yirmi altı yaşında. "Burada şeytanlara da aldırış etmiyoruz," diye takılıyor. "Günah işlemeyi daha tatlı kılıyor, değil mi?" Şapkasını tekrar eğiyor. "Gidip diğerlerini kontrol etsem iyi olacak. Dikkatli olmazsam buraya gizlice içki sokacaklar."

Dörtnala uzaklaşıyor ve ben Dakota'ya bakıyorum. "İyi birine benziyor."

"Evet, Rhett iyi bir çocuk," diye iç geçiriyor Dakota. "Zor zamanlar geçirdi ama çiftliği için iyi şeyler yaptı."

"Bu kadar genç olmasına şaşırdım," diye mırıldanıyorum, atını kontrol edişini izlerken. Yaşına rağmen yaptığı işte uzman olduğu çok açık. Yaşın onun becerisiyle hiçbir ilgisi yok.

"On altı yaşından beri o çiftliği işletiyor," diyor Wiley, gözleri Rhett'in üzerinde.

Gözlerim açıldı. "Tek başına mı?"

"Biraz yardımla," diye omuz silkiyor Wiley. "Ailesi o okuldayken bir araba kazasında ölmüş. Otobüsten indiğinde polisin onu beklediğini görmüş."

"Tüm bunları nasıl başardı?" Başımı sallayarak soruyorum. "Çok zor olmalı."

"Bazen yapman gerekeni yapmalısın," diye omuz silkiyor Dakota. "Çiftliği ailede tutmak istedi ve bu takdire şayan. Bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyorum ama bir noktada bana gelip yardım istedi. Her istediğinde ona elimden gelen yardımı yaptım ama çoğunlukla her şeyi kendi başına başardı. Çok inatçı biri. Etrafında Wiley ve Levi'nin bana yakın olduğu kadar yakın bir arkadaş çevresi var. İyi iş çıkardılar."

"Gururlu görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, onu yakından izliyorum.

"Ben. Circle Bee Çiftliği başından beri bizimle birlikte. Bu sığır çiftliği yıllar içinde pek çok nedenden dolayı çiftçilerini kaybetti ve ben bunun Circle Bee Çiftliği'nin sonu olacağını düşünmüştüm. Meğer daha da büyümüşler ve bu çiftlik için ne kadar emek harcadığını takdir etmelisiniz. Önüne çıkan tüm iyi şansları hak etti."

"Böyle bir adanmışlığın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum," diye törpülüyorum, Rhett'e duyduğum hayranlık içimi dolduruyor. Bunu atlatmak için ne kadar güçlü bir çocuk. On yıl geçti ve hâlâ burada, kendi ayakları üzerinde duruyor. Aferin ona.

"Saçmalık," diyor Wiley. "Şu anda tam anlamıyla bir sığır sürüsü üzerinde çalışıyorsun. Ayrıca, son işine birkaç e-posta gönderdiğini gördüm."

Dakota kaşlarını çattı ve bana baktı. "Hâlâ başka bir işte mi çalışıyorsun?"

Sifonu çektim. Daha önce yaptığım şeyin reklamını yapmamıştım. Wiley biliyor çünkü son projelerim için işe hızlı bir e-posta göndermem gerektiğinde kulübemdeydi, böylece onları zor durumda bırakmadım, ama başka kimseye söylemedim. Kendimi artık bir teknisyenden ziyade bir çiftlik kızı olarak gördüğüm için bu konuyu açmaya gerek duymadım.

Dakota'nın endişeli ifadesine açıklık getiriyorum: "Diğer işimden ayrıldım ama resmi olarak ayrılmadan önce bitirmem gereken birkaç proje vardı." "Artık işim bitti. İki işte birden çalışmıyorum."

Gözleri kısıldı. "Sana yeterince ödeme yapmıyor muyum?" "Ödeyeceksin, ama-"

"Bunu düzelteceğim," diye araya giriyor. "Sanırım o küçük BMW ucuz değildi." "Parası ödendi," diyorum gülererek. "Kes şunu. Ben burada iki işte birden çalışmak falan. Sadece onları birkaç projeyle baş başa bırakmak istemedim. Onlar da bunu sorun etmedi. Önemli bir şey değil."

Dakota burnunu çekiyor ama itiraz etmiyor. En azından şimdi anlıyor gibi görünüyor. Yeterince para almadığımı düşünürse bana para fırlatmaya başlamasından korkuyorum.

"Seni bu şekilde takip ettiklerini hiç düşündün mü?" Levi onun yanından soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Karga halkı."

Duraksıyorum. "İş bilgilerim gizli kalmalı."

Levi, "Ve yine de seni buraya kadar bulmuşlar," diye yorum yapıyor. "Eminim maaş çekleri için yeni adresinizi iş yerinize bildirmişsinizdir?"

Wiley kaşlarını çatıyor. "Levi burada bir şeylerin peşinde olabilir."

Levi bana başını sallıyor. "İsimsiz kalma konusunda kötü olmayı sana bırakıyorum."

"Hey, siktir git," diye tükürdüm, sinirlenerek. "Denediğini görmek isterim. Elimden geleni yaptım. Beni bu kadar kovalayacaklarını düşünmemiştim."

Gözlerime bakıyor. "Gördüm."

Gözlerimi kırıpıştırarak doğruluyorum. "Neyiniz var?"

"Denedim. Bulunmak istemediğim halde kimse beni bulamadı."

"Ne?" Aptalca soruyorum, ama bana cevap vermiyor, onun yerine bakışlarının oyalanmasına izin veriyor. Dakota'nın onların bir çingiraklı yılan yuvası olduğuna dair yorumu aklıma geliyor ve burada bilmediğim sırlar olduğunu hatırlatıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Tekrar soruyorum, bilmek istiyorum, bazı cevaplara ihtiyacım var.

"Sonra," diye mırıldanıyor Dakota. "Burada çok fazla kulak var."

Diğer çiftliklerin de yavaş yavaş katılmasıyla sayımız delicesine arttı. Şu anda buradaki kovboyların sayısı neredeyse korkutucu. Anladığım kadarıyla çok fazla kulak var. Kovboylar dört bir yanda at sürüyor, devasa sığır sürüsünü güdüyorlar. Tam olarak kaç kişi olduklarını merak ediyorum.

"Peki," diye homurdanıyorum ama tekrar sürmeye başladığında gözlerim Levi'ye dönüyor. Kendini nasıl tuttuğuna, sarmal bir yılan gibi nasıl kolayca hareket ettiğine bakıyorum. Sırları var ve bu tavrın sadece geçirdiği kazadan kaynaklanmadığını düşünmeye başlıyorum. Onu böyle bir adam haline getiren neydi? Onu Kill Dozer'ın yapabileceğinden daha derinden yaralayan neydi?

Wiley ve Dakota'ya bakıyorum, her ikisinin de sadece her türlü düşmanı yenebileceğinizi bilmenin getirdiği bir güvenle hareket ettiklerini fark ediyorum. Her ikisi de hareketlerine dikkat ediyor, sanki her zaman tam kontrol altında olmazlarsa sırlar kaçabilirmiş gibi hareketlerini bilerek rahat tutuyorlar. Daha önce görmemiştim ama artık görüyorum. Her şeyi görüyorum.

Korkmamak aptallık olur.

Bu sırlar ne olursa olsun, ayrılmak istemediğimi bilmek benim için daha da aptalca.

Sırlar beni korkutmuyor ama korkutmalı.

Muhtemelen korkutmalılar. . .

Kırkıncı Bölüm

Kate

Tşapka gecesi, Levi'nin yaptığı güzel bir kamp ateşinin etrafına yerleşiyoruz. Wiley marshmallow getirdi -çünkü tabii ki getirdi- ve böylece her birimiz bir çubuk seçip onları kızartabiliyoruz. Ben kızartmaktan mutluyum.

şekerlemeleri, Naomi'nin yemeğimizle birlikte getirdiği graham krakerlerini ve çikolatayı dört gözle bekliyorduk.

"Küçük bir kuş bana hiç smore yemediğini söyledi," diye dalga geçmişti. "Herkesin en az bir kez smore yemesi gerekiyormuş gibi görünüyor."

O haklı. Smores deneyimini hak ediyorum. İntikamla istiyorum. Marşmelovumu pişiriyorum ve içine dalmak için kendimi hazırlıyorum.

Levi marshmallow kızartmaya benim kadar ilgi duymuyor gibi görünüyor. Bir çubuk aldı ama aslında hiçbir şey kızartmıyor. Onun yerine oturup ateşi izliyor.

Diğer kovboyların çoğu da bizimkiler gibi gece eve dönüyor. Sığırlar sabah burada olacak ve güneş parlamaya başlayana ya da biz onları teşvik edene kadar ayağa kalkmayacaklar, bu yüzden gidip biraz uyuyup geri dönmek için bolca zamanları var. Sadece birkaç kişi bizim gibi kamp yapıyor ama onlar da yeterince uzakta, hepimiz kendi mahremiyetimize sahibiz.

Hepimiz birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım birinizin sırları dökmeye başlaması gerekiyor," diyorum. Tek ses çıtırdayan ateşten ve arkamızdaki sığırlardan geliyor. Arada bir içlerinden biri yumuşak bir böğürtü çıkarıyor ama çoğunlukla dinleniyorlar. İki günlük yürüyüş çok fazla ama daha ne kadar yürümemiz gerektiğiyle kıyaslanamaz bile.

"Öyle mi?" Dakota gözlerini ateşten ayırmadan soruyor.

"Artık hepiniz benimkini biliyorsunuz," diye belirttim. "Adil olan bu."

Dakota kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Adil olmayı planladığımızı sana düşündüren nedir Kate?"

"Bana buraya ait olduğumu söylediniz," diye karşı çıkıyorum agresif bir şekilde. "Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediniz ama yine de üçünüzün kim olduğunu tam olarak bilemiyor muyum?" Cevap yok, her biri sessizce oturuyor. "Bana söyleyemeyeceğiniz bir tür devlet kurumunda mısınız?"

Levi homurdanıyor. "Hükümetle herhangi bir bağı olan tek kişi Wiley. O da bir süre orduda görev yaptığı için."

"Peki o zaman ne?" Homurdanıyorum. "Hepiniz gizlice uzaylı mısınız? Bu cevap yok saçmalığı!"

Dakota güler. "Bu endişelenecek bir şey değil Kate. Geçmiş geçmişte kaldı. İskeletleri eşelemenin bir yararı yok."

"Sanki yokmuş gibi," diye homurdanıyorum. "Ya bana söylersin ya da giderim." Cevap vermiyor, bakışlarını bana dikmiş, ifadesi her zamanki gibi soğuk. "Blöfümü mü görüyorsun?" Hareket etmediğinde ya da bir şey söylemediğinde soruyorum.

"Öyleyim," diyor beni izlerken. "Hadi git bakalım, şehirli kız. Bakalım biz olmadan ne kadar uzağa gidebileceksin."

Sözleri buz gibi bir banyo gibi. Bir yanımda onun yanıldığını kanıtlamak, kaçmak ve Kargalara günlerini göstermek istiyor ama beni burada buldularsa, herhangi bir yerde bulmaları da an meselesi. Bu konuda haklı ama bana söylediği kadar çaresiz değilim. Eğer istersem gidebilirim, içimden bir ses bana izin vermeyeceklerini söylese bile.

Sözlerine öfkelendiğim için tepki vermek istiyorum ama dikkatim çubuğumdaki lokuma gidiyor ve lokum yanmaya başlıyor. Konuşmamız sırasında ona dikkat etmemiştim, bu yüzden şimdi simsiyah ve kızgınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Mükemmel altın sarısı bir kahverengi istiyordum ama lanet şey şimdi yanmış. Koparıp Dakota'ya fırlatıyorum ve ona yapışmasını umuyorum. Ne yazık ki sadece gömleğine çarpıp düşüyor.

"Şu anda senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye tükürdüm.

Ben daha hareket ettiğinin farkına bile varmadan beni ensemden yakaladı. İri eli boynuma dolanıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor, ta ki gözlerim onunkilerle buluşana, yüzü yüzüme değene kadar.

"Beni istediğin kadar sevmeye Kate, ama yuvayı dürtmenin bir yolu yok," diye uyarıyor, ifadesi sert. Bu seksi olmamalıydı ama uzun saatler boyunca ata binmenin verdiği ağrıya rağmen kalçalarım uyarılmış bir şekilde birbirine sürtünmekten kendini alamıyor. "Sana sırlarımızı anlatmaya hazır olduğumuzda, anlatacağız. O yüzden uslu bir kız ol ve soru sormayı bırak," diye homurdanıyor.

Tutuşuna rağmen onunla alay ediyorum. "Nefret, hoşlanmamaktan daha iyi bir kelime olabilir."

Sırıttıyor. "Benden nefret etmiyorsun Kate. Bunu ikimiz de biliyoruz." Yaklaşp yanağıma bir öpücük konduruyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. "İkimiz de biliyoruz ki Wiley ve Levi izlerken beni burada, yıldızların altında becermeyi düşünüyorsun." Nefesim kesiliyor ve sırtıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve burnunu burnuma değdiriyor. "Şimdi soru sormayı bırak."

Boynumu serbest bırakıyor ve ben onun baskın görüntüsünden bu kadar tahrik olduğum için sinirlenerek geri çekiliyorum.

"Siktiğimin kovboyları," diye tükürüyorum elimdeki çubuğu ateşe fırlatmadan önce. Artık sigara bile istemiyorum. "Ben uyumaya gidiyorum. Siz burada sırlarınızla ve saçmalıklarınızla oturun."

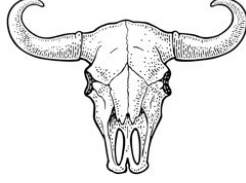
Benim için kurdukları çadıra hışımla giriyorum ve ancak gözden kaybolduğumda kendime dokunma dürtüsüne teslim oluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Dakota'nın ağzımı Wiley'nin sikine bastırmadan önce az önce yaptığı gibi beni ensemden tuttuğunu hayal ediyorum. O sırada bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, haykırmamak için kemerimin derisini ısırmak zorunda kalıyorum. Dakota'nın bu zevki tatmasını istemiyorum.

Lanet olası piç.

Bölüm Kırk Bir

LEVI

"W Muhtemelen ona söylemeliyim," diyorum ve onun çadırın içinde kayboluşunu izliyorum. Sığır köpeklerinden biri olan Jethro'nun bir süre sonra kucaklaşmak için onun peşinden içeri süzülüşünü izliyorum. William karavanda uyuyor

ve bunun için onu suçlamıyorum. O şey lanet bir koyun kadar bulanık. Ama dışarıda bir ses duyar duymaz Kate'e miyavlıyor ve Kate de hemen gelip onu kurtarıyor. Hayvanlara karşı her zaman çok nazik ve onlar da akın akın ona geliyorlar. Bu ayrıntı bana onun iyi bir insan olduğunu söylüyor. Hayvanlar her zaman bilir. Dozer bu yüzden benden nefret ediyor. Gerçekte nasıl bir canavar olduğumu biliyor.

Dakota başını bana doğru sallayarak, "Zamanı gelince," diye cevap veriyor. "Hiçbir yere gitmeyeceğini kabul etmiş olabilir ama bu hâlâ koşmak için yaratılmadığı anlamına gelmez."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmasam da anlayışla başımı sallıyorum. "Kaçma geçmişİ var," diye itiraf ediyorum kaşlarımı çatarak. Ama şu anda bilse gerçekten kaçır mıydı? Onu burada hoş karşıladığımı hissettirmek için iyi bir iş çıkarmış değilim. Bu Wiley'nin işi. Benim işim kızgın olmak ve bazen ona bir ayçiçeği olduğunu söylemek. Bunu bilmeli.

"Bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyor Wiley. "Kaçtı çünkü başka seçeneği yoktu. Eğer kaçmasaydı, onu asla bulamazdık."

"Bunun farkındayım," diye homurdanıyor Dakota, çadırdakilerin duyamayacağı şekilde. "Ama bana tüm iskeletlerini ortaya çıkarmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun? Her birini mi?"

Ağzını açıyor ve kapatıyor, dilinde cevap yok.

Dakota iç geçirir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ona yakında söyleyeceğiz, ama şimdilik bırakın fantezisini yaşasın. Asıl odak noktamız onu güvende tutmak ve

sığırlar rezervlere kadar."

Wiley çadıra özlemle bakıyor. "Kaçacağını sanmıyorum." "Kaçması akıllıca olur," diye itiraf ediyorum, bakışlarını takip ederek. "O daha iyisini hak ediyor."

"Olabilir," diye başını sallar Dakota. "Ama artık çok geç. Bizi anlıyor. O bizim ve hiçbir yere gitmiyor."

Sözleri kesin, sanki onun gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi. Ve kulağa nasıl geldiğine rağmen onu suçlamıyorum. Wiley hâlâ iyi bir insanmış gibi davranıyor olabilir ama Dakota da benim gibi onun ne olduğunu kabullenmiş durumda. Eğer kaçarsa, sırf sıcaklığına tanık olmak için onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağımı biliyorum.

Ayçiçeğim, her zaman güneşe doğru bakar.

Karanlığa bu kadar batmış biri olarak, ona nasıl izin verebilirdim ki? Gitmek mi?

Bölüm Kırk İki

Kate

T Sonraki birkaç gün her şey sorunsuz ilerledi. Dördüncü gün tüm çiftçiler katıldı ve neredeyse on bin sığra ulaştık. Daha önce bir yerde hiç bu kadar çok inek görmemiştim. On bir ile

Çiftliklerde en az elli kovboy var, ama tam olarak takip edemiyorum. Sığır köpekleri her yerde, beklendiği gibi işlerini yapıyorlar. Görünüşe göre, bu kadar çok sığra rağmen, çok uzakta olmadığımız için kovboyların çoğu her gece evlerine gidecek. Yine de biz onları sürerken inanılmaz bir manzara. Levi'nin telefonuyla en az yüz fotoğraf çektim. Bir kere bile şikayet etmedi.

Günlerimiz sığırları hareket ettirmek ve hiçbirinin uzaklaşmadığından emin olmakla geçiyor ki bu kadar çok inekle bu büyük bir başarı. Yine de herkes rolünü ve bir inek uzaklaştığında tam olarak ne yapacağını biliyor gibi görünüyor. Ben Wiley, Dakota ve Levi ile birlikte arkada kalıp ilerlemeye devam ettiklerinden emin oluyorum. Yavaş ilerliyoruz ama günde sadece beş mil gitmemiz gerektiğini düşünürsek, bu büyük bir sorun değil.

Her gece, sığırlar otlayıp geceyi geçirdikten sonra, kovboyların çoğu uyumak için kendi yataklarına dönerler. Her zaman güneş doğmadan önce geri dönerler. Her sabah at römorklarının gürültüsü ve her çiftlikteki insanların atları ve malzemeleri geri getirmesiyle başlar. Herkesin işleri nasıl bu kadar akıcı bir şekilde organize ettiğini bilmiyorum. Endişelenecek çok az aksaklık var ve bir şey olduğunda diğer çiftlik sahiplerinden biri devreye giriyor. Bir çiftlikte yeterli yiyecek yoktu ama diğerinde fazladan vardı. Ertesi gün, yeteri kadar yiyeceği olmayan çiftlik fazladan getirdi. Bunun gibi şeyler. Herkes dost canlısı. Bu da her şeye alışmayı kolaylaştırıyor.

Dördüncü gün, kalçalarımıdaki ağrı biraz azaldı, büyük olasılıkla ağrıya alışmaya başladığım için. Maple'a dinlenmesi için gün verildi, bu yüzden onun yerine bugün farklı bir atın üstündeyim, Hermioneigh adında güzel benekli gri bir at. Dakota ve Wiley de normal binekleri biraz dinlenebilsin diye farklı atlara biniyorlar. Onları dikkate aldıkları için minnettarım. Ayrıca her akşam banyo ve duş için küçük karavanı getirdiklerinde temizlik yapabilmemi de takdir ediyorum ve William'ın sıcakta benim çadırım yerine orada uyumaktan hoşlandığını biliyorum. Wiley istersem içinde uyuyabileceğimi ama karavanın yolda kalması gerektiğini söyledi. Biri beni aramaya gelirse onlardan çok uzakta olmak istemiyorum.

Wiley başını gökyüzüne doğru eğerken, "Bugün nehri geçiyoruz," diyor. Güneş yüzünde parlıyor ve saçlarını belirginleştiriyor. Tıraş olmaya vakti olmadığı için normalde temiz tıraşlı olan yüzü şimdi kirli. Bu durum onu daha da çekici kılıyor.

"Bu kötü bir şey mi?" Ona bakarak soruyorum. Şimdiye kadar sadece karadan geçtik ve nehri takip ettik. Şimdiye kadar geçmemiz gerekmemişti. Wiley'nin söyleme şekli kulağa pek hoş gelmiyor.

"Olabilir," diye itiraf ediyor, bana bakarak. "İnekler suya girmeyi pek sevmezler ve paniğe kapılırlarsa izdiham çıkabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa kötü geliyor."

"Değil," diye geri adım atıyor yüz ifademi görünce. "Hepimiz bu konuda iyi eğitimliyiz. Köpekler işlerini biliyor ve yanımızda bir sürü kovboy var. Her şey yoluna girecek."

Ama bunu sadece beni yatıştırmak için söylediğini biliyorum. Herkesin görevini bildiğinden ya da ne yaptığını bildiğinden şüphem yok. Bu bir sürü sığır ve hatalar olması kaçınılmaz. Umarım nehri geçmenin getireceği tehlike en az düzeydedir. Sığırların arkasından nehrin yanına gelene kadar gerçek tehlikeyi anlamıyorum.

Son zamanlarda çok yağmur yağdı.

Green River dağlardan yağan yağmur nedeniyle bugün dalgalı ve çalkantılı. Geçmemiz gereken yerde su çalkalandığı için kahverengi ve seviyesi beklediğimizden biraz daha yüksek. Sakinleşmesini bekleyemeyiz çünkü sığırları bir noktada ancak bu kadar tutabiliriz. Nehrin daha aşağısına gidemeyiz çünkü nehir daha da derinleşiyor. İstesek de istemesek de karşıya geçmek zorundayız.

Ve Dakota bundan gerçekten hoşlanmıyor.

Etrafımızdaki kovboylara bakarak, "Karşıya yürüyerek geçemeyiz," diyor. "Nehir çok engebeli. Atlarımızın üzerinde kalacağız. Kimsenin sürüklenmesini istemiyorum. Levi ve John köpeklerin yan yana geçmesine yardım edecekler."

"Beklemek daha iyi olmaz mı?" diye soruyor adını bilmediğim bir kovboy. "Sen git o düvelere ve ineklere beklemelerini söyle," diye dalga geçiyor Dakota, ama

"İşleri yavaştan alacağız" diye eklediğinde yüz ifadesi ciddiydi. Nehir bugün pek nazik değil ve hata yapmak istemiyorum. Sorusu olan var mı?" Kimse konuşmayınca başını sallıyor. "Pekâlâ. Aynı düzende devam edeceğiz. Steele Dağı arkadan gelecek ve onları karşıya geçirecek. Sığır köpeklerini arkaya gönder. Bu sürüyü harekete geçirelim."

En azından kulağa yeterince kolay geliyor. Dakota her şeyi çocuk oynacağı gibi anlatıyor ama çalkalanan nehre bakınca o kadar emin olamıyorum. Yine de dediğini yapıyorum ve her zaman yaptığımız gibi sürünün arkasına geçiyorum.

Wiley yanımda kendi atına binerken, "Atını suya yavaşça soktuğundan emin ol," diye talimat veriyor. "Onu acele ettirmek istemezsin ama nereye gideceğini dikte etmesini de istemezsin." William'ı eyerimden almak için üzerime uzanıyor. Kızgınlıkla miyavlıyor. "William'ı karşıya geçireceğim. Ne yaptığımı bildiğim için çiziklere senin yerine benim katlanmamı tercih ederim. Bu şekilde sadece kendine odaklanabilirsin."

"Sert el. Nazik rehber," diyorum başımı sallayarak. "Anladım." William'a parmağımı sallıyorum. "Uslu dur." Ama önümüzde uzanan suyu gördüğünde Wiley'e can havliyle tutunmaya başlamıştı bile.

Wiley ıslık çalıyor ve bu ses tüm hat boyunca tekrarlanıyor, her kovboy duymayanlar için işaret veriyor. Bir sürü sığır köpeği arkaya geliyor ve sürüyü ilerletmemize yardım ediyor. Yavaş ilerliyoruz ve bir noktada sığırlar akan nehre girmekte tereddüt edince tamamen duruyoruz.

"Bebekler ne olacak?" Onlar için endişelenerek soruyorum.

"Anneleri onlara rehberlik edecek," diye bana güvence veriyor Wiley. "Aksi takdirde karşıya geçmelerini sağlayacak çok sayıda sığır çobanımız var."

Buzağılar yeterince uzun değil. Anneleri onları nehirden aşağı akmaktan korurken yüzerek karşıya geçmeleri gerekecek. Wiley'nin verdiği güvenceye rağmen, sürüyü ilerletirken hep bu konuda endişeleniyorum. Nehrin kenarını görmeye başlamamız bile birkaç saatimizi alıyor. Bu kadar çok sığır olması işlerin çok daha yavaş ilerlemesi anlamına geliyor ve yol boyunca buzağılar suya girmek istemiyorlar. Onları suçlamıyorum. Yaklaştıkça,

daha korkutucu görünüyor. Su, şimdiye kadar geçtiğimiz tüm nehirlerden çok daha hızlı akıyor. Dağdan inen sopalar ve kütükler arada bir kenara takılarak akıp gidiyor. Su artık mavi değil. Derin ve benekli bir kahverengi. Ve inekler hiçbir şey yokmuş gibi suyun üzerinde yürüyorlar.

Şey, hiçbir şey değil. Birçoğu suya girdikten sonra sıkıntılı görünüyor ama kovboylar onları hareket ettiriyor. Birbirlerini takip ediyorlar, protesto için böğürüyorlar, karşıya geçmek için acele ediyorlar. En azından şu ana kadar sorunsuz gibi görünüyor.

"Kate," diye sesleniyor Dakota inekleri ileri ittiği yerden bana. "Sen karşıya geç, biz de senin için endişelenmek zorunda kalmayalım."

Wiley başını Dakota'ya doğru çevirir. "Sonuna kadar beklemek daha iyi olur-"

"Şimdi karşıya geçiyor," diye araya giriyor Dakota, sesi sert. "Devam et Kate. Levi'nin önünde."

Hâlâ karşıya geçmek için bekleyen en az yüzlerce sığır var. Hepsi diğer tarafa geçtiğinde karşıya geçeceğimi düşünmüştüm ama Dakota'nın yüzü tartışmaya yer bırakmıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, ne yaptığımı bilmediğimi kanıtlamak istemiyorum. Hermioneigh'yi nehrin aşağısına, Levi'nin köpekleri karşıya geçirmek için beklediği yere yönlendiriyorum. Arabasının karşıya geçebilmesi için şnorkel donanımına sahip olduğunu biliyorum ama bir yanım yine de onun için endişeleniyor.

Hermioneigh nehrin kenarında gergin bir şekilde zıplıyor, ben de boynunu okşuyorum. "Sorun yok kızım," diye mırıldandım. "Sen farkına bile varmadan girip çıkacağız."

"Yavaş ve sakın," diye talimat veriyor Levi. "Sığırlara bolca yer açın." Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Anladım."

"Kate," dedi ve ben de ona baktım. "Dikkatli ol."

"Olacağım," diye onu rahatlatıyorum ve sonra Hermioneigh'i yavaşça nehre doğru yönlendirmeye başlıyorum.

Yavaşça hareket ediyoruz, bacakları küçük emin adımlar atıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanarak ona yol gösteriyorum. "İşte bu."

Sığırlara geniş bir alan bırakıyorum, geçtikleri yerle bizim geçtiğimiz yer arasına yaklaşık on metre koyuyorum ve bana verilen tüm talimatlara uyduğumdan emin oluyorum. Levi yandan izliyor. Su önce Hermioneigh'in bacaklarına, sonra da benimkine doluyor, ta ki kalçalarım dolana ve sadece Hermioneigh'in kafası dışarı çıkana kadar. Neyse ki bugün nehri geçtikten sonra fazla ilerlemeyeceğiz. Yoksa çok fena sürtüneceğim.

Yanımızdan akıp giderken suyun içinde olması gereken şeyleri düşünmemeye çalışıyorum. Nehrin sağına doğru çekildiğimizi hissedebiliyorum ama Hermioneigh yavaş ve emin adımlarla ilerliyor, toynakları nehir yatağındaki kayaların üzerinde hareket ediyor.

"Aferin kızıma," dedim ona. "Bunu halledeceğiz. Yolun yarısına geldik." Ve iyi şansımız burada sona erdi.

"Siktir!" Dakota bağırıyor. "Kütük! İnekleri ayırın! Sudan çıkın!"

Gözlerim büyüdü. Bu da ne demek şimdi? Nereye gideceğim? "Kate!

Sudan çık!" Levi bağırıyor. "Hemen çık!"

Dizginleri hareket ettiriyorum, bizi sudan çıkarmaya hazırım ama buna fırsatım olmuyor. İnekleri ayırmak ne anlama geliyorsa, o kadar çok yer verdiğim sürü aniden bana doğru kabarıyor. Sıkıntı içinde böğürüyorlar, gelen şeyle aralarına mesafe koymaya çalışıyorlar. Onu görmem için tam zamanında ayrıldılar. Bu sadece suda yuvarlanan bir kütük değil.

Koca bir ağaç gövdesi.

Bir şey yapamayacak kadar hızla bize yaklaşırken Hermioneigh onu görünce ayağa kalkıyor.

"Yürü!" Dizginleri sallayarak bağırıyorum ama arka ayakları üzerinde durduğu anda kaymaya başlıyorum. Eyerimin derisi ıslak. Ben de ıslağım. Fazla kavrama yok. Dizginleri tutmak için elimden geleni yapıyorum ama tutuşum olması gerektiği kadar iyi değil. Nehre doğru kayıyorum.

Başım suyun altına girmeden hemen önce çığlık atıyorum ve Yeşil Nehir'in tüm çekim gücünü hissediyorum. Burnuma su kaçıyor ama suyu içime çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Bacaklarımı tekmeliyorum, botlarım ayaklarıma ağır geliyor. Başım suyun üzerinde duramayacağım kadar derin ve durabilsem bile nehrin gücü ayaklarımı yerden kesecek.

Yüzey bir anlığına kırılıyor ve ben büyük bir nefes çekip çığlık atıyorum, birinin beni görebileceğini umuyorum.

"Kate!" Suyun altına girmeden hemen önce duyuyorum.

Suyun altı bambaşka bir dünya. Sessiz olacağını düşünürsünüz, ama nehir o kadar hızlı akıyor ki, tek duyduğum kulaklarımdaki kükreme. Yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum, beni göremeyen kimsenin beni kurtaramayacağını biliyorum. Ciğerlerim ağrımaya başlıyor ve eğer şimdi suyun üstüne çıkmazsam bayılmaya çok yakın olduğumu biliyorum. Tekme atıyorum ve botum büyük bir şeye çarpıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama beni yukarı itiyor ve geniş bir nefes alabileceğim yüzeyin üstüne çıkarıyor. Ancak yan taraftaki büyük bir kütüğe çarptığımda onu kaybediyorum.

Acıyla haykırıyorum ama nehrin kıyısında zar zor asılı duran ağaç gövdesine tutunuyorum. Ağaç kütüğüne yapışan ve akıntının gücüyle sallanmasına neden olan pek çok farklı enkaz var. Dirseğimi kütüğün etrafına doluyorum ve can havliyle tutunuyorum, su elbiselerimi çekiştiriyor ve beni sürüklemekle tehdit ediyor. Ne kadar uzağa gittiğimi bilmiyorum ama epey uzağa gitmiş olmalıyım çünkü Levi'nin kıyıda yan yana belirmesi bir dakika daha sürdü, yüz ifadesi onu hiç görmediğim kadar paniklemişti. Kütüğün ucundayım, suyun en uzak noktasındayım ve bana ulaşmanın kolay olmayacağını biliyorum.

"Dayan Kate!" diye homurdanarak yan yatağından atlayıp nehir kıyısına koşuyor, gözleri ayrıntıları izliyor, bana ulaşmak için bir yol arıyor. "Gelip seni alacağım."

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, nehir suyunun bir kısmını yuttuğum için sesim titriyor. "Kütük dengesiz."

Levi kütüğün üzerine adım atmaya çalıştığında kütük suda sallanmaya başlar, o da geri çekilir. Çok ağır.

"Kütük boyunca bana doğru gelebilir misin?" diye soruyor, gözleri bir çözüm arıyor.

Başımı sallıyorum, ıslak saçlarım kafa derime yapışıyor. "Su çok güçlü. Bırakırsam beni koparacak."

Tereddüt ediyor, gözleri üzerimde. Bir an için bana yardım etmeyeceğini, beni kurtarmanın bir yolunu bulamadığını hissediyorum. Ölmek istemiyorum. Lanet olsun, ölmek istemiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, daha fazla iknaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. "Lütfen."

Wiley ve Dakota'yı arar gibi arkasına bakar ama muhtemelen hâlâ geliyorlardır. Yan yana olan atlardan daha hızlıdır ve muhtemelen önce ineklerin icabına bakmaları gerekecektir. Şapkasını çıkarıp yana fırlatmadan önce yüzü buruşuyor. Botlarını tekmeliyor ve gömleğini kafasına geçirip üzerinde sadece kot pantolonunu bırakıyor.

"Gelip seni alacağım," diyor, nehrin kenarına yaklaşmadan önce. "Sakın bırakma."

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, sıkıca tutunarak. Kollarım ağrımaya başlıyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum ama şimdi pes edersem lanetleneceğim.

Suya giriyor ve kollarını kütüğün etrafına doluyor. Tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve gevşemediğinden emin olmak için bir saniye duraklıyor. Olduğu yerde kaldığında, daha derine iniyor, su onu itiyor

gövdeye karşı. Ancak yolun yarısına geldiğinde Wiley ve Dakota atlarının üzerinde beliriyor, yüz ifadeleri en az Levi'ninki kadar paniklemiş.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Dakota hırlıyor. "Seni aptal! İkinizi de öldürteceksin!"

"Halat!" Wiley atından sıçrayarak şöyle diyor. "Her ihtimale karşı ipi tut."

Bizi kementle yakalamayı planlıyorlar mı bilmiyorum ama yavaşça bana doğru gelen Levi'ye odaklanmaya devam ediyorum.

"Hermioneigh?" Gürleyen suyun üzerinden soruyorum, onun da nehre kapılmasından endişeleniyorum.

"Güvenli," diye bağılıyor Wiley, ipini hızla çözüp hazırlıyor.

Ayaklarım dibe değmiyor ve Levi bana dörtte üç kadar yaklaştığında onunkilerin de değmediğini anlıyorum. Kütük şimdi bırakırsa, ikimiz de nehirden aşağı sürükleneceğiz. Ellerim kaymaya başlasa da, tutuşum bozulmaya başlasa da daha sıkı tutunuyorum.

"Tuttum seni," diye pantolonunu indirdi Levi, kütük boyunca kendini sürükleyerek. "Sadece dayan."

Ben de yapıyorum. Çünkü benden bunu istedi. Nehrin beni sürüklemesine ve kütüğün altına çekmekle tehdit etmesine rağmen dayanıyorum. Yardım etmek için daha fazla kovboy geliyor, her biri başka kimseyi tehlikeye atmadan bizi karaya geri götürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor, ama ben onlara odaklanmıyorum. Kendini kütük boyunca çeken, nehrin gücüne karşı homurdanan Levi'ye odaklanıyorum. Kendini çekerken kasları şişiyor, vücudu gergin.

Hemen yanımdaki kütüğe tutunuyor ve kendini bana doğru çekiyor. "Kolumu sana dolayacağım," diye homurdanıyor. "Kütüğü bırakmalı ve bana sarılmalısın."

"Emin misin?" Törpülüyorum, bırakmaya çekiniyorum.

"Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim," diye beni rahatlatıyor. "Yanımdayım prenses."

Bir kolunu tuttuğum dala doluyor ve diğer kolunu belime dolamadan önce orada kilitliyor. Suyun altında, bacakları geçiş için ek bir güvenlik ağı olarak bacaklarımı sarıyor.

"Tamam," diye nefes alıyor. "Üç deyince bırak ve kollarını bana dola." Başımı salladığımda, elini sıkıca kavırıyor. "Bir. . . . iki. . . . üç."

Bırakıyorum ve nehir hemen beni çekiyor. Hızlı olmasına rağmen beni sürüklemek için elinden geleni yapıyor. Bunun yerine, Levi'nin gücüne güveniyorum ve bir örümcek maymunu gibi etrafına sarılıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve

Bacaklarını hareket ettirdiğinde bacaklarım beline dolanıyor. Sadece boynunu iyice kavradığımdan emin olduğunda hareket ediyor.

"Güzel," diye hırlıyor. "Şimdi sakın bırakayım deme."

Sonra dönüyor ve bizi yavaşça kütük boyunca geri sürüklemeye başlıyor. Bir an için her şeyin yoluna gireceğini, başaracağımızı düşündüm. Beni yakalamıştı. Ona öyle sıkı sarılmıştım ki, muhtemelen onu yaralıyordum. Beni kurtardı. İyi olacağız.

"Kütük!" diye bağırır biri ve Levi küfreder. "Çıkarın onları!"

Kıyıdaşiler paniklemeye başlıyor ve beni panikleten de bu oluyor.

"Onlara bakma," diyor Levi beni sırtımı kıyıya dönecek şekilde konumlandırırken.

Tutunduğumuz kütük. "Bana bak. Seni yakaladım. Aferin kızıma."

Kendimi ona daha sıkı sarıyorum ve yüzüne, bizi kütük boyunca sürüklemek için saf gücünü kullanırken kaşlarının çatılma şekline odaklanıyorum, ama kıyıdaş çok uzaktayız.

"Levi!" Wiley bağırıyor. "Bir kütük var!"

Bize ulaşmadan önce üç saniyemiz var.

Gidecek hiçbir yer yok, kaçacak hiçbir yer yok. Levi bunun yerine beni sırtını akan nehre dayayarak tutunduğumuz kütüğe yaslıyor. Bacaklarımı belinden çözmeme ve onun yerine bacaklarından birine sarmamı söylüyor.

"Bana bak prenses," diyor, ama nehir etrafımızda akarken fısıltısı gibi geliyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve sarılıyor. İkimiz de ıslağız, saçlarımız ıslak teller halinde etrafımızda sallanıyor, nehir bizi çekiyor. Ve sonra arkasındaki hareket bakışlarımı uzaklaştırıyor.

Bizim için gelen kütük küçük bir kütük değil. Tutunduğumuz kütük kadar büyük.

"Levi," diye mırıldanıyorum, gözlerim kocaman.

"Bana bak," diye hırlıyor. "Ve sakın başka tarafa bakma."

Ben de öyle yapıyorum. Gözleriyle buluşup ona sarıyorum ve üzerimize gelen kütüğe odaklanmamaya çalışıyorum.

Kütük bize ulaşmadan hemen önce, "Seni yakaladım," diyor.

Levi'nin sırtına çarpıyor ve acı içinde homurdanıyor, etrafımdaki tutuşu aniden zayıflıyor, daha sıkı tutunmak için çabalamam gerekiyor, böylece çekilmiyorum.

"Levi!" Kaymaya başladığında ağlıyorum.

Acı dolu gözleri benimkilerle buluşuyor, bana doğru itilirken kasları kasılıyor ve üzerinde bulunduğumuz kütük şiddetle sallanmaya başlıyor. Yol verecek. Bunu biliyorum. Levi da biliyor. Sırtındaki kütük yavaşça dönüyor olabilir, ama kütüğümüzün tutuşunu daha fazla kıracak kadar sert vurdu. Ve Levi'nin sırtı! Kazadan sonra aynı yerden darbe almıştı!

Birdenbire beni iterek sudan çıkardı, gücü tükenmesine rağmen. Acı içinde yüzünü buruşturuyor ve kütüğün sırtında kötü bir yere çarpmış olması gerektiğini biliyorum ama yine de beni sudan çıkarıp kütüğün üzerine itiyor. Artık gücün nereden geldiğini bilmiyorum. Beni iterken ellerindeki zayıflığı hissedebiliyorum, sanki beni çıkarmak için elinde kalanları kullanıyor.

"Kenara çekil," diye homurdanıyor. "Yeterince hafıfsin."

"Peki ya sen?" Ona yapışarak ağlıyorum. "Seni bırakmayacağım!"

"Kate, git!"

"Siktir git! Gitmiyorum!" Bankaya bakmadan önce hırladım. "Wiley! Halat!"

Daha önce çoğunlukla suyun içindeyken atamamıştı. Nehir onu sürükleyip götürebilirdi ama şimdi kütüğün üzerinde olduğuma göre, dallara dolanmadan önce ona ulaşabiliriz. Wiley kementini döndürüp bana doğru fırlattı. Suyu doğru kayarken parmaklarım neredeyse ıskalıyordu ama tamamen suya gömülmeden ya da dolanmadan yakalamayı başardım. Kütükten düşmemeye çalışarak kementi hızla Levi'nin omuzlarına doluyorum.

"Kollarının altına koyayım."

"Yapamam," diye homurdanıyor, kolları titriyor. "Dayanamıyorum. Şimdi hareket edersem, sürüklenip gideceğim."

"Yapabilirsin ve yapacaksın!" Kementi daha da aşağı indirmek için suya uzanarak emrediyorum. "Bir kolunu dışarı çek."

"Kate-"

"Yap şunu!" Hırlayarak bir kolumun altından geçiriyorum. Ben hareket ettikçe kütük şiddetle sallanıyor ve diğer elimle sıkıca tutmak zorunda kalıyorum. "Şimdi diğeri."

"Kenara çekil!" diye hırılıyor, ama yine de dediğimi yapıyor, güç kaybına rağmen ipi aşağı indiriyor. "Kütük, Kate!"

Bir şey çatırdıyor ve ikimiz de kütüğün ayrılmaya başladığı kıyıya doğru bakıyoruz. Kendimi Levi'ye atıp, kütük tamamen yol vermeden ve nehir onu daha da dışarı süpürmeden önce etrafını sarmak için yeterli zamanım var. Halat gevşiyor ve sonra sıkıca kopuyor, etrafını sarıyor

Levi'nin yırtık kafesi. Acı içinde bağılıyor ama gitmeme izin vermiyor. Kıyıdağiler bizi içeri çekmeye başlarken kollarını ve bacaklarını bana doluyor. Hepsinin ve sahip oldukları her kas parçasının gücü yetiyor ama onlar bize ulaşmadan önce bizi bankın kenarına çekiyorlar. Biri koltuk altlarından sarılıp beni yukarı kaldırıyor ve dışarı çıkarıyor. Sonra Levi'yi sürükleyerek çıkardılar. Onu yan tarafa yatırdıklarında acı içinde tekrar bağılıyor.

"Sırtın!" Ona doğru koşarak ağlıyorum. "Levi!"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor ama öfkeyle değil. Çünkü acıya karşı dişlerini sıkıyor. "Sadece birkaç gün başım belada olacak. O kütük beni tam yerimden vurdu."

Parmaklarımı karnındaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "İlaç mı? Yanında ilaç var mı?"

Başını sallıyor. "Yan yana duran arabanın soğutucusunda."

Wiley ve Dakota işi devralırken ben de hemen yan taraftaki soğutucuya koşuyorum. İlk soğutucuyu açtım ve içecekleri buldum, bu yüzden onu kapattım ve diğerini açtım, içinde ilaç şişeleri olan bir Ziploc torbası bulana kadar karıştırdım. Hemen geri dönüp açıyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Hangisi?"

Levi yüzünü buruşturuyor. "Boş kapaklı olan. Bana iki tane ver." "Ambulans çağırmamız gerekiyor mu?" diye soruyor biri. "Benim için değil," diye homurdanıyor Levi. "Kate'i kontrol et."

"Ben iyiyim," diye iddia ediyorum. "Sadece bir sürü çürük var."

Wiley, "Kolunuzda kanama var," diyor.

Yere bakıyorum ve derin bir çizikten kan aktığını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. "Sadece bir sıyrık," diye karşı çıkıyorum. "İyi olacağım."

"Hadi," diye homurdanır Dakota. "İkinizi de kaldıralım."

Bizi kaldırıp yan yana koltuğa oturttuklarında herkes üzerimize üşüşüyor. Levi benden daha kötü durumda, onu koltuğa oturttuklarında topallığı her zamankinden daha belirgin. Onu taşırlarken acı içinde yüzünü buruşturuyor ama şikâyet etmiyor. Dakota beni de onunla yan yana oturmaya zorluyor.

"Onunla birlikte oraya git," diye emrediyor, sesi ciddi ama gözlerindeki paniği hâlâ görebiliyorum.

"Biz iyiyiz," diye hatırlatıyorum ve koluna dokunuyorum.

Eğiliyor ve alnını alnıma bastırıyor, gözleri bir anlığına kapanıyor. Acısını, endişesini, kimseye göstermediği korkusunu hissedebiliyorum.

Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi metanetli ve kontrollü görünüyor.
"Biz iyiyiz," diye tekrar fısıldıyorum ve geri çekilmeden önce başını sallıyor.

"Haydi millet. Heyecan bitti. İlgilenmemiz gereken bir sürüş var," diyor ama Levi kendini ayarlayıp yan yana geçmeye başlarken gözleri bende ve Levi'de kalıyor.

"İyi misin?" Dakota'nın duymasını istemediğim için fısıldıyorum. Ne de olsa ona iyi olduğumuzu söylemiştim, vücudum bana bağırsa ve botlarım hâlâ suyla dolu olsa da.

"Hayır," diye fısıldıyor dürüstçe. "Ama olacağım."

"Sırtın için üzgünüm," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Bana baktı. "Ölmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Ben sadece. . . Tereddüt ettiğini gördüm," diye mırıldanıyorum, gözlerinde görmek zorunda kalmamak için yere bakıyorum.

Çenemi o kadar sert tutuyor ki şaşıyorum. Yüzümü ona doğru çekerek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Bir zamanlar olduğum adam değilim prenses," diye homurdanıyor. "Pek çok açıdan kırıldım ama fiziksel durumum pek çok şeyin önüne geçiyor. Tereddüt senin için değildi. Benim içindi çünkü seni kurtarmaya ne kadar muktedir olduğumdan emin değildim." Tatlıdan çok çaresiz hissettiren bir öpücükle dudaklarını kabaca benimkilere bastırıyor. "Eğer bu senin yaşayacağın anlamına geliyorsa, kendimi binlerce kez, tekrar tekrar kıracağım. Bunu unutma."

Sonra çenemi bırakıyor ve gözlerinden akan duyguları yok sayarak yan yana duran arabayı vitese takıyor.

Orada öylece oturuyorum, şaşkın, huşu içinde ve biraz da Levi'nin beni güvende tutmak için ne yapacağından korkarak.

Karşılığında onu aynı şekilde nasıl koruyabilirim?

Bölüm Kırk Üç

Kate

I günün geri kalanında Hermioneigh'e binmeyeceğim. Bu kez nehri geçerken Levi ile yan yana duruyorum. Wiley kemerini yan tarafa bağlamak için kullanıyor, böylece dışarı savrulmuyorum, başka bir bariyer sağlıyor

Her ihtimale karşı. "Çünkü ben çok küçüğüm," demişti, gözlerinde endişeyle. Herkesin sinirleri gergindir. Anlaşılır bir şekilde. Sık sık Levi'ye bakmaktan kendimi alamıyorum, her irkilmede onun için endişeleniyorum. Sırtıyla mücadele etmek için kaslarını güçlendirmek için çok zaman harcadı ama tek bir darbe onu geriye götürmeye yetti. Birkaç kez ona buz getirmeyi teklif ettim ama endişemi elinin tersiyle itip arabayı sürmeye devam etti. Tüm köpekleri karşıya geçirdikten sonra, gece için yerleşmeden önce sığırları sadece bir mil daha sürüyoruz. Çok fazla şey oldu ve kamp kurduğumuzda çoğumuz bitkin düşmüştük. Hareket ettikten sonra acıdan homurdanan Levi'nin yan yana duran arabadan inmesine yardım ediyorum. Wiley yardıma koşuyor ve görünüşe göre her kovboy nasıl olduğumuzu kontrol etmek ve yardım teklif etmek için yanımıza geliyor. Biri Levi'ye fişe takması gerekmeyen bir ısı yastığı veriyor, bir diğeri de ne olur ne olmaz diye bize büyük bir şişe viski getiriyor. Hayatımda gördüğüm en tatlı ve en içten jestler bunlar.

"Kovboyları sevmek lazım," diye homurdanıyor Levi, likörden bir yudum alıp bana uzatırken.

Yaşadığımız günden sonra ben de bir yudum aldım. Bir tür ihtiyacımız var gibi hissediyorum

o.

Geldiğinde karavan için minnettar olacağım. Giysilerim garip bir şekilde kurudu.

ve botlarım ayağımı sıkmaya başladı. Şapkam nehrin aşağısında bir yerlerde kayboldu ama Naomi gelir gelmez gözleri kocaman açılmış bir

şekilde bana yeni bir şapka getirdi.

"İyi misin?" diye soruyor. "Dakota bize neler olduğunu anlattı."

Bunu neden Naomi yapıyor bilmiyorum ama bana iyi olup olmadığımı sorduğu an tam da iyi olmadığım andır. Bazen birinin size iyi olup olmadığını sorması durumu daha da kötüleştiriyor. Gözlerim aniden doluyor, bu beni şaşırtıyor.

"Tatlım," diyor beni kollarının arasına alarak. "Bunun korkutucu bir şey olduğunu biliyorum. Sana sahibim."

Hıçkırıklar, zar zor nefes alabildiğim ana kadar hızlı ve ansızın geliyor. Aniden ondan uzaklaşıp Levi'nin kollarına sarılmadan önce sırtımı hafifçe okşuyor. Sonra Wiley de bana sarıldı. Sadece Dakota ayrı kalıyor, gözleri nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi değiş tokuşu izliyor. Naomi geri çekilip bize yer açıyor, ben de Dakota'ya uzanıyorum. Tereddüt ediyor ama tutup ayı gibi sarılabileceğim kadar yaklaşıyor. Gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum ve sonra kollarında kalıp sıcaklıklarını ve rahatlıklarını içime çekiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Travmatik bir şey yaşadın," diye mırıldanıyor Wiley. "Bu beklenen bir şey."

"Levi hüngür hüngür ağlamıyor," diye belirtiyorum.

Dakota, "Evet, Levi bundan çok daha travmatik olaylar yaşadı," diye yorum yapıyor.

İstesem de sormuyorum. Şu anda sadece sarılmak ve sevildiğimi hissetmek istiyorum. Burada, onların kollarında, aynen böyle hissediyorum. Ne tür şeytanlar taşıdıkları umurumda değil. Kötü insanlar olup olmadıkları umurumda değil. Burada, şu anda, iyiler ve benimler ve bu yeterli.

Naomi bize yemek tabakları getiriyor ve herkes gece için dinlenmeye hazırlanıyor. Biri benim çadırımı kuruyor ama ben çadırı içeri aldığımda içerideki karyolayı kaptığım gibi diğerlerinin uyuduğu yere sürüklüyorum. Karyolalarımızı bir araya getirip benimkini Levi ve Wiley'ninkilerin ortasına yerleştiriyorum. Eşyaları yeniden düzenleyişimi eğlenerek izliyorlar.

"Ne yapıyorsun, cadı kadın?" Wiley soruyor.

"Burada hepinizle birlikte uyuyorum," diye cevap veriyorum.

"Burada çakallar ve dağ aslanlarıyla birlikte mi?" diye takılıyor.

"Burada ayılar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Durup Levi'ye bakıyorum. "Ayılar mı var?"

Başını sallıyor. "Boz ayılar."

Kalbim durdu. "Ve biz de burada onlarla birlikte mi uyuyorduk?"

Dakota omuz silkiyor. "Muhtemelen bizi rahatsız etmezler."

Kaşlarım çatıldı. "Ben ortada uyuyorum, o yüzden önce birinizi alacak."

"Ne kadar yüce gönüllüsünüz," diye gülüyor Wiley. "Bizi aylara yem ediyorsunuz."

Ama o gülümsüyor ve etrafımızdaki vahşi hayata rağmen mutlu bir şekilde yanımdaki karyolaya yerleşiyor. Levi'nin yatmasına yardım etmeye gidiyorum ve o beni uzaklaştırıyor.

"Benimle uğraşmayı bırak," diye homurdanıyor. "Ben iyiyim."

"Bunu acı çekmeden oturamayan adam söylüyor," diye homurdanıyorum. "Bırak da sana yardım edeyim."

"Hayır," diye homurdanıyor, uzanıyor ve beni kaşlarını çatarak ona bakmak zorunda bırakıyor.

"Seni inatçı herif," diye mırıldanıyorum aralarına uzanmadan önce. Dakota bir an tereddüt ettikten sonra Wiley'nin diğer tarafına uzanıyor.

Bu gece gökyüzü açık ve üzerimizde yıldızlar ve aydan başka bir şey yok. Yorucu bir gün olmasına rağmen, onları görmek her şeyi biraz daha iyi hissettiriyor.

"Gökyüzünde iki kat daha fazla yıldız var," diye fısıldıyorum ve Levi başını bana doğru sallıyor.

Anladığımı biliyorum. Bu gece neredeyse ölüyorduk ve neredeyse ölmek pek çok şey yapar. Çoğunlukla, size hayatta olduğunuzu ve sahip olduklarınızın değerini bilmeniz gerektiğini hatırlatır. Bu gece tek odaklanmak istediğim şey burada olmayı ne kadar çok istediğim ve etrafımdaki adamlar.

Levi'ye baktığımda onun da çoktan bana baktığını görüyorum. "Benim için her zaman iki kat fazla olmuştur," diye itiraf ediyor.

Yıldızları benim gördüğümünden bu kadar farklı görebilmek için bu adam hangi canavarlarla yüzleşmiş olmalı? Hangi sırlar ruhunu çürüttü?

Uzandım ve elimi onunkine geçirdim. Levi pek dokunmayı sevmez ama bu gece bana izin verdi. Eli elimde sıcacık ve Wiley diğer tarafıma bastırıyor ve Dakota da orada sessiz desteğini sunuyor ve ben hayattayım.

Tanrım, yaşıyorum.

"Biliyor musun," diye fısıldıyorum, gözlerim tekrar yıldızlara odaklanıyor ve her şeyi içine çekiyor. "Çıngıraklı yılanlar o kadar da kötü görünmüyor."

Dakota'nın farkındalığını, Wiley ve Levi'nin şaşkınlığını hissedebiliyorum ama yine de kimse konuşmuyor. Bunun yerine hepimiz burada olmaktan mutlu bir şekilde birbirimize kenetleniyoruz.

Birlikte. Bütün. Canlı.

Bölüm Kırk Dört

WILEY

HO uykuya dalarken sözleri zihnimde yankılanıyor. Yorgunluk, biz kamp kurmadan çok önce vücudunu kemirmeye başlamıştı; yaklaşık bir saat boyunca doğa anayla savaştıktan sonra vücudu dinlenmek istiyordu. I

Levi ona ulaşmadan önce nehirde ne kadar kaldığının farkında bile olduğunu sanmıyorum. Atından düşüp suya gömüldüğünü gördüğümde neredeyse aklımı kaybedecektim. Levi hemen yan arabaya atlayıp her şeyi bırakarak yola koyulmuştu ve bu iyi bir şeydi. Yan yana nehir kıyısına bizim atlarımızdan daha hızlı inebiliyordu. Oraya ilk varanın o olmasına şaşmamalı. Dakota battığında onun kararsızlığını görmüştüm. En arkada kalması gerekiyordu ve hepimiz hareket edersek inekler geri dönecekti. Bir an için, Levi ve ben onun peşinden giderken onun geride kalacağını düşündüm. Bunun yerine, diğerlerine devralmaları için bağırdı ve biz de Levi'nin peşinden koştuk.

İyi de oldu. Kalsaydı kığına tekmeyi basabilirdim.

Kate bundan daha iyisini hak ediyordu ve düşmesi onun suçu değildi. Kütüğü görmemiştik. Dalgaların altındaydı ve yüzeye çıktığında tepki vermek için fazla zamanımız olmamıştı. İnekler paniğe kapılmış ve Kate'e doğru koşmaya başlamıştı. Kate'in atı da paniklemiş ve şaha kalkmıştı. Su ve paniklemiş bir at birbirine karışmaz ve biz yardım etmek için hiçbir şey yapamadan Kate suya düşmüştü.

Bir yanım Dakota'yı, ben onu uyardıktan sonra Kate'i o noktaya girmeye zorladığı için suçluyor. O çok acemi ve her ne kadar çok iyi bir öğrenci olsa da, böyle anlarda ne yapacağınızı ancak deneyiminiz size söyleyebilir. Yalnız olmamalıydı.

İşin komik yanı, bence Dakota da kendini suçluyor.

Onları nehirden çıkardığımızdan beri sessizdi. İkisini de kaybetmeye çok yaklaştığımız. Kate, Levi'yi ona söylediği zaman terk etseydi, onu tek başına kaybedecektik. O nehirden çıkmalarının tek bir yolu vardı ve o da birlikteydiler. Kate onu terk etmeyi reddettiği için minnettarım. Daha önce de insanlar kaybettim ve başka kimseyi kaybetmek istemiyorum, özellikle de kardeşim olarak gördüğüm adamı ve aşık olduğumdan emin olduğum kadını.

Bugün bunu fark ettim. Aynı zamanda bunu ona söylemediğimi de hatırlattı. Ona geçmişimi bile anlatmadım.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. Şimdiye kadar, geçmişimizi ona anlatmak için uygun zamanın ne zaman olduğu konusunda Dakota'yı erteledim. Bazılarını anlatmanın bana düşmediğini kabul etsem de, en azından tam olarak kim ve ne olduğumu açıklayabilirim. Her seferinde küçük parçalar iyi olacaktır. Bir yere kaçtığını sanmıyorum.

Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Levi'den kaçmamıştı.

Göt herif orada horlamaya başladı, ben de başımı salladım. Yarın çok fena canı yanacak ama bunu kabul etmiyor. Omuriliğindeki ameliyat izinde o darbeyi görmüştüm. Muhtemelen onu kontrol ettirmeliyiz ama muhtemelen herhangi bir muayeneyi kabul etmeyecektir. Ona sürpriz yapmamız gerekecek. O zamana kadar, o hapları içmeye devam etmesini sağlayacağım. Onu atlatacak tek şey onlar.

Dakota'ya doğru döndüğümde onu hâlâ uyanık, gözlerini yıldızlara dikmiş halde görüyorum. "Hastanedeki Wayne'i aradın mı?" Kate ve Levi'yi uyandırmamak için usulca fısıldıyorum. Onlar dinlenmeyi hak ettiler.

Dakota başını sallıyor. "Sabah yola çıkmadan önce burada olacaklar," diye mırıldanıyor, sesi duygusuz.

"Şunu yapmayı kes," diye azarlıyorum. "Ne?"

"Geri çekiliyorsun," diye homurdandım. "Bunu hep büyük bir duygudan sonra yapıyorsun. Daha önce korkmuştun. Onu kucakla. Eminim Kate önemsedğini bilmek ister."

Gözlerime bakıyor. "Bu konuda pek iyi değilimdir."

"Hiçbirimiz değiliz," diye homurdandım. "Bu da bizi onu uyardığın çingiraklı yılanlar yapıyor." Yüzü buruşuyor ama ben başımı sallıyorum. "Seni suçlamıyorum ama bence ona anlatmaya başlamamızın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Beni inceliyor, yüz ifademi alıyor. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Bilmiyor musun?" Cevap vermek yerine karşılık veriyorum. Cevap vermeyince kaşlarımı çatıyorum. "Görünüşe göre burada bunu kabul etmek isteyen tek kişi benim."

"Hepimiz bu kadar kaygısız olamayız Wiley," diye kestirip atıyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum. Kate kıpırdanıyor ve Levi'ye yaklaşıyor, ben de onu uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum. "Siktir git," diye daha yumuşak tekrarlıyorum. "Kendine yalan söylemeyi bırakırsan daha iyi bir hayatın olur."

"Şapkamı ringe bile koymamalıydım," diye mırıldanıyor.

"Evet, yaptın ve bitti," diyorum başımı sallayarak. "Onun kalbini kırarsan, ikimiz de senin canına okuruz Dakota."

Sessizleşiyor, duyguları gözlerine yansımasa da aramızda havada asılı kalıyor. "Ben bencil bir adamım. Bunu biliyorsun."

Bu da Dakota'nın, iyi bir fikir olduğunu düşündüğü şey ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğini söylemesinin şifresidir.

"Evet, ona değer verdiğini göstermeye başlasan iyi olur, yoksa bencil olup olmamanın bir önemi kalmayacak," diye homurdandım. "Biraz uyu. Wayne buraya geldiğinde sabaha bir tartışmayla başlamak zorunda kalacağız."

Birkaç dakika sessizliğe gömülüyoruz ama yıldızlara bakarken kararımı veriyorum.

"Ona söyleyeceğim. Yarın," diye fısıldıyorum.

Dakota tereddüt ediyor ve aynı fikirde olmadığını anlayabiliyorum ama tartışmak yerine gözlerini kapatıyor.

"İyi şanslar," diye teklif ediyor.

Ve sonra ikimiz de sonunda biraz uyuduk.

* * *

Levi'nin Wayne'in kendisini kontrol etmesini kabul etmesi gerçekten de zorlu bir mücadele olmuştu. Sonunda, öne çıkıp onunla birlikte kontrolden geçmeyi teklif ederek onu ikna eden Kate olmuştu. Levi kontrol edilmesine gerek olmadığını söylemeye çalıştığında, Kate omuz silkmış ve eğer o kontrol edilmezse, kendisinin de edilmeyeceğini söylemişti. Sonunda Levi'nin koruyucu doğası galip geldi ve ikisi de kontrolden geçti. Kate kazandığında bana göz kırpmıştı ve ben de ona minnetle gülümsedim. Hepimiz Levi için endişeleniyorduk. Kate onun yeniden yürümeyi öğrenmesini izlemek için burada değildi ama anlıyordu. Anlamak zorunda. Yoksa onun kontrol edilmesi konusunda ne kadar endişeli olduğumuzu nereden bilebilirdi ki?

Sırtını kaplayan benekli morluğu ortaya çıkarmak için gömleğini yukarı çektiğinde, Kate de dahil olmak üzere hepimiz tepkimizi gizlemek için elimizden geleni yaptık. Wayne ise ıslık çalmış ve başını sallamıştı.

"Muhtemelen sığır yolculuğunun geri kalanını atlamalısın," diye uyardı.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Levi ve hepsi bu kadar.

Wayne başını salladı ve aşırı ağrıya yardımcı olması için ona daha güçlü haplar verdi ve Levi'nin zaten bildiği kasları nasıl esneteceğini anlattı. Daha önce bundan çok daha kötülerini yaşamıştı.

Şimdi, birkaç saattir sığırları güdüyoruz ve gün ısındı. Levi bu sabah Kate'in atına binmesine izin vermeyi reddetti, bu yüzden şu anda Levi ile birlikte yan yana at sürüyor. Öğlen yarısına doğru, suçluluk duygum beni yeterince yiyip bitirdi ve ona doğru koştum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Tamam," diyor omuz silkerek. "Ağrım var ama bu beklenen bir şey." Başımı salladım. "Evet, öyle. Biraz benimle gelmek ister misin?"

Levi'ye bakıyor. "Senin için sorun olur mu koca adam?"

"Benden izin almana gerek yok," diye homurdanıyor.

"Oysa bu sabah bana ata binmeme izin verilmediğini söylemiştiniz," diye belirtiyor.

"Kendi iyiliğin için," diye homurdanıyor ama ona bakıyor. "Ve senin arkadaşlığını istedim."

Gülümsüyor ve onun omzuna hafifçe vuruyor. "Birazdan döneceğim." Sonra Naomi'nin bu sabah ona getirdiği ekstra şapkayı kapıyor ve yan yana duran arabadan atlayarak yanıma geliyor. Uzanıp onu önümde kaldırıyorum, böylece kollarımı ona dolayabiliyorum. Bana yaslanıyor, ata binmekten memnun. Levi onu dikkatle izliyor ve onu yakaladığımdan emin olunca sığırları içeri itmeye başlıyor.

"Sana asker olduğumu söylemiştim, değil mi?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra söyledim. "Söyledin."

"Sanırım sana bundan biraz daha bahsetmeliyim," diye itiraf ediyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Öyleyim. Benimle tam olarak ne elde edeceğini bilmeni istiyorum." Sanki kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Tamam. Anlat bana."

"Liseden hemen sonra katıldım," diye başlıyorum. "Beni büyükbabam büyüttü ve tam bir pislikti, Levi'nin babası kadar kötü değildi ama beni hiç umursamadı. Her zaman annemin yalan söylediğini ve aslında onun torunu olmadığını düşünürdüm."

"Gerçek bir iş adamına benziyor," diye mırıldanıyor.

"Öyleydi. Son senemde öldüğünde biraz sevinmişim ama bu beni kalacak bir yerim olmadan bıraktı. Babası nadiren evde olduğu için Dakota devreye girdi ve askere gitmeden önce birkaç ay onun evinde kalmama izin verdi." İç çekiyorum. "Ben askere gitmeden önce, biz. . üçümüzün başı biraz belaya girdi ve benim bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekti. Levi de öyle yaptı. Dakota kaldı çünkü. Çiftliği öylece bırakıp gidemezdi ama ikimiz kaçtık."

"Ne oldu?" diye soruyor, dönüp bana bakmaya cesaret edemeden.

"Bu kısmı hep birlikte olduğumuz zamana bırakıyorum," diyorum. "Önemli olan kısmı ayrıldım ve zaman dilimi nedeniyle hemen Afganistan'a gönderildim."

"Savaş sırasında mı?"

Başımı salladım ve göremediğini fark edince, "Evet. Boktan bir dönemdi ama orduda başarılı oldum. Görünüşe göre, katı yönetim ve saçma sapan emirler benim için kolaydı. Ama bunların hiçbiri öldürmeyi kolaylaştırmadı," diye itiraf ediyorum, kollarımı ona dolayarak. "Orada yaptığımız şey bana doğru gelmiyordu ama bundan zevk alan pek çok iyi çocuk vardı. Ayrılmak istememin asıl nedeni buydu ama kontratım gereği en az dört yıl orada kalacaktım, bu yüzden sineye çektim ve bana söyleneni yaptım. İyi şeyler yapmadım. Muhtemelen masum olan insanları vurdum. Kardeşlerimin havaya uçmasını ve uzuvlarını kaybetmesini izledim. Bir noktada neredeyse bir el bombasıyla vuruluyordum. Donup kaldım ve kardeşlerimden biri geri kalanımızı kurtarmak için üzerine atladı. Bu tür şeyler aklınızdan çıkmıyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Bunu sanki seni kötü bir insan yapacakmış gibi söylüyorsun. Bunların hiçbiri beni sizin korktuğunuz gibi kaçmak istememe neden olmuyor."

"Hayır," diyorum, çenesini çevirerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Seni koşturacak olan kısım, bundan zevk almış olmam."

Gözleri büyüdü. "Hangi kısmı?"

"Öldürmek," diye itiraf ediyorum. "Doğru değildi, ama bir yanım bundan zevk alıyordu ve sorun çıkaran bir memur olduğunda, üst düzeydekiler müdahale etmeyi reddedince meseleyi kendi ellerimle hallettim. Pislik herif sağda solda kadınlara saldırıyordu. Bizim adamlarımız olmadığı için, sözde düşmanımız olduğu için buna göz yumuyorlardı. Ona bir tokat bile atmadılar. Ama o sıralarda başka ne oluyordu biliyor musunuz? Havaya uçuruluyor ve vuruluyorduk. Çam kutuları birbiri ardına eve geliyordu. Kaç tane "dost ateşi" olduğuna, kaç kişinin meseleyi kendi eline aldığına inanamazsınız." Gözlerinin içine bakıyorum. "I

ona baktım ve bu konuda kendimi kötü hissetmedim. Bir ailesi olduğunu söylediler, birkaç çocuğu varmış. Babalarının bir savaş kahramanı olduğunu düşünüyorlar. Aksini düşünmelerine izin vermenin bir faydası yok."

Nefesini içine çekiyor. "Bu seni sevmemem için beni ikna etme çaban mı?"

"Bunun için çok geç," diyorum, yüzüm ciddileşiyor. "Zaten biliyorsun ve şimdi benden kibarca istesen bile gitmene izin vermem." Eğiliyorum ve dudaklarına kalıcı bir öpücük konduruyorum. "Savaş insanları değiştirir, cadı kadın. Şaka yapıyor, gülüyor ve alay ediyor olabilirim ama hâlâ savaşın ortasındaki o adamım ve sana zarar vermeye cüret eden her şeyi öldürürüm. Değer verdiğim biri olsa bile. Bu ben olsam bile."

Gözleri büyüdü. "Wiley."

Çenesini bırakmadan önce sırtarak, "Merak etme Kate," diyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm Kırk Beş

Kate

I Şimdi anlıyorum. Bir kısmını. Wiley onun ne kadar büyük bir canavar olduğuna dair büyük bir sırrı açıkladığını düşündü ama tek duyduğum çaresiz bir çocuğun kendini arayışıyla ilgili bir hikâyeydi. Tabii, hoşuna gittiğini düşünüyor,

ve bu beni endişelendirmeli, ama düşündüğüm kadar rahatsız etmiyor. Wiley bana bir prenesten başka bir şeymişim gibi davranmıyor. Bana asla kötü bir söz söylemedi ve beni kesinlikle incitmedi. O sadece çok zeki bir adam ve orduya katıldığında yaşadığı duyguları başkalarının yaşamasını engellemekten mutluluk duyuyor. Şakaları bir kalkan. Alayları bir maske. Yani düşündüğüm kadar sağlıklı biri değil. O zamanlar çok fazla seçenek yokmuş gibi görünüyor ve savaş sırasında her türlü korkunç şey oluyordu. Afganistan'da tam olarak neler olup bittiğine dair haberler tam olarak açık değildi.

Bana göre, o bir canavar değil. Aslında, bir canavar olsaydı bile, umurumda olmazdı.

O haklı. Onu seviyorum. Üçünü de seviyorum. Hiçbir şey bunu neredeyse ölmek kadar netleştiremezdi. Hayatımda olan her şeye rağmen onları istiyorum. Her yıl bu sığır sürüsünde onlarla birlikte olmak istiyorum. Hayatlarının, ailelerinin bir parçası olmak istiyorum.

Levi ile yan yana binmeye geri dönmeden önce bir süre onunla birlikte ata bindim. Her ne kadar morarmış ve çizilmiş olsam da, Wiley'nin atına onunla birlikte birkaç saat binene kadar bu kadar ağrım olduğunu düşünmemiştim. Şimdi tekrar yan koltuğa tırmanıp Naomi'nin bizim için getirdiği minderlere yerleşirken vücudum ağrıyor ve bir tahtadan daha sert hissediyorum. Bu kadın Tanrı'nın bir lütfü.

"İyi misin?" Levi soruyor.

Endişesini elimle savuşturuyorum. "Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum."

"Wiley sana onun geçmişini anlattı mı?" diye soruyor, gözlerini önümden ayırmadan. "Bir kısmını," diye itiraf ediyorum. "Neden?"

Bana seninkini anlatacak mısın?"

"Henüz değil," diye mırıldanıyor. "Yakında."

Başımı salladım. "Tamam." Koluna dokunuyorum ve iç çekerek arkama yaslanmadan önce gülümsüyorum.

Gün batımı hızla yaklaşıyor ve güneş tamamen ufku altına düşmeden önce sığırları yerleştirip otlatıyoruz. Dakota tekrar atış talimi yapmak için iyi bir gece olduğuna karar veriyor ve sığırlardan ürkmeyecekleri kadar uzakta, dağa karşı birkaç şişe kuruyor. Ateş eden silahımızın sesi, aralarında yaşlı bir adamın da bulunduğu, bu gece kalmaya karar vermiş birkaç çiftçinin dikkatini çekiyor. Yüzü güneşten ve yaştan yıpranmış ama gözleri her zamanki gibi parlak mavi. Ben ateş edip şişeyi milyonuncu kez ıskalarken ısıklık çalıyor.

"Burada pratik mi yapıyorsunuz çocuklar?" diye soruyor kırıksık gözlerle. Ondan hemen hoşlandığıma karar veriyorum.

"Deniyorum Ned. Kate silahlara yeni alıştı, ben de ona öğretmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyor Dakota, yaşlı adamla konuşurken müşteri hizmetleri ses tonuna geçiyor. Belli ki ona saygı duyuyor.

"Silahlarda yeni misin?" Ned tekrarlıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Nerelisin ki hiç silahları yok?"

"Şehir," diye omuz silkiyorum. "Endişelenmemiz gereken boz aylar yoktu." Ned kaşlarını kaldırarak, "Ama insanların vardı," diyor.

"İnsanlar

gerçek tehlikeler. Vahşi yaşam değil. Şehirde suç olduğunu tahmin ediyorum." Tereddüt ettim. "Vardı."

"O zaman nasıl ateş edileceğini bilmek iyi bir şey," diye başını sallıyor ama bir adım daha yaklaşıyor. "Dakota'nın iyi bir öğretmen olduğuna eminim ama fark ettiğim bir şey var. . eğer tavsiyemin bir sakıncası yoksa?"

Yanıma yaklaştığında gülümseyerek "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Zeki bir kadın," diye kıkırdıyor. "Bu sen değilsin, Genç Steele."

Dakota kaşlarını çatar ama Wiley kıs kıs güler. "Haksız değil."

"Şimdi, nişan aldığında ve parmağın tetikte olduğunda," diye talimat vererek pozisyon almamı işaret etti. "Nişan alırken derin bir nefes al. Bıraktığında aynı anda tetiği de çek." Omuzlarımdan tutup beni yeniden konumlandırıyor. "Sen daha kısasın ve bu dağ kovboyları bunu hesaba katmıyor. Rüzgâra dikkat et, rüzgârın yörungeyi değiştirebileceğini kabul et ve bunu düzelt."

"Emredersiniz efendim," diyorum ve nişan alıyorum. Bugün rüzgar az ama esiyor, bu yüzden değişme ihtimaline karşı nişanımı hafifçe sağa kaydırıyorum.

"Hazır olduğunuzda, devam edin ve tetiği çekin" diye talimat veriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve verdiğimde onun dediğini yapıyorum. Tetiğe basıyorum. Kırılan camın sesi onunla birlikte yankılanmadan bir saniye önce ses etrafımızda yankılanıyor. Nefes nefese kaldım ve silahı indirdim.

"Ben vurdum!"

"Başardın," diye övünüyor Ned. "İyi iş çıkardın."

Silahı Dakota'ya veriyorum ve kollarımı Ned'e doluyorum. "Bu ilk kez oluyor," diyorum ona. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve bana tekrar sarılıyor. "Bana kızımı hatırlatıyorsun," diye mırıldanıyor ve sırtımı hafifçe sıvazlıyor.

"Oh! Burada mı?" Etrafıma bakarak sordum. "Tek kadın benim sanıyordum."

Adam başını sallıyor. "Hayır. Birkaç yıl önce öldü."

Gülümsemem düştü. "Çok üzıldüm."

"Olma," diyor başını sallayarak. "O sizi severdi, Bayan Kate." Arkamda beni izleyen çocuklara bakıyor. "Bayan Kate'e iyi baktığınızdan emin olun çocuklar. Burada onun gibi daha çok insana ihtiyacımız var." Ama sonra gözleri Levi'ninkilerle buluştu. "Seni yürürken görmek güzel evlat. Seninle gurur duyuyorum."

Sonra şapkasını çıkarıp geldiği yöne doğru yürüyor ve sırtın ilerisindeki halkına katılıyor. Sırtarak Dakota'ya dönüyorum.

"Vurdum," diye ilan ediyorum.

"Yaptın," diye başını sallıyor. "Şimdi bunu yüz kez daha yap ve belki kendi silahını taşıyacak kadar iyi olduğunu düşüneceğim."

Kaşlarımı çattım. "En azından benimle gurur duyabilirsin."

"Öyleyim," diye cevap veriyor, yüz ifadesi hâlâ aynı.

"Öyle görünmüyorsun," diye iç geçirdim. "Hiçbir zaman soğukkanlı görünmüyorsun." Gözlerini kırptırıyor. "Nasıl olmamı isterdin Kate?"

Başımı sallıyorum. "Yok bir şey," diyorum. "Bu konuda endişelenme. Ben gidip bu gece için yerleşeceğim."

"Hâlâ pratik yapmalıyız," diyor.

"Yarın," diye cevap veriyorum. "Bu gece yorgunum ve omuzlarım ağrıyor."

Sanki omuzlarımın neden ağrıdığını h a t ı r l a t ı r c a s ı n a , başını

sallamadan önce gözleri açılıyor. "Tabii ki."

Wiley'nin gözleriyle karşılaştığımda sırıtıyor ve kaşlarını oynatıyor. "Şu haline bak, Calamity Jane! Çok geçmeden bir uçağın kanatlarını vuracaksın."

uç."

İşte aradığım heyecan. Levi bile bana gururla gülümsüyor. Ama Dakota? Hiçbir şey yok. Sadece tekrar ve tekrar yapmam için talimatlar.

Levi o gece gitarını çıkardığında, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bu şey karşısında iri gözlerle ona bakıyorum. Onu gitar çalarken hiç görmemiştim, bu yüzden bir uzman gibi çalmaya ve şarkı söylemeye başladığında neredeyse aklımı kaybediyordum. Sözler etrafımızdaki havada titreşiyor ve kendimi onun büyüüne kapılmış buluyorum. Şarkıyı müzik setinde dinlemiştim, "Neon Moon "un sözleri beni sıcak bir palto gibi sarıyor, ama Levi söylediğinde yepyeni bir anlam kazanıyor. Şarkı söylerken gözleri benimkilerle buluştuğunda eriyorum, tamamen büyüleniyorum. Adam gerçek bir melek gibi şarkı söylüyor ve onu sonsuza kadar dinleyebilirim.

Görünüşe göre, böyle düşünen tek kişi ben değilim.

Küçük yaratık çalıların arasından hışırdarak yanıma geldiğinde neredeyse çılgılık atacaktım, Levi'nin sesi beni kendine çekti.

"Bu da ne böyle?" Garip yaratığa bakarak nefes nefese kaldım. "Bu bir fare mi?"

"O yavru bir opossum," diye gülüyor Wiley. "Size zarar vermez. Çirkinler ama zararsızlar. Kediler gibi, gerçekten."

Etrafa bakıyorum ama annesini göremiyorum. Sadece tek bir küçük opossum. Eğilip parmaklarımı ona uzattım. Bana kıkırdıyor ve elimi itmeden önce dişlerini gösteriyor. Görünüşe göre tam olarak bir kedi gibi.

"Merhaba," dedim. "Bir ev mi arıyorsun? Levi'nin şarkısını beğendin mi?"

Levi gitarı kenara koyarken, "Ona ihtiyacımız yok," diye uyarıyor. "Ama yardımımıza ihtiyacı var," diyerek onu kaldırıyorum. "O kayboldu." Kaşlarını çatıyor. "Doğa yalnız bırakılmalı, Kate."

Gülümsüyorum. "Ve kendi başına hayatta kalabildiğinde, gitmesine izin vereceğim." Onu havaya kaldırıyorum. "Şu surata bak. Buna hayır diyebilir misin?"

"Evet," diye homurdanıyor Levi. "Çok çirkin."

Gözlerimi kısıyorum ve Wiley'ye bakıyorum. "Wiley bana yardım edecek. Değil mi, Wiley?"

"Elbette bakacağım," diyor sırtarak. "Opossumlara bakmak kolaydır. Bu seferkine gerçek yiyecek vermeden önce süte ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Hain," diye kaşlarını çatıyor Levi Wiley'ye. O da bana bakıyor. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Sırıtiyorum. "Biliyor musun? Aslında bunu dört gözle bekliyor olabilirim."

Ama sonra onu yanağından öpüyorum ve biraz eriyor. Hatta öne uzanıp minik opossumu bile sevdi.

"Bir isme ihtiyacın var," diyorum opossuma bakarak. "Sana isim vereceğim. . ."

"Yolda ölenler," diye homurdanıyor Levi.

"Hayır," diye homurdanıyorum, tam o sırada Levi'ye tıslıyor. Sırıtiyorum. "Başka bir şey."

Dakota kenarda oturuyor, gözleri opossumda ve çiftlikteki tüm eğlenceli isimlerin arkasındaki kişinin o olduğunu hatırlıyorum. Boğazımı temizlediğimde bana baktı. "Ne dedin?"

"İsim için bir fikrin var mı?" Başımı ona doğru eğerek soruyorum.

Benden opossuma doğru bir bakış attı ve sonra iç geçirdi. "Fuzz," diye mırıldandı. "Fuzz Işıkyılı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Neden bu isim?"

Bir sopayla ateşi dürtüyor. "Çünkü o büyük bir macerada, evinden uzakta. . . Ve o bulanık."

Sırıtiyorum. "Fuzz, öyle!" Onu göğsüme yaslıyorum. "Yıldız Komutanlığını ara, Fuzz. Onlara dost canlısı bir yaşam bulduğunu söyle."

Wiley ve Levi inliyor ama Dakota'nın elinin arkasından gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama gülümseme geldiği gibi hemen kayboluyor. Yine de onlarla bir sonraki karşılaşmamda gözlerindeki çelik biraz daha yumuşak ve bu bana yetiyor.

Bölüm Kırk Altı

Kate

"Y Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi Fuzz Işıkyılı?" diye sesleniyorum omzumdaki küçük opossuma. "Evet, biliyorsun. Sevimli falan oluyorsun."

Levi gözlerini deviriyor ama sahiplendiğim yeni evcil hayvan hakkında yorum yapmıyor. Fuzz yanımdan ayrılmıyor ve genellikle ya omzumda ya da Naomi'nin onu koymam için bana getirdiği küçük omuz çantasında. Ona annesinin kesesini hatırlatacağını söylemişti ve öyle de görünüyor. Orada vakit geçirmekten hoşlanıyor. Daha önce bazı opossumlara baktığını söyleyerek onu beslemem için biraz süt de getirdi. O bir cankurtaran.

William çoğu zaman eyerin ön tarafına binerken onu görmezden geldi, ancak omzumda dinlenmek için her çıktığında merakla Fuzz'a bakıyor. Şimdiye kadar onu yalnız bıraktı, görünüşe göre Fuzz'ın yiyecek olmadığını anladı. Fuzz'ın sürekli parlattığı küçük dişleri de bu konuda yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Dakota, "Biliyorsun, kedin eline geçen ilk fırsatta o şeyi yiyecek," diye uyarıyor. Sabahtan beri etkileşimlerimi izliyordu ama Levi'nin başlangıçta olduğu kadar açık sözlü değildi. Çoğunlukla, artık partimizde bir opossum olduğu gerçeğini kabul etti ve bu konuda ne hissettiğini sorduğumda, opossumlar iyi yaratıklar olduğu için umursamadığını söyledi. Görünüşe göre kuduz olmuyorlar ve böcek yiyorlar. Kim bilebilirdi ki?

"William Shakespurr asla yapmazdı," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ayrıca, iki tuhaf hayvanı öylece bir araya getiremezsin. Bu yüzden yavaş yavaş birbirlerinin varlığına alışmalarına izin veriyorum."

"Sığır köpekleriyle yaptığımız şey bu," diye omuz silkiyor Dakota. "Onları bir araya getiriyoruz."

"Çünkü onların mizaçlarını biliyorsun," diyorum. "Hiçbirinin kötü tepki vermeyeceğini biliyorsun. Willima Fuzz'ı rahat bırakıyor, bu da iyiye işaret. Bir noktada bunu anlayacaktır."

Gün herhangi bir sorun olmadan geçiyor. Neyse ki herhangi bir nehir olayı yok ve işler beklendiği gibi gidiyor gibi görünüyor. Günün beş milini tamamladığımızda herkes her zamanki düzenine dönüyor ve gece için hazırlanıyor. Çok azı bizim gibi geceyi geçirmeye hazırlanıyor. Çoğu her gece yaptıkları gibi akşam için eve gitmeye hazırlanıyor. Naomi akşam yemeğini getirene kadar bu insan kalabalığının arasında tanımadığım birinin olduğunu fark ediyorum.

Bu gece otoyola yakındık, patika bizi akşam için yola yaklaştırdı. Sorun olmamalıydı. Bu konuda hiçbir sorun yaşamadık ve karavanın ve her şeyin getirilmesini kolaylaştırıyor. Ama bu gece, kalabalık insan grubunun arasında bir adam var.

İri yarı, sanki çok ağırlık kaldırıyor. Etraftaki insanların çoğu gibi kot pantolon ve kovboy şapkası giymemiş. Onun yerine tamamen siyah giyinmiş. Siyah pantolon, kolları kıvrılmış siyah düğme.

"Kim o?" Çiftlik görevlilerinin atları gece için yüklemelerine yardım ederken Wiley'e soruyorum. Eve gidip dinlenecekler ve yarın onları asıl atlarımızla değiştireceğiz. Böylece hiçbiri fazla yorulmayacak. Maple'ın geri döneceği için heyecanlıyım.

Wiley kaşlarını çatıyor ve aynı yöne bakıyor. "Onu daha önce görmedim."

Adam etrafına bakınıyor ve bakışları üzerimizden geçtiğinde kaskatı kesiliyorum. Gözleri beni buluyor ve kilitleniyor. Bize doğru yöneldiğinde tereddütlü bir adım geri çekiliyorum, sezgilerim bana bunun iyi olmadığını söylüyor.

Bir saniye sonra Levi arkamda belirliyor ve gergin olduğumu fark edince kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sonra bakışlarımı takip ediyor. Beni hemen arkasına iterek görüş alanımı kapatıyor ama etrafına bakmama izin veriyor. Levi ıslık çalıyor ve Dakota bir saniye sonra orada, Wiley'nin yanında duruyor, eli silahının kabzasında olmasına rağmen rahat görünüyor.

Ancak yaklaştığında bileğindeki karga dövmesini fark ediyorum. Levi'nin arkasında biraz daha küçülüyorum.

Gözleri önümde duran üç adamı inceliyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor, sert yüzlerinden korkmadığı belli. Yemin ederim Levi'nin hırladığını bile duydum.

"Merhaba Kate," diye gülümseyerek anons ediyor yabancı. "Biz de seni arıyorduk."

"Gidip başka bir yere bakmanı öneririm," diye uyarıyor Dakota, sesi çelik gibi sert. "Burada işin yok senin."

Dakota silahını çekip yanında gevşekçe tuttuğunda adam umursamaz bir tavırla, "Aslında biliyorum," diye cevap verir. "Ama ben sadece elçiyim. Kargoyu yönetmek için burada değilim."

Levi sertleşir ve bir hayvan gibi dişlerini gösterir. "O kargo değil."

Adam onu kovuyor ve onun yerine bana odaklanıyor. "İyi bir gösteri sergiledin Kate, ama artık eve dönme vakti geldi."

"Ben geldim," diyorum, sesim istediğimden daha yumuşak. Yanında başka kimseyi görmüyorum ama saklanıp bekleyen başkaları olmadığından da emin olamıyorum. Beni ele geçirirlerse, burada yardım edecek bir sürü insan var, bu da bana muhtemelen haberci olduğu konusunda doğruyu söylediğini gösteriyor. Önce beni mümkün olan en az çabayla yakalamaya çalışacaklar.

Cevabım karşısında gözleri kırıştı. "Onu aylarca arayışa soktuktan sonra hayır cevabını pek hoş karşılamayacaktır. Şimdi benimle gel, burada sorun çıkarmayacağız."

"Siktir git," diye homurdanıyor Wiley. "O seninle gelmiyor, Han Swolo." Gözlerimi kırıştırdım. Adam kaslı bir Han Solo'ya benziyor. Tuhaf.

Adam daha geniş gülümsüyor. "Seni uyarmadığımı söyleyemem. Patrona teklifi reddettiğini söyleyeceğim." Bileğini kaldırıyor. "Karga her zaman kuzeye uçar."

Sonra da söylediği gibi gidiyor. Kargo için burada değil. Mesajı iletmek için burada.

Arkasından bakakalıyorum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Dakota'ya bakarak, "Bu hiç iyi değil," diye fısıldıyorum.

Kaşları diğerleriyle aynı şekilde çatılmış, ifadesi gergin. "Hayır, değil," diyor yavaşça ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Endişelenmem gerek. Hem de çok endişelenmeliyim.

Bölüm Kırk Yedi

Kate

W Dakota hiç vakit kaybetmeden daha fazla silah ve malzeme getirtti. Hemen emir yağdırmaya başladı ve çiftliğimize artık daha büyük bir risk altında olduğumuzu bildirdi. Neden bu kadar tehlikeli olduklarını düşündüm bilmiyorum.

burada bizimle uğraşamazdı. Belki de sığır sürüsü havası beni bu sahte güvenlik hissine kaptırdı? Her iki durumda da, artık umursamadan mutlu bir şekilde ilerlemek yok. O artık yok.

Dakota kampımızı yoldan daha uzağa taşıyor ve yan yana duran çadırın arkasındaki çadırımda korunduğumdan emin oluyor. Açıkta durmadığım sürece kimse beni yoldan iyi göremez. Dakota bana bu konuda daha dikkatli olmam gerektiğini söylüyor.

Bu da bizi bir sonraki soruna getiriyor. At üzerinde olmak beni gökyüzünde daha yükseğe çıkarıyor ve beni fark etmelerini kolaylaştırıyor. Bu yüzden sürekli olarak Levi ile yan yanayız ve sürünün sol tarafındayız, her zaman yoldan uzaktayız.

"Bu silahlar da neyin nesi?" diye soruyor diğer çiftçilerden biri gülerek. "Burada bir tabur ayıyla savaşmayı mı bekliyorsun?"

Wiley gülmeden onun gözlerine bakıyor. "Onun gibi bir şey."

Çiftlik sahibinin yüzü düşer, kahkahası kaybolur. "Kahretsin, benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun, çoban?"

Wiley omuz silkiyor. "Hazırlıklı olmak en iyisi. Etrafta dolaşan dağ aslanı söylentilerini duymadın mı?"

Çiftlik sahibinin gözleri büyür. "İyi bir noktaya değindin." Silahını kalçasına dayadı. "İyi ki hazırlıklıyız. Gerçi taşıdığınız silahların sayısına bakılırsa, belki de biraz daha göndermeliyiz."

Wiley başını sallar. "Dağ aslanları çok vahşidir."

Çiftlik sahibi Wiley'nin söylediklerini diğer adamlarına anlatmak için aceleyle uzaklaşıyor ve ben Wiley'ye bakıyorum. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Wiley omuz silkiyor. "Diğerlerine de söyleyecek ve bu yıl yaşadığımız alingan dağ aslanlarını hatırlatarak hepsi fazladan silah taşıyacak. Bizi paranoyak sanmayacaklar. Artık tetikte olacaklar."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Bu iyi bir nokta." Wiley sırtıyor ve bana göz kırpmıyor. "Biliyorum."

Bütün gün kimse gelmez. Kötü bir şey olmuyor. Daha fazla tehdit ortaya çıkmıyor ve vahşi yaşam bize cehennemi bile yaşatmıyor. Bulutlar güneşin çok sıcak olmamasını bile sağlıyor, bu yüzden her köşede bir şey bekliyormuş gibi hissettiriyor. Mesaj ne zaman iletilecek? Ne kadar çabuk tepki verecekler?

"Sence iki ila üç iş günü falan mıdır?" Korkuma rağmen düşüncelere dalıyorum. Nasıl görüneceklerini bilmemek, gerçek bir tehditten daha sinir bozucu.

Gece için yerleşirken Wiley, "Muhtemelen bir blöftü," diye yorum yapıyor.

Yoldan yeterince uzaktayız, bize bir şey olmaz. Çadırımın iki tarafı korunaklı ve yoldan geçen hiç kimse beni göremeyecek. Yine de ateşin yanında oturmak sinirlerimi geriyor. Kendimi savunmasız hissediyorum.

Wiley'e başımı salladım. "Hayır. Onlar gerçekten blöf yapmazlar. Yaptıkları bazı çılgınlıkları duydum. Bir senatörü açık alanda vurdular çünkü istediklerine karşı oy kullandı." Yüzümü buruşturdum. "İddiaya göre."

"Siktir," diye mırıldanıyor Wiley. "Yani kötüler, kötüler o zaman?"

"Ben de bunu söylüyordum," diye inleyerek başımı ellerimin arasına aldım. "İstediğim zaman gitmeme izin vermeliydin."

Dakota yanıma oturarak, "Böyle bir şey olmayacak," diyor. "O halde başka bir seçenek bulalım."

"Neden bu kadar önemli olduğumu anlamıyorum," diye inliyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bazen bu sadece bir takıntıdır," diye belirtiyor Levi. "Sen kaçtın. Bu liderin egosuna bir darbe. Seni yakalamak artık bir oyun."

"Ama ben bu oyunu oynamak istemiyorum," diye yakınıyorum.

"Çok geç," diye omuz silkiyor. "İşin içindesin."

İşten çıkarılmasına ve durumla ilgili açık bir umursamazlığa kaşlarını çatarak kollarımı kavuşturup onlara bakıyorum. "Beni rahat bırakmaları için

bir yol bulmalıyım."

"Kimse sana zarar vermeyecek Kate," diye düşündü Dakota, gözleri ateşi yansıtıyor ve ona ürkütücü bir bakış veriyordu. Bir iblis gibi.

"Siz sadece üç kişisiniz," diye tükürdüm. "Koca bir mafyaya karşı."

Bakışlarını üzerime dikeyor, ifadesi değışmiyor. "Hiçbir şey sana zarar vermeyecek," diye tekrarlıyor. "Ne olursa olsun."

Ona, yaydığı güvene bakıyorum ve bilmediğim sırlar olduğunu bir kez daha hatırlıyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Buraya gelmekle gerçekten bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başlıyorum. Kaçmaya devam etmeliydim.

İç çekerek elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum. "Sanırım uyumaya gidiyorum. Kırım beni öldürüyor ve kendimi bitkin hissetmeye başladım."

Wiley kaşlarını oynatıyor. "Öpmemi ve daha iyi yapmamı ister misin?" "Kırım mı?" Gülüyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye sırtıyor.

Duraksıyorum. "Cazip ama uykuya gerçekten ihtiyacım olduğundan şüpheleniyorum." Hepsine el sallıyorum ve Fuzz'ı postacı çantasında uyuduğu yerden alıyorum. Kendini evinde hissetsin diye onu çadırına asmıştım ama bu minik şey gececiye, bu yüzden sık sık çadırın içinde dolaşıp beni uyanık tutuyordu. Baş belası. "İyi geceler," diyorum.

Sonra da onları kamp ateşleri ve özgüvenleriyle baş başa bırakıyorum. Benim hiç güvenim yok.

Bölüm Kırk Sekiz

DAKOTA

"O Birimizin uyanık kalıp nöbet tutması gerekiyor," diyorum çadırında olduğundan ve bizi duyamayacağından emin olduğum anda. "İlk nöbeti ben alacağım."

"Bu kadar çabuk geri döneceklerini düşünüyor musun?" Wiley beni dikkatle izleyerek soruyor. Üçümüz arasında sezgileri en kuvvetli olanımız o. Kaygısız tavrına rağmen Wiley, konu etrafındaki ayrıntılara geldiğinde tam bir orospu çocuğudur. Fotoğrafik hafıza. Haftalar önce yolda yanımızdan geçen bir arabanın plakasını hatırlayabiliyor. Bunun yetenek olduğunu söylemek isterdim ama muhtemelen travma. Her zaman travmadır.

"Sanırım onu gerçekten çok istiyorlar," diyorum ateşi dürterek. "Ve kızımızı şansa bırakmayacağım."

"Şu haline bak," diye takılıyor Wiley. "Ona bizim kızımız diyorsun. Başlangıçta ondan hoşlandığını itiraf etmekte zorlanmıştın."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ama aslında kızgın değilim. Çekime karşı koymak için elimden geleni yapmıştım ama kaybetmişim. Kahretsin, Kate'in parlaklığı karşısında hiçbirimizin şansı yoktu. O lanet olası bir cehennem, farkında bile olmadan çok parlak yanıyor.

"İkinci nöbeti ben alırım," diyor Levi. "Wiley üçüncüyü alabilir."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Wiley ve hemen aşağı iniyor. "Şimdi biraz gözümü kapatsam iyi olacak."

Hepimiz aynı fikirdeyiz ve hem Wiley hem de Levi karyolalarına ve uyku tulumlarına uzanıp biraz gözlerini kapatmaya çalışıyorlar. Gece sadece yaz böceklerinin ve birbirlerine seslenen kurbağaların sesleriyle bölünüyor. Arada sırada, bahçedeki ineklerden birinden hafif bir "möö" sesi geliyor.

ama başka hiçbir şey senfoniye bölmüyor. Wiley arada bir horluyor ama Levi ona tekme attığında yan dönüyor ve duruyor.

Ateş sönerken gözlerimi etrafımızdaki karanlıktan ayırmıyorum, izliyorum, düşünüyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama Kate hayatımızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Küçük mor BMW'siyle ve tasmalı kedisiyle gelmişti ve biz onun nasıl bir tehdit olduğunu fark etmemiştik bile. Hiç bilmiyorduk ve artık çok geç. Yani bazı sorunlarla birlikte mi geliyor? Hangi kadının yok ki? Gerçi bir çete, eski erkek arkadaşının ona asılmasından çok daha büyük bir sorun sanırım.

Birkaç saat boyunca orada oturdum, kıpırdamadan izledim ve hiçbir şey olmadı. Paranoyaklaştığımı, bunun aşırıya kaçmak *olduğunu* düşünmeye başlamıştım ki solumdaki hareket dikkatimi çekiyor. Ne olduğunu hemen göremiyorum, sadece büyük olduğunu fark ediyorum. Bu noktada bir ayı ya da dağ aslanı olabilir. Her ikisi de tehdit oluşturabilir, özellikle de açıkta olduğumuz için, ama en azından birkaç dakika daha emin olamıyorum. Şekil yaklaştıkça aslan ya da ayı olamayacak kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Yavaşça hareket ediyor, sürünerek ilerliyor, yoldan bizim bulunduğumuz yere doğru patikayı geçiyor.

O zaman hiç vakit kaybetmediler.

Botumu Levi'inkine vuruyorum. Sarsılıyor ama ses çıkarmıyor. Hayır. Levi uyanırken fazla gürültü yapmaması gerektiğini bilerek büyüdü. Şekli gösterdiğimde, başka bir nedenle ses çıkarmadan uyanan Wiley'yi dürtüyor.

Travma. Hepimiz bununla doluyuz.

Birlikte, şeklin Kate'in çadırına gittikçe yaklaşmasını izliyoruz. Silahımı çektim ve nişan aldım.

Bölüm Kırk Dokuz

Kate

T Çadırın hışırtısı beni uyandırıyor ama hemen hareket etmiyorum. Yine Fuzz olabilir, göt deliği. Dün gece çadırın kapağından çıkmaya çalıştı, kaçmak için değil çünkü küçük bir delik açmıştı ve dışarı çıkmadı. Sırf yapabildiği için.

Hışırtı tekrar geldiğinde gözlerimi açıyorum ama hareket etmiyorum. Çadırın kenarında bir gölge dans ediyor. Dışarıdaki ateşin sönüğü belli ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama geç olduğunu hissediyorum. Ses tekrar geldiğinde gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya çalışıyorum, hafifçe, sanki biri sessiz olmak için gerçekten çok uğraşıyormuş gibi. Belki de Wiley'dir. Gecenin bir yarısı kucaklaşmak istemesi alışılmadık bir şey değil. Sarılmasına aldırmiyorum.

Çadırın fermuarı açılmaya başlıyor ve ben kendimi hiç kıpırdatmıyorum. Eğer Wiley'se, beni uyandırmaya cüret ettiği için onu korkutacağım. Fuzz'ın kapının fermuarını açamayacağından eminim. Dakota ya da Levi olsaydı şaşırırdım ama ikisi de hoş karşılanırdı.

Çadırın içinde hiç ışık yok ama dışarıdan gelen ay ışığından biraz var. Çok fazla ayrıntı gösterecek kadar değil ama çadıra doğru eğilen adamın yüzünü görmeme yetiyor.

Wiley değil. Levi ya da Dakota da değil.

Çığlık atmak ve diğerlerini çağırmak için ağzımı açtığımda kulaklarımda bir silah sesi yankılanıyor. Adam üstüme yığılırken ve yüzüme ıslak lekeler sıçrarken çığlık yine de çıkıyor. Artık bu yabancıнын altında sıkışıp kaldığımı ve hareket etmediğini fark ettiğimde tekrar çığlık atıyorum. Kulaklarım silah sesiyle çınlıyor ve dışarıdan hem Wiley'den hem de sürünün aşağısındaki diğer çiftçilerden bağırışlar geliyor. Bazı inekler ayağa kalktı.

ve sıkıntı içinde böğürüyor. Hiperventilasyona başlıyorum. Aman Tanrım! Neler oluyor?

Yabancı adam aniden üzerimden çekilip çadırın kapağının dışına çekiliyor ve sonra Wiley beni kollarının arasına alıyor, kulaklarımdaki uğultudan odaklanamadığım yumuşak sözler fısıldıyor.

"Ne oldu?" Ona tutunarak mırıldanıyorum. "Neler oluyor?" Çadırın dışında bir el feneri yanarken uzanıp yüzümdeki ıslaklığı temizliyorum. Parmaklarıma bakıyorum ve kırmızıyı görüyorum. Kan. "Tanrım, üzerimde kan var," diye soluk soluğa kaldım. "Üzerimde *kan var!*"

Dışarıda kaos patlak veriyor. İnekler hareket ediyor ve bu hiç iyi değil. Diğer çiftlik sahiplerinin onları kontrol altına almaya çalışırken birbirlerine bağırıklarını duyabiliyorum. Sürü kaçmaya karar verirse burada yeterince bakıcı yok. Hay sikeyim!

Wiley beni çadırdan çekerek, "Hadi," diye cesaretlendiriyor. "Dışarı gel. Seni temizleyelim."

Arkasından tökezleyerek dışarı çıkıyorum, gözlerim hemen çadırımın dışında yere yığılmış adama gidiyor. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış ve boğazında büyük bir karga dövmesi var. Tamamen siyah giyinmiş, belli ki karanlıkta gizlice dolaşmak için. Şu anda hiç hareket etmiyor. Ölmüş. Öldü amına koyayım.

Ned öyle aniden ortaya çıkıyor ki neredeyse tekrar çılgın atacağım. Wiley beni kollarıyla sarıyor, her tarafım kan içinde olduğu için gözyaşı birikintisine dönüşmemeye çalışırken beni koruyor.

"Ne haltlar dönüyor burada. . ." Ned söze başlar ve yere yığılmış adamı görünce sözünü keser. Sertçe Dakota'ya baktı. "Steele mi?"

Dakota irkilmeden onun gözlerine bakıyor. "Bir dağ aslanı," diye öneriyor. "Sığırların etrafında sinsice dolaşıyordu ve sonra Kate'in çadırına girmeye çalıştı."

Ned onu inceliyor ve sonra Wiley'nin kollarına sarıldığım bana bakıyor. "Elbette. Diğerlerine dağ aslanı olduğunu söyleyeceğim. İyi misin Kate?" Başımı salladım ama biraz delirmiş gibiydim. "Dağ aslanından kurtulmak için yardıma ihtiyacın olursa gel beni al. . dağ aslanı. Diğerleriyle ben ilgilenirim. Sığırlarından hiçbirisi akşam yemeği olmadığı için minnettar olacaklardır." Omzuma vurdu. "Görüyorum ki emin ellerdesin, hayatım. Sabah gelip seni kontrol edeceğim."

Sonra da sanki ayaklarımızın dibinde ölü bir adam y o k m u ş gibi tek kelime etmeden çekip gidiyor.

"Ne-"

"Burada soru sormayız ama o bizi anlar," diyor Levi. "Arkamızı kollayacaktır."

"Nereden biliyorsun?" Törpüledim.

Levi gözlerime bakıyor. "Eğer çiftçi dostlarımıza güvenemiyorsak, burada kimseye güvenemeyiz."

Sonra eğilip adamın bacaklarından birini tutuyor. Wiley beni bıraktıktan sonra diğerini tutuyor ve adamı dağa, kamptan uzağa ve karanlığa doğru sürüklemeye başlıyorlar.

"Ne yapacaklar?" Dakota'ya soruyorum, o yanıma gelip ıslak bir bezle yüzümü temizlemeye başladığında vücudum uyuşuyor.

Omuz silkiyor. "Sanırım akbabaları beslemek için. Dağlarda her zaman insanlar ölür." Çenemi kaldırıp yüzümü inceliyor. "Boynunda ve bileğinde karga dövmesi vardı."

Beni temizlemesine izin verirken "Gördüm," diye mırıldandım.

"Görünüşe göre çıtayı yükseltmişler," diyor ve kan lekelerini temizlemeye başlamak için etrafımda dolaşıyor. Uyku tulumumu lekeli olduğu yerden çıkarıyor ve tekrar yakmadan önce kamp ateşinin içine atıyor. Sonra topraktaki kan lekesinin üzerine toprak atmaya başlıyor. Ağırbaşlı bir sıkıntıyla izliyorum, her şeyin bu kadar sorunsuz ilerlemesine şaşırıyorum.

"Bu konuda neden bu kadar rahat olduğunu açıklayacak mısın?" Soruyorum, sesim gerçek sesimden çok bir vıraklamaya benziyor.

Duraklıyor. "Neyle bu kadar rahat?"

"Bir adamı öldürmek," diye açıklıyorum.

Onu izlediğim için çenesindeki tiki fark ediyorum ama o duygularının efendisi. Başka türlü yakalayabileceğim her türlü tepkiyi bastırıyor.

"Rahatsız olmadığımı sana düşündüren nedir?"

"Hiç de rahatsız değilsin," diye belirtiyorum. "Sakinsin. Daha iyisini bilmesem, bunun ilk adam öldürüşün olmadığını düşünürdüm." Cevap vermeden beni izliyor. Çenemi kaldırıyorum. "Aslında, bunun ikinci olduğunu bile sanmıyorum."

Dakota'nın gözleri seğiriyor ve bu onun içini okuduğumun ilk işareti. "Ne kadar da anlayışlısın Kate," diyor başını eğerek. "Şimdi de çingiraklı yılanlar için mi endişeleniyorsun?"

"Endişeli misin? Hayır," diyorum. "Anlıyor musun? Evet."

Gölümsüyor ve bu durumla o kadar çelişkili ki tehditkâr bir his veriyor. "Güzel," diye yanıtlıyor.

Hemen kampı yeniden düzenlemeye başladı. Benim uyuduğum sırtı kendi sırtı ile değıştiriyor ve sonra sığırların yerleştikten emin olmak için kontrol ediyor. Diğer çiftçiler her şeyin yolunda olduğunu ısılıkla bildiriyor.

Ateşin yanında oturup uyku tulumumun yanışını izliyorum, her ses beni zıplatıyor.

Diğerlerinin dönmesini bekliyorum, gözlerim Dakota işine devam ederken onun üzerinde.

Bir adamı tereddüt etmeden öldüren adam.

Öldürdükten sonra gülümseyen adam.

Bölüm Elli

Kate

Levi ve Wiley yaklaşık bir saat sonra döndüler. Bu konuda konuşmuyoruz. Levi'nin sanki çakallar tarafından yenmek üzere vahşi doğaya bir ceset sürüklememiş gibi hemen uyumasını izliyorum.

Yumuşak horlamaları garip bir şekilde yankılanıyor.

kulaklarımda. Dakota onun çok gerisinde değil, geriye sadece Wiley ve ben kalıyoruz. Ölü adamın görüntüsü aklımda olduğu için uyuyamıyorum. Levi ve Wiley gittiğinde yüzümdeki kan lekelerini temizlememe rağmen hâlâ hissedebiliyorum.

Artık küçük olan kamp ateşinin karşısında Wiley'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki oturduğu yerden kalkıp çadırıma doğru ilerliyor. Dakota çadırı ateşe yaklaştırmıştı, öyle ki sıcaklığını biraz olsun hissedebileyim diye açıklığı alevlere bakıyor. Geri çekilmemi işaret ettiğinde çadırımda bağdaş kurup oturuyor ve başımı kucağına çekiyor. Bir süre sonra parmakları saçlarımı okşarken, sonunda uykuya dalıyorum.

Sekizinci gün gelip çattığında uyandığımda her şey farklıydı. . farklı. Ortam daha kasvetli. Kimse bizi rahatsız etmiyor. Yolda kimse görünmüyor.

Diğer çiftçilerden birkaçı gelip dağ aslanının sığırlardan herhangi birini ele geçirip geçirmediğini sordu. Dakota'nın onu korkuttuğumuza dair güvence vermesi üzerine anlayışla başlarını salladılar, çabaları için ona teşekkür ettiler ve yerlerine döndüler.

Dakota sanki bunu daha önce yapmış gibi her birine kolaylıkla yalan söylüyor. Performansını dikkatle izliyor ve bunun onun için ne kadar kolay olduğunu not ediyorum. Levi ve Wiley de aynı şekilde etkilenmiyor. Steele Dağı'na ilk geldiğimde bunu hiç fark etmemiştim, Dakota'nın kendini taşıma şeklini

stoik tavrı. Şimdi, daha çok sarmal bir yırtıcıya benziyor. Hakkında yalan söylediği dağ aslanı gibi.

Bunu daha önce nasıl kaçırmışım?

Bugünkü sürüş sessizdi. Levi'nin hoparlöründen müzik çalmıyor. Tek ses sığırların kendisinden, kovboyların düdüklerinden ve atlarımızın yürüyüş seslerinden geliyor gibi görünüyor. Arada sırada bir inek sürüden fazla uzaklaştığında bir sığır köpeği rastgele havlıyor, ama hepsi bu.

Hepsine ne diyeceğimi, konuya nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Hepsi kendinden çok emin görünüyor. Cesedi görünce hiç tereddüt etmemişlerdi. Yalan söylemekte tereddüt etmediler. Lanet bir cesetten kurtulmak için tek bir tereddüt bile yoktu. Bu gerçeklerin beni her şeyden daha çok korkutması gerektiğini hissediyorum. Buraya kötü insanlardan kaçmak için geldim. Bu üçü hakkında bildiklerime rağmen, onları yanlış değerlendirdim ve kendimi daha kötü insanlarla mı buldum? Wiley bana hikayesini anlattı ve bunun onu kötü yaptığını sanmıyorum. Ama diğerleri? Henüz bana hikayelerini anlatmadılar.

Yine de gün boyunca sormak için etrafta çok fazla kulak var. Bu yüzden hava kararana ve römorklar gelene kadar sessizce at sürüyorum. Herkes yerleştikten ve sığırtmaçların çoğu gittikten sonra konuyu açıyorum.

"Yani. . . ." Yemeklerimizi yemek için ateşin etrafına yerleşirken söylüyorum. Bu akşamki yemekte hamburger bifteği, patates püresi ve yeşil fasulye vardı. Naomi bir yerine iki ekmek almamı bile sağladı. Bu kadın ekmeğe olan zaafımı biliyor. "Bana söylemek isteyen var mı?"

"Sana ne söyleyeyim?" Dakota soruyor. Bakışları sabit ve endişesiz, sanki bu konuşmayı bekliyormuş gibi.

Dağları işaret ediyorum. "Oh, bilmiyorum. Neden hepiniz bir adamı öldürüp cesedini akbabalar için meraya sürüklemekte bu kadar rahatsızsınız? Burada bir hikâye var gibi görünüyor, değil mi?"

Dakota konuşmuyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Cevap istemiyor olsaydım, gözlerinin çelik mavisini rahatsız edici olurdu. Hal böyleyken, başka tarafa bakmıyorum. Kendi iyiliğim için bilgi eksikliğinden bıktım. Bu benim hayatım, lanet olsun ve beni koruduğunu iddia eden adamların kim olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Bana söylemelerinin zamanı geldi.

"Duymak istediğine emin misin?"

Şaşkınlıkla Levi'ye baktım. Üçü arasında bana hikâyeyi anlatanın o olacağını düşünmemiştim. Genelde Dakota'dan daha ketumdur.

"Elbette eminim. Birinin konuşmasının vakti geldi de geçiyor bile," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Öyleyse, duyalım bakalım."

"Hazır olduğuna emin misin?" Dakota tekrar soruyor ve sözlerimi tekrarlamak için döndüğümde benimle konuşmadığını fark ediyorum.

Levi ile konuşuyor.

"Evet, ben hazırım. Bilmesi gerekiyor," diyor Levi bana dönmeden önce. Yanında bir gitar var ama bu gece henüz çalmadı. Sanırım bu gece hiç duymayacağım, bu kadar ağır konular hakkında konuşmak üzereyken olmaz. İç geçiriyor. "Annem ben küçükken öldü ve ben tek çocuktum," diye başlıyor Levi. "Beni babam büyüttü. Bir nevi."

Wiley yüzünü buruşturuyor. "Yükseltilmiş bunun için cömert bir kelime."

Levi başını sallar. "Wiley haklı. Bana başımı sokacak bir ev ve arada sırada yiyecek bir şeyler verdi ama hepsi bu kadar. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, tam olarak bir baba figürü değildi."

Başımı eğiyorum. "Yani ihmalkar mıydı?"

"Bundan daha fazlası," diye mırıldanıyor Wiley. "Piç herif küfürbazdı."

Levi gözlerimin içine bakmayı reddederek başka tarafa bakıyor. "Tüm detaylarına girmek istemiyorum ama evet. Beni mahvetti. Eğer dayak yemiyorsam, yiyordum. . arkadaşları bana düşküdü. Bunu burada bırakalım."

Şaşkınlık ve dehşet içinde göz kırpyorum. "Ne?"

Levi'nin gözleri uzaktaki karanlık dağlarda sabit kalıyor. "Bir gece biraz ileri gitti. Wiley ve Dakota'yı takılmak için çağırmıştım çünkü babam içki içiyordu. Her zaman içerdi ve ben de çok kötüleşmeden evden çıkmayı tercih ederdim. O gün biraz geç kalmıştım ve bana bağırdı." Ağır bir iç çekiş daha. "Çocukken o kadar büyük değildim ama boyum ondan geliyordu. O büyük bir piçti ve ben onunla dövüşecek kadar güçlü değildim, onca yıl dövüşmeye çalışmış olsam bile. Wiley ve Dakota-" Sözleri boğuldu ve ben de ateşin yanındaki yerimden kalkıp yanına oturdum. Kolumu beline doluyorum, o da kendi kolunu omuzlarıma doluyor ve rahatlamaya ihtiyaç duyarak ağır ağır yanıma yaslanıyor. Başını boynuma yasladığında ona daha sıkı sarılıyorum. Omuzlarının hafifçe titrediğini hissettiğimde, sırtını okşuyorum, gerçekten iyileştiremediğim bir geçmiş için teselli vermeye çalışıyorum.

"Wiley?" Levi mırıldanıyor. Bir rica.

Wiley başını sallıyor. "Dakota ve ben tam Levi yere yığıldığında ortaya çıktık. . o hasta piç kemerini çıkarıyordu." Sözleri öfkeliydi. Wiley'nin gözlerinde hiç böyle bir öfke görmemiştim ama bunun nereden geldiğini anlıyorum.

"O Şimdi nerede?" Levi'ye tutunarak törpüledim.

" ld ," diye cevap veriyor Dakota, gözleri ateŐte. "Ait olduğu yere, toprağa gömüldü."

"Onu biz öldürdük," diye açıklıyor Wiley,     arasında gözlerime bakmaya istekli olan tek kişi. "Dakota ve ben neler olduğunu gördük ve kontrol m z  kaybettik.  kimiz de saldırdık. O zamanlar daha çocuktuk ve Levi'nin babası tam bir orospu çocuğuydu. Sarhoşken bile iyi vuruşlar yapardı." Burnundaki ŐiŐliĐi işaret ediyor. "Bu darbeyi aldı. Burnumu bir süreliğine mahvetti ama piç Dakota'nın bağlanmış olmasını planlamamıŐtı."

Dakota'ya baktım. "Silahın vardı."

Dakota'nın gözleri parladı. "Vardı."

"Piç kurusu dikkatini bana çevirip beni yumruklamaya başladığında, Dakota onu benden uzaklaştırmak için yapabileceği tek Şeyi yaptı. Tetiği  ekti."

Dakota boğazını temizledi. " lk seferinde ıskaladım. Kafama bir darbe indirmiŐti ve ben çift görüyordum. Onun yerine Wiley'i vurmamıŐ olmam bir mucize."

" kinci atış onu sırtından vurdu," diye açıkladı Wiley. "Kı ını çok hızlı bir Şekilde yere serdi. Üçüncüsü ve dördüncüsü de kafasına isabet etti." Durakladı ve bana baktı. "Hadım etme ..hadım etme Levi içindi." ArkadaŐına bakıyor, gözlerinde üzüntü var. "Ve sonra polisi aradık."

Kaşlarım kalktı. Bu işin bu noktaya varacağını düşünmemiştim. "Polis ne yaptı?"

"Hepimiz hapishaneye götürüldük ama Levi'nin ne kadar kötü durumda olduğu tartıŐılmazdı. Yine de babası o narsistlerden biriydi. Pek çok insan onun iddia ettiğimiz kadar kötü olduğuna inanmıyordu ve yargıç meŐru müdafaa kararı vermiş olsa da bundan hoşlanmayan pek çok insan vardı. Her yerde arkadaş edinmiŐti, özellikle de polis teşkilatında. Onlar için hedef haline gelmiŐtik, bu yüzden bir Őe im yaptık."

"Göze batma," diye homurdanıyor Levi. "Ayrıldım ve boğa biniciliğine odaklandım. Wiley de orduya katıldı."

Dakota'ya bakıyorum. "Ya sen?"

"Gidemezdim," diyor yavaşça. " iftliğin bana ihtiya ı vardı."

Başımı sallıyorum, anlıyorum. Bunların hiçbiri onları kötü insanlar yapmaz. Bu çok açık bir Şekilde haklıydı, ancak olayları açıklama Őekilleri bunun sadece ilk sorun  rneĐiymiŐ gibi görünmesine neden oluyor.

"Ve ... arkadaşlar?" Levi'ye bakarak usulca soruyorum.

İlk başta hiçbiri konuşmuyor. Sonunda cevap veren Wiley oluyor ve konuşurken hiç irkilmiyor. "Ben ordudan döndükten sonra, bir dizi . . . talihsiz olaylar başlarına geldi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"O piçlerden hiçbiri hâlâ hayatta değil," diye nefes alıyor Levi. "Yaşamayı hak etmiyorlar."

Aslında cinayet olan bir şey için içim gururla doluyor. Ama lanet olsun, eğer haklı değilse. Çocukları avlayan herhangi bir kişi. . . Levi'nin yüzleşmek zorunda kaldığı travmayı ve ardından boğa binme kazasıyla daha da fazla yüzleşmesini hayal bile edemiyorum. Huysuz tavrı şimdi çok daha anlamlı geliyor.

Bakışlarımı Dakota'ya yöneltiyorum. "İlk rodeon," diyorum onu yakından izleyerek. Sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi gülümsüyor, neredeyse sırıtıyor. "Peki ikincisi neydi?"

Gülümsemesi düşer. "Bunu duymaya henüz hazır değilsin."

"Şu haline bak, benim için en iyisini bildiğini sanıyorsun. Ben öyle bir kadın değilim," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "O zaman sorun ne?"

Homurdanıyorum.

Kollarım hâlâ Levi'ye sarılı ve o da benim rahatlığımı kabul ediyor. Buna ihtiyacı var ve ben de bunu vermekten mutluluk duyuyorum. O isteyene kadar yanından ayrılmayacağım.

"Öyleyim," diye itiraf ediyor Dakota. "Sorun benim. Bana bakışının değişmesini istemiyorum."

Göz kırpyorum. "Peki şimdi sana nasıl bakıyorum?"

Doğruldu. "Sanki aya kement atıp sana vermişim gibi," diye mırıldanıyor. "Aptalca olan şu ki, ben de yapardım. Sırf senin gülümsediğini görmek için dünyayı karanlığa gömerdim."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şeylerden biriydi ve Dakota Steele'in ağzından çıkmıştı.

"Peki senin sırların bunu değiştirebilir mi?" Bana ne söyleyebileceği konusunda endişelenerek soruyorum. Ne kadar kötü?

Dakota gözünü kırpmıyor. Gözleri anlamadığım bir şeyle titriyor ama sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyor. "Belki," diye fısıldıyor.

Yavaş yavaş atlatmaya çalıştığım endişe on katına çıktı.

Bölüm Elli Bir

Kate

Bon birinci günde, yol boyunca sürekli yavaşlayan ya da yolun kenarına çekilen arabalar varmış gibi görünüyor. Kimse inmiyor ve içinde kimin olduğunu göremiyoruz ama arabalar hep siyah. Çoğunlukla kiralık arabalara benziyorlar, ama ben daha iyi biliyorum. Birkaç arabanın üzerinde küçük krom karga amblemleri görmüştüm.

"Bizi izliyorlar," diyor Levi, gözleri bugün üçüncü siyah arabada.

"Böyle açıkta durmalı mıyım?" diye soruyorum. Hâlâ açıkta olmak garip hissettiriyor.

Beni izlediklerini bile bile. Taktik değiştirmeleri ne kadar sürer?

"Herkes tetikte," diye mırıldanıyor Levi, ama bunun beni rahatlatmadığını fark edince ekliyor: "Herkes kimseyle konuşmaması ya da oradalarsa dışarı çıkmaması gerektiğini biliyor. İşimiz neredeyse bitti. Üç gün sonra çiftliğe dönebiliriz."

Ve evet, Steele Dağı'ndaki herkes farkında olsa da, diğer çiftliklere neler olduğunu tam olarak söyleyemiyoruz. Bize saldıranın bir adam olduğunu bilen tek kişi Ned ve ara sıra gelip iyi olup olmadığımızı soruyor ama neler olduğunu doğrulayamıyoruz. Yine de arabaları fark edişini izliyorum ve sık sık bize bakıyor, özellikle de yolumuzu değiştirdiğimizde.

Bir daha ata binmedim. Bunun yerine, Levi ile yan yana ata biniyorum ve her zaman sürünün yolun karşısındaki tarafına biniyoruz. Anlayışlı biri bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlar ama kimse sormaz. Burada herkes kendi halinde ama bir sorun çıkarsa müdahale etmekte tereddüt etmezler, biliyorum.

Yine de hepimiz gerginiz ve geceyi bitirip kamp ateşini yaktığımızda Naomi'nin getirdiği küçük sandalyeye yığılıyorum. Fiziksel yorgunluğun yanı sıra, taşıdığım zihinsel yük de beni yormaya başlıyor. Ne kadar uzun gidersek o kadar çok uykuya ihtiyacım var ama fazladan uyumanın bir yolu yok. Güneş doğmadan önce uyanmak zorundayken olmaz.

Yine kimse kampımıza sızmaya çalışmadı. Çadırım artık adamların karyolarına yakın bir yere kuruldu, yani bana ulaşmak için neredeyse onların üzerinden geçmeleri gerekecek. Bu hem rahatlatıcı hem de korkutucu. Her gece uykuya dalmak daha da zorlaşıyor. Wiley'nin kucaklamaları bile başarısız olmaya başladı.

Dakota aniden iç çekerek, "Demek bütün bunlar eski erkek arkadaşın yüzünden," diyerek hepimizin dikkatini çekti. "Görünüşe göre kırmızı bayraklara karşı bir ilgin varmış, şehirli kız."

Yüzümü buruşturuyorum. "Yalan söylemeyeceğim. Önceden seçme konusunda pek iyi değildim. Kırmızı bayraklar gördüğümde tırnaklarımı ona göre boyardım."

Wiley homurdanıyor. "Sen yapmadın mı?"

Omuz silkiyorum. "Bir noktada yaptım. Ama Josh'tan sonra ara verdim ve onları seçme konusunda berbat olduğumu fark ettim. Bir yılı aşkın süredir bekârim. Tekrar birini bulma arzum yoktu ta ki. Ta ki siz üçünüze kadar."

Wiley kaşlarını oynatıyor. "Demek seni bekârlıktan kurtardık."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii. Eğer bu hoşuna gidiyorsa."

Dakota başını sallıyor. "Yine de kırmızı bayraklardan kaçınmakta berbat." Meraklı bakışlarım üzerine hepsini işaret ediyor. "Hepimiz yürüyen, konuşan kırmızı bayraklarız." Levi'nin omzuna vuruyor. "Özellikle de Levi'nin."

Levi gözlerini kısar. "Neden ben senden daha fazla tehlike arz ediyorum?" Wiley, "Kate'e dokunduğu için neredeyse bir adamı öldürüyordun," diyor.

Levi'nin kaşları çatılır. "Bu bir yeşil bayrak. Ben bir koruyucuyum."

Kendimi içinde bulduğum sinir bozucu duruma rağmen homurdanıyor ve gülüyorum. Beni güldürmek için üçüne her zaman güvenebilirim. "Kime sorduğuna bağlı," diye belirtiyorum.

Levi bakışlarını bana odaklıyor. "Sana göre nedir? Yeşil bayrak mı, kırmızı bayrak mı?"

Tereddüt ederek tabağımdaki yemeği seçiyorum. Muhtemelen kırmızı demeliyim. Çoğu insan öyle derdi. Ama ne var biliyor musun? Korunduğumu hissetmek hoşuma gidiyor. Bana yardım etmeye karar verdiklerinden beri hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim. "Yeşil,"

diye mırıldanıyorum, yere bakarak.

"Gördün mü!" Levi Dakota'ya hırlıyor. "Hoşuna gidiyor."

"Çünkü Kate'in kendi kırmızı bayrakları var," diye dalga geçiyor Wiley, omzunu benimkine çarparak.

"Ne gibi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Oh, bilmiyorum. Çete seni kaçırmaya mı çalışıyor?" Dakota bana durumumu tekrar hatırlatarak söylüyor. Ama bu hatırlatma karşısında sönmeye fırsat bulamıyorum.

"Ve William," diyor Wiley gülerek. "Tasmalı bir kedi mi? Ona güvenmiyorum.

Sen bir cadı olmalısın."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Maine Coon'lar kolay huyludur, hepsi bu."

"Hâlâ bir cadı olduğunu düşünüyorum," diye dalga geçiyor Wiley. "Ama bana istediğin zaman büyü yapabilirsin, cadı kadın."

Eğiliyor ve dudaklarıma öyle tatlı bir öpücük konduruyor ki ayak parmaklarım botlarımin içinde kıvrılıyor. Yine de etrafımızda ezici bir yorgunluk var, bu yüzden gülümseyerek uzaklaşıyor ve yemeğimizi yemeye devam ediyoruz.

Etrafimdakilere, kırmızı bayraklarıma bakıyorum ve gülümsüyorum. Eğer kırmızı olacaklarsa, sanırım en azından bunu bir karnaval haline getirmeliyim, değil mi?

Keşke onları kızdırmak için kırmızı tırnak cilam olsaydı.

* * *

O gece ne kadar uyudum bilmiyorum, sonra bir solukla kalktım, kâbuslarım zihnimde yankılanıyordu. Rüyamda bir adamın gece beni almaya geldiğini görmüştüm ve ona baktığımda, pençelerini yanıma saplamadan önce yüzüme doğru gaklayan büyük bir kargaya dönüşmüştü. Tam beni sürüklemeye çalışırken kendime geldim.

Çılgılık atmamış olmam bir mucize ama bir şekilde kendimi tuttum. Onun yerine soğuk terler içinde kaldım ve nefes nefese kaldım, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Fuzz, keşfetme tutkusuna rağmen çadırın tepesinden sarkan kesesinde mışıl mışıl uyuyordu, yani en azından ben onun üzerine falan yuvarlanmamıştım.

Çadırın dışındaki ateş kısık ve Dakota hareketimi duyunca başını içeri eğdiğinde şaşırmıyorum. Muhtemelen soluğumdaki tüm korkuyu duymuş ve araştırmaya gelmişti.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, gözleri küçük çadırımın etrafını tarıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum sessizce, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. "Sadece kötü rüyalar."

Tereddüt ediyor gibi görünüyor, sanki duygularıyla ilgilenmek yerine belayı kollamaya geri dönmek istiyor. Beni tekmelediğinde şaşırdım.

botlarını çıkarıp benimle birlikte çadıra tırmanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yanımda bağdaş kurmuş otururken ona bakarak soruyorum. Çadırımın içinde fazla yer yok. En fazla iki kişinin sığabileceği büyüklükte ama boyuna rağmen uyku tulumumun yanındaki boş alana sığmayı başarıyor.

"Daha iyi uyumanıza yardımcı olacağım," diyor uzanıp çadırın kapağını kapatmadan önce.

Yorgunluğuma rağmen gözlerimi kısıyorum. "Tam olarak nasıl?"

Gözlerini bana odaklıyor. Gerçekten çekici bir adam. Şimdiye kadar nasıl olup da biriyle evlenmediğini bilmiyorum ve bunun sadece ilgisini çekmediği için olduğunu varsayıyorum. Yolculuk öncesinden beri tıraş olmadığı için sakalları dolmaya başlamış. Bizim için park ettikleri karavanda da tıraş olabilirdi ama sanırım her gece onca sürüden sonra çok zaman alıyor, o yüzden olmuyor. Genelde kısa sakalı olur ama şu anda sakalı bu kadar doluyken ona şeytani bir görünüm veriyor. Şu anda şapkasını takmıyor, saçları daha önce uyuduğu için dağınık. Bir noktada Levi ile yer değiştirmiş olmalı.

"Seni kâbus göremeyecek kadar yorarak," diyor. Gözleri parlıyor. "Şimdi elbiselerini çıkar."

"Buraya gelip bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?" Öfkeyle kollarımı kavuşturarak homurdanıyorum.

"Evet," diye cevaplıyor. Sonra gözleri üzerimde, bekliyor.

İçgüdülerim bu konuda onunla savaşmak, kıyafetlerimi çıkarmayı reddetmek. Ama diğer yanımda serbest kalmak istiyor, bana yardım etmesini istiyor. Bu yüzden birkaç dakika sonra gözlerimi deviriyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

"Peki," diye homurdanıyorum, tamamen soyunuyorum ve karşısına çırlıçıplak oturuyorum. Neredeyse yaz olmasına rağmen havada biraz serinlik var. Gözleri meme uçlarımdan sivrildiği yere odaklanıyor ve boğazından kısık bir sesle mırıldanıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum. "İzle," dedi. "Şimdilik."

İç çekiyorum ve arkama yaslanıyorum, bir yanımda bu oyundan zevk alıyor. Kalçalarımın arasına uzandığımda çoktan ıslanmıştım ve klitorisimin etrafında dönerek ıslaklığımı etrafa yayıyorum. İzliyor, gözleri elim hareketlerine perçinlenmiş. Etrafımızdaki düşük ışıktaki pek bir şey görmek zor ama gördüğünü biliyorum. Onun beni algılaması beni azdırıyor ve elimi daha hızlı hareket ettirmeye başlıyorum.

Yumuşakça inliyorum.

"Gürültü yapamazsın," diye fısıldıyor. "Diğerlerinin uykuya ihtiyacı var."

"Doğru," diye soluyorum, kendimi daha hızlı okşuyorum. Ama tekrar inliyorum ve o da hırlıyor.

Bu sefer ses tehditkâr.

"Sessiz olamazsan, seni sustururum," diye homurdanıyor. "Dön, kıcın havada, yüzün yastığın içinde olsun. Çıkardığın her ses için seni boşaltacağım."

Donup kaldım. "Ne?"

"Kekeledim mi Kate?" diye soruyor, gözleri üzerimde. "Hayır, ama. ."

Eğiliyor, yüzü tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor. "Arkanı dön Kate," diye usulca homurdanıyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra dediğini yapıyorum, yuvarlanıyorum. "Kıç yukarı. Yüzünü yastığa koy" diye tekrarlıyor.

Dediğini yapıyorum, yüzümün yan tarafını yastığa bastırmadan önce kıcımı kaldırıyorum.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diye mırıldanıyor ve arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Eli nazikçe kıcıma iniyor ve beni okşamaya başlıyor. "Çok uyumlu. Çok hazırsın."

"Lütfen," diye fısıldıyorum parmağını kıcımda gezdirirken ama istediğim yere kadar değil. Gerçekten ne istediğimi bile bilmiyorum. Onu. Onun sikini. Fark etmez. Sadece bir şey.

"Eminim dizlerinin üzerinde bana bakıp seni sikmem için yalvarırken çok güzel görünürdün," diye inliyor. "Bahse girerim boğazındaki sikim için yalvarırdın."

"Evet," diye törpüledim. "Evet. Seni istiyorum."

Eli aşağıya doğru iniyor, parmak uçları am dudaklarımı zar zor sıyrıyor, alay ediyor. "Henüz nasıl bir canavar olduğumu bile bilmiyorsun."

"Umurumda değil," diye fısıldıyorum. "Umurumda değil."

Eli hareketsiz kalıyor. "Yapacaksın," diye cevap veriyor, tam da ani bir parmağını içime bastırmadan önce.

Parmağını içimde kıvrırırken nefesim kesiliyor. "Yüzünü yastığa dön. Onları uyandırırsan orgazm olamazsın ve seni burada muhtaç halde bırakırım," diye uyarıyor.

Ben de yüzümü yastığa gömüyorum ve nefes nefese kalıyorum. Ödül olarak bir parmak daha ekliyor ve onları içime pompalamaya başlıyor, ben onların altında kıvrana kadar okşuyor. O kadar hızlı boşalıyorum ki, bunun bir çeşit büyücülükten kaynaklandığını düşünüyorum. Daha önce sadece parmaklarla hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım, ama ben boşalırken başka bir eliyle uzanıp klitorisimi aşırı uyarmaya başladığında yastığa

doğru ağılıyorum. Uzaklaşmaya çalıştığımda, beni kıcımdan ısırıldı. Yasal

beni ısıtıyor. Diğerlerini uyandırmaktan ve bunu durdurmaktan korkarak zıplıyorum ve soluk soluğa kalıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tamamına ihtiyacım var.

"Kıpırdama," diye usulca homurdanıyor, parmaklarını daha hızlı pompalıyor. Hemen başka bir orgazm oluşmaya başlar.

Eğilip dilini kıcımın yanağında gezdirdiğinde, neredeyse orada çözülüyorum. Yastıktan yumuşak bir çığlık kaçıyor ve o donup kalıyor. Diğerlerinin uyanıp uyanmadığını görmek için beklerken nefes nefese kalıyorum, parmaklarım uyku tulumumun içine kıvrılıyor. Levi'nin yumuşak horlaması etrafımızda yankılanıyor ve Dakota parmaklarını tekrar yavaşça hareket ettirmeye başlıyor, bu da beni çıldırtıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Neredeyse her şeyi durduruyordun Kate."

Eğer yüzüm yastığa gömülü olmasaydı, ona siktirip gitmesini söyler ve sonra da beni becermesini isterdim. Hal böyleyken, ağzı aniden klitorisimin üzerinde, dili etrafında dönmeye başladığında neredeyse çığlık atacaktım. Sessiz kalmaya çalışarak yastığa doğru ağlayarak öne doğru sarsılıyorum. Parmakları, ben tekrar etraflarında boşalana kadar beni çalıştırmaya devam ediyor, salıverilmem parmaklarından aşağı damlıyor ve altımdaki uyku tulumuna damlamaya başlıyor.

O kadar yumuşak inliyor ki neredeyse kaçıracağım. "Sana karşı koyamıyorum," diye fısıldıyor, parmakları tamamen kaybolmadan önce. Başımı yana eğiyorum, nefes nefese onu arıyorum. Bir kemer tokasının şingirtisi geliyor ve sonra bir fermuar açılıyor ve nefes almayı bırakıyorum. İnlediğini duyduğumda ve kendini bir, iki kez okşadığını gördüğümde bacaklarım titremeye başlıyor.

Şimdi nasıl sessiz kalacağım?

Arkamda diz çökerken "Ses yok," diye emretti. "Yoksa."

Sessiz kalabileceğimden emin olmasam da hararetle başımı sallıyorum. Başını kıvrımlarıma bastırıp ıslaklığı etrafa saçtığında dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Dalga geçerken eli kalçamı sıkıca kavıyor. Benim aksime o sessiz kalıyor. Keyif aldığını anlamamın tek yolu ondan duyduğum hafif nefes alış verişler ve hissin gerçekten tadını çıkarırken verdiği duraksamalar. Öne doğru uzanıyor ve yumruğunu saçlarıma geçiriyor. Sikini içime sokmadan hemen önce yüzümü kabaca yastığa bastırıyor.

Yastığa doğru çığlık atıyorum, yüzümü sertçe bastırırken yastık sesin çoğunu yakalıyor. Beni içeri iterken neredeyse acı veriyor, neredeyse tehdit ediyor. Beni sarsıyor ve yüzümü tekrar aşağı bastırmadan önce nefes almak için yeterli zamanım var ve horozunu dışarı kaydırıyor ve kabaca geri giriyor, beni çok sert beceriyor, başka türlü sessiz kalmamın bir yolu yok. Diğer eliyle belime bastırıyor, kemerimi zorluyor, beni uyku tulumuna

yapıştırırken kıcıımı daha yukarı bastırıyor. Altında parçalanıyorum.

Amım zonkluyor, salgım içimdeki sikin etrafına fışkırıyor. Ben onun etrafında nabız atarken nefesi kesiliyor ama durmuyor. Beni sert ve yavaş sikiyor, siki içimde derinlere iniyor, biraz acıya ve çok fazla zevke neden oluyor. Arada bir nefes alabilmem için başımı yukarı çekiyor, kendimi tekrar tekrar kaybederken tırnaklarım altımdaki uyku tulumuna batıyor.

Beşinci salınımdan sonra saymayı unutuyorum, vücudum titreyen bir karmaşa, ciğerlerim beni kaldırması arasındaki zamanlar gittikçe uzaklaştıkça çılgılık atıyor. Aniden beni saçlarımdan tutup kaldırdığında şaşkınlık ve acıyla homurdanıyorum. Eli boğazıma dolanıyor ve ses daha fazla yükselmeden kesiliyor ve parmaklarım elini pençeliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor kulağıma. Sonra eli boynumdan ağzıma doğru ilerliyor ve ağzımı tamamen kapatıp burnumu nefes alabilecek şekilde serbest bırakıyor. Tekrar hareket etmeye başladığında diğer eli karnımı kavlıyor, yukarı ve içime girerek gözlerimin kafamın içinde dönmesine neden oluyor. "İşte benim iyi kızım," diye kulağıma cıvıldıyor. "Etrafımda fışkırıyorsun. İyi hissediyor muyum?"

Başımı sallıyorum, parmaklarım ağzımı kapattığı koluna tutunuyor.

"Güzel," diye inliyor, o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum. "Bu sefer birlikte geleceğiz."

Sonra vuruşu hızlanıyor ve sessiz kalmamın mümkün olmadığını fark ediyorum. Eli sesi bastıracak ama tam olarak değil, yastık gibi değil. Ona söylemeye çalışıyorum, parmaklarım onu tırmalıyor, ama bu sadece yumuşak bir şekilde inlemesine ve beni daha sert sikmesine neden oluyor. Çılgılıklarım artmaya başlıyor, gittikçe yükseliyor ve diğer eli ağzımdan tekrar boğazıma doğru hareket ediyor.

Havamı kesiyor. Nefes alamıyorum. Ellerini pençeliyorum ama o beni gerçekten sikmeye başlıyor, siki tekrar tekrar içime giriyor. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyor ve sonra görüşüm kararmaya başladığında ses kesiliyor.

Patlıyorum, amım şiddetle sıkılıyor, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

Kulağımın dibinde inliyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sonra nefesini tutup dişlerini omzuma gömüyor ve sıcaklığı içime dolup kalçamdan aşağı damlamaya başladığında kendi sesini gizlemeye çalışıyor. Eli boynumda gevşiyor ve nefes nefese kalıyorum, görüşüm netleşmeden önce kısa bir süre yüzüyor.

Dakota kıkırdıyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor. "Bunu ışıktaki yapmak için neler vermezdim," diye fısıldıyor. Dudakları vücudumun

beni ısırđı, öptü, okşadı. "Bir dahaki sefere gırtlakđını sikeceğim. O zaman da ses çıkaramayacaksın."

Amım kasılıyor ve zonkluyor, ama bitkinim, vücudum salınımlarımızla titreşiyor. İçimden dikkatlice çekiliyor ve beni uyku tulumunun üzerine yavaşça yatırıyor, beni becerme şekliyle çok çelişiyor. Etrafıma uzanıp bir bez aldı ve beni onunla temizlemeye başladı. Ona izin veriyorum, eli klitorisimin üzerinde gezindiğinde nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum.

"Biraz uyu," diye emretti, yanıma uzanıp beni kucaklamadan önce, kolları sıcak ve koruyucu. "Yanımdayım, küçük baş belası."

Ve ben de öyle yapıyorum. Sonsuzluğa doğru süzölüyorum.

Kabuslar o gece bir daha peşimden gelmedi. Büyük kötü Dakota onları uzak tuttu.

Elli İkinci Bölüm

Kate

I Son gün gelip de sığır sayım kapıları önümüzde belirdiğinde hiç bu kadar rahatlamamıştım. Birkaç kişi ellerinde sayaçları, her çiftliğin kaç sığırı olduğunu not etmek için kapıların başında oturuyor.

getiriyor. Bu uzun bir süreç, kapılara ulaşmaktan daha uzun süren bir süreç. Yaklaşık on bin büyükbaş hayvanımız var ve sayım yapan sadece beş kişi var. Neden günün sonuna kadar ve hava karardıktan biraz sonra tamamlandığını anlıyorum. Açıkçası birkaç gün sürmemesine şaşırdım.

"Peki şimdi ne olacak?" Son sığır grubunun sırasını beklemesini izleyerek soruyorum.

"Şimdi sezon boyunca burada otluyorlar," diye cevaplıyor Wiley. "Rüzgar soğuk bir şekilde geldiğinde, yavaş yavaş evlerine dönmeye çalışacaklar."

"Öylece mi?" Önümüzdeki rezervde bulunan sığırların sayısına göz kırpiyorum. Hükümet burayı vahşi doğa rezervi olarak koruyor ama aynı zamanda bu amaca da hizmet ediyor. Birçok nedenden dolayı korunuyor. Wiley buraya gelirken her şeyin nasıl işlediğini anlatmıştı. "Nereye gideceklerini biliyorlar mı?"

"Bazen yanlış çiftliğe giden sığırlar oluyor," diyor Levi omuz silkerek. "Sadece gözümüzü dört açıyoruz ve gerekirse onları doğru çiftliğe geri götürüyoruz."

Etrafımızdaki diğer çiftlikler, son birkaç inek kapıdan geçerken ve kapı bekçileri "Bitti!" diye bağırırken kutlama yapıyor. Hem yolu kat eden bizler hem de her şeyi toplamaya yardım etmek için gelenlerden bir tezahürat yükseliyor. Naomi, bizi yükleyip eve götürmek için bekleyen ekibimizin geri kalanıyla birlikte alkış tutuyor.

Başardık. On bin sığırı yaklaşık seksen mil sürdük. Kutlama duygusu bulaşıcı ve bu yolculukta hissettiğim korkuya rağmen kendimi diğerleriyle birlikte kutlama yaparken buluyorum. Herkes atlarını ve eşyalarını yüklemeye başladığında ortalık karışıyor. Biz de arkada bekleyip herkesin yüklenmesine izin verdikten sonra aynısını yapıyoruz. Çiftlikte daha çok kutlama yapacağız ve önümüzdeki birkaç gün dinleneceğiz, ama sanki her şey daha yeni başlıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Yüklendikten ve iş bize kaldıktan sonra, Dakota Naomi'nin omzuna vuruyor.

"Teşekkürler Naomi. Bunu sensiz yapamazdık," diyor ona. "Bu kulağa zam gibi geliyor," diye dalga geçiyor, açıkça şaka yapıyor, ama Dakota başını sallar.

"Öyle," diye cevap veriyor. "Bunu birkaç gün içinde halledeceğiz."

Naomi'nin gözleri büyür. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim!" Ve sonra iki haftadır yolda olduğumuzu hatırlayarak kamyonetini işaret ediyor. "Her şey hazır. Birinin sizi götürmesini ister misiniz?"

Dakota başını sallar. "Hayır. Biz sizi eve kadar takip edeceğiz. Siz önden gidin."

Başını sallayıp gidiyor ve dördümüzü Dakota'nın kamyonetine binmek üzere bırakıyor. Her zamanki gibi Levi arkamdaki koltuğa oturmadan önce beni ön koltuğa çekti. Wiley diğer tarafa atlıyor ve Dakota direksiyona geçiyor. Çekip gittiğimizde, hem bir savaş bölgesini hem de bir tatili geride bırakmış gibi hissediyorum. Garip bir duygu.

Wiley omuzlarını gererken "Harika bir sezon daha," diyor. "Ama dostum, bir sonrakinin bir yıl daha olmayacağına seviniyorum."

Dakota gülüyor ve konvoyumuzun kalkışını izliyor. Yola çıkmadan önce onlara avantaj sağlamak için bir dakika bekliyor. Hâlâ gülüyor, hepimiz iyi yapılmış bir iş hakkında konuşuyor, şakalar yapıyor, yorgunluğa rağmen eğleniyoruz. Yolda bir dönemeci dönünceye ve siyah bir arabanın önümüze park edip yolu kapattığını görene kadar bu şekilde devam ediyoruz. Dakota frene basıyor ve hepimiz emniyet kemerlerimizle öne doğru savruluyoruz. Şaşkınlıkla çılgılık atıyorum, emniyet kemeri kilitlenip bunu benim yerime yapmadan önce ellerim kendimi desteklemek için kilitleniyor. Saçlarımın arasından yukarı bakıyorum, gözlerim kocaman.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Siyah Suburban'a bakarak törpülüyorum.

Levi, "Çamurlukta bir karga var," diye cevap veriyor ve bu verdiğim tek cevap oluyor.

İhtiyacım var.

"Siktir," diye homurdanıyor Wiley, eliyle omzumu kavırıyor. "Ateş

etmeye başlarsa eğilmeye hazır olun."

"Ateş etmek mi?" Gıcırdıyorum. Daha önce hiç ateş edilmemiştim. Şimdi de başlamak istemiyorum.

Suburban'ın kapısı açılır ve daha önce haberci olan aynı adam iner.

Dakota tabancasını kılıfına sokup kapısını açarken, "Burada kal," diye emrediyor. Genellikle kamyonu bindiğinde tabancasını çıkarır ve döşeme tahtasının üzerine koyar.

"Hayır!" Ağlıyorum. "Gitme!"

"İyi olacağım Kate," diye homurdanıyor, gözlerimin içine bakarak.

"Bana güveniyor musun?"

Tereddüt ediyorum. Yapmamalıydım, aramızda hâlâ sırlar varken olmazdı ama yine de kendimi başımı sallarken buluyorum.

"O zaman iyi olacağımı bil. Burada kal," diyor ve kapısını çarparak kapatıp bizden önceki arabanın önüne doğru yürüyor. Levi de Wiley gibi camını aralıyor ve Dakota'nın farların ışığında durup ıslık çaldığını duymamızı sağlıyor. Haberci gülümsüyor, belli ki bundan olması gerekenden daha fazla keyif alıyor.

"Seni uyarmıştım," diyor. "Şimdi, onu teslim et."

Dakota'nın cevabı tek kelimedir. Tartışmıyor. Ağırlığını bile değiştirmiyor. "Hayır," diyor, sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Haberci, "Bu artık bir pazarlık değil ve ben yalnız gelmedim," diyor. Arabanın kapıları açıldı ve altı kişi daha indi. Hepsi nasıl sığdı bilmiyorum. "Sayıca azsınız."

"Öyle miyim?" Dakota başını öne eğerek soruyor. Fedailer, ellerindeki silahlarla habercinin etrafına yayıldıklarında tepki vermiyor. Dakota kendi tabancasına uzanmıyor, şarjörü bitmiş olsa bile tabanca hâlâ belinde kılıfında duruyor.

Haberci kaşlarını çatıyor. "Bütün bu sorun iki dolarlık bir fahişe için mi?" Dakota kaşlarını kaldırır. "İki dolarlık bir fahişe için çok çaba sarf etmişsin gibi görünüyor.

Dolar fahişesi, değil mi?" Yanıt gelmeyince Dakota doğruldu. "Şimdi, sana hemen yoldan çekilmeni öneririm, yoksa sevgili mafya babanın evine hiç gidemeyeceksin."

Uzanıp Wiley'nin omzumu tuttuğu elini kavriyorum, ateş etmeye başlarsa beni aşağı itmeye hazır olduğu belli.

"Merak etme, Katie Cat," diyor. "Dakota buradaki en hızlı keskin nişancıdır. Bunun için bir madalya bile kazandı.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ama haberci tekrar konuşmaya başlayınca sözüm kesildi.

"Onsuz buradan ayrılmayacağız," diyor.

Ancak o zaman habercinin silahsız olduğunu, etrafındaki silahlı altı adama güvendiğini anlıyorum. Önde silahsız durması aptallık. Taşrada işlerin şehirde olduğundan daha farklı yürüdüğünü fark etmedi mi? Burada çok daha fazla silahlı insan var. Bunu ben bile öğrendim.

"Son uyarı," diyor Dakota.

Levi telefonunu çıkarır. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Polisleri arıyorum," diye yanıtlıyor. "Bu akıllıca mı?"

Telefonu kulağına götürürken aynada gözlerimle buluşuyor. "Burada bir temizlik ekibine ihtiyaçları olacak."

Ama ben daha fazla soru soramadan, diğer hattan biri telefonu açıyor. "Evet, John? Ben Levi." Bir duraklama. "Evet, biliyorum. Bak, otoyolun aşağısında yolu kapatan ve silahlarını bize doğrultan bazı adamlar var. Gitmeyeceğimizi ve sığır sürüsünden sonra çok yorgun olduğumuzu söylediler." Bir duraklama daha. "Oh, hayır. Dakota şu anda onlarla konuşuyor. Evet. Evet. Evet. Evet. En iyisi birini göndermek." Telefonu kapatır ve koltuğa fırlatır. "Hastaneyi de alarma geçiriyor."

"Dakota'nın orada olduğunu söyledin diye mi?" Şaşırarak sordum.

"Dakota'nın ne kadar iyi şut attığını herkes bilir," diye omuz silkiyor. "Sonrasında daha iyi atış yaptığından emin oldu. . şey, bilirsiniz."

Dakota'nın Levi'nin babasını ilk seferinde nasıl ıskaladığını ve Wiley'i nasıl vurabileceğini hatırladım. Bunun bir daha olmaması için çok çalışmış olmalı.

Haberci gülüyor ve bu bizim dikkatimizi tekrar çekiyor. Dakota ona her ne söylediyse komik olmalı. "Cehenneme git, köylü. Bu kazanabileceğin bir oyun değil."

Kargalar silahlarını kaldırıyor.

Dakota gülümsüyor. "Sanırım orada görüşürüz, göt herif."

Kargalardan biri uyarı yapmadan ateş etti ve ben çılgılık attım. Dakota kıpırdamıyor bile, mermi onu ıskalayıp kamyonundaki sığır muhafazasının ön tarafına saplanıyor.

"Yere yat!" Wiley homurdanıyor, Dakota'nın silahını çektiğini gördüğüm anda beni iterek yere düşürüyor.

Etrafımızda art arda altı silah sesi daha duyuluyor. Ve sonra hiç ses yok. Kulaklarım çınlıyor, ama dik duruyorum.

"Dakota!" Endişeyle bağıriyorum ama hâlâ ayakta olduğunu hemen fark ediyorum.

Başını kapatıp yere çömeldiği haberciye bakıyor.

"Patronuna bir mesaj gönder," diye hırlıyor haberciye. "Eğer onu istiyorsa, gelip kendisi alabilir."

Haberciye tekmesiyle vurarak yere yuvarlanmasına neden olur. Paniklemişti ve bu belli oluyordu. Gözleri etrafındaki altı ölü adamın üzerinde gezinirken bir an için bir Suburban'ı olduğunu unuttur ve koşarak uzaklaşır. Asla arkasına bakmıyor, asla hatırlamıyor, arabayı park ettiği yerde bırakıyor.

Dakota tabancasını tekrar kılıfına sokarken umursamadan kamyonu doğru yürür.

"Onu vurmadin mı?" Wiley homurdanıyor. "Bunu hak etmişti."

Dakota içeri girerken, "Gönderecek bir mesajın varsa asla elçiye zeval olmaz," der. "John geliyor mu?"

"Evet," diye cevaplıyor Wiley.

Başını salladı. "O zaman bekleriz."

Sessizliğe gömülüyoruz ama gözlerim önümüzde duran cesetlere odaklanıyor. Altı tane. Ve Dakota hiç etkilenmedi. Hem de hiç. Aslında, göz ucuyla gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

Ne oluyor lan?

Elli Üçüncü Bölüm

DAKOTA

John beklediğimden daha hızlı geliyor, ama sanırım biri arayıp muhtemelen birini vuracağımı bildirdiğinde, onları çok hızlı gönderiyorlar. Şerif olarak John çevremizdeki çoğu suçla ilgilenir. Asla yozlaşmayacağına inandığım tek kolluk kuvveti o. Ahlakı buna asla izin vermez.

Ne yazık ki benim için, bu onun kendi eylemlerime sert bir gözle bakmasına neden oluyor.

Belli ki aynı ahlaki değerlere sahip değilim.

"Siz üçünüz başınızı ne tür bir belaya soktunuz şimdi?" diye soruyor başını sallayarak. "Uzun zamandır burada böyle bir şey görmemiştim."

"Sana ölüm tehditlerinden bahsetmiştim," diye belirttim, umarım hepsi bu kadardır. Steele Dağı'nda kimsenin etrafı koklamasına ihtiyacımız yok, her şeyi halletmişken olmaz.

John bana baktı. "Evet, ne dediğini biliyorum." Diğer memurlar her şeyin fotoğrafını çekerken arkası açık olan Suburban'a doğru kendisini takip etmemi işaret ediyor. Arabanın sonuna geldiğimizde, arkadaki silahların çokluğuna dikkat kesiliyorum. Silahlar, cephane, aletler, kelepçeler ve Kate'i gösterdiğinden hiç şüphem olmayan bilgilerle dolu bir dosya. John uzanıp bir spor çantasını açıyor ve içindeki para destelerini bana gösteriyor. "Bu çete işi, Dakota."

Gözleriyle tanıştım. "Ne diyorsun, John?"

Çantayı bırakıp kollarını kavuşturuyor ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Yasadışı bir işe bulaştın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen çiftliği arayabilirsin."

John gözlerini kısıyor ve Kate'in Wiley ve Levi'yle birlikte nerede durduğunu görmek için etrafına eğiliyor, lanet bir aktris gibi soruları cevaplıyor. Endişeliydim ama endişelenmemeliydim. "Görünüşe göre o kadının peşinden kasabaya bir sürü bela gelmiş, değil mi?"

"Oh, batıl inançların olabilir," diye kestirip atıyorum. "Saat yirmi yirmi dört, John.

Dışarıdan gelen saçmalıkların zamanı değil."

John kaşlarını kaldırır. "Yani bana bu dosyada o kadının fotoğraflarının olmadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerim dosyaya kayıyor. "İçinde ne olduğunu bilmiyorum ve gerçek de bu."

John onu alır ve çevirerek açar. "Evet, öyle." Kate'in çiftlikteki, Kate'in kafedeki, şehirdeki fotoğrafları görünüyor. Kate şehre dönmüş, tanımadığım bir adamla bir restoranda sırada bekliyor. "Kate'in tüm bilgileri burada. Lanet sosyal güvenlik numarası ve kahve siparişi bile."

Yüzüm sertleşiyor. "Ne öneriyorsun?"

"Ben bir şey ima etmiyorum," diye homurdanıyor John. "Söylediğim şu ki, üçünüz sır saklıyorsunuz ve o zavallı kadın da bunun ortasında. Üçünüzün başı daha önce de belaya girdi, bu yüzden bunu bekliyorum, ama bu? Bu daha büyük hissettiriyor." Başını sallıyor ve dosyayı bana uzatıyor. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Elimdeki dosyaya şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Bu bir kanıt."

"Evet, bu işte muhtemelen masum olduğunu biliyorum. Uyuşturucuyla uğraşmadığını ve kaçakçılık yapmadığını biliyorum. Yani bu daha kişisel bir şey. Ama bu sefer seni kanundan koruyamam. Bu açıkça nefsi müdafaadır, ancak diğer olayların ne şekilde karara bağlanacağı konusunda söz veremem."

Doğrudum. "Senin korumana ihtiyacımız yok, John. Hallederiz. Sadece burada cesetler olduğunu bilmenin nazik bir davranış olacağını düşündüm. Kamyonetimdeki kurşun deliğini görebilirsin, ben onlara gitmelerini söyledikten sonra bize ateş ettiler. Yalan söylemiyorum."

John beni inceliyor. "Bu konuda yalan söylemiyorsun. Biliyorum. Ama neden yolu kapatıyorlardı? Kate'in bilgileri neden onlarda? Bu ölüm tehditleri nereden geliyor?" Eldivenli eliyle silahlardan birini kaldırıyor ve namluya kazınmış küçük bir kargayı işaret ediyor. "Ve neden doğu yakasından bir çeteye bulaştın Dakota Steele?"

Duraklıyorum, yüzüm kararıyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

John alay eder. "Babamın iddia ettiğinin aksine ben aptal değilim. Bunun neye benzediğini biliyorum. Benim sorum şu: Kargalar Wyoming'deki bir çiftlikten ne istiyor?" Gözlerini kısarak Kate'e bakar. "Ve ben de şuradaki küçük tatlı Kate'ten ne istediklerini bilmek isterim."

"Sen de ben de," diyorum omzuna vurmadan önce. "Ama yaşlandıkça batıl inançların artıyor ve paranoyaklaşıyorsun, John. Burada hepimizin yasalara saygılı vatandaşlar olduğumuzu biliyorsun."

Yüzü sıkışıyor. "Ben bunu bilmiyorum. Aslında kasabamızdan kimsenin bunu bildiğini sanmıyorum." Gözlerime bakıyor ve gözlerinden bir şey geçiyor, çok yakından bakmak istemediğim bir şey. "Söyle bana," diyor doğrulurken. "Son zamanlarda babanın mezarını ziyarete gittin mi?"

Yüzüm buruştu. "Hayır."

Başını salladı. "Anlamıştım." Sonra şapkasını bana doğru uzattı. "Ne yaptığını bilsen iyi olur, Steele. Kate'in iyiliği için, umarım onu öldürtmezsin. Georgia ona çok düşkün."

Dönüp yanımdan ayrılıyor ve bizi daha fazla sorgulamadan kovuyor.

Yine de ayrılırken gözleri beni takip ediyor ve sözleri de aynı şeyi yapıyor. Bir ipucu. Bir alay. Geçmişimin lanet bir hatırlatıcısı.

Piç kurusu.

Dönüş yolunda hız sınırını görmezden geliyorum ve kapıdan geçtikten sonra son bir tehditkâr kilitle kapanıyor. Kate iyi olup olmadığını sorduğunda cevap vermeyip onu Levi ve Wiley'ye bırakıyorum. Onlar halledebilir.

Şimdilik, bunu güvenli hale getirmeliyim. Güvenli hale getirmeliyim.

Yeterince güvenli değil!

Elli Dördüncü Bölüm

Kate

T Çiftliğe döndüğümüz anda her şey kaotik bir hal alıyor. Dakota neler olduğunu açıklamayı reddederek hemen fırlayıp gidiyor. Herkes düğmelerini ilikliyor.

Çiftlik yollarına kimsenin giremeyeceğinden emin olmak için. Bunun yanı sıra, sığır sürüsünden gelen tüm römorklar boşaltılıyor ve park ediliyor. Ne yapacağımı bilemeden Dakota'nın kamyonetinden iniyorum, tüm bu karmaşa karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Nereye gideceğimi ve nereye yardım edeceğimi bilemediğim için soruyorum.

Levi de benim gibi her şeyi izliyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Artık nerede olduğunu kesin olarak biliyorlar ve seni almaları için adam gönderiyorlar." Gözlerime bakmak için dönüyor. "Dakota aslında o pislği bir meydan okumayla geri gönderdi ve bunu karşılamak için ayağa kalkacaklarını varsaymak zorundayız."

Wiley yüzünü buruşturuyor. "Bence büyük eve taşınmanın zamanı geldi Kate." "Peki ya William?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. O da eve Naomi. Fuzz'ı da almıştı. Her iki yaratık da ona düşküncü, bu yüzden büyük bir sorun değildi ve şimdi bizi neyin beklediğini bildiğim için, benden önce gittikleri ve asla tehlikede olmadıkları için mutluyum.

"Onu da yanında getir," diyor. "Gidip atları kontrol etmem gerek. Levi, bu sende mi?"

Levi kollarını kavuşturur. "Evet."

Wiley aceleyle uzaklaşıyor ve beni hiç olmadığım kadar kafası karışık bir şekilde sağımda Levi ile bırakıyor. Ne yapacağımı, hatta bu durumla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Çok bunaltıcı geliyor, sanki her an her şey

pimler düşecek ve kontrolü kaybedeceğiz. Tüm bu insanlar, hepsi tehlikede.

Benim yüzümden.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. Naomi. Ailesi. Wiley, Levi ve Dakota. Hepsi benim yüzümden tehlikede. Sadece ve sadece benim için Kargalar'a karıştılar.

Şansım varken gitmeliydim.

"Hadi," diye homurdanıyor Levi, benim küçük kulübeme doğru eliyle işaret ederek. "Eşyalarını toplayalım ve seni büyük evde bir odaya yerleştirelim.

Bu konuda tartışacak bir şey yok. Levi çoktan kulübeye doğru yürümeye başladı ve bana itiraz etme şansı bile bırakmadı.

"Ya büyük eve taşınmak istemezsem?" Sesim titremeye başlayarak soruyorum.

Duraklıyor ve omzumun üzerinden bana bakıyor. "Neden yapmayasın ki? Bu daha güvenli."

Benim için belki, ama onlar için değil. "Kendi alanım olmasını seviyorum," diye deniyorum.

"Kendi odan olacak," diye karşı çıkıyor kaşlarını çatarak. "Yeterince büyük, istersen herkesten kaçabilirsin. Güven bana. Ben güveniyorum."

Tereddüt ediyorum. "Sanırım kamaramda kalmalıyım."

Tamamen bana doğru dönüyor ve yaklaşıyor, parmaklarıyla çenemi tutup yukarı kaldırıyor. Bana kıyasla o kadar uzun ki, boynum neredeyse acı verecek şekilde geriye doğru eğilmek zorunda kalıyor. "Ne oldu, ayçiçeği?"

"Sadece kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor, inceliyor ve bana tam olarak inanmadığını söyleyebiliyorum. "Rahatsızlık yok. Seni daha iyi koruyabilmemiz için orada kalıyorsun. Dakota başka bir yerde kalmana izin vermeyeceği gibi, ben de vermem." Çenemi bırakıyor ve onun yerine elimi tutuyor. "Şimdi gel bakalım. Bunu hızlıca halledebiliriz."

Her şeyi almak için sadece on beş dakika harcadık. Levi bulabildiği her şeyi hızlıca bavullarıma tıktırıyor ve onları eve doğru sürüklemeye başlıyor. Tuvalet malzemelerini bana bırakıyor, hepsini benim toplamama izin veriyor. William, Naomi onu geri getirdiğinde etrafta dans ediyor, uyuyan bir Fuzz aramak için çantayı kokluyor, ancak Levi geri gelip kum kabını ve kedi malzemelerini aldığı anda üzülse bile çoğunlukla mutlu. Bir saat içinde beni büyük evin büyük bir odasına yerleştiriyor ve yerleşmem için yanımdan ayrılıyor.

Büyük, temiz odanın köşesine itilmiş, karmakarışık, taşan çantalarımı bakıyorum. Dehşet boğazımı tırmalıyor. Benim için üstlendikleri tehlike o kadar büyük ki, onlara borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum. Peki bu hiç duracak mı? Ben burada olduğum sürece, Kargalar hep gelecek mi? Ben hayatta olduğum sürece beni aramaya devam edecekler mi?

Değer verdiğim insanları öldürecekler mi?

Cevabım evet. Bir noktaya değinmek için değer verdiğim insanları öldürmekten çekinmeyecekler. O nokta da beni istiyor olmaları. Patron, her kimse, beni istiyor. Bunun onlar için neden bu kadar önemli olduğunu, neden harika bir şey olduğunu bilmiyorum ama öyle. İşte buradayım, ülkenin diğer ucundaki bir çeteden kaçıyorum ve onlar gelmeye devam ediyor. Hiçbir yerin ortasındayım ve hala beni buldular. Nereye gidebilirim ki?

Burada durmamın bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. Kimseye yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Aptalca. Bu çok aptalcaydı!

Bir şifonyerin üstünde oturan William'a bakıyorum, gözlerim onu içine çekiyor. "Bu kötü bir fikirdi William," diye mırıldanıyorum. "Sanırım gitmemiz gerekecek."

Cevap olarak miyavlıyor ve belki de hayal görüyorum ama sesi üzgün geliyor. "Gitmek istemediğini biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "I ben de gitmek istemiyorum ama sanırım gitmek zorundayız. Önem verdiğimiz kişileri korumak için."

Kıyafetlerimle dolu bavullara bakıyorum ve iç çekiyorum. Bu sefer hepsini alamayacağım. Bu kadar çok çantayı adamların yanından asla geçiremeyeceğim. Sadece tek bir çanta alabileceğim. William ve tek bir çanta. Gerisini sonra hallederim.

Yanına gidip gerekli eşyaları küçük bir spor çantasına tıkıştırmaya başladım. Kıyafetler, banyo malzemeleri, William'ın en sevdiği oyuncak. Başka bir şey sığmayana kadar hepsi içine giriyor. Saat çoktan geç oldu ama herkesin uyumasına daha birkaç saat var. Bu yüzden yatağın kenarına oturup bekliyorum, zihnim düşüncelerle dolup taşıyor.

Gittiğim için beni asla affetmeyecekler. Kendi güvenlikleri için olduğunu ne kadar açıklasam da.

Bir ara biri kapıyı çaldı. "Kate? Uyuyor musun?"

Wiley. Kapıyı açmaya çalışmıyor. Sadece bir cevap bekliyor ve cevap gelmediğinde, kendi odasına gidip içeri girerken bot adımlarının kaybolduğunu duyuyorum. Ev sessizliğe bürünüyor ve ayrılmamızın an meselesi olduğunu biliyorum. Arabayı kaldırmadan önce en az bir saat bekliyorum.

ve uykulu William'ı kollarıma alıyorum. Fuzz çantasında, ona nasıl bakacağımı bilmediğimi ve Wiley'den lütfen ona iyi bir hayat vermesini istediğimi açıklayan bir notla birlikte yatağın direğinde asılı duruyor. O mektupta özür de diledim ama şu anda bunu düşünemiyorum. Seni seviyorum'u kaç kez yazdığımı ya da gözyaşlarımın mektubu lekelemesi yüzünden üç kez yazmak zorunda kaldığımı düşünemiyorum. Artık bunların bir önemi yok. Gitmem gerekiyor. Gitmek zorundayım.

Yatak odamın kapısını aralayıp dinliyorum. Hiçbir ses duymadığımda, neyse ki sessiz menteşeler üzerinde yavaşça açıyorum ve koridora adım atıyorum. Döşeme tahtaları arada bir gıcırıyor. Her gıcırtda durup, birinin gelip bakıp bakmadığını görmek için bekliyorum. Kimse çıkmayınca devam ediyorum, William kollarımda neyse ki sessiz, sanki şu anda neyin tehlikede olduğunu biliyormuş gibi. Eğer kimsenin haberi olmadan buradan çıkabilirsek, bu bir mucize olacak.

Gıcırdayan basamaklardan kaçınmak için merdivenlerin kenarlarına yapışıyorum. Ses çıkaranların hangileri olduğunu bilmiyorum, bu yüzden tüm meseleden kaçınmak için ortadaki hiçbirine basmamak için elimden geleni yapıyorum. Dibe ulaşıyorum ve derin bir nefes alıp köşeyi dönmeden önce hislerimi toparlıyorum. .

. . . ve donuyor.

Önümde Dakota bir sandalyede oturuyor, kucağında bir tüfek, gözlerini benden ayırmıyor. Levi mutfakın kapı çerçevesine yaslanmış, gözleri hararetle. Wiley kanepede yatıyor, uyumuyor ama zar zor hareket ediyor.

Dakota öne doğru eğilir. "Peki sen tam olarak nereye gittiğini sanıyorsun, sevgilim?" diye mırıldanıyor.

Kocaman gözlerle çantamı bırakıyorum.

Bölüm Elli Beş

Kate

"Açıklayabilirim," diyorum, ellerimle William'ı sıkıca tutuyorum. "Lütfen yap," diyor Levi, sesi ölümcül, sanki iyi bir açıklama getirmem için bana meydan okuyor. Yüzümü buruşturuyorum. "Benim çıkarım için kimsenin zarar görmesini istemiyorum." Wiley doğruluyor ve kolunu kanepenin arkasına dayayıp üzerinden bana bakıyor. "Ayrılmanın kimseye zarar vermeyeceğini mi sanıyorsun?" Yüzümdeki buruşukluk derinleşiyor. "Şey. . Tahmin etmiştim-" Dakota, "Öylece çekip gidebileceğini ve her şeyin biteceğini sandın," diye araya giriyor. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Kolay bir karar değildi." Wiley koltuktan kalkıyor ve bana bakmadan önce geriniyor. "William'ı yere bırakmanı öneririm, Katie Cat." Levi öne çıkıyor ve spor çantamı alıp merdivenlerden yukarı fırlatıyor. "Yani artık bir mahkûm muyum?" Almasını izleyerek soruyorum. "Tutsak değil, hayır," diyor Dakota, bir yandan da av tüfeğini botuna vurarak. "Korunuyor." "Ne fark eder ki?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum. Her şeye rağmen beni en çok bu hareket kızdırıyor. Sonuçta bu benim kararım, değil mi? Eğer gitmek istiyorsam, o zaman gidebilmeliyim. Soruma sırtıyor, belli ki eğleniyor. "Yemekler daha iyi." "Her şeyden kaçamazsın, ayçiçeği," diyor Levi, William'ı ellerimden nazikçe alıp kanepenin arkasına oturturken. William mutlu bir şekilde ona izin veriyor, şu anda beni kızdıran bir şekilde Levi ile rahat.

Daralmış gözlerle onlara bakıyorum, kızgınım. "Şimdiye kadar işe yaradı."

"Ama koşmaya ne kadar devam edebilirsin?" Levi ciddi bir şekilde soruyor, şu anda Dakota'dan şaşırtıcı bir şekilde daha akli başında. "Sana yetişemeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Biliyorum yapacaklar," diye homurdanıyorum, ayağımı bir çocuk gibi yere vurarak. "Bunu biliyorum.

Ama en azından siz üçünüz hayatta olurdunuz. En azından yaşarsınız!"

Dakota'nın yüzü sözlerim karşısında kararıyor ve silahın namlusuna dokunmayı bırakıyor. "Şimdi, senin orada olduğunu bilerek yaşayabilir miyiz sence?" diye soruyor. Silahı bir kenara bırakıyor ve bana doğru yürümeden önce ayağa kalkıyor. "Senin için avlanmayacağımızı mı sanıyorsun? Aramaktan vazgeçeceğimizi mi sanıyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden iri gözlerle ona bakıyorum.

Şaşkın bakışlarıma bakıp tam önümde durdu. Uzanıp çenemi zorla yukarı kaldırıyor, parmakları tenime sertçe değiyor. "Senin bizim olduğunu söylediğimizde ciddiydik Kate."

Sertleştim. "Gitmek istersem giderim."

Sırıttırıyor ve yaklaşıyor, ben ona dik dik bakarken göğsüm vücuduna değiyor. "Gitmek istediğini mi söylüyorsun, şehirli kız?" diye mırıldanıyor. "Sen ne kadar bizimsen, biz de o kadar senin değiliz mi diyorsun?"

"I . . ."

Sırıttırıyor ve parmaklarını okşar gibi saçlarıma arasına sokuyor. Eli oraya gömüldüğünde, elini aniden sıkıyor ve başımı acıtacak kadar sert bir şekilde geriye doğru itiyor. Eğiliyor, sıcak nefesi yüzümde dolaşıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Kate," diye tehdit ediyor. "Şimdi değil. Asla."

"Beni burada tutamazsın," diye soluyorum, tırnaklarım bu rahatsız pozisyonda kendimi sabit tutmak için göğsüne batıyor. Parmakları daha da sıkılaşıp kafa derimi çekerken, "Bu adam kaçırmaktır," diye hırlıyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor, tavrına ve tutuşuna çok ters düşen şefkatli bir hareket. "İşte aşk bu," diye fısıldıyor. "Ve bence bizi terk etmeye çalıştığın için bir tür cezayı hak ediyorsun."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Siz ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor Wiley ve Levi'ye. "Küçük şehirli kızımız biraz cezayı hak ediyor mu?"

"Öyle," diye cevap veriyor Levi hemen, gözlerinde biraz ihanet var ama beklediğim kadar değil. Muhtemelen kaçacağımı bildiğini fark ettim, eşyalarımı yükleyip buraya getirdiği andan beri biliyordu. Bunu bekliyordu, hatta muhtemelen Dakota'yı uyaran da oydu.

Yavaşça yanıma yaklaşan Wiley'e göz ucuyla bakıyorum. Tatlı Wiley, her zaman arkamı kollayacağına güvенеbileceğim kişi. Göz göze gelebilmek için bana doğru eğiliyor, yüz ifadesi her zamanki gibi parlak. Dakota'nın onunla aynı fikirde olmaktan duyduğu memnuniyeti reddetmesini bekliyorum.

"Wiley?" Tartışıyor gibi görünürken bakışlarımı ona dikerek söylüyorum.

O gülümsüyor ve ben rahatlıyorum. Hayır diyecek. Tabii ki diyecek.

"Sanırım öyle," diyor ve gözlerim açılıyor. "Beni çok derinden yaraladın Katie Cat. Her şeyden sonra bizi öylece bırakıp gidecek miydin?" Başını sallıyor. "Sanırım neden kalmak istediğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacın var. Dakota buna ceza diyorsa, öyle olsun, ama bence sandığından daha çok keyif alacaksın."

Dakota'nın tutuşunu sarsarak, "Bu saçmalık," diye hırlıyorum. "Hepinizi sikeyim!" "Oh, yapacaksın," diye söz veriyor Dakota. Saçımdaki tutuşunu bırakıyor.

Beni kaldırıp at yemi torbası gibi omuzlarına atacak kadar uzun.

"İndir beni!" Bağırıyorum, yumruklarımınla sırtına vuruyorum "Beni yere indir!"

Eli kıcıma sertçe iniyor ve kontrolüm dışında bir inilti çıkıyor. Tamamen sular altında kaldığımı, şu anda ne kadar tahrik olduğumu öğreneceklerini bildiğim için yüzüm alev alev yanıyor. Hay sikeyim! Onlara bu zevki tattırmak istemiyorum. Piçler!

"Wiley! Benim tarafımda olman gerekiyordu!"

Arkamızdan gelirken omuz silkiyor. "Öyleyim Kate. Hepimiz senin tarafındayız."

"Kesinlikle öyle hissettirmiyor," diye hırlayarak Dakota'ya daha sert vuruyorum ama tutuşu hiç gevşemiyor. Hatta sanırım kazara düşmemem için daha da sıkıyor. "Nereye gidiyoruz lan biz?"

Hiçbiri cevap vermiyor ama vermelerine de gerek yok. Birkaç dakika içinde hedefimizin ahır olduğunu anlıyorum. Dakota içeri giriyor, atlardan birkaçı ne yaptığımızı görmek için burunlarını dışarı çıkarıyor. Hepimizin dost olduğunu anladıklarında başlarını içeri eğip uyumaya devam ediyorlar. Dakota ahırın sonuna, boş ahırlara doğru ilerliyor ve sağdaki son kapıyı kaydırarak açıp büyük bir ahıra giriyor. Samanlar burada temiz, bozulmamış ve duvara karşı ipek ipele kurulmuş bir masa var.

Kalbim sıkışıyor. Her şeyi o hazırlamıştı.

Dakota beni omzundan kaldırıyor ve geri çekilmeden önce ayaklarımın üzerine koyuyor. Levi en son geldi ve ahırın kapısını kapatarak dört kişiyi

Birbirimize kilitlenmiştik. Her birine bakıyorum, tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakota etrafımda dolanmaya başladı. "Şu anda ıslak mısın Kate?"

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum.

Sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi gülümsüyor. "O zaman elbiselerini çıkar ve

o."

Kaşlarımı çattım. "Sana kanıtlayacak bir şeyim yok."

"Belki de değil," diyor arkamdan yaklaşarak. Ellerini yukarı kaldırıyor.

Kalçalarım boyunca, kaburgalarım kadar, sonra da kıyafetlerimin arasından göğüslerimi avuçluyor. O eğilip dudakları kulağımın kabuğunda gezinirken kendimi ona yaslanmış buluyorum. "Ama sana kanıtlamamız gereken bir şey var."

"Peki bu ne?" Wiley öne çıkıp önüme doğru bastırırken soruyorum.

"Buraya aitsin," diyor, eli karnımı okşamak için yukarı çıkıyor. "Sen bize aitsin."

Kalçalarım sıkıştı ve bu beni kızdırdı. Muhtemelen haklılar. Hiç onlarla olduğum zamanki kadar mükemmel hissettiren bir yerde bulunmadım. Ama korku beni onlara katılmaktan alıkoyuyor.

Dakota dişlerini boynumda gezdirirken, "Yaralanabilirsin," diye mırıldanıyorum. "Daha önce karşılaştığımızdan daha tehlikeli bir şey yok," diyor Levi

Duvara yaslandığı yerde. "Her gün yaralanabiliriz."

Wiley dilini boynumun diğer tarafında gezdirmeye, beni tatmaya, öpmeye başladığında, "Evet, ama bu benim hatam olurdu," diye soluyorum.

Levi omuz silkiyor. "Yatırım yapmamız senin suçun." Doğrudu ve masanın üzerinde duran ipi aldı. "Bu eski, dikenli tel kalpleri çaldınız ve onları sıkıca sardınız. Biz istesek de istemesek de onları aldınız." Bir adım daha yaklaşıyor. "Bu yaralara baktın ve kaçmadın, şimdi biz de seninkilerden kaçmana izin vermeyeceğiz. Onlarla seninle birlikte yüzleşeceğiz."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve herkes duraksıyor, hemen gözlerimin kenarından aniden damlayan neme odaklanıyorlar.

"Hayır, ağlama," diye mırıldanıyor Wiley. "Seni üzmemek istemiyoruz Katie Cat."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Üzgün değilim. Sadece. . ."

Dakota yüzümü ona çevirdi. Elini uzatıp bir damla gözyaşını siliyor ama yerine bir başkası geliyor. "Bundan korkuyor musun Kate? Bizden mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, değilim."

"Bize güveniyor musun?" diye soruyor.

Üçüne de güvendiğimden şüphe duymadan başımı sallıyorum.

Gözleri kısılır. "O zaman ne yaptığımızı bildiğimiz konusunda bize güvenin," diye hırlıyor. "Seninle ilgileneceğimize güven."

Halat için elini uzatıyor ve Levi ona uzatıyor. İpi çözüyor ve ellerimi işaret ederek aramızda tutuyor. "Bu senin seçimin Kate. Gitmene izin vermeyeceğim. Ama bu yüzden bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorsan, seni hemen odana geri götüreceğiz. Güvende ve korunuyor olduğunu bilerek uyuyabilirsin. Ama bizi istediğine, bizi sevdiğine karar verirsen. . ."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman ellerini uzat."

Ona bakıyorum ve sonra Levi ve Wiley'e göz gezdiriyorum. Hiçbiri tartışmıyor, sanki bu planlanmış gibi, sanki hepsi aynı fikirdeymiş gibi. Onlara beni geri almalarını söyleyebilirim ve bir yanım bunu inadına söylemek istiyor ama bu cevap karşısında gözlerindeki acıyı görmek istemiyorum. Gerçek şu ki üçünü de seviyorum. Onları çok seviyorum ve sanırım onlar da bunu biliyor. Dışarıdan bir tehdit olmasaydı, burayı asla terk etmezdim. Onları sonsuza dek kendime saklayabilseydim, yanımda tutardım. Ya onlara ne yaptıklarını bildikleri konusunda güvenebilirim ya da ilk fırsatta kaçabilirim. Ama bu onlar hakkındaki hislerimi değiştirmeyecek.

Ben düşünürken sabırla bekliyorlar, gözleri üzerimde, benim onlar için çaresiz olduğum gibi onlar da benim için çaresiz.

"Kimsenin ölmeyeceğine söz veriyor musun?" Dakota'ya bakarak fısıldıyorum. "Bana bunun sözünü verebilir misin?"

Tereddüt ediyor ve hayır demek istediğini biliyorum. Dakota pragmatiktir. Saldırıya uğrarsak, birinin ölme ihtimali var. Her zaman bir şans vardır. Ama Dakota doğrudur ve beni şaşırtacak şekilde başını salladı. "Evet."

Ve biliyorum ki, sözleri yalan olsa bile, bu sözü tutabildiği sürece tutmak için elinden geleni yapacaktır. Bu Dakota Steele, koruyucu, metanetli kahraman. Onlar herhangi birimizi öldürmeye fırsat bulamadan o başkasını öldürür.

Kararımı vererek kollarımı yavaşça önüme doğru kaldırıyorum.

Dakota gülümserken etrafımda toplu bir iç çekiş oluyor. Çenesindeki küçük bir tik bana bunu kabul etmeyeceğimden endişelendiğini, beni odama geri götürmeye hazırlandığını söylüyor. Kollarımı birleştiriyor ve ipek kordonu önce bileklerime, sonra da koluma dolamaya başlıyor.

"O zaman cezalandırmak gerekir," diyor.

"Hâlâ cezalandırılıyor muyum?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Ama ben kalıyorum."

"Yine de gitmeye çalıştın," diye işaret ediyor, ipi daha sıkı çekiyor, ama dolaşımı kesecek kadar sıkı değil. İpi ön kollarımı ve bileklerimi sararak kollarımı birbirine hapsedene kadar ustalıkla geçirmesini şaşkınlıkla izliyorum. Bıçağını çıkarıyor ve bir düğüm atmadan önce ipi kesiyor. Çekiştiriyorum ama çözülüyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve kollarını başının üzerine koy."

Dediğini yapıyorum ve düğümlerin tepesini tavandan sarkan bir zincire bağladığında irkiliyorum. Genellikle ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı olan atlara yardım etmek için oradadır, ama bugün beni ona bağladı ve ayak parmaklarım yere zar zor değene kadar çekti.

Dakota öne doğru eğiliyor ve parmağıyla beni iterek sallanmamı sağlıyor. Botlarımla yakalamak için mücadele ediyorum ve o sırtıyor. "Mükemmel."

Üçü de etrafımda dolanmaya başlıyor, önlerinde asılı duran beni incelerken gözleri hararetleniyor. Levi öne çıkıyor ve çakısını çıkarıyor. Gözlerim açılıyor ama o başını sallıyor.

"Sakin ol," diye homurdanıyor. "Bu kıyafetler için."

Gömleğimi çekip çıkarana kadar derimi kesmemeye dikkat ederek kesiyor. Kot pantolonuma gelip kesmeye başladığında, kesmemesi gereken bir şeyi kesecek diye korkarak hareketsiz duruyorum. Ayağımdaki botları ve çorapları çekip çıkarıyor, üzerimde gömleğimden geriye kalan birkaç parça dışında hiçbir şey kalmıyor. Gözlerinin önünde çırılçıplak asılıyorum, kollarım bağlı, meme uçlarım bakışlarının altında çakıllaşiyor.

"Neden cezalandırıldığını biliyor musun?" Dakota etrafımda dolanırken soruyor.

"Çünkü gitmeye çalıştım," diye mırıldandım, gözlerim onun üzerindeydi.

Başını salladı. "Bence bu, biz söylemedikçe gelemeyeceğin anlamına gelmeli."

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, bir an için nutkum tutuluyor. "Yani işkence mi göreceğim?"

Omuz silkiyor. "Buna ne dersiniz deyin. İşkence, ceza, zevk, fark etmez. Hepsi aynı yola çıkıyor."

Diğerlerine başıyla selam veriyor ve geri çekilerek Wiley'nin yerini almasına izin veriyor. Wiley hemen dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü amıma gömdü, hiç hazırlık yapmadı, alay etmedi. Sadece dilini klitorisimin üzerinde kaydırıyor ve daire çizmeye başlıyor. Haykırıyorum ve zincirime karşı sarsılıyorum, o beni yutarken zincirimin sesi kulaklarımda yankılanıyor. Göbeğim hızla sıkılaşmaya başlıyor ve başımı geriye atıyorum.

"Oh!" diye bağıyorum, bacaklarım titremeye başlıyor.

Dakota "Dur," diye emrediyor ve Wiley sırtarak bana bakıyor.

Serbest kalma hissi kaybolup beni istekli ve çaresiz bırakırken kaşlarımı çatıyorum.

Dakota sadece gülümsüyor.

Wiley ayağa kalkıyor ve tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor, karnının düzlemleri ve vücudundaki dövmelemler ortaya çıkıyor. Kalçalarımı kavrayıp beline sarmadan önce giysilerini hızla çıkarıyor. Aleti giriş yerimde dans ediyor, sert ve hazır.

"Gitmeyeceğine söz ver," diyor ve bu bir talep olmalıydı, ama yalvarıyormuş gibi hissettiren bir şey var. "Söz ver," diye tekrarlıyor, parmakları kalçalarımnda sıkılaşıyor.

Gözlerine bakıyorum, oradaki acıyı görüyorum ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum. "Söyle," diye emrediyor bu kez. "Kelimeleri söyle."

"Gitmeyeceğime söz veriyorum," diye cevap veriyorum, girişimi okşarken onun için umutsuzluğa kapılıyorum.

Gülümsüyor. "Güzel. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum Katie Cat," diye fısıldıyor içime girmeden hemen önce.

Beni acımasızca sikmeye başladığında başımı geriye atarak haykırıyorum, siki beni o kadar lezzetli geriyor ki, vücudum neredeyse anında geriliyor. Dakota "Ritmi değiştir," diye emrediyor ve Wiley bunu hemen yapıyor.

orgazmımın tekrar solmasını sağladı.

"Seni piç," diye inlemelerimin arasında hırlıyorum. Dakota gülüyor. "Levi?"

Döndüğümde Levi'nin çoktan çıplak olduğunu görüyorum, eli sikine sarılmış ve okşuyor, gözleri hararetleli. Şu anda her santimi şeytan gibi görünüyor, vücudu arzuyla sımsıkı sarılmış. Başını sallayıp sırtıma doğru adım atıyor ve ben geriliyorum. Eli hemen yanıma geliyor ve okşuyor.

"Gergin olma," diye uyarıyor, eli kalçalarımın arasındaki neme doğru inmeden önce. "Rahatla."

Nefesimi içime çekiyorum ve Wiley sakinleşirken nefesime odaklanarak onun dediğini yapmaya çalışıyorum. Levi uzun aletini dikiş yerim boyunca gezdiriyor, Wiley'ye dokunuyor ve orada biriken nemin bir kısmını alıyor. Sonra ucunu kıkıma bastırıyor.

Eli boynuma geliyor, başımı arkaya yatırırken okşuyor. "Seni seviyorum, ayçiçeği," diye fısıldıyor ve kalbim acıyla çarpıyor. "Seni çok seviyorum."

"Oraya ilk giden sen olmamalısın dediğini sanıyordum," diye biraz da korkarak söyleniyorum.

Omzuma bir öpücük konduruyor. "Evet, ama bu bir ceza," diye nefes alıyor. "Ve bugün dişlerinin arasından yalan söyleyerek bana yaşattığın acıya karşılık sana biraz acı çektirmeyi çok istiyorum. Yani bu kış artık benim." Son sözleri bir hırıltıyla çıkıyor ve oradaki öfkeyi duyabiliyorum.

Tartışmak istiyorum ama gerçekten yapamam. O haklı. Gerekçem ne olursa olsun onları incitmek üzereydim. Bunu yapmaya hazırdım ve bununla yaşamak zorunda kalacaktım. Gitmek istemiyorum, gerçekten, ama Wiley içimde nabız gibi atarken ve Levi'ye ihtiyacı olan kozu vermek için dururken ben de titriyorum.

Levi yavaşça kışıma bastırmaya başlıyor, basınçtan acı yankılanıyor. İçeri girerken zorlamıyor, sadece dikkatlice gevşetiyor, ben nefes nefese kalana kadar hafifçe öne doğru sallanıyor. Wiley hâlâ içimde, ben aralarında asılı kalırken Levi'nin göt deliğimi gerdiğini hissedince siki zıplıyor. Levi üçü arasında en irisi ve o yavaşça içime girerken vücudum titriyor, küçük acılarla irkilirken bile inlemelerim durakta yankılanıyor.

"Çok gerginsin," diye homurdanıyor Levi kulağımda, eli bedenimi okşayarak rahatlamama yardımcı oluyor. "Sadece içine bastırdığım için boşalmaya çok yakınım."

Sonunda tamamen içime girdiğinde duruyor, uyum sağlamama izin veriyor, bana ihtiyacım olan değerli anları yaşıyor. Dudakları tenimde öpüşüyor, bedenim gerilmeye, daha önce hiç olmadığı kadar doldurulmaya alışırken titriyor. Çok tatlı bir an. Ve sonra Dakota her şeyi paramparça ediyor.

"Şimdi onu hak ettiği gibi becer," diyor, beni izlerken gözleri sertleşiyor. "Bizi terk etmeye çalışmış gibi sık onu."

Gözleriyle karşılaşıyorum, oradaki öfkeyi, acıyı görüyorum ve kendimi destekliyorum.

Cezalandırma. Bu bir ceza. Bunu unutmamalıyım.

Wiley hemen içime girmeye başlıyor ama Levi alışmam için bir an daha bekliyor ve sonra eli boğazıma geliyor. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor.

"Çok güzelsin," diye hırılıyor. "Ve sen bizimsin. Başka kimsenin değil. Bazı çetelerin değil. Eski erkek arkadaşların değil. Bizimsin."

Ve sonra hareket etmeye başladı. Beni sikmeye başladığında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, ikisi de sırayla itip çekiyorlar, ta ki ben bir çığlık ve inleme birikintisine dönüşene dek. Aralarında eriyorum, tüm ağırlığımı

Beni acımasızca becerirken kollarımda. Orgazmım yükseliyor ve duracaklarını düşünüyorum. Bunun yerine devam ediyorlar ve ben paramparça oluyorum, çığlık atıyorum, onlar beni daha sert sikerken etrafta çırpınıyorum. Etraflarında fişkırıyorum, amım sıkılıyor ve ikisi de inliyor ama durmuyorlar, göğüslerim her itişte zıplayana kadar beni aynı sertlikte beceriyorlar.

Wiley çenemi kavlıyor ve beni sertçe öpüyor, Levi kalçalarımı kavrayıp beni daha sert, daha kaba, acımadan sikmeye başladığında çığlığımı yutuyor. Tekrar, tekrar ve tekrar paramparça oluyorum. Her seferinde, Dakota beni izlerken vücudum sarsılarak etraflarından fişkırıyorum. Gözleriyle buluşuyorum ve tutuyorum, bakışları üzerimdeyken ayrılıyorum, izlenme hissinin tadını çıkarıyorum, o kadar derinlemesine beceriliyorum ki, bundan sonra yürüyemeyeceğimi biliyorum.

Aleti kıcımda zıplamaya başladığında Levi'nin dudaklarından gırtlaktan bir inilti çıkıyor. "Dayanamıyorum," diye hırlıyor. "Çok sıkı amına koyayım."

"Doldur onu," diye emrediyor Dakota.

Levi hırlıyor ve tamamen içime giriyor, sıcaklığı içime dolup etrafına damlamaya başladığında siki zıplıyor. Titrerken kulağıma inliyor, elleri göğüslerimi acıyla avuçlamak için yukarı çıkıyor. Haykırıyorum, vücudum başka bir serbest bırakma ile titriyor, o çekiliyor ve kık deliğimden damlamak için gelmesini bırakıyor.

Levi hemen ahırın içindeki küçük kovada kendini temizlemek için ilerliyor, dokununca seğiriyor.

"Wiley," diyor Dakota.

Sanki ne istediğini biliyormuş gibi hemen zinciri çekip indiriyor, beni çözüyor ama kollarımı bağlı bırakıyor. Bacaklarım hemen gevşiyor ama beni dizlerimin üzerine çöktürmeden önce yakalıyor. Levi geri döndüğünde vücudum hala serbest bırakılmayla titreşiyor, horozu hala sert ve hazır. Hepsi ellerinde sikleriyle bir adım öne çıkarken, hepsini içime çekerken gözlerim açılıyor.

Dakota çenemi kavlıyor ve ağzımı açmam için beni zorluyor. Bunu yaptığım anda sikini boğazımın o kadar derinine sokuyor ki öğürüyorum, onu itmeye çalışmak için kalçasına doğru sarkıyorum ama o başımı leğen kemiğine doğru tutuyor ve ben onun etrafında öğürürken inliyor. Başımı çevirip dudaklarımı Wiley'nin sikine bastırmadan önce çekip hava almama izin verdiğinde gözlerim sulanıyor. O derinlere bastırıp inlerken ben de orada kendimi tadıyorum, serbest kalıyorum. Levi saçlarımdan bir tutam tutup kendi sikini boğazıma sokmak için beni çekmeden önce iki kez sallıyorum. Beni aralarında geçiriyorlar, boğazımı sikiyorlar, ağzımı

tıkıyorlar, sırayla inliyorlar. Bazen, kendi aletlerini

ve ikisini de bana yediriyor. Bazen Dakota sikini o kadar derine sokuyor ve beni o kadar uzun süre orada tutuyor ki ciğerlerim yanmaya başlıyor.

Wiley ağzımın içini okşarken, "Dayanamıyorum," diye inliyor.

Zıplamaya başladığında sikini çıkarıyor, sadece ucunu içeride bırakıyor ve sıcaklığı dilimin üzerine dökülüyor, o kadar ki dudaklarımın kenarından damlamaya başlıyor.

"Kahretsin, evet," diye hırlıyor Levi, hemen beni yakalayıp kaldırıyor. Beni çalışma masasının üzerine sırtüstü yatırıyor. Masa küçük olduğu için kalçalarım bir tarafa, başım diğer tarafa sarkıyor. Yüzümü tutuyor ve beni kabaca öpüyor, şüphesiz Wiley'nin serbest bırakılmasının tadını alıyor ama umursamıyor. "Senin tatlı amını sikeceğim," diye homurdanıyor beni tekrar masaya iterken. "Dakota da o tatlı gırtlaklarını sikmeye devam edecek."

İçime giriyor ve ben haykırıyorum ama Dakota hemen avantajı ele geçirip sikini gırtlaklarıma sokunca haykırışım kesiliyor ve beni anlamsızca sikmeye başladıklarında vücudum altlarında sarsılıyor. Paramparça oluyorum, etraflarında patlıyorum ama onlar vazgeçmiyorlar. Wiley siki tekrar sertleşmiş halde geri dönüp elimi üzerine koyduğunda, kendini içeri ve dışarı okşamasına izin vermekten başka bir şey yapacak kadar kendimde değilim. Ters çevrildiğimde, Levi beni samanların üzerine çekerken zar zor takip ediyorum, beni üstüne çekiyor, böylece amıma girmeye devam edebiliyor. Bu sefer Dakota beni üstüne itiyor ve kıcımlı kendine hizalıyor. Onun siki Levi'ninkinden daha geniş, bu yüzden içeri bastırdığında biraz daha fazla acı veriyor. Ancak içeri girdikten sonra saçlarımdan tutup beni Wiley'nin bekleyen sikine doğru geri çekiyor. Levi ve Dakota beni vahşice sikerken Wiley ağzımı tekrar sikerek içeri bastırdığında dudaklarımı kendim açıyorum. O kadar doluyum ki, o kadar tamamen doluyum ki, isimlerini inleyerek onlara doğru gevşiyorum.

Dakota'nın eli başımı Wiley'nin üzerinde yukarı ve aşağı doğru zorluyor, tüm bunlar kıcımlı o kadar sert sikerken, her itişte çığlık atıyorum.

"Onu içinde hissedebiliyorum," diye inliyor Dakota kulağıma. "Aramızda sadece ince bir deri tabakası var." Elini omurgamda gezdiriyor. "Bu hoşuna gidiyor mu Kate?"

Cevap vermek şöyle dursun, başımı bile sallayamıyorum ama hoşuma gittiğini belli etmek için inleyebildiğim kadar inliyorum. Hepsini seviyorum. Hepsini seviyorum.

"Bitirdiğinde, hepimiz seni doldurduktan sonra, ağzımı klitorisine koyacağım ve emeceğim, Kate. Hepimizin tadını içinde hissedeceğim. Wiley."

Wiley ağzımdan çekiliyor ve Dakota bir anlığına kıcımdan kayboluyor. Geri gelmeden önce kendini temizlerken lavabonun tekrar açıldığını duyuyorum. Bu sefer Levi'yle birlikte amımın içine bastırmaya başlıyor, ben çılgılık atana kadar beni geriyor. Ellerim hâlâ bağlı, hâlâ bir arada tutuluyor ama Levi inleyene kadar zevkle tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum. Wiley yanıma gelip sırtıma binerek aşağı indiğinde, siki kıcımla aynı hizaya geldiğinde kendimi kaybediyorum.

Üçü aynı anda bana doğru uzanırken tüm bilinçli düşünceler kayboluyor.

"İşte bizim kızımız," diye inliyor Dakota. "Hepimizi çok iyi karşılıyorsun."

Parçalanıyorum, onlar beni becerirken vücudum sarsılıyor, şimdi zorunluluktan daha yavaş, ama hepsi içime baskı yapıyor. Levi'nin üzerine bastırıldığımda gözlerim yuvalarından fırlıyor ve o da bu fırsatı değerlendirip beni öpüyor. Öpüşü acımasız, sert ve tamamen tüketiyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Artık nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Sözlerim uzun, anlamsız ve iniltili bir dizeye dönüşüyor ve beni öyle bir beceriyorlar ki, ne olursa olsun onları asla unutmayacağımı biliyorum. Kendilerini ruhuma yakıyorlar, beni işaretliyorlar, dikenli tellerini kendi kalbime sarıyorlar ve beni isimleriyle damgalıyorlar.

Birbirimize dolanana kadar.

Ta ki ben nerede bittiğimi, onlar nerede başladığını bilmeyene kadar.

Ta ki son bir kez paramparça olup her birini yanımda götürene kadar.

Beni sıcaklıklarıyla dolduruyorlar, toplu salgıları etraflarına damlamaya başladığında inliyorlar, çok fazla, çok fazla.

Levi'nin üzerine yığıldığımda içimden çıktıklarının farkında bile değilim, bitkinim, o kadar bitkinim ki istesem de yürüyebileceğimi sanmıyorum. Biri beni eve geri taşıırken, üzerimde bana ait olmayan bir tişört varken bilincim yerinde değil.

Dakota olduğunu biliyorum çünkü beni yatağa yatırıyor ve "Seni seviyorum kovboy kız" diye fısıldamadan önce alnımdan nazikçe öpüyor.

Sonra yanıma tırmanıyor ve beni vücuduna yaslıyor, sıcaklığı beni sarıyor.

Onun kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bölüm Elli Altı

DAKOTA

"W Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Doğumuma katkıda bulunan adama bakarak homurdanıyorum. İyi olduğu tek şey buydu. Bu lanet çiftliği işletmek için olmadığı kesin. "Sahip ol Bankadan gelen mektup yığınının gördün mü? Eğer kendini toparlamazsan burayı kaybedeceğiz."

Babam her zaman bir pislik olmuştur. Bu evdeki şatafatlı sanat eserleri ve pahalı içkilerin de kanıtlayabileceği gibi hayattaki güzel şeyleri sever. Sorun şu ki ne zaman bırakacağını bilmiyor ve şimdi banka haciz tehdidinde bulunuyor.

Ofis koltuğunda oturuyor, babamın değil de bir iş adamının ofisine ait olan çirkin bir inek derisi şey. Bu odayı neredeyse hiç kullanmıyor. Piç kurusu, ofisinde oturmaktansa yemek odasında zil zurna sarhoş olmaya daha yatkın. Bunu şimdi yapması garip.

"Beni duydun mu?" Mektup yığınının havaya kaldırarak fırladım. "Banka çiftliği almakla tehdit ediyor, baba! Sen ne halt ediyordun?"

Babam bana bakıyor, gözlerinin içi boş. "Gördüm," diye yanıtlıyor sonunda, sonra da burada tuttuğu kristal sürahidenden bir yudum alıyor. Onu neden sakladığını bile bilmiyorum. Muhtemelen sadece kimse bakmıyorken sefilce içebilmek için.

"Eee?" Tükürdüm. "O zaman bu konuda ne yapacaksın?" Üstteki mektuba bakıyorum. "Otuz gün içinde yüz elli bin dolar ödememiz gerektiğini söylüyor."

"Bende yok," diye gülüyor ama bu gülüş, babamın her zamanki özgüveninden yoksun. "Bende yok."

"Ama sığırlar-"

Bir yudum daha almadan önce, "Bu yıl bir bok getirmedim," diye homurdanıyor. "Bu çiftlik tam bir bok çukuru. Bırakın ölsün."

Kaşlarımı çattım. "Steele Dağı beş nesildir bizim ailemizde!" "Ve benimkiyle birlikte ölecek," diyor babam, uzun bir yudum daha alarak.

Zil zurna sarhoş. Yüzünden anlamasam bile odadaki koku bunu belli ediyor. Adam şu anda kelimenin tam anlamıyla viski terliyor. Birkaç gün önceki kıyafetlerini bile değiştirdiğini sanmıyorum. Tanrım. Levi'nin rodeolarından biri için birkaç günlüğüne gidiyorum ve geri döndüğümde bu mu oluyor?

"Ölmüyor," diye homurdanıyorum. "Bu konuda bir şeyler yapabilirsem ölmez."

Babam yine gülüyor. "Bunun için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor musun Dakota?" Başını sallar. "Annen kadar kalın kafalısın. Tanrı onu korusun ama kadın her durumda bir umut görebiliyordu."

İçimi öfke dolduruyor. Annem aptal değildi, hem de hiç. Yaptığı tek hata, onu burada iyi bir hayatı olacağına ikna etmeyi başardığında bu bok çuvalıyla evlenmekti. Kız hastalandığında bile zar zor yanında kalmıştı. Daha ilk kemoterapi seansına bile girmeden onu aldatmaya başlamıştı. Piç kurusu, bırakın anneme hakaret etmeyi, onun hakkında konuşma fırsatını bile hak etmiyor.

Mektupları okudum. Her şeyin ne durumda olduğunu gördüm. Ve bu çiftliği kurtarmanın tek yolunun babamın yoldan çekilmesi olduğunu biliyorum.

"O zaman yapılacak tek bir şey var gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, gülen adama karşı içimi nefret kaplıyor. Yüz ifademi görüyor ve her zaman olduğu gibi komik olduğunu düşünüyor. Lanet olsun, burada çoğumuzun babasının boktan olması ne kadar saçma. Ben çoğundan daha iyiyim. Benimki çoğunlukla beni rahat bırakıyor ama mirasımızı yerin dibine sokarken daha fazla öylece oturamam. Eğer bu çiftliği kurtaracaksam, tüm iyi işlerimi mahvetmek için burada olamaz.

Ve babamı sarhoşken manipüle etmek her zaman çok kolay olmuştur.

"Öyle mi?" diye sorar. "Neymiş o?" İçkisinden uzun bir yudum daha alır.

sürahi, çok hızlı bir şekilde çok fazla içiyor. Yarın bütün gün uyumaya çalışacak ama buna gerek yok.

Masanın etrafından dolanıyorum ve sandalyesine doğru eğiliyorum. Arkasını döndüğünde bayat viski ve vücut kokusu burnumu kırıltırıyor. Gözlerim onunkilerdeyken, kalçasındaki 45'lik Long Colt tabancaya uzanıyorum, son beş nesildir ailemden bana geçen tabancaya. Silahın tamamında güzel altın kakmalar ve güzel oymalı telkari tasarımlar var.

Fildişi kabzaya oyulmuş çiftlik markasını taşıyor ve görevi devralan her erkek bunu kullanıyor. Bu silahı çocukluğumdan beri

bunun önemini bilecek kadar yaşlı. Sıra bende. Ama önce, bunun aktarılması gerekiyor.

Silahu kılıfından çıkardım ve elini tetiğin etrafına sardım. Yavaşça, namluyu kafasına doğru kaldırıyorum. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Tetiği çek," diye törpüledim.

* * *

Kate'e sarılıp homurdanarak kendime geliyorum, zihnim öfke ve anıların karışımı. O anıyı yıllardır rüyamda görmemiştim. Onu içimden çıkarma işini Kate'e bıraktım.

Onun uyuyan haline bakıp iç geçiriyorum.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

Elli Yedinci Bölüm

Kate

T Dakota'nın yatakta benimle olmadığını fark ettiğimde güneş henüz doğmamıştı. Yatağın onun tarafı soğuktu, yani bir süredir yatakta değildi. Garip. Gitmesini beklemiyordum.

Odamda değilim. Burası düzenli ve tertipli, her şey yerli yerinde, bu yüzden Dakota'nın odasında olmam gerektiğini biliyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp esnedikten sonra direkt bulduğum bir tişörtü üzerime geçirip odadan çıkıyorum. Etrafıma baktığımda koridorun sonundaki bir kapıdan ışık geldiğini görüyorum ve parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum. Kapıdan içeri baktığımda Dakota'yı büyük bir masada otururken buluyorum, elinde bir şişe viski, tabancası önündeki masanın üzerinde.

"İyi misin?" Varlığımı belli ederek fısıldıyorum.

Sözlerim üzerine başını kaldırıyor, gözleri vücudumda gezinerek gömleğinin eteklerinin altından görünen bacaklarıma bakıyor. "Bela aramaya mı geldin?" diye soruyor.

"Seni aramaya geldim," diye açıklıyorum başımı eğerek. "Yatak soğumuştur."

İçinden mırıldanıyor ve küçük bir yudum daha alıyor. Parmaklarını bana doğru kıvırdığında, tereddüt etmeden odaya giriyorum ve masanın etrafından dolaşıyorum. Büyük bir sığır derisi sandalyede oturuyor, arkasına yaslanmış, viski şişesini dizinin üzerine koyarken bacaklarını açmış. Masaya yaslanıyorum, gözlerim onunkilerde.

"İblislerimi mi öğrenmek istiyorsun, şehirli kız?" diye mırıldanıyor.

"Eğer onlardan bahsetmek istiyorsan," diye başımı sallıyorum. Bu gece şeytanlarının yüksek sesle konuştuğunu söyleyebilirim ve bunun sebebinin ben olduğumdan endişeleniyorum. Tekrar kaçmaya çalıştım ve bundan hoşlanmadılar. Ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. Utanamıyorum

Yine de benim girişimim. Hiçbiri Kargalar'a karşı neden iyi olacaklarını düşündüklerini gerçekten açıklamadı. Bu kadar büyük bir suç şebekesine karşı üç adam bana mantıklı gelmiyor. Ve bu aileden birinin başına bir şey gelse duyacağım suçluluk duygusunu hayal bile edemiyorum.

Bana uzun ve sert bakıyor. Üzerinde sadece kot pantolon var, bot ya da gömlek yok. Karın kasları tam teşhirde, vücudu masanın üzerinde titreyen kısık mum ışığında çok güzel.

"Pekâlâ," diyor sonunda. "Babam tam burada, bu sandalyede öldü." Tabancayı işaret ediyor. "Ve şuradaki silahın yanında."

Gözlerim Dakota'nın oturduğu sandalyeye kayıyor. "O. . . . kendini mi öldürdü?" "Elbette," diye cevap veriyor. "Polis raporunda öyle yazıyor."

"Ama olan bu değil," diye tahmin yürütüyorum, gözlerim onunkilerde. Gözlerindeki çelik, ışıkla birlikte titriyor ve ona neredeyse şeytani bir görünüm veriyor. Gerçek şu ki, eğer burada kurtuluş öneren bir şeytan olsaydı, elini anında tutardım.

"Kendini öldürdü," diye başını sallıyor. "Ama raporda silahın sadece onun elinde olmadığından bahsedilmiyor." Uzanıp beni yakalıyor, içki şişesinin yere düşmesine izin verip beni kucağına alıyor. Masanın üzerindeki tabancaya uzanırken kolları belime dolanıp beni sıkıca tuttuğunda şaşkınlıkla nefes alıyorum. "Steele Dağı'nı yerle bir etmişti. Hacizden ve ailemizin beş nesildir korumak için çalıştığı her şeyi kaybetmekten otuz gün uzaktaydık. Ve o bunu umursamadı." Tabancayı havaya kaldırdı. "Bu silah, sembolik bir şey. Bin sekiz yüzlü yıllardan beri bu çiftliği işleten her Steele bu silahı taşıdı ve bu silah nesilden nesile aktarılacak zorunda. Sıra bendeydi ama inatçı herif bana izin vermedi. Mesele şu ki, içerken onu manipüle etmek her zaman çok kolaydı. Ve o gece, bir ayıyı toprağa gömecek kadar içmişti." Eli karnımda sıkıştı. "Silahı ona vermek, tohumu kafasına sokmak hiç de zor olmadı. Parmaklarını tetiğe dolaması ve çenesine doğrultması hiç de zor olmadı."

Nefesim bedenimi terk ediyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona tetiği çekmesini söyledim," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. Silahı çeneme doğrultuyor ve ben geriliyorum. "Daha sabit olsun diye elini tuttum. Karar vermesi sadece birkaç dakikasını aldı. O viski seni haklayacak."

"Onu bana doğrultma," diye homurdandım.

Çenemi tabancadan uzaklaştırıyorum ve o da kıkırdayarak tabancayı masaya geri koyuyor. "Hâlâ beni sevmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, şehirli kız?"

"Bunun iyi ya da kötü bir fikir olduğuna dair hiçbir şey söylemedim," diyorum, amımı onun kot pantolonlu bacağına sürterek. "Fark etmez."

Eli hâlâ karnımın üzerinde, beni okşadığı ve hareket etmeme yardım ettiği yerde duruyor. "Önemli değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ben zaten kalbimi çingiraklı yılanlara verdim. Benim için sorun yok." Yüzüne bakmak için başımı geriye eğiyorum. "Senin şeytanlarınla sorunum yok."

Yüzünde vahşi bir ifade belirliyor. "Görünüşe göre seni hafife almışım Kate."

Sırıtiyorum. "Bunu oldukça sık yapıyorsun aslında."

"Siktir," diye inliyor, beni aniden kaldırıyor ve kalçalarımın önünü masaya bastırıyor. Beni o kadar hızlı eğiyor ki, ellerimi masanın üstüne bastırmak için zar zor zamanım oluyor. Kağıtlar uçuşuyor ama ikimizin de umurunda olduğunu sanmıyorum çünkü tişörtü kıcıma doğru itiyor ve yanağımdan bir avuç tutuyor. "Onun kanının sıçradığı masanın üstünde seni becermeme ne dersin?"

"Acele etmeni ve beni becermeni istediğimi," diye inleyerek kıcımı ona doğru salladım.

Fermuarın sesi cevabım oluyor ve sonra sikini içime sokuyor, viskinin etkisiyle biraz kaba ama yine de mükemmel. Saçlarımdan bir tutam tutup beni tam da babasını kendini öldürmeye ikna ettiği yerden sikerken, sert itişleriyle masa sallanıyor. İğrenmem gerekirdi. Yaptığı şeyden ve yapmasına izin verdiğim şeyden dehşete düşmeliydim. Ama parmaklarını ağzıma sokup açmaya zorladığında, tabancayı eline alıp namlusunu dilimin üzerinde gezdirdiğinde, bu başıma gelen en ateşli şeylerden biri oluyor. Sonra kendini masaya yaslıyor, tabanca elinin altında, beni orada bir hayvan gibi beceriyor. Zevkten haykırıyorum, kalçalarımın üst kısımlarını masaya çarparken vücudum sarsılıyor.

"Sen benimsin," diye kulağıma hırılıyor. "Seni alamazlar."

Tırnaklarım masanın üstündeki ahşapta küçük izler bırakırken, "Ben seninim," diye nefes alıyorum.

Kapıdaki hareketlilik gözlerimi çekiyor ve orada durup izleyen Levi'nin kapüşonlu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dakota yavaşlamıyor. Onun da Levi'yi gördüğünü biliyorum ama ikimiz de durmuyoruz. Levi sadece arkasına yaslanıyor

kollarını kavuşturmuş, gösterinin tadını çıkarıyor, siki basketbol şortunun içinde açıkça zorlanıyor. Aşağı uzanıp şortun içinden kendini okşadığında, ben de çözülüyorum.

Dakota, "İblislerimizi çok iyi alıyorsun," diyor. "Sikimi çok derinden alıyorsun, küçük baş belası.

Beni masaya çarpmaya devam ederken Dakota'nın altında kıvraniyorum, kıvraniyorum, beni çok kabaca becerirken, bundan sonra zayıf düşeceğimi biliyorum, özellikle de daha önceki ahırdan sonra.

"Sağ beni," diye homurdanıyor. "Gözetmenimiz için güçlü bitirelim."

Elimi tutuyor ve tabancanın etrafına sarıyor, sonra aşağı doğru bastırıyor, beni becerirken şeytanının içinde yaşadığı silahı tutmaya zorluyor. Yumruğumu kapatıyorum ve sıkıca tutuyorum.

"Aferin kızıma," diye hırlıyor. "Şimdi, benim için gel!"

Onun emriyle paramparça oluyorum, çığlık attıkça vücudum titriyor, beni daha sert ve çok kabaca becerirken, zevkle birlikte bir acı ısıırığı geliyor. Aleti içimde zıplamaya başlıyor, kendi salgım kalçalarımın aşağı damlarken sıcaklığı beni dolduruyor. İçimden çıkarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, sırtımdaki eli beni bu pozisyonda tutuyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor ve tabancaya tekrar uzanıyor. Gözlerimle buluşup sırtıttığında omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ben de senden bir parça istiyorum." Sonra tabancanın namlusunu am dudaklarımın arasına sokuyor ve parlak metali karışık salgımızla kaplıyor.

Bacaklarım güçsüzleşti.

"İşte oldu," diye mırıldanıyor, eserine hayranlıkla bakarak. "Benim için ne kadar iyi bir kızsın." Sonra kıcımlı okşuyor ve Levi'ye doğru eliyle işaret ediyor. "Leydimizi yatağına götür, Levi. Dinlenmeye ihtiyacı olacak."

Levi tek kelime etmeden içeri giriyor ve beni kollarının arasına alıyor. Gözlerim Dakota'ya takılıyor, onun tarzı olmadığını bildiğim ama hatıra olsun diye yanından ayırmadığı o çirkin sığır derisi sandalyede oturuyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum Levi beni götürürken. "Seni ve iblislerini."

Beni izlerken gözleri kırışıyor. "Biliyorum, Calamity Kate. Tıpkı senin de sırayla hepimizin kalbini çaldığını bildiğin gibi." Bana göz kırptırıyor ve arkasına yaslanıyor. "Ben de seni seviyorum."

Levi beni alıp götürüyor ve gözlerine baktığımda hararetleli olduklarını görüyorum. "Bu küçük gösteriden sonra uyuyabileceğini sanıyorsan yanıyorsun," diye homurdanıyor.

Vücudum ısınmaya başlıyor. "Tamam," diye mırıldandım. "Bırak ben de senin iblislerinle dans edeyim kovboy."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve başımın belada olduğunu biliyorum, ama lanet olsun ki bunu dört gözle beklemiyorum.

Elli Sekizinci Bölüm

WILEY

P Bir yanım bunun Kate için çok fazla olacağından, bizim çok fazla olacağımızdan endişeleniyordu, ama ertesi gün ağırlı çıkmasına rağmen, kendisinden başka hiçbir şeye benzemiyordu. Göz göze geldiğimizde kızarması

herkesin önünde onu tekrar götürmek istememe neden oldu. Kendimi tuttum çünkü yemek yemesi gerekiyordu. Dün gece önce bizimle sonra Dakota'yla çok fazla enerji harcadı ve iki haftalık sığır gezintisinden sonra bir süre daha yorgun olacak.

Dakota dün gece Kate'in etrafında kıvrılmış bir şekilde uyumasına rağmen her zamanki gibi normal davranıyor. Kate'in hepimizi ne kadar iyileştirdiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. Benim için o kadar derin bir ruh değil. Levi için bu, yeniden ona sunabileceği bir şeyler olduğunu, onun gün ışığı olabileceğini hissetmesiyle ilgili. Dakota içinse başka bir şey.

Sanki onun karanlığı bir kusur değilmiş gibi hissediyorum.

Hepimiz bazı şeyler gördük, en çok da Dakota. O her zaman bizim, Kate'in ve bu çiftlikteki herkesin koruyucusu oldu. İkimizin dışında birinin onu korumak istemesi onu iyileştiriyor.

Tıpkı hepimizi iyileştirdiği gibi.

Tam kahvaltının ortasındaydık ki kapıda birinin olduğuna dair bir bildirim geldi. Kameraları açtığımda, sadece tek bir adam, duruşu kendi üzerine çökmüş, vücudu zayıf.

"Ne oluyor lan?" Telefonumu Dakota'ya uzatarak söylüyorum. "Sence bu ne?"

Dakota kaşlarını çatır. "Ona ne istediğini sor."

Kate birkaç sandalye aşağıda oturmuş, krep ve yumurtadan oluşan kahvaltısını mutlulukla mideye indiriyor. Naomi yemek konusunda her zaman kendini aşar ve

krepler normal, yaban mersinli ve çilekli çeşitleriyle geliyor. Her zamanki gibi çok lezzetliler, onun vişneli kaçak içkisi gibi değiller. Ondan bir daha asla içip mutlu olamam ama o gurur duyuyor, ben de içiyorum.

"Hey," diyorum hoparlörümünden, dahili telefonda duyabileceğini bildiğim için. "Burada ne işin var?"

Adam tökezleyerek dahili telefona doğru ilerliyor ve ben de darp edilmiş yüzüne iyice bakıyorum. İki siyah gözü var ama biri şişmiş ve kapanmış. Belli ki yakın zamanda çok dayak yemiş ama tanıdığım biri değil.

"Kate'i arıyorum," diye homurdanıyor, sesi gergin. "Kate, orada mısın?"

Kate irkilir, gözleri büyür. "Bu Josh." Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Eski sevgilim." diye ekledi.

"Ne istiyorsunuz?" Adama soruyorum, ona olan nefretim her geçen saniye artıyor. Kate bize adamın ne yaptığını, kumar borçları yüzünden tüm bunların onun suçu olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, bunlar onu yakalamış.

"Kate'le konuşmam gerek," diye

homurdanıyor. "Lütfen." Kate gözlerimle

buluştu. "Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bence oraya gidelim ve ne diyeceğini görelim."

Dakota oturmuş durumu düşünürken hepimiz ona bakıyoruz. "Gidiyoruz," diyor sonunda. "Ama kapıyı kapalı tutacağız ve Kate'i yakalayabileceği kadar yaklaşmayacağız."

Başımızı sallayıp ayağa kalkarız, kahvaltı unutulur.

Bu da çok utanç verici. Yaban mersinli krepler bugün harikaydı.

Hepimiz yan yana bir arabaya binip yola çıkıyoruz, diğer bazıları da bir başkasıyla arkadan geliyor. Herkes silahlıydı. Kate'in eline küçük bir tabanca sıkıştırdığımda, bana soruyla bakıyor.

"Ne olur ne olmaz," diye fısıldıyorum. "Güvenlik burada."

Başını sallayıp gözlerini kaçırıyor, gözleri endişeli ama çenesi güçlü.

"İyi olacak mısın?" Onun için endişelenerek sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "İyi olacağım. Onu hiçbir zaman fazla önemsemedim. Sadece bir yıl süren stresli bir ilişkiydi ve benden çaldığında, hala sahip olabileceğim tüm duygularımı mahvetti. Bu Crow işi de ondan nefret etmeme neden oluyor."

Omuz silktim. "Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını kastetmedim.

Sadece endişeli görünüyorsun." Gözlerime baktı. "Senin için.

Üçünüz için."

Göğsüme sıcaklık doluyor ve onu daha da yakınımaya çekiyorum. "İyi olacağız, Katie Cat."

Dakota kapıya yaklaşık elli adım kala arabayı çekerken hiç acele etmiyor. Hep birlikte ilerliyoruz ve Josh'un elleri kapının üzerinde asılı durup beklediği kapıdan yaklaşık on adım ötede duruyoruz. Gözleri kamerada olduğu kadar şahsen de korkunç görünüyor. Kate ağzını kapatana kadar onu görünüşü hakkında uyarmadığımı unutuyorum.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor, gözleri onun görünüşünü inceliyor.

"Yardıma ihtiyacım var bebeğim," diye mırıldanıyor, vücudunun incindiği belli. Havaya rağmen fermuarlı bol bir ceket giyiyor, kıyafetleri sanki son zamanlarda çok kilo vermiş gibi üzerinden sarkıyor. "Yardıma gerçekten çok ihtiyacım var."

"Size yardım edemem," diyor.

"Ve ona bebeğim deme," diye homurdanıyorum.

Josh'un gözleri bana yöneliyor ve Kate'e yakın duruşumu inceledikten sonra aynı şeyi Levi ve Dakota'ya da yapıyor. Her şeyin farkına vardığı anı görüyorum.

"Vay canına," diyor karanlık bir şekilde kıkırdayarak. "Ben de senin kimi becereceğin konusunda seçici olduğumu sanıyordum Kate. Dağ köylüleri mi? Gerçekten mi?"

Kate sertleşir. "Buraya sadece bunu yapmak için geldiyse, gidebilirsin."

Kadın döner ve adam elini uzatır. "Hayır! Bekle! Ben. . . gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Neyle?" diye soruyor, gözlerini ona dikmiş. Tedirginliğini ve suçluluk duygusunu hissedebiliyorum. "Seni kim incitti?"

"Kim sanıyorsun?" diye gülüyor. "Borçlarımı ödeyemediğimde ve sen kaçtığımda, benden memnun olmadılar. Hatta neredeyse beni öldürüyorlardı."

Bu adamın ona yaşattığı cehenneme rağmen gözlerinde suçluluk duygusu parlıyor. Ama Kate bu. Kimsenin incinmesini istemezdi ama yapması gerekeni yapmak zorundaydı. Hayat bu.

"Çektiğin acılar için üzgünüm Josh," diyor. "Bunu asla istemedim, ama beni Kargalar'a attın ve bunun olmasına izin veremezdim." Doğruldu. "Sana yardım edemem. Gitmelisin."

İç geçiriyor. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye mırıldanıyor, dizlerinin üzerine çökerken başı yenilgiyle sarkıyor. Kapı panelinden onu net bir şekilde görebiliyoruz. İnsanların sürünerek geçmesini engellemiyor, sadece arabaların içeri girmesini engelliyor. "Sen her zaman değersiz bir kaltaktın," diyor.

Bu hakaret karşısında içimi bir öfke kaplıyor, ama ceketini çekiştirerek

açıp göğsüne bağıladığı bombayı gösterdiğinde korkuya kapılıyorum. Afganistan'da yeterince zaman geçirdiğim için onu tanıyorum. İçimi panik kapladı.

"Bomba!" Kate'i yakalayıp yere fırlattıktan sonra vücudumla onu sarmalayarak çığlık atıyorum.

Diğerlerinin bağırışlarını, paniklerini duyuyorum ama bombanın bip sesinden önce sadece saniyeler var. Patlama etrafımızdaki havayı sarsmadan önce Kate'i olabildiğince koruyabiliyorum.

Üzerime küçük şarapnel parçaları yağdığında acı içinde homurdanıyorum.

Altımda, Kate çığlık atmaya başlıyor, ama kulaklarımdaki çınlama devreye girdiğinde çığlık kayboluyor.

Bölüm Elli Dokuz

Kate

I Ceketini açtığında Josh'un yüzünde rahatlama görmüştü. Lanet olası rahatlama. Ayrıldığımdan beri ona neler olduğunu düşünmeye bile başlayamıyorum. Eğer düşünürsem, bir suçluluk çukuruna düşeceğim, ama bunların hiçbiri beni

Wiley beni yakalayıp yere fırlattıktan sonra vücuduyla sarmaladığında dehşete kapıldım. Dünya patlamadan önce kendimi ona olabildiğince sokacak kadar zamanım vardı.

Hemen kulaklarım çınlamaya başlıyor. Çığlık atıyorum ama ses çınlamadan daha yüksek değil ve sonra her şey azalmaya başladığında, sanki kulaklarım tıkanmış ve herkes aynı anda konuşuyormuş gibi her şey donuk bir kreşendo gibi geliyor. Wiley üstüme yığıldığında panikliyorum, kalkması için onu itiyorum ama çok ağır ve onu hareket ettiremiyorum. Birinin onu üzerimden kaldırması için çok beklemem gerekmiyor. Wiley'i kucaklayıp havalanırken Levi'nin yüzü kısa bir süre görünüyor. Dakota beni yerden kaldırıyor ve yan yana duran arabalara doğru koşmaya başlıyor.

"Wiley!" Çığlık atıyorum, gözlerim onun baygın halini görüyor.

Dakota beni koltuğa fırlatıp direksiyona geçiyor ve hemen vitese takıp eve doğru hızlanıyor. Gözlerim bizi takip eden, birkaçı kanlar içinde ama diğerlerinin durumu iyi olan yan yana duran diğer araçlara kayıyor. Görünüşe göre Wiley en kötüsünü almış olabilir. En yakın olan bizdik.

Yan yana duran diğer arabaları kontrol etmek için arkamı döndüğümde siyah arabaların sırasını fark ettim. Levi'nin gömleğini avuçladım ve bakması için onu salladım. Kulaklarım hala tıkalı ve bir süre daha geçmeyeceğini tahmin ettiğim hafif bir çınlama var ama Levi tek bir kelime söylediğinde hala duyabiliyorum.

"Dakota."

Dakota omzunun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. "Biz hazırız," diyor. "Çağrılar yayınlayın."

Levi hemen telefonunu çıkarır ve mesajlaşmaya başlar.

"Neler oluyor?" Sesim kulaklarımda bir tuhaf, sanki yüksek sesle konuşmak yerine kafamın içindeymiş gibi soruyorum.

"Takviye kuvvetler," diyor Dakota. "Kaç araba var?"

Arabaların yıkılmış kapıya doğru ilerlediği yola geri dönüyorum. Gözlerim çizginin üzerinde geziniyor. "Altı. . . Sanırım."

"Suburbanlar mı, arabalar mı?"

diye soruyor. "Hepsi Suburban."

Başını salladı. "O zaman her arabada en fazla sekiz kişi olabilir."

Yutkunurken boğazım düğümleniyor ve ne kadar boka batmak üzere olduğumuzu görmek istemediğim için arkama bakıyorum. Evet, geleceklerini biliyordum ama bir ordu dolusu insan getireceklerini düşünmemiştim.

"Bunu halledebilir miyiz?" Mırıldanıyorum. Şu anda yüzümün bembeyaz olduğunu biliyorum. Başından beri korkum buydu ama bu kadar çok göndereceklerini hiç beklemiyordum. O kadar önemli biri değilim. Ben sadece New Jersey'li bir kızım.

Daha fazla açıklama yapmadan, "Biz halledebiliriz," diyor.

Ev göründü ve yan yana arabaları verandanın merdivenlerine kadar sürdük. Dakota hemen ısıklık çalıyor ve patlamadan önce tetikte bekleyen tüm köpekler hemen hareket etmeye başlıyor.

"İçeri!" Dakota bağıyor. "Köpekleri içeri alın! Herkes içeri girsin!"

Yan yana duran arabadan atladığımızda her şey bir hareket kasırgasına dönüşüyor. Hemen Levi'nin Wiley'i kucağına almaya çalıştığı yere koşuyorum, ancak Wiley sallanarak uyanıyor.

"Hareket etmeyi kes, aptal! Yaralısın!" Levi, Wiley'i tekrar kollarının arasına almaya çalışırken homurdanıyor.

"Yürüyebilirim, pislik!" diye tükürür ve hemen ayağa kalkmaya çalışır. Levi kaşlarını çatıyor ve sırf işler devam etsin diye pes ediyor. Kolunu Wiley'ninkinin altından geçirip içeri girmesine yardım etmeye başladı ama Wiley doğruyu söylüyordu. En azından yürüyebiliyor gibi görünüyor.

Eve girer girmez Levi Wiley'i bir tabureye bıraktı ve hemen sırtındaki yaraları kontrol etmek için gömleğini çıkarmaya başladı. İçeri girdiğinde kan lekelerini görmüştüm. Kesinlikle yaralanmıştı ama hiçbirimiz ne kadar yaralandığını bilmiyorduk.

Wiley, "Sadece patlamanın etkisi," diye homurdanıyor. "Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorum ama bunu atlatana kadar iyi olacağım." Gömleğiyle yüzünü siliyor. "O sümüklü karides kılıklı piç!"

Patlamasından ürktüm ama onu suçlamıyorum. Josh'un aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum, ama buraya bir bombayla gelmek... .

Levi onu öne doğru zorluyor. "Kıpırdama Wiley. İşlerin ne kadar kötü olduğunu henüz bilmiyoruz."

"O kadar da kötü değiller," diye homurdanıyor Wiley. "Daha kötülerini de gördüm. Bunlar sadece birkaç sıyrık."

Levi sırtına bakarken ben de sandalyenin etrafında dolanıyorum. Yaraların çoğu küçük ama Wiley'nin omzundan çıkan küçük bir madalya parçası yüzünden Levi birinden ilk yardım çantası getirmesini istiyor.

"Başka yaralanan var mı?" Dakota evin içinden sesleniyor.

"Jimmy'nin kafasında yere çarpmaktan kaynaklanan bir yara var ama onun dışında herkes iyi görünüyor," diye cevap veriyor birisi.

"Güzel," diyor ve hemen Wiley'nin güvenliği kontrol etmek için kullandığı tablete uzanıyor. "Şimdi sıralamayı başlatıyorum."

"Hangi sıra?" Levi'nin bir cımbızla Wiley'nin omzundaki metali dikkatlice çıkarmasını izlerken soruyorum.

Dakota, "Biz yoldayken bazı ekstra şeyler yükledim," diye cevap veriyor ve tablette bana göstermek için yanıma geliyor. Yol boyunca bir sürü farklı kamera izliyorum ama gördüğüm her biri metalden yapılmış kapıların yavaşça kapandığı. Arabalar yolun sonundaki garaj yoluna giriyor ve durup birkaç dakika bekledikten sonra tekrar hareket ediyorlar.

"John'u arıyorum," diyor Levi bir şişe alkol alıp Wiley'nin sırtından aşağı boşaltırken.

Wiley hırlar ve geri çekilir. "Seni pislik! Bu acıttı!"

"Daha kötüsü olduğunu sanıyordum," diye şaka yapan Levi, diğer hatta John cevap verince dikkatini telefonuna verir.

Tekrar ekrana dönüyorum ve öndeki arabanın ızgarasını bir koçbaşı gibi kullanarak ilk kapıyı yok edişini izliyorum. Geldiklerini ve işlerin çok hızlı bir şekilde çok daha kötüye gideceğini fark ettiğimde paniklemeye başlıyorum.

"İçeri giriyorlar," diye nefes nefese kaldım. "Dakota, durmuyorlar!"

Dakota başka bir açığı görmek için ekrana dokunurken bana sırtıyor. "Onları durdurmak için değil, Kate." Gözleri bir şeyle parlıyor. Öfke mi? Ve

Başka bir şey. Beklenti mi? Her iki durumda da bana bakarken yüzü geriliyor. "Onlar sadece onları yavaşlatmak için."

Ekrana tekrar dokunur ve sığır bekçisi arkasında bir delikten başka bir şey bırakmadan kaybolur.

"Ne kadar sürecektir?" Mırıldanıyorum.

"En fazla on dakika," diye yanıtlıyor. "Cowgirl kalk, Calamity Kate. Savaşa gitmek üzereyiz."

Altmışıncı Bölüm

Kate

I Şapkamı yine bir yerlerde kaybettim. Bunu ancak Dakota'nın şapkasının tozunu alıp tekrar kafasına geçirdiğini fark ettiğimde anladım. Bu bana kendi kafamı kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor ama şapkamın yerinde olmadığını görüyorum. Ana caddede kaybetmiş olmalıyım.

Bombadan sonraki kapı.

O şapkayı gerçekten sevmiştim. O orospu çocuğunu kaybedip duruyorum.

Evde o kadar çok insan var ki, neredeyse aşırı kalabalık oluyor. Köpekler de dolaşırken, neredeyse klostrofobik bir hal alıyor. William merdivenlerden aşağı kayıyor ve ben ona geri çıkmasını emrediyorum. En fazla sahanlığın tepesine kadar çıkıyor ve daha ileri gitmeyi reddediyor. Peşinden gidip onu yakalamaya çalışacak zamanım yok. William Shakespurr yakalanmak istemediğinde, yakalanması neredeyse imkansızdır. Bu yüzden ona sert bir parmakla bakıyorum ve ortalık karışırsa kaçıp saklanmasını umuyorum.

"Fuzz hangi cehennemde?" Çantasını boş bulunca etrafıma bakınarak soruyorum. "Fuzz'ı gören var mı?"

"Tamam, ikinci kapıdan geçtiler," diye duyurdu Dakota. "Gerekli olmayan herkes arka kapıdan çıkıp dağlara doğru ilerlesin."

Aileden olanlar arka kapıya doğru yönelirken başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne?"

"Burada çok fazla insan var," diyor Dakota. "Tehlikede olmasını istemediğimiz herkes dışarı çıkıyor. Sadece savaşmaya yardım etmek isteyenler bizimle burada olacak."

Sonra Naomi geldi. "Ben kalmalıyım."

"Gidiyorsun," diye homurdanıyor Dakota. "Yaralanmak için burada kalamazsın." Kaşlarını çatıyor, açıkça tartışmaya hazırlanıyor, ben de araya giriyorum.

"Benim yüzümden sana bir şey olursa buna dayanamam," diyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Lütfen git. Güvende ol."

"Oh, tatlım. Bu senin suçun değil. Sadece bir kaya ile sert bir yer arasında kaldın, hepsi bu." Tereddüt ediyor. "İyi olacağına emin misin?"

"Çocuklar beni güvende tutacak," diye onu rahatlatıyorum. "Söz verdiler."

Kaşlarını çatıyor. "Eğer ölürsen sana çok kızacağım," diyor beni bir kez daha sımsıkı kucaklamadan önce. Ben de ona aynı sıklıkla sarılıyorum ve bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı gerçekten bilemeyeceğimi biliyorum. Sadece çocuklarıma ve kendime güvenebilirim.

Naomi beni bırakıyor ve diğerleriyle birlikte arkadan çıkıyor. Dakota'nın planladığı yere saklanmak üzere dağlara doğru yola çıkmadan önce, hepsinin dört tekerlekli araçlara, minibüslere ve yan arabalara binişini izliyorum. Köpeklerden bazıları onlarla birlikte koşuyor ama birkaçı bizimle kalıyor. Ole Red mutfakta mutlu bir şekilde oturuyor ve oradaki serin fayansları seviyor. Sonunda bizimle kalan sadece dört kişi kaldı, bunlardan biri de kafasından yaralı Jimmy.

"Bu kadar mı?" Dakota'ya soruyorum, küçük sayılarımıza kocaman gözlerle bakarak. "Büyük planın bu mu?"

Dakota bana bakıyor, tam o sırada arabalardan biri sığır koruma tuzağına düşüyor, burnu içeri giriyor ve çarparak duruyor. Görünüşe göre delik tahmin ettiğimden daha derin çünkü banliyönün arkasını havaya kaldırıyor. Şaşkınlıkla diğer arabaların bir yol bulmaya çalışmasını izliyorum.

Bir düğmeye basmadan önce "Hayır," diye cevap verir. Duvarda bir kapı açılır ve bir sürü silah ve cephane ortaya çıkar. Daha fazla kapı açılıyor, hepsi normal duvar süslerinin arkasında dikkatlice maskelenmiş. Dehşete kapılmış bir halde, duvardan silahları almaya başlayan Levi'ye bakıyorum.

"Kaç tane silaha ihtiyacın var?" Nefes nefese kaldım.

Dakota kendi silahlarını kaparak, "Belli ki bu kadar var," diyor. Taşıdığından daha küçük bir tabanca buluyor ve içine sokmadan önce bir kılıfı kotuma takıyor. "Ne öğrendiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor. Başımı salladığımda, "Aferin kızıma. Ateş etmekten çekinme. Seni almakta tereddüt etmezler."

Tekrar başımı sallıyorum, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Görünüşe göre lanet olası bir savaşa hazırlanıyoruz. Bana birkaç silah, tabanca için bir kutu mermi ve Dakota'nın botuma koymamı söylediği birkaç bıçak daha veriliyor. Söylediğini yapıyorum, en az dört kat daha fazla silahı olduğunu bilerek beni doldurmasına izin veriyorum.

Onun üzerinde de benimkinde olduğu kadar silah var. Levi'de daha da fazlası var. Wiley, Üçüncü Dünya Savaşı'na hazırlanmış gibi görünüyor.

"John'u aradın mı?" Dakota, diğerlerine silahları dağıttıktan sonra kapılardan birini kapatırken Levi'ye sorar.

"Söyledim," diye cevaplıyor Levi, tabancasına mermi doldururken. "Ona saldırı altında olduğumuzu söyledim. Yemin etti ve ne yapabileceğine bakacağını söyledi."

"O zaman kendi başımızayız," diye homurdanıyor Dakota. "En azından şimdilik. Bizim işimiz onları oyalamak, yardım alana kadar onları oyalamak."

Kamera görüntüsündeki arabalar sığır koruma tuzağının etrafından dolaşüyor, ancak bir diğeri köşeye çarpıp çukura düşmeden önce değil. Dışarı çıkmaya çalıştıklarında, bir şey onları düşürür.

Wiley, "Otomatik geyik yemliğı, havalı tüfeklerle donatılmış," diyerek dile getirilmemiş soruma cevap veriyor. "Kendim modifiye ettim. Bu şey seni delik deşik eder."

Dört araba hâlâ garaj yolunda ilerliyor, hâlâ bize doğru geliyor. "Lanet olsun! Atlar!" Wiley aniden silahını beline sokarak bel kemeri. "Onları korumak için ahırın kapılarını kapatacağım. Umarım onlara doğru kurşun sıçramaz."

Ve sonra o kadar çabuk ortadan kayboldu ki, hiçbirimizin tartışmaya şansı olmadı.

Levi onun gidişini izlerken gözleri bir şeyle parlıyor. "Bir fikrim var," diyor Dakota'nın sırtını sıvazlayarak. "Bunu birkaç dakikalığına alabilir misin, dostum?"

Dakota başını sallar. "Git. Çabuk dön."

Levi başını sallayıp gözden kayboluyor ve sadece ikimiz ve yardım eden diğer dört kişi kalıyoruz. Elimi minnetle omuzlarına dokunduruyorum, beni korumak için burada olduklarını biliyorum.

"Kimse benim için hayatını riske atmasın," diye emrediyorum. "Eğer beni ele geçirirlerse, beni kurtarmaya çalışırken vurulmayın."

Jimmy kaşlarını çatar. "Hay Allah, Bayan Kate. Hiçbir şehirli pisliğin şehirli kızımızı almasına izin vermeyeceğiz. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydınız."

"Ölürseniz sizi asla affetmem," diye tehdit ediyorum, her biri için endişeleniyorum. "Ve eğer sizi kurtaramazsak, kendimizle asla yaşayamayız. Bir Birimiz neye bulaştığımızı bilmiyoruz, Bayan Kate. İyi olacağız."

Diğerlerine de aynısını yapmadan önce onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Hatırlat da bu iş bittikten sonra size bir şişe viski alayım."

Jimmy sırtıyor. "Sadece 'yeehaw' dersen."

Gölüyorum. Duruma rağmen bir fırsatı değerlendirmekte asla tereddüt etmiyorlar. Bu noktaya kadar, kelimeleri söylemedim, tam olarak aitmiş gibi hissetmiyorum

Ağzıma. Ama bugünlerde daha uygun geliyor. Yine de henüz onlara bu zevki tattırmaya hazır değilim. "Belki bunu kazanırsak."

Jimmy ciddi bir şekilde pencereye dönmeden önce sırtarak, "Bu sözünü tutacağım," diyor. Pencereyi kaldırır ve pencere pervazına bakarak yerleşir, diğerleri de aynısını yapar. Birileri bir noktada metal plakaları duvarlara dayamıştı. Şimdiye kadar ne olduklarını fark etmemiştim bile.

Kurşunlardan korumak için plakalar.

Arabalar yolun sonuna gelip önümüzdeki çakıllı garaj yolunda durduklarında sadece üç araba vardı. Diğerine ne olduğunu bile bilmiyorum.

Dakota sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Lastik şeritleri," diye mırıldandı. "Ve Wiley'nin değiştirilmiş yemliklerinden biri daha."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Görünüşe göre beklediğimden daha becerikliler. Ama yine de geriye üç araba dolusu serseri ve garaj yoluna çıkmayı başaranlar kalıyor. İzliyorum, gözlerim karartılmış suburbanlara perçinlenmiş. Ortadaki arkası açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor.

Kaşları havaya kalktı.

Neredeyse eski zaman gangsterleri gibi takım elbise pantolon ve askılı düğmeli gömlek giyiyor. Tek eksiği bir şapka. Kollarını kaplayan dövme, dirseklerine kadar kıvrıldığı düğmeli kollarıyla ortaya çıkıyor. Gömleğinin boyun kısmından daha fazla dövme görünüyor. Çok yaşlı değil, tahmin etmem gerekirse muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında. Dışarı çıkarken dişlerinin arasında yanmayan bir puro var, daha önce hiç görmediğim kadar rahat bir adam, hele de kendisine bu kadar çok silah doğrultulmuş bir adam.

"Bu oyunlar eğlenceliydi Kate, ama artık yorulmaya başladım," diyor havaya bakarak, gözleri pencerelerin arasından beni arıyor. Bir kibrit çakıyor ve sigarasının ucuna tutarak yakıyor. "Kendi isteğinle gelersen kovboylarını bağışlarız."

Bakışları beni dışarı baktığım yerde buluyor ve sırtıyor. Yakışıklı biri. Hakkını vermeliyim, ama egosu onu gerçekten köreltiyor. Kaçırma girişimleri de yardımcı olmuyor.

"Peki ya yapmazsam?" Onu dikkatle izleyerek sesleniyorum.

Gözleri kırışıyor. "Reddedersen her birini gözünün önünde öldürmemizi izlersin," diye uyarıyor. "Her iki durumda da benimle geliyorsun." Purosunu üflüyor. "Kararınızı dört gözle bekliyorum."

Diğer arabanın kapıları açılır ve her birinin elinde bir silah, bazılarında tüfek olan bir sürü takım elbiseli serseri arabadan iner.

Kalbim küt küt atıyor.

Sikeyim. Siktir, siktir,
siktir!

Bölüm Altmış Bir

Kate

I Dakota'ya bakıyorum, ne yapacağımı bilemeden pencerenin kenarına doğru eğiliyorum. Kendimi ele vermek istemediğim açık ama kimsenin ölmesini de istemiyorum. Dakota'nın bunun için bir planı olacaktır. Onun her zaman vardır.

Bir plan. Soğukkanlı, sakın ve derli toplu

Dakota. "Şimdi ne olacak?"

Endişeyle sordum.

Dakota omuz silkiyor ve tabancasını belinden çıkarıyor. "Şimdi, sayılarını düşürüyorum ve işleri biraz daha adil hale getiriyorum."

Dizlerinin üzerine oturur ve uyarı yapmadan pencereden dışarı ateş etmeye başlar. Dışarıdaki adamlar saklanacak yer aramak için dağılırlar. Patron ilk başta kıpırdamaz, adamları dağılırken güler. Ancak adamlardan biri tam önünde vurulunca bir arabanın kapısının arkasına eğiliyor. Kendi silahımı ona doğrultup ateş ediyorum, onu vurmayı umuyorum ama ıskalıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde diğerlerine nişan alıyorum, onlar banliyölerin arkasına saklanmadan önce birini yakalamaya çalışıyorum.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyorum, mermi doldurmak için geri çekiliyorum. "Patron beklediğimden daha gençmiş."

Otuz beşten daha yaşlı olamaz. Her zaman mafya liderlerinin yaşlı gümüş tilkiler ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Görünüşünün hiçbir kısmını beklemiyordum. Belki dövme hariç. Çete adamlarının her zaman dövmesi olur. Ama onunkiler çoğundan daha güzel, bir damgadan çok sanat eseri gibi.

Etrafımıza mermiler yağmaya başlıyor ve Dakota beni sarsarak yere düşürüyor. Onlar bize ateş ettikçe, kurşunlar dışarıdaki sert duvarı delip geçip metal plakalara çarptıkça hepimiz siper alıyoruz.

Bunun ne kadar süreceğini söyleyemem. Tek bildiğim Wiley ve

Levi'nin dışarıda bir yerlerde olduğu ve etrafımıza kurşun yağdığı. Hiç kimse

henüz yardıma gelmedi ve biz de hattı korumak için elimizden geleni yaptık. Birkaç dakikalık çekim de olabilirdi, birkaç saatlik çekim de. Farkı anlayamazdım.

Yeniden doldurmaya başladıklarında mermileri azalıyor ve tekrar ateş etmek için yukarı bakıyorum. Patron arabanın kapısının arkasında duruyor ama ayaklarını görebiliyorum. Nişan alıyorum, derin bir nefes alıyorum ve Ned'in bana söylediği gibi tetiği çekiyorum. Ayağı havaya kalkıyor ve kahkahasının çınlamaya başladığını duyuyorum.

"Bu iyi bir atıştı Kate! Birileri sana iyi öğretmiş!" diye sesleniyor.

"Bu çok saçma," diye hırlıyorum. "Neden buna bir son vermiyorsun?"

"Bunu durdurabilecek tek kişi sensin," diye karşılık veriyor. "Tek kelimeyi söyle, silahsız olarak dışarı çık ve tüm bunlar sona ersin."

Dakota pencerenin önünde beklerken, "Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor. Biri dışarı bakar bakmaz ateş ediyor ve onlar dışarı çıkmadan önce ateş etmeleri gerektiğini fark etmeden önce birkaçını indiriyor.

"Git başımdan," diye homurdandım. "Seninle gelmek istemiyorum."

"Sana söz verdim Kate," diye gülüyor. "Yani benimle isteyerek ya da istemeyerek geleceksin. Umurumda değil."

"Sizinle hiçbir sözleşme imzalamadım," diye beyan ettim. "Bu nedenle bağlayıcı değil." "Burası mahkeme değil Kate," diye gülüyor. "Ama bu iyi bir denemeydi."

Sözleşmeyi kimin imzaladığı önemli değil. Sen bana aitsin."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona tekrar ateş ediyorum, biri onu korumak için kapının içine metal bir plaka indirmeden önce ayaklarını yakalamaya çalışıyorum. "Ben sana ait değilim, pislik."

Kapının arkasından başını uzatıyor, böylece sırtışını iyice görebiliyorum. "Burada saklanırken sana birkaç numara öğretmiş olmalarını takdir ediyorum. Hiç sorun değil. Onları alıngan severim."

"Git kendini becer!" Hırlayarak kafasına vurmaya çalışıyorum. Dakota onu fark etti ve ateş etti. Patron, Dakota'nın onu vurabilecek beceriye sahip olduğunu bildiğinden, mermi yere inmeden önce eğilip kaçıyor.

"Ah, ama görüyorsun, *seni* becermek çok daha eğlenceli olurdu," diye sesleniyor.

Dakota'nın yüzünün öfkeyle kararmasını izliyorum ama dikkatimi bundan çok evin arkasından gelen sesler çekiyor.

"Bu da ne?" Biri bağırınca panikle sordum. "Dakota?"

"Beni bu kadar aptal mı sandın?" diye sorar patron. "Adamlarının kaçmasına izin vereceğimi mi?"

Arka kapılar patlayarak açılıyor ve daha fazla serseri ortaya çıkıyor, her biri ailemizi içeri itiyor. İçlerinden biri Naomi'yi ensesinden tutup zorla içeri sokuyor. Adam onu kabaca hareket ettirirken Naomi hırlıyor, gözleri alev alev yanıyor.

Silahlarını bize doğrulttuklarında Dakota küfrediyor ve ayağa kalkıyor. Ellerini havaya kaldırıyor ve silahını dikkatlice yere bırakıyor. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor ama ben tabancamı elimde tutmaya devam ediyorum.

Kahretsin, bu hiç iyi değil. Bu hiç iyi değil.

Altmış İkinci Bölüm

Kate

S Fedailerden bazıları ön kapıdan çıkıp verandaya gitmemizi işaret ediyor ve ben yüzümü buruşturarak Dakota'ya bakıyorum. Bu kötü görünüyor ama belki de hepsi planın bir parçasıdır. Dakota'nın yüzü her zamanki gibi sakindi. O

Duyguları için çelik bir tuzak, hiçbir şey ele vermiyor, bu da onu okumanın her zaman zor olduğu anlamına geliyor.

"Ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor. "Zaman kazanmak için oyalanıyoruz," diye fısıldıyor ve kapıya doğru dönüp fedailerin hareket etmemizi işaret ettiği yöne doğru ilerliyor. Altımız birlikte ön kapıdan çıkıp verandada duruyoruz ve patronun dışarı çıkıp kendini ayarlamasını izliyoruz. Ayak parmağını uzatarak onu vurduğum yerdeki küçük kayıp parçayı işaret ediyor ama ayağını ayakkabısının içinde ıskaladığım çok açık.

"Bunlar benim en sevdiğim ayakkabılarımdı Kate," diyor ama sesi kızgın değil. Aksine, sesi eğlenmiş gibi geliyor.

"Hayır," diyorum ona, dudaklarımdan alaycılık damlıyor. "Özür dilemeli miyim?"

"Hayır," diye kıkırdıyor. "Yapmasan daha iyi olur. Tavrın hoşuma gidiyor."

Ona göz kırpıyorum, kafam karışıyor. Bu adam muhtemelen istediği her kadına sahip olabilirdi. Beni ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalamak zorunda değildi.

Fedailerden biri silahının kabzasıyla Dakota'ya vurur. "Dizlerinin üstüne çök." Dakota hırlıyor ama benim hırlamam daha yüksek. "Sakin ona dokunma!" Tükürdüm, onlara doğru bir adım atmak.

Dakota şaşkınlıkla bana bakıyor. Ellerini kaldırdı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, tıpkı Jimmy ve diğerlerinin yaptığı gibi, beni tek başıma

bıraktı.

Duruyorum. Dakota'ya yaklaşmaya çalıştığımda, başka bir serseri silahının namlusunu bana doğrultuyor ve daha fazla sorun çıkarmak istemediğim için donup kalıyorum.

Wiley ve Levi nerede?

"Bu saçmalık," diyorum adama ters ters bakarak. "Adını bile bilmiyorum ve sen beni kovalıyorsun-"

"Lennox," diye araya girdi. "Bana Lennox diyebilirsin." Serserilere bir bakış atar. "Ama siz değil. Patron sizsiniz."

Bir an için ağzımı kapatıyorum. "Tamam. . Lennox. Benimle ilgili bu kadar özel olan ne? Kendine bir baksana! İstediğin herkese sahip olabilirsin. Beni ülkenin öbür ucuna kadar kovalamana gerek yoktu."

"Tam tersine," diye mırıldanıyor. "Sanırım benden bu kadar uzun süre kaçan ilk kişi sen olabilirsin. Seni bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Buradaki insanlar seni aramaya geldiklerinde ağzını sıkı tutuyorlar."

"Bu beni özel yapmaz," diye belirttim. "Bu sadece şanslı olduğum anlamına gelir."

Lennox gözlerini bana dikti. "Aynı fikirde değilim ama seni neden istediğimi tartışmak için burada değiliz. Ne istediğimi anladım. Başka seçeneğim yok." Gözleri Dakota'nın üzerinde geziniyor, o da sakın bir şekilde konuşmaları izliyor ve konuyu benim amama izin veriyor. "Kendin için iyi olanı yaptın, Dakota Steele, geçmişine rağmen. . geçmişine rağmen." İkimizden biri yanıt vermeyince Lennox bana bakıyor. "Sana söyledi mi? Bu adam sevgili babasını vurdu. Vurmuş da olabilir. Mahkeme masum olduğuna karar verdi ama bugünlerde intihara zorlamak bir suç."

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyorum çenemi yukarı kaldırarak ve ona karşı güçlü durarak. Hikyeyi anlatmıştı ve evet, hoş bir hikâye değil ama bazen hayat bize boktan bir el verir. Bazen harekete geçmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Dakota'nın yüzü Lennox'un sözleriyle kararıyor. "Bana onu hatırlatıyorsun," der, sesi çakıl taşlarıyla doludur.

"Kim?" Lennox merakla başını eğerek sorar.

"Babam," diyor Dakota, gözleri parlayarak. "Zayıf. Sevilme için aresizken, gerçekten sevilme şansını sabote etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bunu gözlerinde görüyorum."

Purosus hâlâ elinde, ileriye doğru yürürken Lennox'un gözleri keyifle kırışıyor. Verandaya çıkıyor ve Dakota'nın önünde duruyor. İleri doğru bir adım atıyorum ama silah tekrar üzerime doğrultuluyor ve duruyorum.

Lennox yüzünü Dakota'nın yüzüne yaklaştırmak için eğilir. "Umarım sen de aynı ifadeyi takınırsın Dakota Steele," diyor. "Seni sikerken de aynı

bakışı

kadın tam önünde. Umarım o benim adımı inlerken dişlerini gösterirsin."

Dakota'nın gözleri öfkeyle doluyor ama üzerinde o kadar silah varken hiçbir şey yapamıyor. Şu anda kimse bana bakmıyor. Hepsi değişimi eğlenerek izliyor.

Ve hiç kimse tüm silahlarımdan kurtulup kurtulmadığımı kontrol etmedi.

Gömleğimi çekiştiriyorum ve kot pantolonumun kemerinden küçük tabancayı çıkarıyorum. Lennox bana bakıyor, gözleri irileşiyor.

"Sana iyi şanslar," diye hırladım ve tetiği çektim.

Tereddüt edemem. *Tereddüt etme, diye* uyardı Dakota ve ben de bunu ciddiye aldım. Tetiği çektiğim anda geriye doğru sarsıldım, serseriler silahı elimden aldılar ama artık çok geçti. Kurşun Lennox'un koluna çarpıyor, kasları kesip diğer taraftan çıkıyor. Lennox hırlıyor ve bir elini yaranın üzerine kapatmadan önce geri çekiliyor. Ama bu hareket tam da ihtiyacım olan şeyi yapıyor.

Herkes hareket etmeye başlar. Dakota, Lennox'u verandadan atmak için fırsat kollar. Biri silahını ateşler ve sonra acı içinde çığlık atar. Kapıdan daha fazla insan çıkar, Naomi ve diğerleri, hepsi silahlı, hepsi dövüşmektedir. İçerideki serserilere ne oldu? Bilmiyorum. Etrafımda kaos vardı. Biri bana çarpıyor ve bir gürültüyle verandanın kenarından itilip çimlerin üzerine yığılıyorum, ama o kişi bir saniye sonra yok oluyor. Kendimi dizlerimin üzerine sürüklüyorum, Dakota ve Lennox'un yerde güreşmesini izliyorum, ikisi de üstünlük sağlamaya çalışıyor, ikisi de silahlarını yüzlerinden uzak tutmaya çalışıyor. Dakota, Lennox'un elinden silahı almayı başarıyor ama Lennox da Dakota'nın bıçağına aynısını yapıyor.

"Kate!" Naomi çığlık atıyor ve ben döndüğümde bir serserinin onu yakalayıp duvara çarptığını görüyorum. Çığlık atıyor ve ona tekmeler savuruyor, kendini kurtarmak için elinden geleni yapıyor.

Lennox Dakota'yı üzerinden atıyor ve yaralı koluna rağmen ayağa kalkıyor. Bana doğru bir adım atmadan önce dönüp beni bulduğunda gözleri fena halde kararmıştı. Fuzz verandanın altından belirdi ve ben şaşkınlıkla irkildim. Fuzz'ın nereye gittiğini merak ediyordum, ama onu verandanın altından iki kilo öfkeyle çıkarken görünce paniğe kapıldım.

"Hayır! Fuzz!"

Minik opossum ağzını tehditkâr bir şekilde Lennox'a doğru açıyor, saldırmıyor ama onu uyarıyor. O küçük ve fazla bir şey yapamıyor,

Ama Lennox bunu bilmiyor. Sundurmanın altından fareye benzer bir yaratığın çıktığını ve dişlerini gösterdiğini görür, şaşkınlıkla geriye doğru sendeler. Wiley de bu fırsatı değerlendirerek evin etrafından koşarak gelir ve Lennox'u tekrar yere yatırır. Başparmağını Lennox'un kolundaki kurşun yarasına sokar ve Lennox çığlık atarak Wiley'e yumruk atar ve suratının tam ortasına vurur. Wiley bir bowie bıçağı çıkarır ve Lennox'un yüzüne saplamaya çalışır, ancak Lennox bileğini kavrar, böylece bıçak aralarında sallanır, biri iter, diğeri tutar. Fedailerden biri ateş eder ve kurşun omzunu sıyrırken Wiley homurdanır. Yine de Lennox'un Wiley'i itip ayağa kalkması için gereken tek dikkat dağıtıcı şey bu, yüzü öfkeyle çarpılmış.

"Bu kadar yeter!" Lennox hırlıyor. "Onu bana ver!"

Lennox şimdi eskisinden çok daha az derli toplu görünüyor. Purosusu bir yerlerde kaybolmuş, muhtemelen çimenlerin arasında ezilmiş. Gömleği yırtılmış ve vurulduğu yerde kan var. Bir zamanlar tertemiz olan saçları şimdi dağınık ve görünüşüyle uyumsuz. Önümde duran Dakota ve Wiley'e bakarken ağır ağır nefes alıyor, sinirli. Elimde yerde bulduğum bir bıçak var ama serserilerden biri beni vurursa hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Sadece diğerlerinin onları meşgul ettiğine güvenmek zorundayım.

Dakota sırtıyor ve bıçağını tutan ellerini değiştiriyor. "Sana söylemiştim," diyor. "Gel ve al onu!"

Birbirlerine tekrar saldırıyorlar ve benim tek yapabildiğim izlemek. Fedailerden biri yanıma düşüyor ve silahını düşürüyor, ben de kendimi ona doğru fırlatıyorum. Silahı elime aldığımda Lennox'a doğru tutuyorum ama Dakota kadar iyi bir nişancı değilim. Ateş edersem, Lennox yerine onu vurma şansım yüksek. Bu yüzden nişan almaya devam ediyorum ve bir şans umuyorum.

"Ver şunu buraya!" Bir serseri bağılıyor ve namluyu tutarak nişan almamı engelliyor. Namluyu yakaladığında şaşkınlıkla tetiği çekiyorum ve sonra mermi silahı çekmeye çalıştığı boynuna saplanınca gözümü kırpyorum. Bir elini yaranın üzerine koyarken kan yüzüme fişkırıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, midem bulanıyor. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememişim."

Yere düşüyor, ağzı söyleyemediği kelimelerle dolu. Bir aptal gibi dehşete kapılarak silahı yere düşürdüm ve sonra ne yaptığımı fark ettim. Silahı almak için acele ettim ama başka bir serseri beni itti ve tekrar yere yuvarlandım, dengemi kaybettim ve Dakota ile Lennox'a doğru düştüm.

dövüşüyorlar, her biri kendi başının çaresine bakıyor. Wiley diğer katilleri geride tutuyor. Yaklaştığım anda Lennox Dakota'yı itip beni yakalıyor ve silahını aniden kafama dayıyor.

Tüm dövüşler durdu.

Dakota ve Wiley hırlarken Lennox kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Ona karşı koyuyorum ama tutuşu sıkılaşıyor, canımı acıtıyor.

"Kes şunu," diye emretti. "Terbiyeli ol, Kate."

"Sana nasıl davranacağını göstereceğim!" Hırlıyorum, ona tekme atıyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama demir gibi.

"Lanet olsun!" Lennox hırlıyor. "Bu kadar zor olmamalıydı! Ama bu seni daha çok istememe neden olmuyorsa ne olayım."

"İğrençsin," diye hırlıyorum, kolunu pençelemeye çalışıyorum, ama ne kadar canını yakarsam yakayım, tutuşu gevşemiyor.

"Ne tür şeylerden hoşlandığını biliyorum Kate," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana iğrenç demek pek uymuyor, değil mi?"

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni izlemediğimi mi sanıyorsun?" diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. "O ahırda neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da sığır güderken?"

Yüzüm kızarıyor ama çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ne olmuş yani? Bu seni daha az iğrenç yapmaz."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Ama beni becerirken de aynı zihniyeti bekliyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," diye tükürdüm, ona tekme atarak. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Adamları etrafımızda toplanmaya başladı. Naomi'nin kendisini tutana tekme atmasını ve onu bıraktığında bir silah almasını izliyorum. Adamın kubbesine bir el ateş ettikten sonra bir başkası silahı ondan çekip yüzüne vuruyor. Bir çığlık atarak yere düşüyor ve ben hırlıyorum.

"Eğer herhangi birinin saçının teline zarar verirsen, seni öldüreceğimi garanti edebilirim" diye uyarıyorum.

"Ben kazanıyorum," diyor saçlarımın arasında, silahını Dakota ve Wiley'ye doğrultmuş. "Tek başınıza fazla zarar veremezsiniz."

Homurdanıyorum. "Bir ara uyumalısın, Crow."

Avluda bir ısıklık çalıyor, hiçbirimizden gelmiyor. Etrafıma bakıp ıslığın kaynağının kim olduğunu arıyorum.

"Bu da ne?" Lennox hırlıyor.

Levi'nin bana öğrettiği gibi ıslıkla karşılık veriyorum ve Lennox elini Be salladığında sırtıtıyorum.

n.

"Bu da ne böyle?" diye hırılıyor. "Polisler mi?"

"Burada 911'i aramazlar, aptal," diye gülüyorum. "Birbirlerini ararlar."

Ve sonra Levi bizden önce tepeyi aşıyor, ama bunu tek başına yapmıyor.

O

Kill Dozer'ın sırtında, kudurmuş ve güremeye hazır bir boğa. Bir zamanlar kariyerini ve neredeyse bacaklarını elinden alan boğaya binerken intikamcı bir melek gibi güzel görünüyor. Ninny onun yanında, küçük ayaklarıyla yeri eşeliyor ve sonra daha fazla hayvan ortaya çıkıyor. Tavuklar, keçiler, domuzlar, hepsi tepeden aşağı dökülüyor. Levi ileri atıldığında, atlarının üzerindeki diğer kovboylar da onu takip ediyor, komşu çiftliklerimiz. Gözlerim yaşıyor. Tanrım, bu çok güzel. Çok güzel.

Jimmy kollarını havaya kaldırır ve haykırır. "Söyle, Bayan Kate! Hemen şimdi söylemelisiniz!"

Lennox'un beni hâlâ tutmasına ve olan biten her şeye rağmen sırtıtıyorum. "Yee fucking haw!"

Bölüm Altmış Üç

Kate

I Tam bir savaşa dönüşüyor ama daha önce gördüğüm hiçbir savaşa benzemiyor. Levi, Dozer'i kendisine doğru koşan bir grup serserinin üzerine sürüyor ve onları bowling lobutları gibi biçiyor. Boğa üzerlerine basıyor, onları dilimliyor

ve sırtındaki adamı, baş düşmanını tamamen umursamadan mutlu bir şekilde yıkıma neden oluyor. Levi geçirdiği kazadan bu yana ilk kez bir boğaya biniyor ve Dozer de o zamandan beri ilk kez bir boğaya biniyor. Birlikte doğanın çılgın gücünü oluşturuyorlar. Biri onlara ateş etmeye çalışır, ancak diğer hayvanlar onu çabucak etkisiz hale getirir, kurşunlar önemli birine isabet etmek yerine havaya gider.

Çiftliğe ilk geldiğimde kötü olduğumu düşündüysem bile, hiçbir şey beni hayvanlara tepki veren serserilerin komikliğine hazırlayamaz. Domuzlar pantolon paçalarından tutup ısırıyor. Horozlar çok yaklaşanları kırbaçlıyor. Keçiler dizlerinin arkasına vuruyor, bir şey yapamadan yere seriyorlar. Köpekler evin etrafından akın akın geliyor, hırslayarak insan sürülerini koruyorlar. Yaşlı Kızıl bile gelip saldırımları için işaret veriyor.

Peki ya kovboylar? Komşu çiftliklerimiz etrafımızı sarıyor, herkesi kafesliyor, birkaç serseriye kementle yakalıyor ve domuz bağı ile bağlıyorlar.

Lennox etrafına bakar ve bunu kazanamayacağını anlamış gibi görünür. Levi dengeyi bozdu ve hâlâ ayakta olan fedailer geri çekilmeye, banliyölere geri dönmek için koşmaya başladılar. Lennox kaybetmek üzere olduğunu anlayarak kulağıma hırslıyor. Yoldan siren sesleri yükselmeye başladığında, derin bir iç çekerek doğruldu.

"Belli ki hepinizi hafife almışım," diyor ve beni aniden serbest bırakıyor. Tökezleyerek uzaklaşıyorum, hızla Dakota ve Wiley'nin yanına gidiyorum.

Beni bekliyorlar. Başını havaya kaldırmadan önce hepimizi içine çekiyor. "Burada hava çok temiz. Daha az kirlilik var."

Merakla ona baktım. Burada, kaybetmek üzere, polisler geliyor ve o hava hakkında yorum yapıyor?

"Güzel, değil mi?" Onu dikkatle izleyerek söylüyorum.

"Öyle," diye başını sallıyor. "Neden burayı seçtiğini anlıyorum." Etrafımdaki adamları incelerken gözleri kırışıyor. Levi, Dozer'in üzerine çıkıp ona doğru bakıyor, Dozer'in toynakları yeri eşeliyor. Elimi Dozer'in üzerine koyuyorum ve boğa şaşırtıcı bir şekilde bana izin veriyor.

"Burası benim evim," diyorum çenemi yukarı kaldırarak. "Ben sana ait değilim. Ben onlara aidim."

Beni inceliyor, gözleri darmadağınık görünüşümden etrafıma gelip destek sunan insanlara kadar benimle ilgili her şeyi alıyor. Komşularım, ailem, değer verdiğim insanlar. Naomi yanıma geliyor ve kolunu koluma doluyor, gözleri sert. Lennox ona ilgiyle bakıyor ama tekrar bana odaklanıyor. Birden belinden eğilip selam veriyor ve bu o kadar eski dünyaya ait bir hareket ki beni şaşırtıyor.

"Özür dilerim Kate," dedi. "Nasıl bir yılanla uğraştığımı fark etmemiştim."

Her şeye rağmen sırtıyıyorum, hepimiz yaralanmış olsak da. "Bir çingiraklı yılan ısırığının, panzehir bulamazsanız sizi altı saat içinde öldürebileceğini biliyor muydunuz?" Gülümsemesi üzerine ekliyorum: "Belki bir dahaki sefere kendini burada bulduğunda bunu hatırlarsın."

Bir adım geri çekilir. "Sanırım. . saygımı kazandın, Kate," diyor, polis arabaları arkasından çığlık çığlığa gelip suburbanları kafeslerken eğlenerek.

John görünüşe göre yapması gerekeni yapmış.

Düzinelerce polis silahlarını ona doğrultup ellerini havaya kaldırmasını emrederken, "Bunun birbirimizi son görüşümüz olacağını sanmıyorum," diyor. O da itiraz etmeden bunu yapar.

Çenemi kaldırarak, "Öyle olacak," diyorum.

Sırtışı genişler. "Hayır," diye yanıtlıyor. "Olmayacak."

Polisler üzerine çullanıyor, içlerinden biri yaralarına rağmen onu yere çarpıyor ve kelepçeliyor. Tüm bu süre boyunca gözleri bana kilitli kalıyor ama arada bir bakışları yanımdaki Naomi'ye kayıyor. İlgisini fark ettiğimde, ters ters bakarak onun önüne geçiyorum.

"Hapiste iyi eğlenceler," dedim ona.

Cevap vermiyor. Onun yerine, ayağa kaldırılıp bir polis arabasına doğru götürülürken gülümsüyor. Yaşayan fedailerin geri kalanı toplanıp kelepçelendikten sonra, etrafımızdaki cesetleri toplarken bir hayvan denizinin içinde sadece biz bekliyoruz.

John iç çekerek ayağa kalkar. "Peki, hanginiz neler olduğunu açıklayacak?" Dakota öne çıkar ve John başını sallar. "Hadi Steele. Sanırım not almam gerekecek."

Biz kazandık. Lennox hapse girecek. Her şey bitti. Tanrıya şükür.

William, Fuzz'ı ensesinden tutarak verandanın altından çıkıyor ve ben de dizlerimin üzerine çökerek onları kollarımın arasına alıyorum. Yaralanmadıkları için şükrederek ikisine de sıkıca sarılıyorum.

İşte bu kadar. Artık koşmak yok. Artık buna gerek yok. "Eve geldik çocuklar," diyorum onlara. "Sonunda güvendeyiz."

Bölüm Altmış Dört

Kate

İKİ AY SONRA. .

Dakota telefonunu masaya çarparak hepimizi zıplattı. "Dışarı çıktı," diye kaşlarını çatıyor. "Onu New Jersey'e geri gönderdiler ve oraya varır varmaz kefaletle serbest bıraktılar."

İçimi çektim. "Tabii ki yaptılar. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kargaların bugünlerde ülkenin neredeyse her yerinde pençeleri var."

"Bu sadece John sayesinde oldu," diyor Wiley. "Buradayken oyununun zirvesindeydi. Yolsuzluk yapmayacağına güvenebileceğin bir adam varsa, o da odur." Şapkasını almaya gittiğinde William'ın onu ters çevirip içine soktuğunu görür. "Hey! Sana oraya yatma demiştim, Will! Her şeyi mahvedeceksin! Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum!" William'ı kucağına aldı ve William'ın dehşete düşmesine neden olacak şekilde onu kenara koydu. Wiley şapkasını geri takarken, William protesto için miyavlamaya başlar. "İşte, seni daha iyi hissettirecek bir şeyim var," diyerek masanın üzerindeki çantaya uzanıyor. Küçük bir kovboy şapkası çıkarıyor ve William'ın başına geçiriyor. William yeni aksesuarıyla mutlu bir şekilde gururla otururken şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Fuzz diğer tarafta oturmuş, merakla şapkaya bakıyor. Opossum artık iyi bir boyutta ve dışarı çıkmasına izin vermeme ve istediği zaman gitme seçeneği sunmama rağmen kalıyor. Sanırım tüylü canavar burayı seviyor.

"Bakın ne kadar yakışıklı!" Wiley'yi dudaklarından öpmek için masanın etrafından dolanarak haykırıyorum. "Kediler için şapka mı yapıyorlar?"

"Şey, hayvanlar," diye omuz silkiyor Wiley. "Buraya gelmek biraz zaman aldı. Nakliye o kadar da sıcak değil." Fuzz'ın kontrol etmek için yaklaşmasını izliyor. "Belki Fuzz için de bir tane lazımdır."

"Mükemmel," diyorum ona, daha sonra William'ın milyonlarca fotoğrafını çekeceğimi bilerek. Dakota'ya dönüyorum. "Sence endişelenmemizi gerektirecek bir şey var mı? Sence geri gelecek mi?"

Ama o cevap veremeden Jimmy ön kapıdan içeri giriyor, kollarında büyük bir buket var. Gözlerim açıldı. Böyle buketler en az birkaç yüz dolar eder.

"Çiçekleri kim sipariş etti?" Naomi masaya bir tabak bisküvi koyarken sorar.

"Kate için," diye açıkladı Jimmy. "Teslimat şoförü kapıdaydı."

Jimmy'nin masaya koyduğu buketi bakarken herkes sessizliğe gömülüyor.

"Eee?" Naomi diyor ki. "Kimden geldiklerini görmeyecek misin?"

Tereddüt ediyorum ama sonunda uzanıp çiçeklerin arasından kartı alıyorum. Sadece kırmızı güller de değil. Birisi buketin bazı çiçeklerin egzotik havasından ziyade rustik bir havaya sahip olması için biraz zaman harcamış. Vazonun etrafında çuval bezi bir kurdele bile var.

Önünde adımın yazılı olduğu kartı çevirip açıyorum. Derin bir nefes alıp kartı Wiley'e uzatmadan önce kelimelere bakıyorum. Yüksek sesle okuyan o oldu.

"Özgürlüğün senin, küçük çingiraklı yılan. Tüm borçların ödendi say. Yakında görüşürüz," diye yazıyor. "Küçük bir karga ile imzalanmış."

"Sanki en başta benim ödemem gereken bir borçmuş gibi," diye kaşlarımı çatıyorum. "Küstahlık."

Naomi kaşlarını kaldırır ve buketi inceler. "En azından çiçek konusunda iyi bir zevki var."

"Atın onları. Eğer o adamı bir daha görmek zorunda kalmazsam, bu çok erken olur."

Naomi'nin gözleri parlıyor. "Onları alabilir miyim?" "Evet. Al onları," diyorum ve onlara el sallıyorum.

Mutlu bir şekilde onları alır ve muhtemelen kendi kulübesine götürür.

Levi yanıma geliyor ve çenemi kaldırıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor ve beni öyle derinden öpüyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Bu ne içindi?" Geri çekildiğinde soruyorum.

Gülümsüyor ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor. "Öylesine," diyor ve sonra bir bisküviyi yağlamak için yerleşiyor. Kendisi için bir tane daha yapmadan önce tabağıma bir tane koyuyor.

Derin bir nefes alarak sakinleşiyorum ve gülümsüyorum, William küçük kovboy şapkasını masanın karşıındaki hepimiz için modellediğinde gülüyorum. Masanın etrafına bakıyorum, gözlerim parlıyor, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

İşte bu. Bu aile. Burası
evimiz.

Bölüm Altmış Beş

Kate

T Güneş önümüzde batıyor. Dağların üzerinde gün batımının farklı bir güzelliği var, sanki tamamen yabancı bir şeye tanıklık ediyormuşuz gibi. Birazdan hava serinleyecek ve sığırlar gelmeye başlayacak.

Ama şimdilik uzun bir iş gününün ardından gün batımının tadını çıkarıyoruz.

Levi solumda, Wiley sağımda oturuyor. Dakota sırtıma yaslanmış, bana sıkıca sarılmış durumda. Her biri bir şekilde bana dokunuyor, her biri bana sarılıyor.

İşte mutluluk böyle bir şey.

Gün batımındaki dağlar gibi.

Sevdiğin insanların seni el üstünde tutulacak bir şeymişsin gibi tutması gibi.

"Geri gelirlerse ne olacak?" Etrafımızdaki duyguyu bozmaktan korkarak fısıldıyorum.

Dakota saçlarıma doğru mırıldanarak, "Eğer gelirse bununla yüzleşiriz," diyor. "Ne de olsa bu artık senin ilk rodeon değil."

Homurdanıyorum. "İkinci rodeomda her şeyi nasıl yapacağımı bilmem gerektiğini fark etmemiştim," diyorum ve üçünü de güldürüyorum. "Bana çok az sayıda rodeo varmış gibi geldi."

Levi eğilip alnıma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor. "Yalnız olmayacaksın, ayçiçeği. Bir gün, sıcak yaz güneşinde, kuraklığın ortasındaki bir tarla gibi yanacağım ve kalbimin son kuru söne kadar seni seviyor olacağım."

"Lanet olsun, bunu nasıl takip edebilirim ki?" Wiley gülüyor. "Seni romantik pislik seni." Ama beni diğer yanımdan öperken gözlerime bakıyor.

alnımın yanından. "Seni ciğerlerim iflas edene kadar seveceğim, şehirli kız. Biri beni toprağın derinliklerine gömene kadar ve ondan sonra da."

Gülümsüyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum. "Ben de ikinizi seviyorum. Hem de çok.

Sen benim evimsin."

İkisi de Dakota'ya bakıyor, o da bana sarılıyor. "Ne?"

Dakota homurdanıyor.

"Ona nasıl hissettiğini söyle, koca adam," diye takılıyor Wiley. "Hadi ama. Bu tatlı bir an. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Nasıl hissettiğimi biliyor." "Yine de bunu duymak güzel," diye belirtiyorum sırtarak.

"Peki," diye homurdanıyor. Alnını benimkinin arkasına yaslıyor ve net bir şekilde düşünüyor. "Kate, Calamity Kate, ben pek dindar biri değilim, ama olsaydım bile, yasadışı olduğu için bir vaizin dördümüzü evlendireceğini sanmıyorum. Annelerimizden hiçbirisi senin adını bilmeyecek, ne kadar istesek de, ama seni bir şişe viskinin üzerinde öpebiliriz," diyor, elden ele dolaştırdığımız şişeyi havaya kaldırarak. "Ve seninle berrak bir Wyoming gökyüzünün yıldızları altında dans edebiliriz ve eğer bu evlilik değilse, Tanrı'nın başka ne aradığından emin değilim." Beni kendine yakın tutuyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ve ben. . Seni inekler eve gelene kadar seveceğim. Son kez eve gelene kadar, yaşlanıp saçlarımız ağarana ve verandadaki köpeklere takılıp kalçalarımızı kırarken hâlâ genç olduğumuzu iddia etmeye çalışana kadar."

Gülüyorum, ağlamaya başladığımı bile bilmeden gözyaşlarım kirpiklerimden dökülüyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Hep birlikte söğüt ağacının altına gömülene kadar, sonra da öbür dünyada her ne varsa oraya. Sonuna kadar."

Wiley yüzünü siler. "Lanet olsun, Dakota. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Dakota onu grup kucaklaşması için kendine çekmeden önce "Kalp," diye takılıyor. Levi diğer tarafa doğru eğilir. "Cidden ama. Siz üçünüz. . siz benim her şeyimsiniz."

Wiley burnunu çekerek, "Ben de seni seviyorum, dostum," diyor. "Koca ahmak pislikler."

Levi'nin kolları hepimizi sarıyor ve tutunuyoruz ve bundan sonra başka bir şey söylemesek de, yıldızlar gökyüzünü kaplamaya başlayana ve ateş böcekleri ortaya çıkana kadar gün batımını izlese de, viskimiz bitene ve içki ve aşktan biraz sarhoş olana kadar, buranın kastedildiğim yer olduğunu biliyorum

olmak. Günlerden Salı, sırtımız tarlada düz, yıldızlar parılıyor ve her Şey m kemm l.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onların dikenli tellerine sarıyorum. Bu dikenli tel kalpler.

Sonunda, yol boyunca öğrendiğim bir Şey varsa, o da dikenli tellerin dışarıdaki herkese bir uyarı olmadığıdır. Acıyı içeride tutmak içindir. Y reğimizdeki vahşı atları evcilleştirmek için, ama hepimiz ruhumuzun derinliklerinde batı gibi vahşiyiz. Peki ya bu dünya? Daha fazla kovboya ihtiyacı var. Onlar dikenli telleri nasıl doğru çekeceklerini ve düşmesi için nereden keseceklerini bilirler.

Gecenin sessizliğinde, kurbağalar gölette vıraklarken ve cırcır böcekleri minik kemanlarını çalarken, ağızımı sonuna kadar açıp herkesin duyması için söylüyorum, ta ki dağlarda yankılanana ve  akallar da karşılık verene kadar.

"Yee haw!" Tekrar tekrar bağıryorum, diğ rleri de katılana kadar, dikenli tel tamamen düşene ve geride sadece yara izleri kalana kadar.

Her Şey sessizleşene ve evde olduğumu bilene kadar.

Teşekkür

Her şeyden önce, en iyi arkadaşım Katie Knight'a teşekkür ederek başlamalıyım. Ona günah kadar seksi kovboylar yazmamı istemeseydi bu kitap olmazdı, bu yüzden bu kitabı sevdiyseniz, hepsi onun sayesinde. Teksaslı olduğum için rodeo sezonunda herkes kovboy oluyor, bu yüzden gerçek kovboyları bulmak için derinlere inmem gerekti. Katie, umarım bu kovboylar kaşıntını giderir. Lol! Teksas'a ziyarete geldiğinde, söz veriyorum seni bir pavyona götüreceğim ve bulabildiğimiz tüm kovboyları bulacağım.

Moonstruck Cover Design'a vizyonumu alıp gerçeğe dönüştürdüğü için özel teşekkürler. Bu kapağı harika yapmışsınız ve çok da güzel olmuş!

Yazmamı mümkün kılan hayatımdaki insanlara, oğluma ve eşime teşekkür ederim. Sizler sadece yazmamın sebebi değil, aynı zamanda yazabilmemin de sebebisiniz. Bazen teslim tarihleri geldiğinde biraz fazla çalışıyorum ama siz her zaman affediciisiniz. Bu yüzden teşekkür ederim. Bebeğim, beni bir çeşit ünlü biri olarak görüyorsun ve umarım her zaman beni şu anki kadar meraklandırдың için. Eşim Garrett'a, özellikle de kesinlikle harika olduğu için. Sen sadece benim hype adamım değilsin, aynı zamanda dinleyen herkese kitaplarımdan bahsediyorsun. Bazen bu beni zor durumda bırakıyor ama her seferinde komik bir hikâyeye dönüşüyor. Hayatı büyük ve eğlenceli bir macera haline getiriyorsun ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Aklımı başımda tutan arkadaşlarıma teşekkür ederim. Jocelyn, çok yakın bir arkadaş oldun ve hayatımda olduğun için çok minnettarım. Teşekkür ederim. her zaman yanımda oluyorsunuz. Mal ve Sarah, beni heyecanlandırmak ve konuşmak için her zaman yanımdasınız. Bir gün o kız kıza geziye çıkacağız, komik karakterler gibi giyineceğiz ve çok eğleneceğiz.

Ve son olarak, tüm okuyucularıma. Karanlık bir kovboy romanı ya da paranormal gotik bir aşk romanı yazdığımı duyurduğumda gözünüzü kırpmıyorsunuz ve bunun için sizi seviyorum. Aklıma hangi fikir gelirse gelsin hep yanımda oluyorsunuz.

Bazen "Mad at Kendra" sohbetinde yazdığım şeyler için bana bağırsınız (elbette kibarca), ama sorun değil. Bunu dünyalara değişmem. Bu maceralara benimle birlikte katıldığınız ve sevdiğim şeyi yapmaya devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim! Umarım hepiniz bu kovboyları benim onları yazarken eğlendiğim kadar seversiniz.

Yeehaw, millet!

Kendra Moreno Hakkında

Kendra Moreno gizliden gizliye bir casus ama sırlarla ve casuslukla uğraşmadığı zamanlarda onu en son macerasını yazarken bulabilirsiniz. Yaz günlerinin sizi eriteceği ve güney cazibesinin her yemeğin yanında bedava geldiği Teksas'ta yaşıyor. İyileşmekte olan bir Road Rager (bir nevi) ve Star Wars bağımlılığının üstesinden yavaş yavaş geliyor (hayır!) ve bağımlılığını kesinlikle oğluna geçirmedir (geçirdi). Mayhem adında bir cehennem köpeği var ve Cehennem Kapıları'nı korumaktan yorulduğu için artık evini canavarlara karşı koruyor. O bir inek, bir anne, bir dalgıç, bir tyrannosaurus rex ve bazen kalemını kılıçla değiştiren bir söz ustası.

Kendra'yı sokaklarda görürseniz endişelenmeyin: Kylo Ren veya Loki hakkında konuşarak dikkatini dağıtabilirsiniz. #LokiYaşıyor #BringBackBenSolo

Kendra hakkında daha fazla bilgi edinmek için [web sitesine](#) göz atabilir veya [Kendra's World of Wonder](#) adlı [Facebook grubuna](#) katılabilirsiniz.

Kendra'nın Bültenine kaydolun:

<https://mailchi.mp/feb46d2b29ad/babbleandquill>

Kendra tarafından da

HARIKALAR DİYARI'NIN OĞULLARI

Kitap 1 - [Şapkacı Kadar](#)

[Deli](#) Kitap 2 - [Tavşan](#)

[Kadar Geç](#) Kitap 3 - [Kedi](#)

[Kadar Vahşi](#)

Tamamlayıcı roman - [Bir Kraliçe Kadar Zalim](#)

VAROLMAYAN ÜLKE'NİN KIZLARI

1. Kitap - Bir Sevgili [Kadar](#)

Hırçın 2. Kitap - Bir [Kaplan](#)

[Zambağı Kadar Sert](#) 3. Kitap -

[Bir Pixie Kadar Kötü](#)

Tamamlayıcı Roman - [Bir Timsah Kadar Canavar](#)

OZ'UN VARISLERİ

Kitap 1 - [Bir Teneke Adam](#)

[Kadar Kalpsiz](#) Kitap 2 - Bir

[Korkuluk K a d a r](#) Boş Kitap 3

- Bir [Aslan Kadar Korkak](#)

Tamamlayıcı Roman - [Bir Güzellik Kadar İntikamcı](#)

GRIMM'İN LORDLARI

Kitap 1 - [Bir Düzenbaz Kadar](#)

[Kurnaz](#) Kitap 2 - Bir [Kaptan](#)

[Kadar Acı](#) Kitap 3 - Bir [Prenses](#)

[Kadar Çarpık](#)

Tamamlayıcı Roman - [Bir Kız Kardeş Kadar Nefret Dolu](#)

BÜYÜNÜN KORUYUCULARI

Kitap 1 - Bir [Katil Kadar](#)

[Büyüleyici](#) Kitap 2 - Bir [Kuğu](#)

[Kadar Etkileyici](#) Kitap 3 - Bir

[Hırsız K a d a r](#) [Kurnaz](#)

Tamamlayıcı Roman - [Bir Kavalcı Kadar Zorlayıcı](#)

YERALTI TANRILARI

Kitap 1 - [Bir Kral Kadar Altın](#)

AV ADASI

Kitap 1 - [Av Adası](#) Kitap

2 - [Yırtıcı Noktası](#)

CLOCKWORK ALMANAK

Kitap 1 - [Clockwork Butterfly](#)

Kitap 2 - [Clockwork Octopus](#)

VALHALLA MEKANİZMASI

Kitap 1 - Yaramazlık

[Dişlileri](#) Kitap 2 - [Şimşek](#)

[Dişlileri](#) Kitap 3 - [Ragnarök](#)

[Dişlileri](#)

YARIŞ OYUNLARI

Kitap 1 - [Kan ve Bal](#) Kitap 2 -

[Dişler ve Kanatlar](#) Kitap 3 -

[Mücevherler ve Tüyler](#) Kitap 3

- [Kürk ve Pençeler](#)

BAĞIMSIZLAR

[Tiz Yapıcı](#)

[Firavun-mones](#)

[Philomena ve Yedi Ölüm Dikenli Tel](#)

[Kalpler](#)

ORTAK YAZILAR

K.A KNIGHT İLE

[Çalıntı Kupa](#) .

[Parçalanmış](#)

[Gölgeler Gölgesi](#)

[Kalp](#) Yak Beni

Cirque Obscurum

K.A KNIGHT VE POPPY WOODS İLE

[Gemi Enkazı Ruhları](#)

[The Horror Emporium](#)

POPPY WOODS İLE

ÇİÇEK AÇAN MAHKEMELER

Kitap 1 - [Diriliş](#)

Kitap 2 - [Filiz](#) Kitap

3 - [Gelişme](#) Kitap 4

- Ortaya [Çıkış](#) Kitap

5 - [Çiçek Açma](#)

DINOVERSE

(POPPY WOODS İLE ORTAK EVREN)

Kitap 1 - Poppy Woods'tan [Raptorlarla Dans](#) Kitap 2

- Kendra Moreno'dan [Rexes & Robbers](#)

[Head Case](#): Bir Klasığa Karanlık Bir Dokunuş